

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1.3 m

109 k

Ten Trends to Seduce Your Bestfriend

#romancechallenge #womeninSTEM
#ourlovestory #womenscienceteachers #booklife
#jupiterawards #ByronandWinnie #grumpysunshine...
#newyorktimesbestsellingauthor

penny reid

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN İYİ ARKADAŞINIZI BAŞTAN ÇIKARMAK İÇİN ON TREND

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

TELİF HAKKI

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici değilse tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2022 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda dağıtılamaz.

Made in the United States of America e-

Kitap Baskısı

ISBN: [978-1-942874-83-6](https://www.isbn-international.org/product/9781942874836)

DEDİKASYON

Nora için.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz Yazarın](#)

[Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ön Gösterim: Folk Around and Find Out, Good Folk'un 2. kitabı: Modern Halk
Masalları Serisi](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

BÖLÜM 1

WINNIE

“Daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim, bir spektrofotometrenin sayısız kullanım alanı vardır.” Kelimeler ağızımdan çıkarken

Ön kapının beklenmedik bir şekilde açılma sesi kulaklarımı doldurdu.

Şaşkınlığımı dikkatlice gizlerken telefonumdaki saate baktım. Girişten iki ses geliyordu. Ev arkadaşım Amelia, işten her zamankinden *çok* ama *çok* erken dönmüş ve yanında birini getirmişti. Önemli bir şey değildi. Bugünün canlı videosunu neredeyse bitirmiştım. Geriye sadece toparlama kalmıştı.

"Beni daha önce dinlemiş olanlarınız Mable'ı zaten tanıyor." Spektrofotometreyi iki elimle kaldırarak izleyicilerime gösterdim. "Mable'ı eBay'den sadece yirmi beş dolara aldım. Kendisi bir Fisher Unico 1000, eğer bu deneyi evinizde kendi spor içeceklerinizle tekrarlamak isterseniz aynı aleti kullanabilirsiniz." Spektrofotometrenin taba rengi plastiğinde çizikler ve ezikler vardı, ama iyi çalışıyordu. "Mable eski bir model, ama bazı şeyleri eski usul yapmakta fayda görüyorum, anlıyor musunuz? Eğer eski usul size göre değilse, yenileri Bluetooth uyumlu ve çok daha küçük. Okumalar doğrudan uygulama ile senkronize olacak ve sizi bulgularınızı bu tarih öncesi aletlerle kaydetmek zorunda kalmaktan kurtaracak."

Canlı izleyicilere alaycı bir sırıtışla 2 numaralı kurşun kalemimi ve üniversite cetveli defter kâğıdımı kaldırdım.

Videolarımın çoğu Amelia ve benim Seattle şehir merkezinin doğusunda bir mahalle olan First Hill'de paylaştığımız tek yatak odalı dairenin mutfağında yapıldı. Eski evin ortasındaki en üst kattaki dairemizin sadece bir penceresi vardı (banyoda), ancak birkaç çatı penceresi vardı. Güneşli günlerde - söylentilere rağmen Seattle'da Mayıs'tan Eylül'e kadar bol güneşli günler olur - mutfak en iyi ışığı alırdı.

Henüz Mayıs ayı olmadığı için bugün güneşli bir gün değildi ama yine de en iyi ışık mutfaktan geliyordu.

"Win? Burada mısın?" Amelia'nın sesi bana kadar geliyordu, bu da izleyicilerimin de onu duyabildiği anlamına geliyordu.

"Bu benim sevgili ev arkadaşım, Go Direct bu hesaba sponsor olmak ve bana yepyeni bir SpectroVis Plus Spektrofotometre göndermek istemediği sürece - ki kayıtlara geçmesi için Brad adını vereceğim ve tüm kalbimle seveceğim - sanırım bugünlük bu kadar. Umarım bugünkü dersi beğenmişsinizdir. Ya da-" kameraya göz kırptım "- en azından, kırmızı spor içeceklerini almadan önce iki kez düşünürsünüz."

"Fred burada mı?"

İçgüdüsel tepkimi durduramadığım ya da gizleyemediğim için kaskatı kesildim. Sadece bir kişi bana "Fred" derdi.

Onun burada ne işi vardı? Onu haftalardır görmemiştim.

Midemdeki döngü, canlı videoyu mümkün olan en kısa sürede bitirmek adına planladığım toparlama konuşmasından vazgeçmemi istedi. Başparmağımı ekrana kaldırarak aceleyle "Bir dahaki sefere kadar, burası Chemistry Maven imza günü-" dedim.

Çok geç kalmıştım.

Byron durduğum yerin arkasından koşarak geldi, koca adam ellerinden biriyle bileğimi sardı ve telefonumdan çekti. Çam ve sandal ağacı tıraş losyonunun hafif, sıcak kokusu

duyularımı hırpaladı. Kirpiklerimin titrediğini hissettim ama yüzü benimkinin yanında belirmediğinde irkilerek nefesimi içime çekmekten kendimi alamadım.

Telefonumun
ekranında. Canlı
videom sırasında.

Byron eğildi ve çenesini omzuma koydu, temiz traşlı ama her nasılsa sürekli kirli yanağı yanağımda kayıyor, karnı ve göğsü sırtıma sürtünüyordu. Bu tür şeyleri yaklaşık iki yıl önce rastgele yapmaya başlamıştı - bana sürtünmek, saçlarımı omzumdan nazikçe itmek, arkamdan geçerken kalçama dokunmak - sanki bunu yapan kendisi olduğunda iyi huylu temasın beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyormuş gibi. Dokunduğu her yer tenimi yakıyordu, tesadüfi ya da kasıtlı, birbirimizi son görüşümüzden bu yana ne kadar zaman geçtiği ya da ne kadar az konuştuğumuz önemli değildi.

Midemdeki bir başka burkulmayı görmezden geldim, tamamen tahmin edilebilir olduğu için bedenime kızdım.

"Ne yapıyorsun Fred?" Soru bir gümbürtü gibiydi. Telefonumun ekranına yansıyan görüntümüzü incelerken, soluk mavi-yeşil bir gözün üzerinde koyu, kalın bir kaş çizgisi yükseldi. Elleri kalçalarımaya kaydı ve ağzım verimsiz bir şekilde açılıp kapanırken, zihnim boş, göğsüm sıcak, yanaklarım pembeyken bir süre bize baktı.

Lanet olsun.

İnsanları seven biriydim! Sarılmayı ve kucaklaşmayı severdim ve fiziksel şefkat konusunda cömerttim. Başka biri buraya gelip çenesini omzuma koysaydı, hiç düşünmezdim bile. Filmlerde, dokunaklı tebrik kartlarında ya da mükemmel reklamlarda özgürce ağladığım için arkadaşlarım beni "dokunaklı olan" olarak etiketlemişti. Ayaklarımın üzerinde iyi dururdum, baskı altında iyiydim, doğaçlamada iyiydim.

Byron arkama geçtiği anda bu kadar sarsıldığım ve kelimeler üretmediğim için öğleden sonranın geri kalanını aptal gibi hissederek geçireceğimi biliyordum.

Lanet olsun!

Ben beynimle boğuşurken o gözlerini kısmış, yüzümüzde patlayan emojilerden ürkerek kaçıyordu. "Bekle. Bu da ne?"

Ses tonundaki üstü örtülü onaylamama ifadesi beni şaşkınlığımdan kurtardı ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama dişlerimi sıktım. "Herkes Byron'a merhaba desin. Byron, herkese merhaba de." İfadem çok sayıda el sallama, şok olmuş yüzler ve kalp-göz emojileriyle karşılandı. Isı boynuma tırmanırken yeni yorumların selini hızla okudum.

Bu da kim?

O çok ateşli.

En güzel gözlere sahip

Bekle. Bu Byron Visser. KAHRETSİN! AMAN

TANRIM! Bu Byron Visser mı?!?!?

Erkek arkadaşın mı?

Byron Visser'ı nereden tanıyorsun? BU

BYRON VISSER!

*Byron Visser'ı gerçekten tanıyor
musun? KİTAPLARINA*

BAYILIYORUM BYRON!!

Ona üçüncü kitabın ne zaman çıkacağını sor. İHTİYACIM VAR!

Byron'ın tam dokuz kelime söylediği için aldığı sevgi seline sadece biraz şaşırdım, aynı dinleyiciden otuz dakika içinde toplam on yorum alamadığım için sessizce hayıflandım. Benim izleyicilerim. *Benim* takipçilerim.

Kıskanmışım.

Sadece birazcık. Olmamalıydım. Kendimi Byron Visser ile kıyaslamak, son derece yardımsever, üretken ve

Olumlu bir müşteri hizmetleri görüşmesi ile popüler bir Broadway gösterisi deneyimi. Her ikisi de hayatta bir kez yaşanabilecek harika olaylar olabilir, ancak farklı nedenlerle.

Evet, bu güzel insanlar aylık bilimsel deneylerimi izlemek için beni dinlediler. Bazıları hobiciydi, bazıları çocuklarıyla evde kendi deneylerini nasıl güvenli bir şekilde yapabileceklerini öğrenen ebeveynlerdi, bazıları da sınıfları için kaynak arayan bilim insanı olmayan fen öğretmenleriydi.

Ancak izleyicilerimin çoğunun mühendislik, kimya ve fizik ve biyoloji, matematik, teknoloji ve bunların günlük uygulamaları ve bilim, teknoloji, mühendislik ve matematiğin neden kendileriyle ilgili olabileceğini merak eden genç kadınlardan oluşmasını umuyordum. Geleneksel STEM akademik ortamları tarafından hoş karşılanmadığını düşünen her yaştan genç kız ve kadın, bu hesabı başlatmamın ilk nedeniydi. Kim izliyor olursa olsun ya da nedeni ne olursa olsun bir kaynak olmaktan mutluydum ve takipçilerimin beni takdir ettiğini biliyordum.

Bununla birlikte, beni sokakta tanıyacaklarından şüpheliydim. Tanısalar bile imza isteyeceklerinden şüpheliydim.

Oysa Byron Visser sadece tartışmasız ve muazzam derecede yetenekli ve zeki değil, aynı zamanda yasal olarak da ünlüydü. İlk kitabı yayımlandıktan sonra viral olan bir hayran videosu sayesinde sosyal medyada, kitapları anında en çok satanlar listesine girdiği için de gerçek dünyada ünlüydü. Ve şu film anlaşması. Ayrıca süper modellerle çıktığı dedikoduları. Ayrıca o ateşli gömleksiz fotoğrafı.

-Ve sadece bir dergi röportajı yapmıştı.

Yani, evet. Meşhurdu.

Ama ben gerçek Byron'ı tanıyordum. Gerçek Byron alaycı ve mesafeliydi. İnsanları seven biri değildi. Üniversiteden beri arkadaş grubumuzdaydı.

mezun olduktan bir yıl sonra, tüm grup toplantılarından kaçındığı için onu "münzevi dahi" olarak etiketlemişti. Amelia ve Jeff'in isimleri dışında hiçbirimizin ismini bildiğinden emin değildim. Kendi itirafına göre, genel olarak insanlardan hoşlanmıyordu.

Canlı yayındaki izleyicilerime merhaba demek yerine -ki videomu yarıda kestiği ve yorum akışının ona övgüler yağdırdığı düşünüldüğünde yapılması gereken en uygun şey buydu- Byron, ekrana kaşlarını çattı, homurdandı ve sonra görüş alanımdan çıktı.

Çenesinin saat beş yönündeki gölgesini ve vücudunun sıcaklığını da beraberinde götürerek ayrılırken yavaşça ve sessizce nefes verdim. Arkasından bir LOL ve kalp emoji patlaması geldi.

Yüzüm kızardı. "Pekâlâ, bugünkü sohbetimize yaptığın gerçekten büyüleyici katkı için teşekkürler Byron. Şükürler olsun ki konuşmak için buradaydın. Sensiz ne yapardık?"

Byron küçük yemek odamızın duvarına yaslanmış, gözlemlemek ve yargılamak için yerleşmiş, bana dik dik bakıyordu. Dolgun üst dudağının sağ tarafı her zaman kıvrılmaya hazır görünüyordu. Bu durum, tuhaf renkli gözlerinin üzerindeki koyu kanada benzeyen kaşlarıyla birleştiğinde, ne olursa olsun ya da nerede olursa olsun, yüzüne sürekli memnuniyetsiz ve onaylamayan bir ifade veriyordu.

Sinir bozucu varlığını görmezden gelerek kameraya gülümsemeye zorladım ve parlak bir şekilde devam ettim, "Ve evet, kayıtlara geçmesi için, bu yazar Byron Visser, hevesli münzevi, gömleklerden kaçınan ve seri homurdanan." Belki bir öfke dalgasına kapılmıştım, belki de kızgınlık beynim için mükemmel bir kayganlaştırıcıydı çünkü -beni izlediğini bilmeme rağmen- kelimelerimin üzerine takılıp düşmedim.

Byron'dan bir homurtu daha duyuldu ve ardından Amelia'dan içten bir kahkaha geldi. İsteddiği kadar homurdanabilirdi.

doğru olmadığını söyledi. Bu adamı altı yıldan uzun süredir tanıyordum ve bana hiçbir zaman gerçek adımla hitap etmedi ve bana eleştirel olmayan neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Değil izin veriyor kendim için olmak dikkati dağılmış tarafından ve Tsunami Çoğu Byron'ın seksiliği, yeteneği ve gözlerinin güzelliğiyle ilgili olan ve hepsinin doğru olduğunu içten içe kabul etmek zorunda kaldığım bir sürü yorumdan sonra başparmağımı ekranımın üst kısmına getirip Canlı Yayını Sonlandır düğmesinin üzerinde gezdirdim ve elimi sabit tutmaya zorladım. Videoyu çoktan yarıda kestiğinden ve onun huzurunda kendimi alışılmadık derecede cesur hissettiğimden, başlangıçta planladığım konuşmayı yapmaya karar verdim. "Bir dahaki sefere dinleyin. Kimyasal bileşiklerin isimlendirme kuralları hakkında konuşacağız, ancak bunun süper ilginç ve hayatınızın geri kalanıyla ilgili olduğuna söz veriyorum. Sen hiç merak ettim ne şunlar malzemeler vardır içinde senin Yemek ve kozmetikler? Sizi korkutan veya garip ve korkutucu gelen bir içerikle bana yorum bırakın, neler olduğunu görebilmeniz ve bilmeniz için bileşikleri çizeceğiz. Bilgi güçtür, dostlarım. Güçlü olun. Ayrıca, her türlü sorunuzu aşağıdaki yorumlara bırakın, ay boyunca cevaplamak için elimden geleni yapacağım. İşte haftanın şakası: Ölü bir kimyagerle ne yaparsınız? Baryum! Ha! Tamam, tamam. Özür dilerim. Bu kötüydü. Her neyse, Kimya Maven'ı kapatıyorum."

Videoyu gülümseyerek bitirdim ve kendime nefes almak için birkaç saniye verdim. Telefonumu sehpadan kaldırarak dersi hesabıma kaydetmek için ekranlar arasında gezindim, bir yandan da Byron Visser'in bakışlarının ağırlığını ve kalbimin düzensiz atışlarını görmezden gelmeye çalışıyordum. O gelmeden önce hangi ruh halinde olursam olayım, beni her zaman gemesi beni çıldırtıyordu.

"Kusura bakmayın! Öğle yemeğinden yeni döndük ve senin dışarıda olacağını düşündüm." Amelia mutfak yarımadasına dağılmış açık spor içeceği şişeleri, pipetler ve test tüplerinden oluşan dağınıklığının yanından geçti. Kapağı kaldırıp su seviyesini kontrol ettikten sonra elektrikli çaydanlığı çalıştırdı.

"Sorun değil." Özrünü el sallayarak geçiştirdim, Byron'a baktım ve hemen ardından dikkatimi telefonuma verdim. Omurgamın tabanından parmak uçlarıma kadar bir ısı patlaması yayıldı. Gözlerimiz birleşmişti. Bunun olmasından nefret ederdim.

Duvardan uzaklaştığını hissettim, ayak seslerinin dairenin içine doğru ilerlediğini duydum. Muhtemelen benim önemsiz ev bitkileri koleksiyonumu incelediğini ve onları yetersiz bulduğunu hayal ettim. Ya da belki de raflarımızın temizliğini test etmek için beyaz bir eldiven giymişti.

O neden burada?

Onu yıllardır görmemiştim. Her zaman Amelia'nın iyi bir arkadaşı olmasına rağmen - Doğu Oregon'da birlikte büyümüşlerdi - o ve ben hiçbir zaman anlamlı bir şekilde etkileşime girmedik. Ondan uzak durma eğilimindeydim ve bunu yapamadığımda, güneşli bir günde tehditkâr bir fırtına bulutu gibiydi.

"Çay ister misin, Win?" Hareket eden bardakların çıkardığı sesler bakışlarımı oda arkadaşşıma çevirdi.

"Evet, lütfen. Çiftçi pazarında Serena'nın standından Seksi Nane Çayı aldım." Kileri işaret ettim. "Ama ben çoktan kaldırdım."

Amelia ve ben ona "Seksi Nane" diyorduk ama aslında adı Tutkulu Nane'ydi. Arkadaşımız çay üreticisi olarak bir yan iş kurmuştu ve kutularını çağdaş vücut parçalayıcı resimlerle markalamıştı. Ayrıca Carnal Chamomile ve Lusty Lemon & Ginger'ı da beğendim.

"Oooh, kulağa hoş geliyor. Ondan da alacağım. Byron?"

"Ne?" Sesi arkamda bir yerden gürledi. Omurgam dikleşti, midem gerildi ve istemsiz reflekslerime karşı dişlerimi sıktım.

Bir elini kalçasına koyan Amelia omzumun üzerinden bir bakış gönderdi. "Çay ister misin?"

"Hayır. Bu *Sedum morganianum*'un daha fazla güneşe ihtiyacı var," dedi. "Ve eğer dikey olarak büyümesini istiyorsan, onu asılı bir saksıya koymalısın."

Çenemi oynatarak neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Haklıydım, Byron ev bitkilerimi incelemişti ve onları eksik bulmuştu.

"Dairedeki en güneşli yer orası," diye mırıldandı Amelia, dolabın kapağını kapatıp kilere yönelirken sesini alaycı bir tonla yükseltti, "Yirmili yaşlardaki herkesin Seattle'da bir ev almaya gücü yetmez, Byron."

"Ya da pencereli bir daire kiralamaya, anlaşılan," diye söylendi.

Aman Tanrım.

Amelia onun bu yorumuna sadece kıkırdadı. Ona nasıl katlanabiliyordu, *hiçbir* fikrim yoktu.

"Evrenin gizemleri engin ve boldur," diye mırıldandım.

"O da neydi?" Amelia Tutkulu Naneli çay poşetlerimizi fincanlara yerleştirirken sordu.

"Ne? Oh. Hiçbir şey." Başlığı yazıp videoyu kaydettikten sonra telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve bej renkli Formika tezgâhımızın üzerindeki şişe ve kapları temizlemeye başladım.

Oda arkadaşımın hareketlerimi takip ettiğini hissettim, "Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun. Saçlarının bu haline bayılıyorum."

"Oh, teşekkür ederim." Dalgın bir şekilde, bir elimi şu anda omuzlarımın üzerinde dalgalar halinde duran uzun kumral saçlarımda gezdirdim. Ben yapmadım

genellikle at kuyruğu yapmak ya da örmek dışında bir şey yapma şansım oluyor, ancak yakında kanalım için canlı bir video sırasında ağartmayı planladım. *Bilim için!*

"Hey, videon nasıl gitti?"

"İyi. Yani iyi gitti." Dudaklarımı birbirine bastırdım, dilbilgisi açısından doğru olan *iyi* yerine *iyi* kelimesini kullandığım için kendimi azarladım. Byron dilbilgimi hiç yüksek sesle düzeltmemişti ama büyük, parlak, güzel kafasının içinde bunu yaptığından şüpheleniyordum.

"Bu harika! Daha sonra izlemek için sabırsızlanıyorum."

"İzlemek zorunda değilsin." *Ha ha! Al sana! Kimin iki başparmağı var ve cümlelerini edatla bitirmiyor? Bu kız, işte o.*

"Görmek istiyorum," dedi ve bakışlarının üzerimde gezindiğini, değerlendirdiğini hissettim.

Sıkıca gülümsedim. Byron'dan mümkün olduğunca uzak durduğumu biliyordu ama nedenini hiç açıkça konuşmamıştık. Onun yanında kendimi ne kadar beceriksiz hissettiğimi itiraf etmek istemiyordum ve aslında sorunun ben olduğumu biliyordum. *Biliyordum* ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Benimle neredeyse hiç konuşmuyordu ve ben burada onun ağızına ve beynine merhametsiz düşünceler sokuyordum. Ben neden böyleyim? Genelde insanlar hakkında en iyisini düşünürdüm. Byron hakkında en iyisini düşünmek için neden bu kadar çok çalışmam gerekiyordu?

"Böldüğüm için tekrar özür dilerim." Amelia önüme bir fincan koydu, kaşları birbirine yaklaştı. "Burada olacağını bilmiyordum. Okulda bir işin olduğunu sanıyordum."

"Oh, hayır. O toplantı iptal edildi." Bugün devlet okulunun bahar tatilinden önceki Cuma günüydü. "Onun yerine yarın gelmemizi istiyorlar."

"Hafta sonları mı çalışıyorsun?" Byron'ın her zamanki tozlu ve kuru ses tonunda bir miktar yücelik ve kınama vardı.

Nefes aldım. Nefes verdim. Bu konu hakkında ne düşündüğünü gerçekten biliyordum.

Üniversitedeyken Byron'ın Jeff Choi'yi -Byron'ın oda arkadaşı, gelmiş geçmiş en tatlı çocuklardan biri ve büyük arkadaş grubumuzun bir üyesi- öğretmen olmaktan vazgeçirmeye çalıştığına o kadar çok tanık olmuştum ki sayısını unutmuştum. Byron, öğretmenliğin düşük ücretli ve takdir edilmeyen bir meslek olduğunu söylemişti. İnsanların hayatını tükettiğini söylerdi. Sistemin öğretmenlerden faydalandığını ve onları başarısızlığa hazırladığını söylemişti, öyleyse neden bilim, matematik ya da mühendisliğe yeteneği olan zeki, mantıklı bir insan öğretmenin işini yapmak için öğretmen maaşını isteyerek kabul etsin ki?

Byron kariyer seçimimden hoşlanmamıştı. Konu ne zaman açılrsa bunu gizlemezdi, şimdi olduğu gibi. Ağır bir öğrenci kredisi borcu taşımama rağmen öğretmenliği seçmiş olmam muhtemelen beni aptal olarak gördüğü anlamına geliyordu.

Onun ne düşündüğü umurumda değildi. Daha doğrusu umursamak istemiyordum. Ama her yıl hayır kurumlarına yüklü miktarda para bağışlayan ve kelimenin tam anlamıyla her konuda yürüyen bir ansiklopedi gibi görünen, tanıdığım en zeki ve başarılı insanlardan biri olduğu tartışılmaz olduğundan, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

"Evet, hafta sonları çalışıyorum," dedim sonunda, sorusunu yanıtladım ama tanıdığım her öğretmenin hafta sonları çalıştığını eklemedim. Tabii ki çalışıyorduk. Başka ne zaman planlama ya da not verme işi yapabiliirdik ki?

"Artık öğretmenlere hafta sonları çalışmaları için para mı veriyorlar?"

Bu sorunun geleceğini tahmin etmiştim ama yine de utançtan göğsüm sıkışmıştı. "Hayır. Öğretmenlere hafta sonları çalışmaları için para ödemiyorlar."

"O zaman yapmamalısın," dedi, sanki çok basitmiş gibi. "Ücret almadan çalıştığında kendini değersizleştiriyorsun."

Öğretmenliği sevdiğimi, sadece ödeme yapmaktan daha önemli hususlar olduğunu söylemek boğazımı yaktı. Öğrencilerimi seviyordum, onları, başarılarını ve başarısızlıklarını önemsiyordum. Hem de derinden. Onlarla ilgili düşünceler beni geceleri uyutmuyordu; içlerinden birinin zor bir kavramı daha iyi anlamasına nasıl yardımcı olabileceğimi ya da berbat bir ev hayatı olan parlak bir öğrenci hakkında ne yapabileceğimi ya da başka bir çocuğa, sınıf arkadaşlarının önünde kendini bilinçli hissetmesine neden olmadan mühendislik yeteneği olduğunu nasıl ima edebileceğimi planlıyordum.

Yaşamak için maaş gerekiyordu elbette ama öğretmen olmamın, okulda ve sosyal medya hesaplarımda bu kadar çok çalışmamın nedeni bu değildi.

Şimdi kalbim acıyordu, terlemiş ve üzgündüm ve bir kez daha bana böyle hissettirmesine izin verdiğim için nefret ediyordum.

"Biliyor musun?" Ellerimi bir havluya sildim ve özenle katlayıp tezgahın üzerine bıraktım. "Çay istediğimi sanmıyorum. Sanırım koşuya çıkacağım."

Amelia bana özür dileyen bir gülümseme gönderdi ve ben de başımı hafifçe sallayarak bunun önemli bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım. Üniversitede rastgele bir şekilde yurtta birlikte yaşamaya atandığımızdan beri oda arkadaşıydık. Kendime ait bir ev tutabilecek olsam bile yine de Amelia'yla yaşamak isterdim. Onunla yaşamak hayatımda ilk kez tamamen kendim olmakta kendimi özgür hissettiğim zamandı. O zamanlar o tıpta hazırlık okuyordu, benim bölümüm de kimyaydı; oksijen ve hidrojen gibi, kaderimizde birbirimize bağlanmak vardı.

Onu çok severdim. O en iyisiydi. En eski ve en iyi arkadaşlarımdan birinin, aynı alanı paylaştığımız her seferinde beni aptal yerine koymasına ve dilimin tutulmasına izin vermem onun suçu değildi. Bu benim suçumdu.

Gitmekten başka ne yapabiliirdim ki?

BÖLÜM 2

WINNIE

"Byron'ı getirme konusunda endişeliyim. Gelip gelemeyeceğini sordu, ben de senin çok daha geç geleceğini düşündüm." Amelia benimle

Salaneye girer girmez kapıyı açtı ve bir bardak su uzattı. "Neyse, özür dilerim."

Bardağı kabul ederek omuz silktim ve yanından geçip gittim. "Sorun değil." Koştuğum için hâlâ nefes nefese olduğumdan, mutfak yarımadası ile kanepenin arasındaki kısa mesafeyi arşınladım, serinlemeye ihtiyacım vardı. Bloğun etrafında tekrar yürümeliydim ama yağmur çiselemekten çıkıp daha agresif bir hal almıştı.

"İyi değil. Seni rahatsız ettiğini biliyorum." Kanepeye doğru ilerledi ve bacaklarının üzerine tüylü bir battaniye çekerek oturdu. Solundaki sehpanın üzerinde yeni bir fincan çay ve zencefilli kurabiyelerimden oluşan bir tabak duruyordu.

"Sadece benim esprili fıkralarıma gülmediği için. Beni komik buluyormuş gibi yapması çok işe yarardı," diye şaka yaptım ... şaka yapmıyor gibiydim.

En son ne zaman Byron'a bir fıkra anlatmaya çalışmıştım? Herhangi bir çaba göstermeyeli yıllar olmuş olmalı.

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum." Kupasını aldı ve yüzeyine üfledi. "Kibar Winnie'nin bir sigara molası vermesini istiyorum."

Dürüst Winnie ile konuşabilirim. Ondan hoşlanmıyorsun. Seni rahatsız mı ediyor?"

Arkadaşıımı üzmemek istemediğim için dürüst olmasına izin vermesine rağmen refleks olarak "Beni rahatsız etmiyor," diye reddettim.

Ama sonra içimdeki bu rahatsız edici, köklü çatışmadan kaçınma ve herkesi her zaman mutlu etme ihtiyacına gözlerimi devirdim, bu kendimle ilgili içtenlikle değiştirmeye çalıştığım bir şeydi.

"Peki, tamam. O benim en sevdiğim kişi değil," diye isteksizce itiraf ettim. "Ama beni rahatsız etmiyor. Ayrıca, bunun bir önemi yok. Siz ikiniz iyi arkadaşsınız. Nokta." *Bunu gerçekten şimdi mi konuşuyoruz? Ne anlamı var ki?* Bir bardak suyun tamamını içtim ve sonra mutfağı incelemek için arkamı döndüm. "Hiç çay kaldı mı?"

"Hâlâ sıcak su var. Keşke onu getirmemi istemiyorsanız bana söylemeniz." Su ısıtıcısına doğru başını salladı. "Seni rahatsız etmediğinden emin misin?" Bu soruyla birlikte sesi bir oktav yükseldi. "Ne zaman o etrafta olsa dişlerini gıcırdatıyor ve fıtığının varmış gibi davranıyorsun."

"Evet, bir bakıma öyle." Telaşla kirli su bardağını çabucak yıkadım ve kuruması için rafa yerleştirdim.

Bu konuşmayı yapmaya hazır değildim ama yapmamız gerektiğini biliyordum. Gecikmiş hissediyordum. Yine de sözlerimi dikkatle ölçmeye kararlıyım. İsteyeceğim son şey Amelia ile çocukluk arkadaşı arasında sorun yaratmaktır.

"Byron beni... . beni.. . . hissettirmiyor. rahatsız hissettirmiyor," dedim duraksayarak. "Ama onun yanında kendimi rahatsız hissediyorum."

Döndüğümde Amelia'nın yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Onun yanında rahatsızlık hissediyorsun ama o seni rahatsız etmiyor, öyle mi?"

"Biliyorum, hiç mantıklı değil." Güldüm, omuzlarım nemli koşu ceketimin içinde titrerken bir bardağa sıcak su doldurdum.

"Onun yanındayken daha az rahatsızlık hissetmene yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey." Üstümdekileri çıkarıp mutfak sandalyesinin üzerine attıktan sonra kupamı kanepeye taşıdım ve yüzüm ona dönük bir şekilde minderin üzerine çaprazlama oturdum. "O çok-"

"Sessiz mi?"

"Mükemmel."

Yüzünü buruşturdu. "Mükemmel mi?"

"Evet. Kesinlikle çok zeki, kendi kendini yetiştirmiş, son derece yetenekli ve yaratıcı biri. Her yıl tüm o parayı hayır kurumlarına bağışlıyor ve her şey hakkında her şeyi biliyor gibi görünüyor. Sanırım ne zaman birlikte bir odada olsak kendimi bilgisiz bir çocuk gibi hissediyorum ve nasıl -biliyorsun- korkutulmayacağımı bilmiyorum. Bu benim suçum." Yıllar önce vardığım sonuç buydu.

İkinci sınıf öğretmenimin sık sık kullandığı bir ifadeyi ödünç alırsam, insanların etrafında olmak "kovamı dolduruyordu". Bu tek taraflı olarak doğru gibi görünüyordu. Byron Visser hariç.

İlk tanıştığımızda bile - ünlü bir yazar olmadan önce, çifte doktora yapmadan önce, birkaç yıl önce bir rugby kulübüne katıldıktan sonra şişmanlamadan ve insanlar o bir odaya girdiğinde takılıp düşmeye başlamadan önce, Garip bir şekilde sevimli, uzun boylu, sırık gibi, diploması olmayan, tamamen siyah giyen, kafası vücuduna göre çok büyük görünen ve yüzünü kürek kemiklerini aşan kalın, dalgalı siyah saçlarının arkasına saklayan bir üniversite öğrencisiyken, onunla ilgili bir şey beni altüst etti ve cildimin vızıldamasına neden oldu. Hayatım boyunca üzerimde sadece *onun* böyle bir etkisi oldu.

Aslında bu doğru değil. Bu rahatsız edici biyolojik anarşiyi en yakın deneyimlediğim an, aşırı derecede

Lise birinci sınıftan iki hafta sonra - beyaz şort, erkek futbol takımı, regl dönemim ve Instagram ile ilgili uzun bir hikayeye sizi sıkmayacağım - haftalarca titrek, aşırı bilinçli ve utanmış hissettiğim zor bir zaman.

Ani ateş basmaları, tutarlı cümleler kuramama, göğsümde sıkışma, kalbimin çarpması, ellerimin titremesi - Byron'ın yanında ya da yakınında olmak bana hep böyle hissettirmişti. Gözlerimiz ilk buluştuğu anda bunu hissetmiştim. Nefes alamıyordum. Sanki mideme bir yumruk yemiş gibiydim. Bu açıklanamaz rahatsızlığı görmezden gelmek için çok çalışmışım. İnsanları severdim ve Byron da sonuçta sadece bir insandı.

Ama ilk buluşmamızda, yaz boyunca Alki Plajı'nda paten kaymakla ilgili bir şeyler söylemişim. *Al-kye* yerine *Al-key* diye telaffuz etmişim. Beni hemen düzeltti.

Kaba bir şekilde yapmamıştı. Oldukça gerçekçiydi, duygudan yoksundu. Yine de kendimi tamamen geri çekmişim ve onun hazırlıksız düzeltmesi kalıcı olarak bir şalteri indirmişti. Ne yaparsam yapayım, nasıl denersenem deneyeyim, şalteri indiremedim. O andan itibaren ağzından çıkan neredeyse her şey, nesnel olarak öyle olmadığını bilsem bile, beni küçümseyici ve yargılayıcı olarak etkiledi.

Bu nedenle sorun bendim ve ondan kaçıyordum.

"Sana kendini çocuk gibi mi hissettiriyor?" Amelia'nın gözleri aynı anda hem açılıp hem de kapanıyor gibiydi, öfke dolu bir bakıştı bu. "Ne dedi? Ona söyledim-"

"Hayır, hayır. O değil. Benim." Byron'a söyledikleri hakkında çok fazla endişelenmemeye çalışarak elini kapattım. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda olmamalıydı, o halde Amelia onunla bu konuda konuşursa neden utanayım? Utanmamalıydim. Byron söz konusu olduğunda hiçbir şey olmamalıydim. Onun radarına girdiğimden bile şüpheliydim. Muhtemelen bana Fred diyordu, çünkü bilmiyordu ya da

Gerçek adımı hatırlamaya özen göster. "Sanırım süper zeki insanlar beni sinirlendiriyor? Ama dediğim gibi, bu benim sorunum, onun değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen süper zekisin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir akıllı var, bir de *zeki* var." Bunun tartışmalı bir ifade olduğunu düşünmüyordum. Byron üniversitede arkadaş grubumuzun sadece kenarlarında var olmuş olsa da, bir partiye ya da buluşmaya geldiği çok az zaman boyunca hepimiz onun ansiklopedik bilgisine hayran kalmıştık. Ve ilk kitabı yayınlandığında, hepimizi hayranlıktan nefessiz bırakmıştı. Başka bir deyişle, çok zekiydim ama bir Toni Morrison, Albert Einstein, Marie Curie ya da Byron Visser değildim.

"Ve Byron'ın ikincisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hadi ama Amelia. Fizik bölümünden erken mezun oldu ve elektrik mühendisliği ile biyomedikal mühendisliği alanlarında doktora yaptı. İki çok satan roman yazdı ve ilk romanıyla tüm büyük edebiyat ödüllerine aday gösterildi. Ve kaç yaşında, yirmi altı mı? İnanılmaz biri."

"Yirmi yedi. Ama bu değil, yani evet. Annesi muhtemelen biyonik omurga icat edip Nobel Ödülü falan kazanacak dahi bir profesör ama o *Byron*. Ve sen onu çok uzun zamandır tanıyorsun, o kitapları yayınlamadan önce, herhangi biri olmadan önce."

Annesi hakkında bunu bilmiyordum ama mantıklı geliyordu. "Doğru, ama neredeyse hiç etkileşimimiz olmadı. Altı yıl içinde benimle toplamda yüz kelimedenden az konuştu. Muhtemelen elliye yakın. Üniversitedeyken bile bizimle hiç dışarı çıkmadı. Ve onun yanında kendimi hep garip hissettim. Belki de onun parlaklığını erken fark ettim. Ama ondan hoşlanmıyorum."

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Tamam, aslında evet." Her ne kadar dürüst olsam da içimdeki endişe kalbimin hızlanmasına neden oldu.

"Sonunda! İtiraf ediyor." Amelia elini kanepenin arkasına doğru kaldırdı ve sonra bıraktı, "Gerçeğin etrafında dans etme ya da istediğin şeyi isteme yeteneğin olimpiyat seviyesinde etkileyici."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. Amelia yetiştirilme tarzımı biliyordu. Ona rahatsız edici gerçekleri söylemekte neden bu kadar isteksiz olduğumu açıklamama gerek yoktu. "Ondan hoşlanmıyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Evet!" Bacağımı okşadı. "En eski arkadaşşımdan hoşlanmadığını öğrendiğim için çok mutluyum. Yaşasın!"

Güldüm. "Ama ne zaman öğretmenlerin yeterince maaş almadığından ya da işimle ilgili herhangi bir şeyden bahsetse. Ya da sıradan kelimeleri berbat telaffuz edişimi düzelttiğinde. Ya da bugün olduğu gibi, ev bitkimi eleştirdiğinde. Ya da hiçbir şey söylemeden bana ters ters baktığında."

"Yani onu her gördüğünde mi?"

İkimiz de güldük ve ben başımı kendime doğru salladım. *Hoşlanmamak* tam olarak doğru kelime değildi. Genel olarak kaynayan küçümsemesi bana amcamı hatırlattı. Annem öldükten sonra teyzem ve amcam tarafından büyütülmüştüm ve çocukluğumun en güzel yanının altı kuzenime ikinci annelik yapmak olduğunu söylemek yeterliydi.

Byron'ı Jacob Amca'yla karşılaştırmak pek adil olmazdı çünkü birbirlerine hiç benzemiyorlardı, amcam birkaç kişi dışında herkese karşı sokulganı. Byron ise kimseye karşı sokulgan değildi. Ve Byron küçük hatalar yaptığım için bana hiç bağırmaıştı. Ama her ikisinin de, düzeltmek ya da eleştirmek dışında, benim yanımda ağızlarını nadiren açma alışkanlıkları vardı. Ayrıca açıkça bakarlardı, bakışlarında ağır bir yargı vardı.

"Yani kimseden hoşlanmayan sen Byron'dan hoşlanmıyorsun ve onun yanında rahatsızlık hissediyorsun ama bunun ondan değil de senden kaynaklandığını mı düşünüyorsun?" Amelia

Gözlerini kısmıştı. "Tekrar soruyorum, dürüst ol, seni ürkütüyor mu?"

"Hayır. Dediğim gibi, ben ve takıntılarım yüzünden beni sinirlendiriyor. Sorun benim."

"Sorun bakması, değil mi? Bakışları seni geriyor."

"Bakıyor, değil mi?" Rahatsızlığımın tek nedeni onun bakışları olmasa da konuyu saptırdım.

Amelia düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Her zaman bakar, biliyorsun. O büyük bir insan gözlemcisi. Etkileşime girmekten ziyade gözlemler. Ama bu onun yazar olmasının bir yan ürünü. Biz çocukken bile o ürkütücü yeşil gözleriyle insanlara bakardı."

"Onun gözleri ürkütücü değil.

Onlar." "Ne?"

Güzel olduklarını söylemek istemedim. Amelia'nın bu yorumdan çok fazla anlam çıkarmasını istemedim. Gözleri çok güzeldi; gözbebeğinin etrafında grimsi bir ela, ardından yeşil bir halka ve irisinin kenarında mavi bir dış halka vardı.

"Sıra dışılar," dedim yavaşça, sanki konuyu yeni düşünmüşüm gibi. "Ama bu onları ürkütücü yapmaz."

"Ama sıradışı gözler ve bakışlar onu ürkütücü yapıyor. Bu konuda onunla konuşmam gerekecek. Ben onun vicdanı gibiyim, silindir şapkalı cırcır böceği, ama sosyal durumlar için."

"Benim yüzümden onunla konuşma." Konuyu değiştirmek için içimde bir dürtü hissettim. "Bu arada, bu kadar erken saatte evde ne işin var?"

"Oh!" Bir kez el çırpı ve öne doğru eğildi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Aslında seninle konuşmak için eve geldim, toplantıdan sonra burada olacağını umuyordum. Şirketimin başvurduğu STEM'deki kızlar hibesini biliyor musun? Gerçekten büyük olan mı?"

Amelia üniversitede tıp okumak istiyordu ama dördüncü yılında fikrini değiştirmişti. sonunda çift ana dal biyoloji ve

Teknik yazım odaklı pazarlama. Bu Mayıs ayında eğitim alanında yüksek lisans derecesiyle mezun olacaktı ve şu anda okullar için STEM müfredatı ve videolar, öğrenme oyunları ve uygulamalar gibi ilgili içerikler oluşturan büyük, süslü bir kar amacı gütmeyen kuruluştaki çalışıyordu.

"Evet, hatırlıyorum." Ben de koltuğumun mecazi kenarında öne doğru eğildim. Eğer söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söylemek üzereyse, o zaman-

"Tamam, bulduk!"

Çayımı bıraktım, böylece uzanıp ona sarılabilecektim, muhtemelen ter ve yağmur gibi koktuğumu umursamadan. "Sen bir rock yıldızısın! Bu çok heyecan verici!"

"Öyle ve bu yüzden aceleyle eve geldim. Öğleden sonra herkese izin verdiler ve ben de bir an önce seninle konuşmak istedim. Fonları aldıktan sonraki ay web sitesinde topluluk yöneticisi pozisyonlarını listeleyecekler ve senin de başvurmanı istiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Beklenti ve umut başımı döndürmüştü. "Evet. Kesinlikle, yapacağımı biliyorsun."

Hibe henüz planlama aşamasındayken Amelia bana topluluk yöneticisi pozisyonlarından bahsetti. Bunlar, zaten STEM odaklı sosyal medya hesaplarına sahip olan etkileyicilere ödeme yapan sözleşmeli pozisyonlardı. Etkileyicilerin pazarlama çabalarıyla kızları ve kadınları hedeflemeleri, Amelia'nın şirketi tarafından düzenlenen STEM etkinliklerinde kadınların reklamını yapmaları, burs fırsatları ve kadınları STEM'de kariyer yapmayı düşünmeye teşvik etmek için malzeme ve kaynaklar almaları beklenirdi.

Reklam ve burs kısmı dışında, canlı videolarım ve derslerimle zaten yaptığım ancak kaynak almadığım veya karşılığında ödeme almadığım bir işti. Bana yardımcı olacak mükemmel bir yan iş

Öğrenci kredilerimi ödemek, zaten sevdiğim şeyi yapmak ve kısıtlı boş zamanımdan daha fazlasını almamak.

"Güzel. Mükemmel." Işıl ışııl parlıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama aynı zamanda strateji belirlememiz, özgeçmişini güçlendirmemiz ve rakamların üzerinde çalışmamız gerekiyor. Patronumla konuştum ve bana ölçütleri ve gereksinimleri verdi." Amelia son cümlesini yüzünü buruşturarak tamamladı ve parmaklarını önünde çevirdi.

Kalbim sıkıştı. "Rekabetçi olabilmek için kaç takipçiye ihtiyacım var?"

"İyi haber şu ki, takipçi/takipçi oranınız gayet iyi, ölçütler dahilinde. Ancak -umutsuzluğa kapılmayın ya da korkmayın- en az yüz bin takipçiye ihtiyacınız var."

"Ne?!" Hayatım boyunca hiç bu kadar sert nefes almamıştım.

"Gerçekten rekabetçi olabilmek için beş yüz bin veya daha fazla takipçi sayısı ideal olacaktır. Ve video ya da gönderi başına en az yüzde altılık bir etkileşim."

Omuzlarım çöktü. *Lanet* olsun. "En azından etkileşime sahibim. Ama bir ay içinde yetmiş beş bin takipçiyi nereden bulacağım? Dört yüz yetmiş beş bini boş verin." "Bir aydan fazla sürecek. Altı hafta içinde fon bulacağız, Bir ay sonra da topluluk yöneticisi pozisyonlarını ilan edeceğiz." Bunu sanki bu küçük erteleme her şeyi değiştirmiş gibi söyledi.

Hiçbir şeyi değiştirmede. Yıllardır sosyal medya hesaplarımı oluşturunuyordum. On hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. "Peki, iki buçuk ayda dört yüz yetmiş beş bin takipçiyi nasıl bulacağım?"

Ellerini birleştirdi ve parmak uçlarını birbirine vurarak bana baktı. "Bazı fikirlerim var."

Bir kahkaha patlatmam alay gibi geldi. "Gerçekten mi? Trençkotunun içinde üniversite çağında, kimyaya meraklı kadınlar mı var? Bizi dışarıda koridorda mı bekliyorlar?"

"Biraz inancın olsun. Bunu yapabiliriz. Alışılmışın dışında düşünmeliyiz." Amelia dizime vurdu.

"Ne kutusu? Gerçeklik kutusu mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Mevcut içeriğinizin ve sosyal medya hesaplarınızın kutusu."

İçimi çektim. Yüksek sesle. "TikTok'ta daha fazla zaman geçirmemi istiyorsun." "Bu çok mu kötü olurdu? TikTok her şeyin olduğu yer."

"Hayır. Ama-" İtirazlarımı tanımlamakta zorlandım ve sonunda şuna karar verdim: "-İçeriğimin, yaptığım videoların kısa kliplere iyi bir şekilde çevrilemediğini hissediyorum. Ben uzun formatlı bir insanım, otuz saniyelik veya üç dakikalık bir mühendislik ve teknoloji insanı değilim."

"Ama olabilirsin. Geçen yıl otuz saniyelik STEM gerçekleri listesini yaptınız ve bunlar TikTok'ta iyi iş yaptı. Ben hala o listenin büyük bir potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Ve bu kavramları otuz saniyede eğlenceli ve ilgi çekici hale getirebilecek biri varsa, o da sizsiniz."

"Tamam." Tekrar iç çektim. "Tamam, yeniden diriltirim." "Ve başka bir şey daha var."

Kendimi hazırlayarak ona baktım. "Ne?"

O da kendini hazırlıyor gibiydi. "Biraz dallanıp budaklanmalısın." "Ne demek istiyorsun?"

"Beni dinleyene kadar hayır deme."

"Tamam . . ."

"TikTok'ta ve başka yerlerde sunduğun içerik türünü genişletmeli, işleri değiştirmeli, STEM ile ilgili olması gerekmeyen bazı popüler meydan okumalar yapmalısın."

Bir süre bekledim, ne demek istediğine dair bir ipucu bulmak için beynimi yokladım ve sonunda "Ne gibi?" diye sordum.

"Makyaj, moda ve romantizm mücadeleleri gibi."

Geriye çekildim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kızsal ve romantik TikTok yarışmalarını yap." Parmaklarını kaldırdı ve *kız* gibi kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptı.

"Ne?" I vuruldu yukarı gelen ve Kanepe.

"Makyaj ve Moda mı? Aşk mücadeleleri mi? Kiminle?"

Cevap veremedim, sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Ayrıca, topluluk yöneticisi hesapları olan influencer'ların STEM odaklı olması gerektiğini sanıyordum?" "Evet -açıkçası STEM odaklı olmalılar- ve hayır. *Sadece* STEM videoları olmamalı. En azından ben öyle olması gerektiğini düşünmüyorum. Bir düşünün, hedef kitlenizle bağlantı kurmanız, sizi ilişki kurabilecekleri gerçek bir kişi olarak görmelerini sağlamanız gerekir. Herkes bilir ki seni seviyor. Kaldıraç olarak kullanman gereken şey bu."

"Makyaj ve moda TikTok yarışmaları yaparak mı?" Nedense bu fikir içimi ağır ve derin bir hayal kırıklığıyla doldurdu.

"Ve romantik meydan okumalar! Tatlısın, arkadaş canlısısın, ilgi çekicisin. Seni birini öperken izleyebilirim." Amelia kendi iddiasını başıyla onayladı, çayını aldı ve bir yudum içti.

Ifadesini daha da genişletmesini ya da "*Şaka* yapıyorum!" diye patlamasını bekledim. İkisini de yapmadı.

Ben de parmağımı yüzümün önünde bir daire çizerek şekilde hareket ettirdim. "Bunu görüyor musun? Bu benim şaşkın yüzüm çünkü kafam karışık."

"Bak, pek çok kadın -üniversite ve daha büyük yaştakiler, lisedeki kızlar ve hatta daha küçükler- nasıl makyaj yapılacağıyla ilgileniyor. Tabii ki tüm kadınlar değil. *Sadece* söylüyorum, siz bir makyaj uygulama ustasıdır. Sen bana öğretilene kadar göz farı hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Evet, ama-"

"Ve pek çok kadın -hepsi değil ama pek çoğu- romantizmi ve romantik hikayeleri seviyor. Eğer birileri takipçi sayılarını daha hızlı artırmak istiyorsa, bunu canlı videoların yanı sıra trend olan ve algoritmalara yapışan meydan okumalar yayınlarak yapıyorlar ve bu yapışkan trendlerin çoğu moda veya romantizmle ilgili meydan okumalar."

"Ama. . . . Ben bir bilim adamıyım. Ben bir öğretmenim."

"Yani?" Omuz silkti ve bir zencefilli kurabiye aldı. "Bilim insanı ya da öğretmen olmanın neresi makyajdan, modadan ve aşk hikayelerinden de zevk alamayacağınızı söylüyor?"

"Hemen bir sonraki videoda rastgele bir insana silik silik bakarken kim beni manyetik alanlar hakkında konuşurken dinleyecek? Bu da yine bir sorun."

"Sorun nedir?"

"Bu sözde romantik meydan okumaları kiminle yapacağım? Seninle mi?"

Ve Elijah bu konuda ne derdi?"

"Cazip ama hayır. Ayrıca, TikTok'ta zaten takipçisi olan biriyle eşleşmen daha iyi olur."

"O zaman kim? Çıkmadığımı biliyorsun, zamanım yok." Lisedeki erkek arkadaşından ayrıldıktan sonraki ilk iki yıl boyunca o kadar çok randevuya çıkmıştım ki sayısını unutmuştum. Birkaçı üçüncü randevuya kadar gelebilmişti ama üçüncü randevudan sonra devam edecek kadar kimseden hoşlanmamıştım.

Amelia, Serena ve ben son yılımda on iki ay flört etmeme konusunda bir anlaşma yapmıştık. Şimdi Serena harika bir adamla nişanlıydı, Amelia'nın Elijah adında süper havalı bir erkek arkadaşı vardı ve ben de mutlu ve sürekli bekârdım, romantizmin duygusal iniş çıkışlarını hiç özlemiyordum. Ama çıkmak istesem bile buna zamanım yoktu. Tam zamanlı bir öğretmen olduğum, sosyal medya hesaplarımı ve derslerimi yönettiğim için sanal ortam dışında arkadaşlarımla takılmaya pek vaktim olmuyordu.

"Tamam, her şeyden önce," Amelia zencefilli kurabiyesini yere bıraktı ve parmaklarındaki kırıntıların tozunu aldı, "izleyicileriniz manyetik alan videolarınızı ilgiyle dinleyecektir çünkü manyetik alanlar büyüleyicidir, ancak izleyicileri ilk etapta oraya getirmelisiniz. O yüzden birini seçin. Bir sürü erkek arkadaşın var, birçoğunun bu şansa atlayacağını biliyorsun-oh! Bekle!" Gözleri aniden genişledi, öne doğru eğildi ve sehpayı üç hızlı vuruş yaptı. "Jeff'e ne dersin?"

Önerisinin çılgınlığını protesto etmek için ağzımı açtım ama Jeff'in adı dudaklarından dökülür dökülmez beynim durdu.

. . . Oh.

Jeff.

Jeff Choi.

Jeff'le ikinci sınıfın ikinci ayında tanışmıştım. Jeff de benim gibi lise STEM öğretmeni olmaya ve hayatını gençlerin merak ateşini körükleyerek geçirmeye karar vermişti, çünkü bir STEM öğretmeni onda da aynı merakı körüklemişti. Aynı filmleri, kitapları, sanatı, sanatçıları, müziği ve temelde her şeyi seviyorduk. Nazik, zeki ve çok tatlıydı. Gür, asi kahverengi saçlarından gülümseyen kahverengi gözlerine, kare çenesinden bayat esprilerine kadar ona hayrandım.

Ama -yemin ederim ki- çok büyük bir sorun yüzünden Jeff'le birlikte olmayı düşünmeme asla izin vermemiştim. Lise birinci sınıfta tutuşan tek şey merak ateşi değildi. Yakın zamana kadar Jeff on bir yılı aşkın bir süredir -arada birkaç kez ayrılıp barıştıkları da olmuştu- aynı kişiyle birlikteydi.

Üniversite için farklı üniversitelere gitmişlerdi ve o geçen yıl Doğu Yakası'nda hukuk fakültesini bitirirken, o Seattle'da öğretmenlik yapmaya devam etmişti. Nadiren seyahat ettiği için onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım.

Onu görmeye gelmiyordu ve geldiğinde de arkadaşlarını tanımakla hiç ilgilenmiyordu.

Ancak iki ay önce, Doğu Yakası'ndan döndükten ve nihayet birlikte yaşama planları yapmaya başladıktan sadece altı ay sonra ayrılmışlardı. O zamandan beri kötü bir ruh hali içindeydi - Jeff için kötü bir ruh hali -. Belki de bu kez onunla bir bağ kurabileceğimiz ihtimalini düşünmeden önce onun daha kendisi gibi davranmaya başlamasını bekliyordum.

Açık olmak gerekirse, henüz bunu düşünmüyordum. Bu düşünce beynime her girdiğinde onu kapatıyordum.

"Jeff'ten ayrılan Lucy'ydı." Amelia düşüncelerimi böldü, Jeff'in bekârlığını hatırlatmasına hiç gerek olmadığı halde bana hatırlattı.

"Bunu biliyorum. Serena bize anlattığında oradaydım." Birden kendimi kıpır kıpır ve çok ateşli hissettim.

Arkadaşlarımız arasında Jeff söz konusu olduğunda bazen zorlandığımı bilen tek kişi Amelia'ydı ama o bile duygularımın altı uzun yıldır kök saldiğını bilmiyordu. Ona aşık ya da saplantılı falan değildim. Arkadaşlığımız her zaman aşırı platonik olmuştu. Ve ne zaman kendimi Jeff'i biraz fazla düşünürken bulsam, rahatsız edici düşüncelerimle daha iyi başa çıkana kadar birkaç hafta ondan uzak dururdum.

Ama şimdi o bekârdı.

Ve ben de öyleydim.

Beni inceleyen Amelia kaşlarını salladı. "Evet, Jeff'le yap. Bu mükemmel. Ona bunun bir iş için olduğunu söyle - ki teknik olarak öyle -Ama birkaç TikTok yarışması için birbirinizi öpüyorsanız yakınlaşmanız kaçınılmaz."

Boynumu kaşıdım, kalbim düzensiz şeyler yapıyordu.

"Bilmiyorum.

..."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Yeniden toparlanıyor. O ve Lucy yıllardır birlikteydi. Ve bu sinsice hissettiriyor."

"Nasıl sinsice?" Arkasına yaslandı, sağ kaşı bir milimetre kadar yükseldi. "Lucy ondan ayrıldı. Onunla altı yıl içinde iki kez -kısaca- karşılaştık ve her ikisinde de soğuk davrandı. İki ay oldu. Şimdi senin şansın. Ondan hoşlandığını biliyorum. Ve onun da senden hoşlandığını biliyorum."

Ondan hoşlanmıştım. Ama benimle ilgilendiğini varsaysak bile, on bir yıllık bir ilişkiden sonra birlikte olduğu ilk kişi olmak ister miydim? Ve bir yetişkin olarak ilk potansiyel ciddi ilişkimin Jeff Choi ile olmasını ister miydim? Yirmi altı yaşında bir bakire olmam umurunda olur muydu? Peki ya-

STAAAHP! Kendini çok aşıyorsun.

Neredeyse güneş sisteminin sınırında. Soğuk.

"Unut gitsin." Bu fikri elimin tersiyle ittim. "Bunun hakkında konuşmanın bir faydası yok. Jeff'ten romantik meydan okumalar için yardım istemiyorum çünkü onları yapmıyorum. Makyaj dersleri ya da moda yarışmaları da yapmıyorum çünkü hesabımda bu tür şeylerin olması bir bilim insanı olarak güvenilirliğimi zedeler."

"Ama benim demek istediğim de bu! Olmaz ya da olmamalı." Amelia tekrar öne eğildi, sesi ciddi bir tona bürünürken gözleri benimkiler arasında geziniyordu. "Evet, bütün genç kızlar ve üniversite çağındaki kadınlar moda ve romantizmle ilgilenmez. Güzel. Ama birçoğu önemsiyor ve bunda kesinlikle yanlış bir şey yok. Aşık oluyorlar, aşık olmak istiyorlar, sağlıklı ve tatmin edici seks yapmak istiyorlar. Onlarla aynı şeyleri isteyen, aynı korkuları yaşayan ama aynı zamanda kimya deneyleri yapan, bilim merkezlerine giden, NASA'yı ziyaret eden, STEM'le uğraşan bir kişi olarak bağlantı kurun."

"Bilmiyorum. İstemiyorum-"

"Ne?"

Reddedilmek. Alay edilmek. "Okulumla başımın derde girmesini istemiyorum. Bir öğretmen olarak sosyal medyada paylaştıklarım konusunda çok dikkatli olmam gerektiğini biliyorsunuz." Sosyal medya hesaplarımın hiçbirinde gerçek adımlı kullanmadım ama yüzümü gösterdim. Öğrenciler beni takip etmek isterlerse edebilirlerdi. "İnşa ettiğim şeyi baltalamak da istemiyorum."

"Sana porno yayınlamanı önermiyorum Winnie. Göz farı uygulaması ya da romantik meydan okumalarla ilgili eğlenceli videolar yapmak seni nasıl zayıflatır ya da okulunla başını nasıl derde sokar?"

"Hadi ama Amelia. Sen hazırlıktaydın. Biyolojide kimyadan daha fazla kadın vardı ama yine de yarı yarıya değildi. STEM'de ciddiye alınmak istiyorsanız, duygusuz olmak zorundasınız. Duygusuz olmalısın.

...

"Ne?"

"Bir erkek gibi davran," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım ve sonra pişmanlık duyarak yüzümü buruşturdum. "Bir dakika. Bu değil-"

"Erkek gibi davranmak mı? Bu da ne demek oluyor? Erkeklerin aşık olmadığını mı sanıyorsun? Erkeklerin aşık olmak ve tatmin edici seks yapmak istemediklerini ya da nasıl göründüklerine önem vermediklerini mi sanıyorsunuz? Kadınların erkeklerle evlendiği kadar çok erkek de kadınlarla evleniyor. Harry Styles'ı elbise içinde gördünüz mü? Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama somatik nükleer transfer insan üremesi için nispeten yeni bir yöntem. Yirmi ya da otuz yıl öncesine kadar, penisin bir-"

"Ha ha ha. Dur. Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Bir kadın olarak, hatta belki de bir erkek olarak, bilim camiasına herhangi bir ilgi duyarsanız ciddiye alınmazsınız."

"Şefkat mi? Romantizm? Duygu? Bir ifade biçimi olarak güzellik ve moda? Kişilerarası dinamikler ve ilişkiler? Tüm bunlar

pek çok kadının -yine hepsi değil ama pek çoğu- özünde değer verdiği ve ilginç bulduğu şeyler?"

"Peki." Teslim oldum. "Evet, o."

"Ama sizce de kızlar ve bu tür ilgi alanları olan herkes için sorunun bir parçası bu değil mi?" Şimdi sesi yalvarır gibiydi. "Kadınların STEM alanlarına girişte göz önünde bulundurdıkları engelin bir parçası da bu değil mi sizce? Sanki bilim, mühendislik, matematik ve teknoloji kariyerleri onlardan uzak tutulmuş gibi. Bu bir seçenek bile değil çünkü onlara kendileri olamayacakları ve bilim insanı olamayacakları söylenmiş. İlgi alanlarının anlamsız olduğu söylendi. Pop müziğe bayılıp ciddiye alınamazsınız. Zevk için açıkça aşk romanları okuyamaz ve önemli bir hakemli yayında makaleler yayınlatabilmezsiniz. Zevk aldığınız kıyafetleri giyemez ve yan gözle bakılamazsınız. Bu bir sorun! Neden birileri masada oturabilmek için kim olduklarını, neye benzediklerini, ne istediklerini, neye değer verdiklerini ve nelerden keyif aldıklarını gizlemek zorunda kalsın? Yapmamalılar - kızlar ve kadınlar yapmamalı. Ve siz onlara buna mecbur olmadıklarını gösterebilirsiniz."

Yüksek sesle ofladım çünkü gerçekten çok iyi bir noktaya değindi.
Lanet olsun

Bu.

Amelia zaferinin yakın olduğunu hissetmiş olmalı çünkü öldürmek. "Kendinizi tam anlamıyla gerçekleştirmiş, üç boyutlu bir kadın olun, hoşlandığınızı bildiğim şeyleri yapın ve aynı zamanda bir bilim insanı olun. Moda ve makyaj olmak zorunda değil, video oyunları ve koşu ya da dans mücadeleleri ve kendin yap projeleri olabilir. Bir insan, bir kadın ve bir bilim insanı olabilir, her yönünüzü gösterebilirsiniz. Ve bunu yaparak, hem kendiniz olmanın hem de bilim insanı olmanın aslında mümkün olduğunu asla düşünmeyecek bir kitleye ulaşabilirsiniz."

İkna edici argümanlarda çok iyiydi. *Yine, lanet olsun.*

"Tamam. Peki." Ellerimi havaya kaldırıp tekrar oturdum. "Sen kazandın. Yüzde yüz haklısın. Dumanlı göz eğitimleri ve diğer her şeyi yapacağım."

Bana yeni bir açıdan bakmak istercesine başını çevirdi. "Ve romantik meydan okumaları mı yapacaksın?"

"Hiç müstehcen olamazlar. Tamamen sağlıklı olmak zorundalar yoksa okulumla başım derde girebilir. Ama evet. Tamam. Ben-"

"Goooooooood, goooood." Sesini bir oktav düşürdü ve ürpertici bir İngiliz aksanı ekledi. "Yesss . . . Kaderini kucakla."

"Kes şunu. Palpatine taklidi yapmandan nefret ediyorum."

"Yoda'yı mı tercih ediyorsun?" Yoda'da o kadar iyi değildi ve onun yerine sesi Kurbağa Kermit gibi çıkıyordu.

"Neden böylesin?"

Kıs kıs güldü, masadan çayını tekrar kaptı ve "Ona ne zaman soracaksın?" diye sormadan önce büyük bir yudum aldı.

"Kime?"

"Jeff-rey," diye şarkı söyledi.

"Oh." Kalbim sıkıştı.

"Sor. Ona." Amelia beni işaret etti. "O zaten TikTok'ta. Çok sevimli biri. Takipçi sayınız tavan yapacak ve ihtiyacınız olan şey de bu."

"Ben olsam onu kullanırdım."

Omuz silkti. "Onun için sorun olacağını sanmıyorum." "Bırak da bir düşüneyim."

"Hmm. . ." Beni incelemeye devam etti ve zihninin çalıştığını görebiliyordum. Bu yüzden ağzından çıkan sonraki sözcükler beni kuşkulandırdı. "Hey, bu hafta *Stardew Valley* mi oynuyoruz?"

Stardew Valley, *The Legend of Zelda: A Link to the Past* geleneğindeki 1990'ların RPG'lerini anımsatan harika bir çiftçilik oyunuydu. Pikseli, ilkel 2 boyutlu grafikleri ve geniş açık oynanışıyla, devam eden öğrenci borcum ve yeni bir öğretmen olmanın bunaltıcı doğası altında kolayca ezilebileceğim son birkaç yıl boyunca ruhum için bir sığınak haline gelmişti.

"Uh, evet. Hâlâ her Cuma oynuyorum, yani bu akşam oynayacağız. Ama önümüzdeki hafta kamp gezisi nedeniyle oynamayacağız. Çarşamba günü gidiyorlar." Keşke arkadaşlarımla bir araya gelebilseydim, bir yerlerde buluşup onları yüz yüze görebilseydim, arkadaşlıklarının tadını çıkarabilseydim. Ama bugünlerde herkes hayatındaki değişiklikler, yeni ilişkiler, düğün planları, bebek partileri, iş seyahatleri ve kariyerinde ilerleme gibi konularla o kadar meşguldü ki.

Eskiden birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir gruptuk ama şimdi birbirimizden uzaklaşıyorduk. Herkes için bir mihenk taşı olmaya kararlıydım, çok uzaklaşmamamız için üç ayda bir yüz yüze etkinlikler düzenliyordum. Aynı şekilde, Cuma günleri müsait olan herkes için ortak oyun sunucusu ayarlamıştım.

Yoğun programlarına ancak Cuma günleri bir ya da iki saat sığdırabiliyorlarsa -bazıları grup sohbetimize ayda bir yarım saat katılabilse bile- hiç yoktan iyiydi.

"Evet, doğru. Byron bahsetmişti. Jeff ve onlar bahar tatili için kampa gidiyorlar." Amelia düşünceli görünüyordu.

"Evet, öyle. Bu arada çiftliğiniz berbat durumda." Başlangıçta neredeyse herkes Cuma günleri birlikte oynardı. Ancak birkaç ay sonra çoğu insan sürekli gelemez oldu ve ben, Jeff ve Laura (üniversiteden başka bir arkadaş, şu anda "The Zon" için çalışan bilgisayar bilimleri bölümü öğrencisi) kaldık. Diğerleri rastgele uğrar ve oynarlardı ve bu her zaman harikaydı.

Amelia'nın ağızı açık kaldı. "Enkazı temizlemiyor muydun? Bitkilerimi sulamadın mı?"

"Hayır. Geçen aydan beri oynamıyorsun. Stardew Vadisi zamanına göre bu iki yıl demek. Tarlaların nadasa bırakılmış, sanki onları umursamıyormuşsun gibi."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Peki. Bu gece katılıyorum."

"Güzel. Dört gözle bekliyorum." Kalbim küçük bir mutluluk sıçraması yaptı. Onun da orada olması güzel olacaktı.

Amelia gözlerini kıstı, bir yandan bir kurabiye daha çiğnerken bir yandan da beni inceliyordu. "Toprağımı sürüp sulamama yardım eder misin? Toprağımı gübrelememe?"

"Tohumları ve gübreyi sen tedarik edeceksin ve ürün veriminin yüzde onuna ihtiyacım olacak, ama elbette."

Kızın ağızı bir öfke gösterisiyle açıldı. "Bu tam bir soygun."

"Bir de iridyum fıskiye ekleyeceğim."

Bana sert bir bakış attıktan sonra elini uzattı. "Tamam. Anlaştık." El sıkıştık. Bir sürü iridyumum olduğunu bilmiyordu.

Ama en azından bu konu çözülmüştü. Şimdi tek yapmam gereken, Jeff'ten PG TikTok romantik meydan okuma partnerim olmasını isteyip istemeyeceğimden başlayarak hayatımla ilgili diğer her şeyi ve bunu onun ribaund kadını olmadan nasıl yapacağımı çözmekti.

BÖLÜM 3

WINNIE

J *Stardew Valley* oyununa katılmak için oturmadan hemen önce, bir fincan sıcak çikolata ve bir tabak İsviçre peyniri dilimiyle silahlanmıştım,

Günün erken saatlerinde kaydettiğim spor içeceği laboratuvarı videosunun istatistiklerini kontrol etme hatasını yaptım. Şaşkınlık ve hayranlık içinde izlediğim video yüz binden fazla kez görüntülenmişti ve bu sayı artmaya devam ediyordu. Ve üç binden fazla yeni takipçi kazanmıştım. Ama sonra yorumların yüzde 80'inin Byron Visser hakkında olduğunu ve diğer yüzde 20'sinin de onunla benim "harika bir kimyamız" olduğu hakkında olduğunu keşfettim.

Nasıl harika bir kimyamız olabilirdi ki? Ekranı tam on saniye paylaşmıştık.

"Yüzün neden öyle görünüyor? Kızarıyorsun." Amelia küçük oval mutfak masamızda karşımda oturuyordu; kendine bir fincan nane çayı ve beyaz bir tabakta üç tane daha zencefilli kurabiye almıştı. Glütensiz zencefilli kurabiyelerime olan bağımlılığı, muhtemelen kendi evi için beni henüz terk etmemesinin nedeniydi. Tanrı'ya şükür masrafları paylaşmaya istekliydi, Seattle'daki kira fiyatları çılgıncaydı. Bir oda arkadaşım olmadan, öğretmenlik yaptığım okulun yakınında bir yer tutmamın imkânı yoktu.

Ayrıca, onu seviyordum ve eğer taşınırsa -taşındığında- onu çok özleyecektim.

Telefonumu kapattım ve dizüstü bilgisayarımın yanına koydum. "Az önceki videomla ilgili yorumları okuyorum. Henüz giriş yapmadın mı?"

"Evet, Laura da öyle ama Jeff geç kalacağını mesaj attı. Videonu izledim, gerçekten çok iyiydi." Amelia telefonunu eline aldı, orada okuduğu şeye bir kaşını kaldırdı, sonra başparmağıyla hızlıca bir yanıt yazdı.

"Yorumları okudun mu?" Umutsuzluğa kapılmamaya çalışarak sordum, oyun platformunun yüklenmesini beklerken bir dilim peyniri ikiye böldüm.

"Hayır, neden?" Gözleri hâlâ telefonundaydı.

"Çoğu Byron hakkındaydı," diye mırıldandım.

Bu sefer kıskanmadım, yemin ederim. Elbette okurları ve hayranları onu görmekten heyecan duyacaktı ve ben de ne ona ne de onlara bu heyecanı çok görmedim. Ama hayal kırıklığına uğramış hissetmekten kendimi alamadım. STEM videolarımla ve bir araya getirdiğim deneylerle çok gurur duydum. Gerçekten çok çalıştım ve sanırım videomun ve yorumların ele geçirilmesi, konuşmanın STEM'den uzaklaştırılması bir düzeyde moral bozucu hissettirdi.

Bu romantik meydan okumaları ve diğer videoları yaparsanız, o zaman

STEM odaklı mesajınızı her zaman sulandırmış olacaksınız. Bu sizin için sorun olur mu?

Amelia'nın bakışları yukarı kaydı, birkaç saniye benimkileri tuttu, sonra telefon ekranına döndü. "Byron'ın hiçbir sosyal medya hesabı yok, artık röportaj vermiyor, hiçbir etkinliğe ya da konsere gitmiyor, hayran mektuplarına yanıt vermiyor, kitap imzalamıyor - hayır amaçlı müzayedeler için bile - bu yüzden onu videonuzda görmek kitaplarının hayranları için oldukça heyecan vericiydi."

"Neden böyle?" Yönergedeki İşbirliğine Katıl düğmesine tıkladım. "Neden okurlarıyla daha fazla iletişim kuramıyor?"

Bu durum Byron konusunda da kafamı karıştırmıştı. Bir sonraki kitabına ya da özel hayatıyla ilgili bir bilgi kırıntısına aç milyonlarca sadık hayranı vardı ve hiçbir zaman durum güncellemesi ya da röportaj vermiyordu. Bu bana çok garip geliyordu.

Amelia cevap vermeyince yükleme ekranından başımı kaldırıp ona baktım. Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordum. "Jeff."

Kaşlarım hemen çatıldı. "Siz ikiniz ne hakkında mesajlaşıyorsunuz?" Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "Hiçbir şey."

İçimden bir alarm geçti. "Amelia!"

Sırtışına teslim olarak bir mesaj daha yazdı. "Bana bir saniye ver . . ."

"Yapma-"

"Evet dedi!" Telefonunu bir *takırtıyla* masaya bıraktı ve iki kolunu havaya kaldırarak yumruk attı.

Ona baktım, dehşete kapıldım, endişelendim, meraklandım ve tekrar dehşete düştüm. "Ne yaptın sen?"

Cep telefonunu aldı ve bana doğru uzattı, ekranda bir dizi kısa mesaj vardı. "Jeff, TikTok için seninle romantik meydan okumalar yapmayı kabul etti."

Kendimi tamamen dehşete kaptırdığımda çenem düştü, içimi sıcak bir endişe kapladı. Titreyen ellerle telefonunu aldım ve mesajlar arasında gezindim.

Amelia: İşte bir ipucu, Winnie'nin bir iyiliğe ihtiyacı var ve senden istemek istemiyor çünkü seni kullanacakmış gibi hissediyor

Jeff: SDV'ye giriş yaptın mı? Geç kalıyorum. Bu iyilik de ne?

Amelia: Şu topluluk yöneticisi işini biliyor musun? Sosyal medyada daha fazla takipçi kazanması gerekiyor, bu yüzden bence romantik bir şeyler yapmalı ve bence bu kişi sen olmalısın.

Jeff: Ne tür romantik zorluklar

Amelia: En iyi erkek arkadaşının kucağında oturmanı gördün mü? Yoksa aşık olduğun kişiyi öpmek mi? Üzerinde çalıştığımız 10 maddelik bir listesi var.

Evet! Ama Win benimle böyle şeyler yapmak ister miydi?

Amelia: Hadi ama

Jeff: Ne? Gerçekten

mi? Konuş onunla

Jeff: Cidden mi?

"ONA SÖYLEDİN!" *Eski* arkadaşıma bakarak çığlık attım, vücudumun her hücresinden şok akıyordu. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Winnie, lütfen." Gözlerini devirdi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, senden hoşlanıyor."

"Ne? Hayır, hoşlanmıyor."

"Evet. Öyle." Çayını aldı ve bardağın kenarından bana düz bir bakış attı. "Onunla çıkacağını düşünüp düşünmediğimi sordu. Bugün erken saatlere kadar tüm yolu kaydırdın mı?"

Dikkatimi tekrar telefona verdiğimde ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını hissettim. Öğleden sonra gelen mesajlara baktım.

Jeff: Winnie hâlâ kimseyle çıkmıyor mu?

Amelia: Duruma göre değişir. Neden

Jeff: Sence ona benimle çıkmasını söylesem çıkar mı?

Amelia: Sormalı ve öğrenmelisin

Jeff: Herhangi bir ipucu? Şansım varsa söyle. Bir adama yardım et.

Amelia: İşte bir ipucu, Winnie'nin bir iyiliğe ihtiyacı var ve senden istemek istemiyor çünkü seni kullanacakmış gibi hissediyor

Nefesim kesildi, ağzımı kapattım, sonra gözlerimi Amelia'ya çevirdim.

Sırıltışı, sırtıkan bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Sana söylemiştim. Ondan romantik zorluklarda sana yardım etmesini iste. Pek çok nedenden dolayı mükemmel olur. İkiniz de öğretmensiniz, ikinizin de zaten STEM odaklı bir sosyal medya takipçisi var. Bir düşünün, ikiniz aşk hikayenizi gerçek zamanlı olarak belgeleyebilirsiniz."

Bacaklarım titreyerek sandalyeme oturdum ve mesajları tekrar okudum çünkü buna inanamıyordum. Kalbim göğsümde genişledi ve içimdeki heyecanlı mutluluk kuyusundan bir cızırtı yükseldiğini hissettim, ancak bunu dile getiremeden Amelia'nın telefonu çaldı.

Sarsılarak doğruldum ve ekranda Jeff'in yüzüne baktım. "Bu Jeff!" "Ooo-kay." Amelia bir kaşını kaldırdı.

"Ne yapmalıyım?"

"Ya bana verirsin ya da-"

"Cevap vereceğim," dedim ve alttaki çubuğu kaydırıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Amelia?"

"Hayır." I yüzünü buruşturdu, ikinci tahmin
benim dürtüsel karar

arkadaşımın telefonuna cevap vermek için. "Hayır, Winnie arıyor. Ama onu bağlayabilirim."

"Hayır, hayır. Cevap vermene sevindim." Jeff kıkırdadı, biraz gergin bir sesle. "Sanırım sana mesajlarımızı gösterdi?"

"Belki." Aptal gibi sııttım, artık bir bulutun üzerinde yüzdüğümünden emindim.

"TikTok meydan okumalarında sana yardım etmemi istiyorsan, seve seve yaparım. Beni kullanmış olmazsın."

Sessiz bir iç çektim çünkü o çok ... çok ... "Çok tatlı." Amelia kıkırdadı, gözleri dizüstü bilgisayarının ekranındaydı.

"Ama sana karşı dürüst olmalıyım Win," diye devam etti. "Lucy'den yeni ayrıldım ya da o benden ayrıldı. Zamanı gelmişti ve iki ay oldu ama hâlâ taze, anlıyor musun?"

Eski kız arkadaşını hatırlatması beni içimdeki mutluluk bulutu titreşimlerinden ayılttı. Başımı salladım. "Anlıyorum. Ve bu konudaki dürüstlüğüğü takdir ediyorum. Bu yüzden sana söylemem gerektiğini hissediyorum, benim de bir-" Yutkundum. "Senden bir süredir hoşlanıyorum. TikTok konusunda bana yardım etmeyi kabul etmeden önce bunu bilmelisin." Amelia'nın dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim ve ona baktım. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu, ani duygusal cesaretim karşısında şaşırdığı belliydi.

Büyüdüğüm evde dürüstlüğüğü cezalandırıldığını biliyordu. Bırakın istediğimi, ihtiyacım olanı istemek bile istediğim şeyin elimden alınmasıyla cezalandırılırdı ve sonra açgözlü olduğum için daha da cezalandırılırdım. Eğer bir şeye ihtiyacım varsa, eğer

Bir şey istediğimde, amcamı bunun kendi fikri olduğuna nasıl inandıracağımı bulmam gerekiyordu.

Üniversiteye gittiğimden beri, içgüdü haline gelmiş alışkanlıklarımı değiştirmek için çok ama çok çalışıyordum ama bu yol çok çetrefilliydi. Herkesten çok güvendiğim Amelia'ya bile duygularımın gerçekliğini itiraf etme konusunda çekingen davranıyordum.

Ama Jeff dürüst ve cesur olabiliyorsa, ben de olabilirdim. Gördün mü? *Birbirimiz için mükemmel olacağımızı biliyordum.*

"Ciddi misin sen?" Bu kez gülüşü inanmaz gibiydi.

"Evet." Yeşil kargo pantolonumun yan tarafındaki uyluk cebini inceledim, beni boğmakla tehdit eden paniği uzaklaştırdım. *Senden hoşlanıyor, sana çıkma teklif etmek istiyor, aptal olmayı bırak.* "Ama hâlâ Lucy ile birlikte olsaydın asla bir şey söylemezdim."

İçini çekti, biraz daha kıkırdadı. "Hayat çok garip. Buna inanamıyorum."

"Hala meydan okumaları yapmak istiyor musun? Baskı yok eğer-"

"Hayır, hayır. Ben yapmak istiyorum. Biz uzun zamandır arkadaşız." Ayakta durmaktan oturmaya geçmiş gibi değiştiğini duydum. "Bunları seninle yapmayı çok isterim ve belki, ne bileyim, birlikte eğlenebiliriz?"

"Bu hoşuma giderdi." Sırıtişımı kontrol altında tutmaya çalıştım, ama engellenemedi, yüzümü ele geçirdi ve yanaklarım acıdı. *Ah! En güzel günüm!*

"Tamam. Güzel." O da gülümsüyor gibiydi. "Hey, bana meydan okuma listesini gönder, tamam mı?"

"Evet. Tabii. Elbette. Bunu bu gece yapacağım." Bilgisayarına döndüm ve Amelia ile öğleden beri üzerinde çalıştığımız listeyi açtım.

"Ne zaman başlayabiliriz?" diye sordu. "Yarın mı?"

Şimdi güldüm çünkü sesi çok hevesli geliyordu ve bu kalbimin yükselmesinin neden olmadıysa kahretsin. "Yarın ya da Pazar günü olmaz, ama nasıl

Pazartesi hakkında?" İkimiz için de bahar tatiliydi. Bu haftayı yılın geri kalanı için tüm ödevlerimi hazırlayarak ve TikTok için otuz saniyelik videolar hazırlayarak geçirmeyi planlamıştım ama Pazartesi gününü Jeff'le romantik meydan okuma videolarının stratejisini oluşturarak geçirmek kulağa çok daha iyi geliyordu.

"Çarşamba günü kamp gezisi için ayrılıyorum ama Cumartesi döneceğim. Döndüğümde daha fazlasını yapabiliriz."

"Olur."

Amelia uzandı ve dizüstü bilgisayarımın ekranını oynattı. "Ona Byron'ın evinde çekim yapıp yapamayacağımızı sor. O ve Byron'ın ışığı bizden çok daha iyi."

Başımı salladım. O kadar iyi bir ruh hali içindeydim ki, Byron'ı tekrar görme düşüncesi bile bunu bozamazdı. "Hey, senin evinde çekebilir miyiz? Amelia kamerayı tutabilir. İlki için bir senaryo üzerinde çalışıyorduk."

"Senaryo mu?"

"Evet, her birini senaryolaştırmak istiyoruz, böylece en az çekimle en doğrusunu yapabilir ve bir hikaye anlatabiliriz. Sizi hoparlöre alayım." Onu hoparlöre aldım ve Amelia'nın planlama konuşmamıza katılabilmesi için cep telefonunu masanın üzerine koydum.

"Hey Jeff," dedi bana sırtarak. "Hey

Amelia, eski dostum, eski dostum."

Ah! O çok sevimli!

"Ha ha. Dinleyin. Bu işi doğru yapmak istiyoruz. Her TikTok mücadelesi bir öncekinin üzerine inşa edilecek ve bir hikaye anlatacak, tamam mı?" Amelia tamamen işle ilgiliydi. "İnsanların yeni bir romantik meydan okumanın yayınlanıp yayınlanmadığını görmek için hesabını sık sık kontrol etmelerini istiyoruz. Burada viral bir romantizm yaratmaya çalışıyoruz, anladınız mı?"

"Sanırım öyle. Evet."

"Yani bu demek oluyor ki ilk birkaç videoda siz ikiniz arkadaş olarak gerilim yaratacaksınız -yaratacaklar mı, yaratmayacaklar mı- ve sonraki videolarda siz ikiniz ..." Amelia bana baktı, sanki düşüncesini bitirmek için yüzümde izin arıyor gibiydi. Başımı salladım ve devam etti: "Çıkmasanız bile sanki çıkıyormuşsunuz gibi olacak. Onları bu hafta ve önümüzdeki hafta çekebilir ve önümüzdeki on hafta boyunca yayınlayabiliriz. Biraz rol yapman gerekebilir. Sorun olur mu?"

"Kesinlikle olur! Yardım etmekten mutluluk duyarım ve her şey kulağa hoş geliyor."

Rahatlamış bir nefes verdim, alt dudağımı kemirdim ve hemen ekledim: "Pazartesi günü mümkün olduğunca çok kayıt yapmamız iyi bir fikir olabilir, böylece onları aradan çıkarmış oluruz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet, evet, tabii. Kulağa hoş geliyor. Ne zaman geliyorsun?" Sesi gerçekten dört gözle bekliyormuş gibi geliyordu.

Amelia'ya baktım ve o da omuz silkti. "En erken beşte çıkabilirim, yani beş buçuk? Altı mı? O zaman yapabildiğimiz kadar çok yaparız."

"Tamam, görüşürüz o zaman."

Amelia masadan telefonunu aldı, hoparlör fonksiyonunu kapattı ve kulağına götürdü. "Görüşürüz o zaman. Ve Jeff? Bana borçlusun."

Diğer taraftan güldüğünü duyduğumu sandım. Onun mutlu sesi ve Amelia'nın kaşlarını bana doğru sallaması başımın dönmesine neden oldu.

Buna inanamıyordum. Bu gerçekleşiyordu. Altı yıl boyunca Jeff Choi ile birlikte olma ihtimalini düşünmeme izin vermedikten sonra, bu nihayet, nihayet gerçekleşiyordu.

* * *

Bu gerçekleşiyor olamazdı.

"Bu oldukça harikaydı." Jeff Amelia'ya sırttı.

Amelia'nın ona attığı bakış ancak acılı olarak tanımlanabilirdi. Gülümsemeye çalıştım ama yüzümde gergin ve tuhaf bir his vardı. *Bu bir felaket.*

Başta her şey mükemmeldi. Byron'ın Capitol Hill'in lüks semtindeki evine ilk girdiğimizde bulutların üzerindeydim. Jeff paltolarımızı almış, bize içki ikram etmiş, bizi güldürmüş ve her zaman yaptığı gibi birkaç fıkra anlatmıştı. Daha sonra bana suyum u uzattı ve ön odadaki kanepeye, yani salona yanıma oturdu; kolunu arkama koydu, kalçası benimkini okşadı. Her iki hareket de platonik arkadaşlık çizgisini aşan dev ve olumlu adımlar gibi gelmişti.

Ama sonra Byron kendine özgü siyah pantolonu ve siyah uzun kollu gömleğiyle merdivenlerden inip salona girdi. Midem gerildi ve kalbim dörtnala koşmaya başladı. Amelia'ya selam vermek için çenesini hızlıca kaldırdı. Sonra gözleri bana kayd u ve Jeff'in kolunu yerleştirdiğı yere dikildi. Bacaklarımızın birbirine değıdiğı yere kaydıkça daha da daralıyor gibiydiler. Adımlarının ortasında durdu. "Siz ikiniz, bu oluyor mu?" diye sordu a r a m ı z a bakarak, ton düz.

Boynum ısındı. Byron'ın bana bakışı -çenesi aşağı doğıru eğilmiş, dudağının sağı tarafı hafifçe kıvrılmış, gözlerinin mavi-yeşil yoğunluğu koyulaşmıştı- yakalandığımı, Jeff'le bir şeyler yaşama umudumun beni aptal durumuna düşürdüğüünü hissettim.

Hepsi kafanın içinde Winnie. Byron senin kim olduğunu bile bilmiyor, seni düşünmüyor, Jeff'le birlikte olman umurunda değıl, seni hiç umursamıyor. Boş ver onu.

Jeff güldü ve omzumu sıktı. "Hadi ama dostum. Winnie'ye o videolar için yardım ediyorum. Sana geleceklerini söylemiştim."

Byron sırtını duvara yaslamış ve kollarını öyle bir kavuşturmuştu ki giydiği siyah Henley geniş omuzlarına yayılmıştı. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde daha da kararmış gibiydi. "Ah, evet. İzlememin sakıncası var mı?"

Kalbim dört nala koştuktan hızlanmaya başlamıştı.

İzlememin sakıncası var mı?

Bir ürpertiyle savaştım.

Eğer dürüst olmak konusunda kendimi rahat hissetseydim, "Evet, sakıncası var" derdim. Ama ben böyle yetiştirilmedim. Birinden rahatsız olduğumu itiraf etmenin -özellikle de evlerinde misafirken- kabalık olduğu öğretilmişti, çünkü kabaydı.

Bu yüzden içim burkulup gerilirken "Tabii ki hayır" diye boğuk bir ses çıkardım.

Ondan sonra her şey korkunç bir şekilde ters gitti.

En iyi ışığı almak için salondan aile odasına taşınmıştık. Byron'ın evinde, birleşik mutfak ve aile odası alanının tüm arka duvarı boyunca uzanan ve içinde ateş çukuru ve jakuzi bulunan muhteşem bir güverteye açılan cam akordeon veranda kapılarından biri vardı.

Amelia ve benim sahne için hazırladığımız plan şöyleydi: Jeff aile odasındaki kanepede oturup *Super Mario Bros.* oynuyormuş gibi yapacaktı. Ben kamera çerçevesine girecek, parmağımı dudaklarıma götüreceğim ve seyirciye sessiz olmasını söylercesine muzipçe sırıtacağım (Amelia bunun onlara videonun bir parçasıymış, bizimle birlikte odadaymış gibi hissettireceğini söyledi); sonra kanepede ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek Jeff'in yanına gidecektim; Jeff iki kez bakar, bana ne yaptığımı sorar, ben de kucağına oturur ve orada oturmak istediğimi söylerdim; şaşırır ama memnun olurdu; ve sonra video başımı göğsüne koyup kameraya usulca gülümsememle sona ererdi. Son sahne. Çok PG. Çok tatlı. Sağlam bir meydan okuma videosu.

Öyle olmadı.

"Hayır, harika değildi Jeffrey." Byron'ın her an tiksintiyle kıvrılacakmış gibi duran dolgun üst dudağı gerçekten de kıvrıldı. Kollarını kavuşturarak duvardan bir adım uzaklaştı. "İki aydır bir pislik gibi davranıyorsun. On dakikalığına kendini düşünmeyi bırakamaz mısın?"

Yikes. Bu çok sertti.

Amelia yatıştırıcı bir hareketle elini kaldırdı. "Byron-"

"Kendine acıyor," diye sözünü kesti, tam olarak bağırıyordu, "ve bunların hiçbirisi Fred'e yardımcı olmuyor."

Byron'ın bunu neden bu kadar kişisel algıladığına şaşırarak zayıf bir sesle "İyiydi" dedim.

Ama gerçekten iyi değildi. O videoyu ya da çektiğimiz diğer beş videoyu yayınlayamazdım. Jeff'in spontane ve aptalca davranarak yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ve bunun için ona tapıyordum ama keşke senaryoyu takip etseydi.

Daha da kötüsü, Byron her bir felaket çekiminde oradaydı: Jeff'in kıkırdama krizine girdiği çekim; Jeff'in beni koltuktan dirseklediği çekim; oyun kumandasıyla şakacı bir şekilde popoma vurduğu çekim; yüzümü yaladığı ve sonrasında çıldırdığı iki çekim; ve gerçekten gülünç bir sahne öpücüğüyle dilini boğazıma soktuğu bu son çekim.

Byron son videoya kadar tek kelime etmemişti -sadece köşede sessizce sızlanmıştı, dudağının sağ tarafı yukarı kalkmış, gözleri bıçak gibi yarıklara dönüşmüştü-. Ve şimdi öfkesini kusmaya hazır görünüyordu.

"Ama senin iyiden daha iyisine ihtiyacın var, değil mi?" Byron bakışlarını bana çevirdi. Tereddüt ettiğimde, "Değil mi?" diye tekrarladı.

Onun açık sözlülüğü ve yüzleştirici üslubu karşısında telaşlanarak yardım için Amelia'ya döndüm. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Güneş batmıştı, yemek yememiştik ve o bütün gün işteydi. Suçluluk duygusu kalbimi parçaladı. *Gitmeliydik.*

"İşte." Byron bileğini sallayarak Jeff'e yoldan çekilmesini işaret etti. "Dur sana göstereyim. Git şurada dur, çerçevenin dışında."

"Bana Winnie'yi nasıl öpeceğimi mi göstereceksin?" Jeff aramıza baktı.

"Hayır. Onu öpmemeliydin," diye çıkıştı Byron, çenesi çalışıyordu. "Ya da yüzünü yalamamalıydın."

"Neden olmasın? Fırsat verilse yüzünü yalayacağından eminim." Jeff, Byron'ın daha önce durduğu duvara yaslanarak şaka yaptı.

"Bir video oyunu oynamadığını söyleyebilirim, o kısım açıkça sahte görünüyordu." Byron Jeff'in sözlerini duymazdan gelerek kaşlarını çattı ve dikkati dağılmış bir ses tonuyla odada dolaşmaya başladı. "Ve bu korkunç bir öpücüktü."

Jeff, Byron sözleriyle onu yaralamış gibi bir elini göğsüne koydu ama ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kardeşim-"

"Herkesin zamanını boşa harcıyorsun." Byron gülümsemedi. Parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. "Ya doğru yap ya da hiç yapma."

Jeff beni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışırken etrafımdaki sohbet devam etti. Yardım edeceğini söylemişti ama bir takımın parçası olmaktan çok ilgi odağı olmakla ilgileniyor gibiydi. Belki de sadece makyaj dersleri, dans yarışmaları, moda trendleri, otuz saniyelik STEM yapabilir, birkaç video oyunu düeti ekleyebilir ve romantik yarışmaları unutabilirdim.

"Win, bu kötü bir öpücük müydü?" Jeff'in sorusu beni ona baktırdı. Gözleri sanki her şey çok eğlenceliymiş gibi parlıyordu. İki adam

Daha farklı olamazlardı ve ilk kez bu kadar uzun süre nasıl oda arkadaşı olmayı başardıklarını merak etmedim.

"Bunlardan herhangi biri yayınlanırsa, hikâyenin akışını mahvedersiniz, gerilimi daha ivme kazanmadan düşürürsünüz." Byron Jeff'e ters ters baktı, sesi sessiz ve suçlayıcıydı. "Tüm anlatı kaybolur, sıkıcı olur."

"Ve sıkıcı bir anlatıdan daha büyük bir günah yoktur," dedi Amelia küçük, yorgun bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle." Byron, Jeff'in işgal ettiği yere oturdu ve oyun kumandasını eline aldı. "Tamam, şunu izle. Fred!"

Sertleştım. Sadece yarım yamalak dinliyordum, kabalık etmeden nasıl ayrılacağımı bulmaya çalışıyordum. Amelia'nın yemek yemesi gerekiyordu ve benim de bu romantik meydan okuma olayını yeniden düşünmem gerekiyordu.

"Şunu yap" - Byron bana bakmadan parmaklarını bana doğru sallayarak gelmemi işaret etti - "şunu yap."

Şaşkınlıkla önce Jeff'e sonra da Byron'a baktım. "Şey mi?"

"Sürün ve Jeffrey'e yaptığın gibi kucağıma otur. Sana göstereceğim.

ne yapması gerektiğini."

BÖLÜM 4

WINNIE

U Kulaklarıma inanamıyordum, kelimelerimin arasında takılıp kaldım, "Sen-benim senin üzerine oturmamı istiyorsun-"

Byron yanındaki kanepeyi okşadı. "Jeff'e bunu nasıl doğru yapacağını göstereceğim, sen ve Amelia'nın planladığı hikâyenin kurgusunu bozmadan."

Midem bulandı ve nefesimin peşine düştüm. "Uh-" Amelia'ya baktım ve gözlerini üzerimde buldum.

Arkadaşım omuz silkti ve çenesini asık suratlı yazara doğru hafifçe kaldırdı. "Byron'a katılıyorum. O öpücük berbattı -özür dilerim Jeff- ve diğerlerini kullanamayız. Onlardan herhangi birini yayınlarsan, ikinizin arasında bundan sonra ne olacağını öğrenmek için kimse bizi izlemez."

"Tamam, tamam." Jeff kıkırdadı, sonunda pişman olmuş görünüyordu. "Özür dilerim. Devam et, Win. Bakalım bunu nasıl yapmalıyım."

Byron gözlerini televizyona dikmiş, kayıtlı bir oturumu başlatana kadar Mario Brothers oyun komutları arasında geziniyordu. Dikkati tamamen ekrana odaklanmış bir şekilde bir tahta oynamaya başladı.

O anın heyecanı beni yakalayınca boynumu kaşıdım. *Ne oluyor be?* Benden sürünmemi ve

Byron Visser'ın kucağına mı? Yapmamı istedikleri şey bu muydu? Midemdeki girdaplar bir kasırgaya dönüştü.

Bunu yapamazdım.

Derin bir nefes çekerek Byron'a döndüm, ona sorun olmadığını, zaten çektiklerimizle devam edeceğimizi söylemeyi planlıyordum ama bunu yapamadan, "Bana dokunmak istemiyor musun?" dedi. Keskin bakışları benimkilere kaydı, beni üstünkörü inceledi ve sonra kesip attı. Bu sırada yüzünde son derece sıkılmış bir ifade vardı.

"Hayır." Daha dik durdum. "Ben sadece-"

"Bir dakika sürer," dedi, sıkıntısını vurgulamak istercesine iç çekerek. "Yardım etmek istiyorum."

"İstemiyorsan etmek zorunda değilsin Win," diye usulca araya girdi Amelia, telefonumu indirirken. "Başka bir şey buluruz."

Ona, bakışlarındaki şefkat ve endişeye baktım ve ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Byron her ne planlıyorsa, bunun ihtiyacımız olan şey için tam olarak doğru olacağından hiç şüphem yoktu. Kitaplarını okumuştum. Onlar da en az kendisi kadar şaşırtıcı ve etkileyiciydi. Byron'ın özünde anladığı bir şey varsa, o da harika bir hikayenin nasıl anlatılacağıydı ve sonuçta bizim de yapmaya çalıştığımız bu değil miydi?

Sonra Jeff sahneyi yeniden canlandıracak ve işimiz bitecekti. Amelia, topluluk yöneticisi pozisyonunu elde etmemde bana yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor, Pazartesi gecesinden vazgeçiyor, strateji oluşturmama yardımcı oluyor, uzmanlığını ve desteğini veriyordu. En azından Byron'ın kucağına oturup sahneyi Jeff için canlandırabilirdim.

Sonunda, biraz ikna edici bir şekilde "Gerçekten sorun değil, önemli değil" demeyi başardım ve arkadaşşıma bir gülümseme verdim.

Bakışlarında endişeli bir ifade vardı ama telefonu tekrar yerine kaldırdı. "Bana bir saniye ver, yeni bir video başlatayım. Sanırım burada. Tamam, üçe kadar sayıyorum, başla. Bir, iki, üç."

Omuzlarımı dikleştirerek kadraja girdim ve bir süre kameraya baktım, daha önce yaptığım gibi parmağımı dudaklarıma götürdüm, bir yandan da midemdeki fırtınayı yatıştırmaya çalıştım. *Bu iyi bir şey. Büyütülecek bir şey değil. Üzerinize düşeni yapın.*

Kulaklarımla arasında bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen tüm uyarı zillerini, alarmları ve yangın kornalarını görmezden gelerek, daha önce takındığım sırtışı zorladım. Ya da gülümsemeye çalıştım. Bu seferkinin altında bir belirsizlik yattığını hissediyordum.

Nemli ellerimi yoga pantolonuma silerek ilerledim. Tıpkı daha önce olduğu gibi dizimi kanepeye koydum. Ben ona doğru sürünürken Byron oyun oynamaya -aslında oynamaya- devam etti. Yanına vardığımda yakışıklı profilinin keskin hatlarına baktım ve durakladım, yutkundum, kalbim göğüs kafesimin etrafında zıpladı. Sıcak, odunsu tıraş losyonu ve temiz sabun kokusu burnumu okşadı.

Gerçekten güzel kokuyordu.

Byron bana baktı ve sonra mükemmel ve tamamen inandırıcı bir çift çekim yaptı. "Uh, merhaba," dedi, sesi ve görünüşü şaşıındı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve nefesimi tuttum. Ve sonra yaptım. Bir elimi omzuna koydum, dizlerimin üzerine çöktüm ve üzerine tırmandım.

Byron Visser'ın kucağına oturdum. Dar kalçalarının üzerine oturdum, midelerimiz ve göğüslerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Avuçlarım omuzlarından kayarak kollarımı boynuna doladığında nefes verdim. Yüzüm onunkiyle aynı hizadaydı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Gözlerimiz kilitlendi. Ve dilimi yutacakmışım gibi hissettim.

Oh Tanrım.

Nefes al.

Nefes al!

Amelia'nın bize doğru bir iki adım attığını, Byron'ın muhteşem ve sıra dışı gözleri -şimdi şaşkınlıkla açılmıştı- benimkilerin arasında gezinirken yüzlerimizi daha yakından çektiğini fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi sertti, cümleyi kurmakta zorlanıyor gibiydi.

"Burada oturmak istedim." Sözlerimi nefes nefese söyledim.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, dudakları aralandı. "Tamam," diye mırıldandı kalın kalın yutkunmadan önce. Gözlerinin arkasından sıcak ve muhtaç bir şeyin titreşimi geçti ve -yemin ederim- bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini unuttum.

Kalçaları altımda çok sertti, vücudu sıcak ve sıkıydı. Ona dokunduğum yer dışında hiçbir yere dokunmamamıza rağmen varlığı beni çevreliyor, yakınıma çekiyor gibiydi. Jeff'in felakete yol açan çoklu çekimlerinden farklı olarak Byron ellerini kalçalarımın ya da popoma koymamıştı. Önce onları yukarıda ve bedenimden uzakta tuttu, sonra da kanepede bacaklarımın iki yanına yerleştirdi.

Ama gözleri -elâ, yeşil ve mavi halkalarıyla gerçekten muhteşem gözleri- bana dokunuşumun istenmeyen bir şey olmadığını söyledi. Bunu arzuluyordu. Bunu *düşünüyordu*. Hem de çok. Ve onun parlak bakışlarının tuzağına yakalanmak kesinlikle sarhoş ediciydi.

Bir milimetre daha yaklaştım. Bakışları ağızıma düşmeden bir an önce alevlenip ısınıyor gibiydi. Ve ben-

Olamaz.

Olamaz. Hayır. Hayır. Hayır, Winnie. Bu Byron Visser.

Rol yapıyor. O. Rol yapıyor. Rol yapıyor.

Bu bir rol. Sana Fred diyor çünkü adını hatırlamıyor. Senden hoşlanmıyor. Eleştirmek dışında ağızını hiç açmıyor.

Bu. Bu. Bir. Hareket!

Yanaklarımdaki sıcaklık artmadan ve gözlerimi onun büyüleyici yüzünden ayırmadan bir an önce utancımın yükseldiğini ve ayıldığımı hissettim.

"Özür dilerim, özür dilerim. Bu aptalca bir fikirdi. Özür dilerim." Başımı omzuna koyup planladığımız gibi kameraya gülümsemek yerine kollarımı boynundan çözdüm ve onu ittim.

Byron'ın eli benimkinin üzerine kapandı. "Bekle-"

"Unut gitsin." Kendimi toparlamak için kısa bir süre kanepede oturduktan sonra elimi tuttuğu yerden çektim ve hızla kalkıp başka bir yere, Byron Visser'la aynı odada olmayan herhangi bir yere doğru körlemesine yürümeye başladım. *Ne oluyor, Win?*

"Winnie. Win, bekle-" diye seslendi Byron, sesi kulaklarımın arasındaki kan akışıyla ve televizyondan gelen Mario Kardeşlerden birinin öldüğünü duyuran müzikle boğuldu.

"Vay anasını, bu harikaydı!" Jeff kutudan çıkan bir palyaço gibi önüme atladı ve kalbimi boğazıma gönderdi. İrkildiğimi fark etmemiş gibi görünerek ellerini omuzlarıma koydu ve bana gülümsedi. "Benim yaptığımdan çok daha iyi. Ve şimdi benden ne yapmamı istediğini, bunun nasıl sonuçlanmasını istediğini anlıyorum. Şu anda koltuğumun ucundayım, bundan sonra ne olacağını merak ediyorum."

Sıkıntıyla boğuşurken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Byron ve benim filme alındığımızı unutup dalmış olduğum açık değil miydi?

"Katılıyorum, harikaydı," dedi Amelia odanın diğer tarafından. Döndüm, gözlerim içgüdüsel olarak Byron'ı aradı ve onu Amelia'nın biraz gerisinde, aile odasından uzağa bakarken ve iki elini mutfak adasının kuvars tezgahına yaslariken buldum.

Amelia yanıma geldi, telefonumu havaya kaldırdı, bakışları cesaret vericiydi. "Her şeyi kaydettim. Tekrar oynatabiliriz ve Jeff Byron'ın yaptıklarını taklit etmeye çalışabilir. Yine de değişiklik yapman çok hoşuma gitti. Odayı terk etmen iyi bir eklemeydi. İnsanlar ekran başında çılgın olacak. Sahneyi hala onun kucağındayken bitirmekten çok daha iyi. Teşekkürler Byron!"

Byron tezgahı itti ve doğruldu. Salona doğru yürüdü. Hiçbimize bakmadan bir elini kaldırdı ve çıkmadan önce belli belirsiz bir el salladı. Bir an sonra, ikinci kata çıkan ön merdivenlerde telaşsız adımlarının sesi duyuldu.

Jeff ve Amelia sahneyi tartışıp ayrıştırırken birkaç saniye boyunca kapı aralığına baktım ve aklımı kaybediyor olabileceğimi düşündüm.

Az önce ne olmuştu?

Kendimi kaybediyor muydum? Sadece rol mü yapıyordu? Bana bakışı, o sıcaklık titreşimi, tamamen ikna ediciydi. Yoksa Byron mıydı?

"Dur, tekrar oynatayım. Elleriyle ne yaptığını görebilirsin. Ona dokunmuyor ve bu çok etkiliydi. O anı lezzetli bir şekilde gerginleştirdi."

Amelia cep telefonunun şifresini yazdı.

Ama o daha videoya girmeden Jeff'in telefonu çaldı ve Jeff telefonu çıkardı, ekrana kaşlarını çatarak baktı ve sonra birden irkilerek geri çekildi.

"Gitmem gerekiyor." Şimdi sesi soluğu kesilmiş gibiydi ve bütün akşamki şakacı halinden eser yoktu.

Amelia telefonumu indirdi. "Bir sorun mu var?"

"Ben Lucy." Jeff'in sesi eski kız arkadaşının adının son hecesinde çatladı ve gözleri yüz hatlarına kazınmış bir özürle benimkilere kaydı. "Özür dilerim Win. Onunla tanışmamı istiyor. "Üzgünüm Win.

Aylardır ondan haber almadım. Belki daha sonra gelebilirsin? Ya da bir yolunu buluruz-"

"Bunun için endişelenme." Hayal kırıklığımlı örtmek için ona yumuşak bir gülümseme gönderdim. "Zaten yola çıkmamız gerekiyordu."

Jeff parmaklarını elime doladı - Byron'ın daha önce tuttuğu eli - ve sıktı. "Teşekkür ederim. Kamptan döndüğümde seni ararım. Takılırız."

Başımı sallayarak gülümsemeye zorladım ve ön kapıya doğru yürüdüm; Byron'ın oyunculuğunun artçı etkileriyle midem dönüp durmaya devam ederken bile kalbim daralıyordu. Beni neyin daha çok rahatsız ettiğinden emin olamadan ceketimi çektim: Jeff'in eski kız arkadaşı ona mesaj atar atmaz beni bırakması mı yoksa Byron Visser'in kısa ve hazırlıksız performansının neredeyse kanmama neden olacak kadar inandırıcı olması mı?

* * *

Elimden gelse Amelia yokken bizim evde hiç çalışmazdım. Lisans eğitimim sırasında halka açık bir yerde ya da başka birinin yanında çalıştığımda verimliliğimin arttığını keşfetmişim. Gürültü ve hareketle ilgili bir şey, başka bir insanın gelgitleri konsantre olmama yardımcı oluyordu.

Yaklaşık elli bin kahve dükkanına yürüme mesafesinde yaşıyorduk (ya da öyle hissediyorduk), burada kamp kurabilir ve bir masayı saatlerce işgal ederken soğuk bir demleme yudumlayabilirdim. Ama -beni çok acımasızca yargılamayın- kafein içmiyordum.

Bu doğru. Amerika Birleşik Devletleri'nin kahve başkentinde yaşadım ve kahve içmedim. Küçük dozlarda kafein bile beni huysuz ve gergin hissettirirdi. Beyaz çikolata yiyen, kombucha demleyen, bitki çayı içen insanlardan biriydim. Kafeinden nefret etmem

artı buğday alerjim artı bir fincan çay için dört dolar ödemek istememem, nadiren bir kahve dükkanına girdiğim anlamına geliyordu.

Peki neden Seattle'da yaşıyorum? Kira ve yaşam maliyeti bu kadar yüksekse, teknoloji alanında alışmıyorsam ve kahve kültürüne katılmıyorsam?

Bunun birkaç nedeni var: birinci sınıf doğ a yürüyüşü, tekne gezintisi, snowboard ve kayak sporlarına yakınlık; Amelia, Serena ve diğ er harika niversite arkadaşlarıma yakınlık; toplu taşıma ve Washington Eyaleti Feribot sistemi; yağmur, yağmuru severdim; yılın her zamanı pazarda bol miktarda taze balık; ve Seattle Halk Kütüphanesi.

Seattle şehir merkezindeki Halk Kütüphanesi'ni keşfederek bir gün geçirmeden gerçekten yaşamış sayılmazsınız. Byleyiciydi. Elmas şeklindeki pencereleri ve geometrik çizgileriyle dış cephesi, kalabalık şehir merkezinin ortasında dev bir cam heykele benziyordu.

Ama içerisi -özellikle gri, yağmurlu günlerde- kitaplarla dolu bir bulutun içinde, bir gökyüzü adasında süzülmenin nasıl bir his olabileceğini hayal ettiğime benziyordu. Tam bir planlama günüm olduğunda tercih ettiğim çalışma meknım burasıydı. İkinci tercihim Seattle'dan Bremerton Adası'na giden feribottu ve ancak cebimde otuz dolar varsa ve bitirmem gereken iki saatlik işim varsa, ki bu nadiren oluyordu.

Demek istediğim, kimse bana menüdeki en ucuz şeyi satın aldığım ve ardından kütüphanede dört saat boyunca bir masayı işgal ettiğim için kötü kötü bakmıyordu. Ve *hadi* ama, bir gökyüzü adasında kitap dolu bir bulutun içinde oturmak? Bundan daha iyi ne olabilir ki?

Bir süredir en sevdiğim masamda çalışıyordum, zamanı fark etmiyor ya da takip etmiyordum ki bir kişi karşımdaki sandalyeye kayarak oturdu ve dizüstü bilgisayarımı kapattı. Araya giren bu kişinin cretkrlığ ı karşısında irkildim, ta ki parmakları bilgisayarımda gezinen Amelia'nınkilerle göz göze gelene kadar.

"Burada ne işin var?" Islak yağmur ceketine kaşlarımı çatarak fısıldadım. Kapüşonu yukarıdaydı.

Oda arkadaşım öne doğru eğildi, ellerini önünde masanın üzerinde birleştirdi, bakışları ciddi bir işle ilgiliydi. "Her şeyden önce, yıllara dayanan bir arkadaşlığımız olduğunu unutmamalısın. Biz aslında ruh ikiziyiz."

Aniden ortaya çıkması ve şifreli sözleriyle kafam karışmış bir halde telefonumu açıp saate baktım. "Saat on biri biraz geçiyor. Öğle yemeği için mi geldin?"

Sorumu elinin tersiyle itti, gözleri endişe ve panik arasında bir şeyle çevriliydi. "Ve ruh eşinden nefret etmene izin yok. Bu ruh eşi yasalarına aykırı."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kuş yasasına benzer şekilde, ruh eşi yasası da kendinden nefret etmeyi yasaklıyor-"

"Seni ilk seferinde duydum. Neden senden nefret edeceğimi düşünüyorsun? Ve neden günün ortasında beni takip ediyorsun?" Emin olmak için hızla omzumun üzerinden dönüp kapının üstündeki duvardaki saati inceledim. *Sabah 11:03.*

"Çünkü ben ..." yüzünü buruşturdu ve mırıldandı, "Bir hata yaptım."

Başımı yana eğerek, rahatsızlık verip vermediğimizi anlamak için sağa sola baktım. Kimse umursamıyor gibiydi. Seattle'da yaşamamanın bir başka güzel yanı da buydu. Kimseyle aktif olarak arkadaş olmaya ya da onları tanımaya çalışmadığınız sürece, sokakta çıplak dans edebilirdiniz ve insanlar size ikinci bir bakış bile atmazdı.

Yol sormak mı? İnsanlar yardımcı olmak için kendilerini paralardı.

Cüzdanınızı mı düşürdünüz? Geri vermek için sizi on blok öteye kadar takip ederler (nereden bildiğimi bana sorun).

Sohbet etmeye ya da arkadaşlarınızla bağlantı kurmaya mı çalışırsınız? Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. *İyi günler, efendim.*

"Ne tür bir hata?" Ders planlarımın bekleyebileceğine karar vererek sordum.

"Yanlış düğmeye bastım," diye mızızlandı sessizce, parmaklarına iplik geçirdi, çözdü ve sonra yeniden geçirdi.

Onun gerginliğine gülümsedim. Çok şirindi. "Bu ne anlama geliyor?"

Amelia ellerini indirdi. "Bu, ne olursa olsun iyi olacağımıza ve benden nefret etmeyeceğine söz vermen gerektiği anlamına geliyor."

"Senden ne için nefret edeceğim?"

"Önce söz ver," diye ısrar etti.

"Peki, söz veriyorum." Bu kolaydı, Amelia'dan nefret ettiğim bir gerçekliği hayal bile edemezdim.

Bugün erken saatlerde bana kahvaltı hazırlamış ve ardından Jeff'i yerden yere vurarak bir gece önce bana yaptığı kötü muamele hakkında atıp tutmaya başlamıştı. Dün gece Byron'ın saray gibi evinden eve geldiğimizde bunu ya da olan başka bir şeyi tartışmak istememiştim. Ama bu sabah çay ve yumurtayla birlikte kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oldu, bana ne kadar harika olduğumu, Jeff Choi tarafından göz ardı edilmekten ve değer verilmemekten daha iyisini hak ettiğimi söyledi. Sanırım bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

Bu sabah o işe gittikten sonra hüzünlü bir müzik dinleyip banyo yaptım ve Jeff Choi ile yaşadıklarımın

-Beni umutlandırması ve tek bir mesajdan sonra Lucy için beni terk etmesi iyi bir şeydi.

Jeff liseden beri tanıştığım, gerçekten hoşlandığım, birkaç randevudan sonra kendimi gerçekten birlikte görebildiğim ve yakınlaşabildiğim tek erkekti. Belki de o iyi bir adamdı.

Öyle olduğunu sanıyordum. Ama dün bana iyi davranmamıştı ve önemli olan da bu değil miydi?

Onun fikrinden vazgeçmem gerekiyordu çünkü o sadece bir fikirdi. Bir fikirdi. Tatlı, komik, girişken bir fikir. Ama artık bu fikirden kurtulma zamanım gelmişti. Eğer bir ilişki istiyorsam ya da istediğimde, gerçek insani duygulara sahip, benimkilere karşılık veren gerçek bir insan bulmalıyım. Bir fikir değil.

Ve bu da başka bir şeydi!

Belki de bir ilişkiye hiç ihtiyacım yoktu. Belki de kaderimde hiçbir zaman romantik bir partnerim olmaması vardı. Belki de bundan beş ya da on yıl sonra, öğrenci kredilerim ödendikten sonra, biraz boş zamanım olduğunda, uzun vadeli bir şey aramak yerine eğlenmeye odaklanmalıyım. Belki de bu kadar ciddi olmayı bırakmalı, hayatımın nasıl bir yön alması gerektiğine dair önyargılı fikirleri bir kenara bırakmalı ve her şeyi geldiği gibi kabul etmeliydim - Amelia'nın şu anda yüzünde endişeyle damgalanmış bir ifadeyle son derece derin bir nefes almasını sağlayan şeyle başlayarak.

"Tamam. Söz vermiştin," dedi ve telefonunu çıkardı. Birkaç ekranda gezindikten sonra bana uzattı. "Sana bunu gösterdiğimde sözünü unutma."

Dikkatimi arkadaşımın telefonundan onun telefonuna kaydurdım ve orada oynayan videoyu inceledim. Byron, kanepede oturmuş *Super Mario Bros* oynuyordu.

"Bu dünkü video." Onu, dört ayak üzerinde ona doğru süründüğümü ve ardından gelenleri görünce midem tuhaf bir şey yaptı. Filme alındığımızı unuttuğum bölümden önce gözümü kırıştırtarak tekrar izledim. "Bu konuda sana neden kızayım ki? Çekim yaptığını biliyordum."

"Daha dikkatli bak."

Alnım kırıştı ve dikkatimi tekrar telefonuna verdim. Ne görmemi istediğini bilmiyordum ama şimdi video tekrar ediyordu ve-

"AMAN TANRIM!" Telefonu elime aldım. "Bu-bu-"

"şşş! Evet." Amelia etrafımıza baktı, muhtemelen çevremizdeki Seattle'lıların nezaket gücünde bir bozulma hissetmediğinden emin olmak için. "Evet. Canlı kaydettim. Çok, çok, çok özür dilerim."

Öne doğru eğildim. "Yani bu demek oluyor ki-"

"Dün geceden beri gönderiliyor. Bu doğru." İnleyerek tekrar yüzünü kapattı. "Çok özür dilerim."

Gözlerim görüntülenme sayısına takıldı ve sandalyem gürültüyle muşambaya sürtünerek masadan kalktım. "BİR MİLYON GÖRÜNTÜLEME Mİ?"

"Üzgünüm!" diye fısıldadı yakındaki bir masadan birine yüksek sesle. "Biz gidiyoruz." Amelia dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi aldı ve başını çıkışa doğru eğdi. "Gitme vakti geldi ve son baktığımda saat 1:3'tü. şimdi çantayı al."

Beceriksizce telefonunu indirdim ve sırt çantamla montuma uzandım, kayışla uğraştım. Parmaklarım çalışmıyor gibiydi. Masanın etrafından dolaştı ve bir elini sırtıma koydu, beni sessiz alandan çıkarmaya yardım etti ve koridorda durana kadar bekledi, "Çok üzgünüm. Bir kazaydı."

"Yapamam..." Hiçbir şey yapamıyordum. Düşünemiyordum, hareket edemiyordum, konuşamıyordum. *Bir nokta üç milyon görüş. Byron ne düşünüyordur acaba?* "Kahretsın," diye fısıldadım, bakışlarım kütüphanenin içinde sallanıp duruyordu. "Peki ya Byron? O biliyor mu? Bu konuda ne hissedecek?"

"Bilip bilmediğini bilmiyorum. Sabahtan beri onu aramaya çalışıyorum. Telefonunu açmıyor ve açıkçası sesli mesaj bırakmaktan biraz korkuyorum. Sosyal medyada yer almadığı için

biliyorum." Dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi sırt çantama yerleştiren Amelia, askıyı omzuma taktı ve cep telefonunu hâlâ tuttuğum yerden aldı.

Sanki bundan saklanabilirmişim gibi hemen yüzümü kapattım. Yanaklarım yanıyordu. Bu sabah Jeff'in dün geceki kararlarıyla hesaplaşmak için ne kadar zaman harcadıysam, Byron'ın performansına verdiğim saçma tepkiyi düşünmek için SIFIR saniye harcamıştım. Bunu düşünmeme izin veremezdim. Ne anlamı vardı ki? Rol yapıyordu, rol yapıyordu, bir rol oynuyordu ve -her zamanki gibi- etkileşimden kendimi aptal gibi hissederek ayrılmıştım.

"Onu silmeliyiz," diye mırıldandım, ağzım kurumuş, beynim yanıyordu. "O görüp öğrenmeden önce silmeliyiz."

"Hayır! Hayır. Yapma bunu." Telefonu göğsüne bastırdı. "Ne? Neden yapmayayım?"

"Bir saniye düşün." Beni asansöre doğru itti. "Eğer silersen, bütün bir olay haline gelebilir. Milyonlarca insanın hakkında daha fazla şey öğrenmek için can attığı ünlü bir adam. Hiç sosyal medyası yok ve birden seninle TikTok'a mı girdi? Ve bu Cuma günkü laboratuvar videonuz gibi değil, bu ikiniz *birlikte*, birbirinize aşık yakın arkadaşlarmışsınız gibi davranıyorsunuz. Onu birlikte aramalıyız.

-Ve ona söyle. Ama önce şu lanet telefonuna cevap vermesi gerekiyor." Amelia işaret parmağıyla asansörün çağrı düğmesine dokunurken kendi iddiasını başıyla onayladı.

"Onu aramak mı? Onu birlikte mi aramak istiyorsunuz?" *Oh Tanrım*. Onu aramak istemiyordum. Onunla bir daha asla konuşmak istemiyordum. "Bunu en kısa zamanda kaldırmamızı istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Dediğin gibi, milyonlarca insan onu tanımak istiyor. Sence bunu özel hayatın ihlali olarak görmez mi?"

"Belki."

"Belki mi?" Geri çekildim. "Sanırım *kesinlikle* evet demek istiyorsun."

"Hayır." Beni kolumdan tutup asansöre çekti ve tüm doğru düğmelere bastı. "Onu aramalı, tam olarak ne olduğunu anlattığımız bir sesli mesaj bırakmalı ve bu konuda ne yapmak istediğini sormalıyız. Eğer bunu kaldırırsanız, bu onun için, bırakıp kendi akışına bırakmanızdan daha fazla zorluk yaratabilir."

Yüzümü tekrar kapattım ve destek için duvara yaslandım. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Hey, iyi tarafından bakarsak, on binden fazla yeni takipçin var. Bu da bir şeydir."

İnledim. Eğer o videonun yayınlanmasını bir şekilde geri alabilseydim, yeni takipçilerimin her birinden vazgeçebilirdim. Ne kabus ama.

BÖLÜM 5

WINNIE

We dairemize dönerken ne yapacağımızı tartıştık ve hafif raylı sisteme binmek yerine yağmurda yürümeyi tercih ettik. I yine de videoyu silmek istedim. Byron'ın da bunu isteyeceğini ve ne kadar uzun süre yayında kalırsa o kadar çok insanın göreceğini düşündüm.

Amelia önce Byron'ı aramamız konusunda kararlıydı; videoyu silmek, yayında bırakmaktan daha fazla dikkat çekebilirdi. Sonunda beni henüz silmemeye ikna etti, çünkü hiçbir şey internetten gerçekten silinemezdi ve cep telefonuna sesli mesaj bırakmamı istedi. Byron muhtemelen yakında -yayıncısından, yayıncısından ya da menajerinden- bunu duyacaktı. Ona söylememiz daha iyiydi, böylece bolca özür dileyebilirdik.

"Onu tekrar arayacağım." Amelia biz içeri girerken anahtarlarını ön kapının yanındaki sepete attı ve yağmur ceketini mutfak sandalyesinin üzerine örttü. "Onu arayıp benim hatam olduğunu söyleyeceğim, sen de müsait olduğunda aramasını isteyeceksin, hepsi bu kadar."

Peşinden gittim, eşyalarımı masanın üzerine bıraktım ve ceketimi çıkardım. "Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabiliriz? Ona kek yapayım mı? Nelerden hoşlanır?"

"Karanlığı, yağmuru ve sessizliği sever," diye cevap verdi, sonra güldü. "Aslında o da senin gibi See's şekerini seviyor. *Bitter* çikolata. Ama sakın

ona herhangi bir şey satın alırsam, özrüm yeterli olacaktır. Umarım." Başparmağındaki tırnağı çiğnedi. "Tamam, bunu yapalım ve bizi geri aramasını bekleyelim. Yapabileceğimiz tek şey bu."

Beklemek istemiyordum. Ne kadar çok beklersek, o videoyu o kadar çok göz görecekti. "Sence ne kadar kızar? Muppet ölçeğine göre mi?"

Üniversitedeki ilk yılımızda *Muppet Show'u* izlerdik ve herhangi bir durumda kendimizin ya da başkalarının ne kadar kızgın olduğunu anlatmak için sık sık Muppet Ölçeği'ni kullanırdık. En altta Kartal Sam ve en üstte Bayan Piggy'nin Kermit'i başka bir domuzla oynıştırırken bulması varken Muppet'lardan bahsederken öfkeli kalmak zordur.

"Belki de Kermit'e muz skeci hakkında bilgi verilmemiştir?" Amelia düşünceli bir yüz ifadesiyle mutfağa daldı ve çaydanlığı çalıştırdı.

"O kadar kızdın mı?" Parmaklarımı ısıtmak için ellerimi çenemin altına sıkıştırdım.

Telefonunu aramızdaki tezgâhın üzerine koydu, telefon hoparlörden çalarken yanaklarını şişiren bir nefes verdi. "Tamam, işte bir şey yok."

Bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Amelia."

"Byron!" Mutfak tezgâhımızın üzerinden bana baktı, yüz ifadesi acı ve panik içindeydi ve muhtemelen benimkinin aynadaki görüntüsüydü. "Cevap vermişsin."

"Evet." Derin sesi midemi bulandırdı ve gerdi. *Aman Tanrım. Bu çok kötü olacak.* "Ne oldu?"

"Uh . . . Heeey," dedi zayıfça, dudaklarını yalayarak. "Nasılsın Byron?"

"Neyin var?"

Amelia yüzünü buruşturdu. "Sana bir şey olduğunu düşündüren ne-"

"Beni on kez aradınız ve hiç mesaj bırakmadınız. İyi misin? Ne oldu?"

"Ben iyiyim. Ama-" Amelia iki elini de tezgâhın üzerine koydu ve yenilmiş bir ifadeyle başını öne eğdi. "Tamam, tamam. İşte anlaşma, doğrudan konuya gireceğim."

"Lütfen yapma. Senin küçük tahmin oyunlarını oynamaya bayıldığımı biliyorsun."

"Alaycılığını beş dakikalığına bir kenara bırak ve dinle. Yani-" derin bir nefes aldı "-Bir hata yaptım."

"Tamam mı?"

Parmaklarımı açarak boynumu iki yandan kavradım, ellerim hâlâ donuyordu. İşte bu kadar. Ona söyleyecekti ve o da aklını kaçıracaktı. Bunu biliyordum.

Büyük bir aşırı tepki olduğunu düşündüğüm bir şekilde, Byron bir hayranının Comic-Con'daki bir kaydını paylaşmasının ardından tüm sosyal medya hesaplarını kapatmıştı. Kendisiyle tanıştığında duygu seline kapılan ve ağlayan bir okuyucusunu teselli ediyordu. Kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu teselli etmiş, göğsüne yaslanıp ağlamasına izin vermiş ve tüm internet onun bu şefkat gösterisine bayılmıştı. Ne pahasına olursa olsun ondan uzak duran ben bile her şeyin çok tatlı olduğunu düşündüm. Şaşırtıcı ama tatlıydı.

Bu arada, rızası olmadan filme alındığı için o kadar sinirlenmişti ki, Byron viral olduktan bir hafta sonra tüm profillerini silmişti.

Konuyu onunla hiç tartışmamış ya da bu kadar iyi niyetli bir kaydın ardından neden bu kadar sert bir adım attığını sormamıştım. O zamanki öfkesinden de haberim yoktu. Ancak -kendisini bir aziz gibi gösteren bir videoya verdiği tepkiye bakılırsa- şimdi de en azından o düzeyde bir öfkeye kapılacağından emindim.

"Şöyle oldu" -Amelia gözlerini kıstı- "Dün Winnie'yle çektiğiniz videoyu yanlışlıkla canlı yayınladım, yüklendi ve yayınlandı. Ama yemin ederim, onu taslaklara kaydettiğimi sanıyordum. Ve bu sabaha kadar ne olduğunu fark etmedim."

Yumruklarımı tekrar çenemin altına sıkıştırdım, ağırlığımı ayaktan ayağa kaydardım, tezgahın üzerindeki telefona baktım ve yarı yarıya patlamasını ya da en azından bir çizgi filmdeki gibi sigara içmeye başlamasını bekledim.

Ama öyle olmadı. Byron hiçbir şey söylemedi.

Birkaç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha.

Amelia önce bir göz kapağını, sonra da diğerini açtı. "Byron? Beni duydun mu?"

"Duydum."

Birbirimize baktık. Adamın sakın ses tonunun Amelia'nın endişesini hafifletmediğini görebiliyordum.

Devam etti. "Ve şimdi neredeyse iki milyon kez izlendi."

"Huh." Yanından gelen sesler bize onun ayağa kalktığını ya da bir şekilde hareket ettiğini söylüyordu. "Bu, bu sabahki diğer tüm aramaları açıklıyor."

"Kimden?"

"Yayıncı, menajer, reklamcı."

"Ne dediler?" Amelia bir kez daha bakışırken sordu ve onun da benim düşündüğümü düşündüğünü biliyordum.

Sesi çok sakın geliyordu. Gerçi daha önce hiç kızgın bir Byron'a tanık olmamıştım. Benimleyken tamamen robotik bir monotonluk ve can sıkıntısı içindeydi. Onu gerçekten sinirlenmeye en yakın gördüğüm an, dün Jeff tüm çekimlerimizi berbat ettiğinde olmuştu. Ve o zaman bile çoğunlukla soğukkanlıydı.

Ama Amelia'yla ezelden beri arkadaş olduklarına göre, Amelia'nın onu daha önce de sinirli gördüğünü varsayıyordum.

"Telefonlara cevap vermedim," dedi Byron, sesi hâlâ sinirli değildi.

"Doğru, tabii ki cevap vermedin." Amelia tavana yalvaran bir bakış gönderdi. "Ama dinle, bu Winnie'nin suçu değil. Onun hiçbir fikri yoktu."

Onun tarafında tam bir sessizlik. Sonra, "Biliyor mu?"

"Seni aramadan önce ona söyledim. Birlikte sana bir mesaj bırakacaktık."

Bir duraklama daha, parke üzerinde yuvarlanan bir şeyin sesi - belki bir ofis koltuğu? "Orada mı?"

"Evet, o burada ve siz de hoparlördesiniz. Ama bu benim hatam, bu yüzden size söyleyen benim."

Byron boğazını temizledi. "Ne yapmak istiyor?"

"Bilmiyorum. Ama senin silmek isteyeceğini düşündü. Önce sana sormamız gerektiğini düşündüm."

"Neden sileyim?" diye sordu, sanki bu fikir çok mantıksızmış, belki de gelmiş geçmiş en kötü fikirmiş gibi. "Neredeyse iki milyon kez görüntülendiyse, bu iyi bir şey, değil mi? Yeni takipçileri mi var?"

"Evet, ama-" Amelia bana baktı, yardım istiyordu.

İçimi çektim, biraz midem bulanmasına rağmen meşhur büyük kız pantolonumu yukarı çektim ve gerekçemi açıklamak için öne çıktım. "Hey, Byron."

"Fred."

Dişlerimi yana kaydurdım ama "Fred" demesine duyduğum siniri bastırmaya çalıştım. Dün gerçek adımı kullanmıştı -ki bunu düşünmeme izin vermemiştim- şimdi onun gerçekten de gerçek adımı bildiğini biliyordum. Bu da bana lakap olarak Fred dediği anlamına geliyordu. Bilerek. *Bunu neden yapsın ki?*

"Dinle," diye düzensiz bir şekilde mırıldandım, devam etmeden önce dengesizliği yuttum, "videoyu kaldırmamızı önerdim çünkü mahremiyetin ihlali gibi geldi, ama Amelia silmememi ve önce sana sormamı istedi. Bir kelime söyle ve gitsin."

"Senin mi benim mi?"

"Pardon?" Anlamadığım için sordum.

"Videoyu özel hayatınızın ihlali olarak mı görüyorsunuz? Yoksa benimkine mi?"

Açıkça sorulan soru beni şaşırttı, midemde sıcak, telaşlı çırpınışlara yol açtı. *Dünkü çekimler sırasında aklımı kaybettiğimi biliyor muydu?*

Sözlerime sahte bir güven aşılama için çalışmam gerekti. "Mahremiyetiniz tabii ki. Jeff'e ne yapacağını göstermeye yardım etmeyi kabul ettin, benimle meydan okumayı yapmayı ve bunu herkese duyurmayı değil. Böyle olduğu için üzgünüm."

"Özür dileme. Bu senin hatan değil."

"Öyle bile olsa, hesabımda duruyor. İstersen şimdi silebilirim." Midem isyan etmeye ve dönmeye devam etti. Elimi üzerine koydum.

Kızgın görünmüyordu ve bu iyiydi. Dünkü aptallığımı fark ettiyse ne olmuş yani? Onu yakın zamanda tekrar görecektim değilim. Umarım uzak bir gelecekte yollarımız tekrar kesiştiğinde her şeyi unuturdu.

Ama sonra "Ne yapmak istiyorsun? Silmek istiyor musun?" diye sordu ve beynim dondu.

Neden bana soruyor ki?!

Şimdi yardım için Amelia'ya baktım. Gözlerini kocaman açarak bana baktı, sonra omuz silkti.

"Kazanmak mı?" diye sordu, sesi alçak ve garip bir şekilde yumuşaktı. "Silmek ister misin?"

"Bunun bana bağlı olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdim.

"Diyelim ki videoyu bırakmayı kabul ettim. Ne istiyorsun?" Mutfak yarımadasının karşısındaki Amelia'ya bakmaya devam ettim, Sessizce benim yerime cevap vermesi ya da ne söylememi istediğine dair bir ipucu vermesi için yalvarıyordu. Bu bir tuzak gibi hissettirdi.

Amelia kaşlarını çatarak, "Bana bakma," dedi.

İçimi çektim, sinirli ve telaşlıydım. "Eh, meydan okumaların geri kalanı Jeff'le yapılacağı için bunu yapmanın pek bir anlamı yok."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz Jeff'in dün gece Lucy'den haber alır almaz beni nasıl bıraktığını hatırladım. *Yani, hayır. Jeff'le hiçbir mücadele yapılmayacak.*

"Ya da başka biriyle," diye değiştirdim, yüzümü buruşturarak.

Amelia bana sempatik bir bakış gönderdi. Onun acıma duygusunu elimin tersiyle itip Byron'ın yanıt vermesini bekledim. Hiçbir şey söylemedi.

"Byron?" Kulaklarımı zorladım. "Orada mısınız?"

"Buraya geliyorum." Telefonun onun tarafında bir kapı açılıp kapandı ve ardından anahtar şingirtıları duyuldu.

"Ne?" Gözlerim Amelia'ninkilerle kilitlenince irkildim. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"On dakika içinde orada olacağım. Tabii hamur işi istemiyorsan. Hamur işi ister misin?"

Tuhaf sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemeden ağızım açık bir şekilde boşluğa baktım. Ciddi miydi?

"Bakery Nuevo mu yoksa Macrina mı?" Amelia hemen araya girdi. "İkisi de olur. Ama eğer Macrina'ya gideceksen, bana onların her şey dahil simitlerinden al."

Tezgâhın üzerinden uzandım ve Amelia'nın omzuna bir şaplak atarak kaşlarını çatmasına neden oldum.

O da bana ters ters baktı ve fısıldayarak, "Ne? Açım. Öğle yemeği yemedim."

"Yirmi dakikaya oradayım. Videoyu silme." Byron bir veda etmeden ya da ne düşündüğüne dair küçük bir ipucu bile vermeden aramayı sonlandırdı.

* * *

Yirmi dakika sonra, midem düğüm düğüm, Amelia apartman kapımıza kadar olan kısa mesafeyi koşarak geçerken ben kanepede oturdum. Sonra ayağa kalktım, belki böylesi daha iyi olur diye düşündüm. Sonra tekrar oturdum, alnımı ovuşturdum ve kendime sert bir konuşma daha yaptım.

Kesin şunu! Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Muhtemelen dün kucağında otururken dalgın olduğunuzu fark etmedi ya da umursamadı. Muhtemelen kadınların onun muhteşem gözlerinin hipnotik halkalarında kaybolmasına alışıktır. Sadece normal davran.

Sorun şu ki, Byron'ın önünde normal davranmak genellikle onu görmezden gelmek ya da eleştirilmemek için mümkün olduğunca az şey söylemek anlamına geliyordu. Bugün onu görmezden gelemezdim, bu da bu toplantının muhtemelen bir soytarı gibi hissetmemle sona ereceği anlamına geliyordu.

Girişten gelen sesler bana doğru süzüldü ve el değiştiren kâğıt torbaların sesini duydum, ardından Amelia'nın "Simit ve çörek mi? Seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seviyorum. Hem de çok."

"Biliyorum," dedi, derin temposu omurgamda bir ürperti yarattı ve sonra aşağı indi. En iyisinin ayakta durmak olduğuna karar vererek ayağa fırladım. *Ya da belki oturmalıydım?*

Amelia burnunu çantalardan birine sokmuş halde odaya girdi. Byron onun hemen arkasından geldi ve gözleri benimkilerle çarpıştı. Her zamanki gibi bakışlarımı indirmek yerine bu kez onunkileri tuttum ve çenemi kaldırdım. Onun bakışlarına hem alışmış hem de alışmamıştım. Alışmıştım çünkü o her zaman bakıyordu. Amelia'nın Cuma günü işaret ettiği gibi, Byron insanlara bakardı. Gözlemler ve izlerdi. Sadece bakardı. Ama şimdi yaptığım gibi ve dün kucağına oturduğumda yaptığım gibi, onun gözleriyle karşılaşmaya alışık değildim.

Emin olamadım ama yüz ifadesi beni cesaretlendirdi. Başka biri olsaydı, bunun onun burada olduğu anlamına geldiğini düşünürdüm.

Kötü haber vermek için gelmişti ve çöreklerle simitleri bir barış teklifi olarak ya da bir darbeyi yumuşatmanın bir yolu olarak getirmişti.

"Fred." Ceketini çıkarırken bana sertçe başını salladı, bakışları her zamanki gibi dikkatliydi.

Dudaklarımı yana büktüm ve başımı sallayarak karşılık verdim. Onu görmezden gelemedim, doğru. Ama mümkün olduğunca az şey söyleyebilirdim.

"Çörekler Nuflours'tan ve glütensizler." Byron ceketini bir sandalyenin arkasına yerleştirdi.

Dikkatim bir an için Amelia'nın mutfakta dolaştığı yere kaydı. Dolaptan üç tabak çıkarmıştı bile.

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz," dedim şaşkınlığımı gizlemeden. *Çölyak olduğumu nereden biliyordu?*

Amelia sadece birlikte yaşadığımız için biliyordu. Alerjim beni ölüm gibi hissettiriyordu ama anafilaktik bir durum değildi. Üniversitede hiç kimseye açıkça söylememiş, konuyu açmamış ya da restoranlarda glütensiz seçenek istememiştim. Genel bir kural olarak restoranlardan kaçınırdım. Amcam garsonları azarlamaktan zevk alırdı ve üniversiteye kadar hiç rahatlatıcı bir restoran yemek deneyimi yaşamamıştım.

Ne yazık ki, deneyimlerime göre, on seferden dokuzunda garson glütensiz olduğumu unutuyor ve ben de tabağındaki hiçbir şeyi yemeyen o tuhaf adam oluyordum. Bugünlerde bir restorana gittiğim nadir durumlarda, sadece buğday içermediği kesin olan, çapraz kontaminasyon olasılığı en düşük olan ve en ucuz olanı sipariş ettim. Yıllar içinde yanımda glütensiz protein barları ve atıştırmalıklar taşıma alışkanlığı edindim.

Alerjimi saklamak istediğimden değil, büyüdükçe insanların tepkileri değişti ve ben hiçbir şey söylememeyi daha kolay buldum. Yan gözle bakıp inanmayacaklarını ya da çığ gibi büyüyen bir sempati ve *"O zaman ne yiyorsun?"* gibi sorularla karşılaşacağımı asla *bilemezdim*.

Byron'ın bilmesine şaşırmıştım.

"Biraz daha çay yapıyorum. Herkes ne tür çay istiyor?" Amelia bir tabağa çörek, diğerlerine de simit koyarak sordu.

Elini ceketinin durduğu sandalyeye dayamış olan Byron başını salladı. "Benim için bir şey yok."

"Bir simit bile mi yok?" Amelia ona şaşkın bir bakış gönderdi.

"Ben zaten yedim." Dikkati bana döndü, inceliyor, izliyordu.

Kollarımı kavuşturdum, yanlarımda asılı durduklarında garip hissediyordum ve doğrudan konuya girdim. "Videoyu silebilirim."

Çenesi titredi. "Jeff ve Lucy tekrar bir araya geliyorlar," dedi ve sonra yine kollarını kavuşturdu. Dikkatli bakışlarının yoğunluğu on kat artmış gibiydi.

"Anlamıştık." Amelia iki tabağı mutfak masasına taşıyarak beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Lucy dün gece sen gittikten hemen sonra ona mesaj attı. Onunla buluşması gerektiğini söyledi, sonra da ayrıldık."

Bakışlarının ardında şaşkınlığa benzer bir şey titreşti ve başını salladı ama hâlâ beni izliyordu. "Lucy'nin video çekmesine izin vereceğinden şüpheliyim - TikTok yarışmaları."

Masaya doğru süzıldüm, Amelia'nın yanında durdum ve çörekleri inceledim. *Yaban mersinli. Benim favorim.*

Bu sırada Amelia homurdandı. "Evet, haklısın. Haklısın. Birini bulmamız gerekecek-"

"Ben yaparım," dedi.

"Ne?" Amelia geri çekildi.

"Ben-sen-sen ne?" Arızalanan dilimin etrafında konuşmaya çalıştım. Söylediğini sandığım şeyi söylemiş olamazdı.

"Ben yaparım." Byron dikkatini Amelia'ya çevirdi. "Videoları ben çekeceğim.

Onunla birlikte."

"Yapacak mısın?" Amelia'nın kaşları saç çizgisine doğru fırladı. Biz de benzer bir şok içindeydik.

"Evet. Ama şartlarım var. Ve karşılığında bir şey istiyorum." Ellerini ceplerine soktu ve sanki odada ben yokmuşum ve bu benim projem değilmiş gibi sadece Amelia'ya hitap etti.

İre şaşkınlığın yerini aldı ve itiraz etmek için parmağımı kaldırdım. Ondan yardım istememiştim. Yardım etmeyi teklif etse bile, yardımını istediğimden emin değildim. Beni, seçimlerimi ve kariyerimi küçümsediğini biliyordum. Peki Byron'la romantik meydan okumalar yapmak nasıl işe yarayacaktı?

Kaldırdığım parmağımı bir itirazla eşleştiremeden Amelia elimi tuttu ve hafifçe önüme geçerek tartıştığımız sahneden uzaklaştırdı. "Elbette. Evet. Ne istersen."

"Ne?" Tersledim.

Beni susturdu ve aramıza tamamen girdi. "Şartların nedir?"

"Seyirci istemiyorum." Kapüşonlu ve uzak gözleri Amelia'nın omzunun üzerinden kayarak benimkilere dolandı. "Videoları çekersek ya da çektiğimizde sadece ben ve Fred olacağız."

Kaşlarımı çattım ama bu şart beni o kadar da şaşırtmadı. Byron kalabalıktan hoşlanmazdı. İki kişiden fazla olan her şeyin ona kalabalık gibi geldiğinden şüpheleniyordum. Öyle bile olsa, bu şart projenin lojistik zorluklarını katlanarak artıracaktı.

İtiraz eden parmağımı Amelia'nın elinden çekerek omzuna doğru ilerledim. "O zaman kamerayı kim tutacak? Kamerayı tutan üçüncü bir kişi olmadan çekim yapmak sadece özensiz bir kayıt olasılığını artıracaktır. Bir kameramanın olması ikimizin de çekimde kalmasını ve bunu sadece bir ya da iki kez yapmamızı sağlar."

"Çoğu insan bu işleri nasıl yapıyor?" Byron sorusunu Amelia'ya yöneltti. "Genellikle odada üçüncü bir kişi olur mu?"

Çekim mi?"

"Hiç sanmıyorum." Simidini eline aldı ve bir parça kopardı. "Genellikle, meydan okumayı yapan kişi kamerayı kendine dönük olarak kurar ve kayda başlar, her iki kişinin de hala çekimde olup olmadığını sık sık kontrol eder ve ne olursa olsun çekmesine izin verir. Aslında şartınızın iyi bir şart olduğunu düşünüyorum. Videoların daha özgün ve gerçek hissettirmesini sağlayacaktır."

Byron sorularını Amelia'ya yönelttiği için ben de itirazlarımı ona yöneltmeye karar verdim. "Ama yine de, eğer birileri çekim yaparsa, doğru çekebilmek için aynı videoyu birden fazla kez kaydetmek zorunda kalma ihtimalini azaltabiliriz. Toksik Dans Yarışması gibi. Çok fazla hareket edeceğiz."

Amelia haklıydı elbette. Telefonumu kurup kendim kaydetmek daha gerçekçi olurdu, bu yüzden neden konuyu zorlamaya devam ettiğimi gerçekten anlamıyordum. *Ama ...* Bu meydan okumalardan bazılarını Byron'la yapma fikri, ikimiz bir odadayız ve başka kimse yok, çok samimi hissettirdi. *Bunu gerçekten onunla yapmayı düşünüyor muyum?*

Bir yandan, tek bir canlı videonun iki milyon kez izlenmesi ve artmaya devam etmesi her şeyi açıklıyordu. Bu hızla gidersem, iki ay içinde gerekli takipçi sayısına ulaşmam hiç de zor olmazdı.

Öte yandan Byron'ı sadece Amelia'nın arkadaşı, Jeff'in oda arkadaşı ve gözümü korkutan bir adam olarak düşünmüştüm. O ve ben hiç yalnız kalmamıştık, hatırlayabildiğim kadarıyla bir kez bile ve şimdi dokunacak, öpüşecek, her şeyi videoya çekecek ve bu anları (ideal olarak) milyonlarca olmasa bile yüz binlerce insanla paylaşmayı mı planlıyorduk?

"Bekle, bekle bir dakika." Ellerimi kaldırdım ve başımı hızlıca salladım. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Jeff için mantıklıydı çünkü-

"Byron cümlemi bitirdi, gözleri ayakkabılarına kayarken ağzının kenarından kin dolu bir gülümseme yayıldı.

"Evet," diye mırıldandım, itirafım karşısında duyduğum utancı bastırmaya çalışarak. "Ama bu sadece seninle olduğu için, ben-"

"Benden hoşlanmıyorsun." Bakışları aniden kalktı ve dikkatinin tüm yükünü bana verdi. "Söyle. Dürüst ol."

Sarsılarak yutkundum, göğsüm sıcak ve gergindi. Ben böyle şeyler söylemedim. İnsanları incitecek ya da kırıcı şeyler söylemedim, içinde doğruluk payı olsa bile. "Byron-"

"Ama bunu yaparsak," diye devam etti, ses tonu kulaklarımla alay eder gibiydi, "*benimle* birlikte rol yaparsan, Amelia'nın şirketinde marka yöneticisi olarak işe girmene yetecek kadar takipçi toplayacaksın."

"Topluluk yöneticisi," diye homurdanarak onu düzelttim. Sanki ince, ağdalı bıyıklarımı burarak genç kadınları STEM'de bir kariyer düşünmeleri için kandırıyormuşum gibi her şeyi çok alçakça ve el altından yapıyordu.

Kollarımı tekrar kavuşturdum, keşke benimle onun rahatsız edici, aşırı eleştirel odaklanma yoğunluğu arasına bir duvar koyabilseydim. Bunun yerine bariz olanı işaret ettim: "Belli ki sen de beni pek umursamıyorsun. İkimiz de bundan hoşlanmayız. Bunu neden kabul ettiğini, bundan ne çıkar elde edeceğini ya da en başta neden bunu düşündüğünü anlamıyorum."

"Karakterine gölge düşürmüyorum Fred." Benim duruşumu taklit etti. "Gerçekleri söylüyorum. Ve bir hedefe ulaşmak için benimle rol yapacağına göre - işi alabilmek için Instatok'taki ceset sayısını artırmak - o zaman kendini tamamen buna adayabilirsin."

Instatok mu? Vücut sayısı mı? *Kaba!*

Başımı yana eğdim ve gözlerimi ona diktim. "Kendini tamamen adamak mı? Bu ne anlama geliyor?"

"İnsanların sana cevap vermesini mi istiyorsun? Seni takip etmelerini mi? İnsanlar özgünlüğe tepki verir. Videolar mümkün olduğunca otantik görünmeli ve hissettirmeli, değil mi?"

İsteksizce de olsa sonunda kabul ettim. "Doğru."

"Dolayısıyla, şartım geçerli. Eğer bunu benim yapmamı istiyorsan, kamerayı tutan üçüncü bir kişi olmayacak, odada başka kimse olmayacak." Ellerini mutfak sandalyesinin arkasına koyup hafifçe eğildi ve sanki bir meydan okumaymış gibi fısıltıyla sıırıtarak ekledi: "Sadece sen ve ben."

BÖLÜM 6

WINNIE

Byron'a bunu onunla yapmak istediğimden emin olmadığımı hatırlatmak dilimin ucundaydı ama bakışları bana çok fazla çok fazla, çok ağır. Beynim bunun ağırlığıyla hantallaştı ve tutarlı cümleler kurabileceğime güvenemeyerek ağzımı kapattım.

Byron'la birbirimize ters ters baktığımız ve benim konuşmayı reddettiğim rahatsız edici bir sessizlik döneminden sonra, Amelia - merhametle- sessizliği bozan kişi oldu. "Bunların hepsi mantıklı. Ne kadar gerçekçi görünürse o kadar iyi. Tamam Byron. Başka şartın var mı?"

Beni bakışlarındaki ayı tuzağından kurtaran Byron'ın yüz hatları biraz gevşemiş gibiydi, odağı Amelia'ya yeniden yerleşti. "Listeyi gördüm, yani orada ne olduğunu biliyorum."

Amelia düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Liste istediğimden daha uysal ama Winnie bir öğretmen ve pozisyonunu riske atacak bir şey yapamaz."

"İşverenin kişisel hesaplarında ne paylaşacağı konusunda nihai söz hakkına sahip olması çok hoş." Alaycılığını bir frizbi gibi etrafa savurdu. "Bu hiç de 1984'e benzemiyor."

Newton'a yemin ederim, eğer mesleğimi bir kez daha eleştirirse .
. . Şiddet yanlısı biri değildim, ama kendimi onun suratına bir yumruk atsam yumruğumun hava hızının ne olacağını merak ederken buldum.

"Listeyi değiştirmiyoruz," dedim öfkeyle. "Ve işim, işverenim ya da kariyer seçimlerim hakkında konuşmuyoruz. Asla."

Üst dudağının hafifçe kıvrılması dışında, sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti: "Liste iyi. Ama videoları ne zaman çekeceğini bilmek istemiyorum."

"Ne zaman çekeceğini bilmek istemiyor musun? Sana sürpriz yapmasını mı istiyorsun?" Amelia'nın bakışları önce bana, sonra tekrar ona kaydı. "Winnie'nin onları her zaman ve her yerde çekmesini mi istiyorsun?"

"Kesinlikle."

Göğsümden istemsiz bir ses çıktı. "Hepsini bir kerede yapmalıyız, bir günde bitirmeliyiz."

Başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu. "Siz ikiniz gerçekçi görünmesini istiyorsanız olmaz. Ayda bir meydan okuma."

"Ne? Hayır! En azından haftada iki kez," diye karşı çıktım. "Bu işi bitirmek için sadece on haftam var."

"Gerçek görünmeli, prova değil." Bunu o kadar sakın, o kadar makul bir şekilde söyledi ki, sanki taleplerimle saçmalıyormuşum gibi. "On haftam var, on video," diye devam etti. "Haftada bir kez. Ne zaman çekim yapacağınızı bilmek istemiyorum. Bu benim son teklifim."

Byron'ın meşhur açık sözlülüğü bana da bulaşmış olmalı ki şöyle dedim: "Eğer buraya geliyorsan ya da başka bir yerdeyse ve sadece ikimiz olacaksak, o zaman tabii ki bir video çekeceğim. Bu bir sürpriz olmayacak Byron. Yoksa neden birlikte vakit geçirelim ki?"

Çenesi çalıştı, kirpikleri titredi ama hiçbir şey söylemedi.

Nedense cevap vermeyen ölüm bakışları beni her zamankinden daha çok sinirlendirdi. "Peki. Telefonu da saklamak zorunda mıyım? Ve şeker çantandaki bütün kırmızı şekerleri toplamam mı? Sırada ne var, Salı günleri göz teması yok mu? Sadece yeşil havlular mı?"

"Hayır." Byron kelimeyi yavaşça ve dikkatlice telaffuz etti, gözleri - başımın arkasındaki ve üstündeki duvarda bir noktaya işaret ediyordu- buz sarkıtları gibi parlıyordu. "Telefonu yüzüme tutman umurumda değil Fred. Önceden bir şey prova etmek istemiyorum. Sahneye çıkmak ya da ezberden replik söylemek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"O zaman ne yapacağını nasıl bileceksin?" Konuyu zorlayarak sordum.

Bakışları tekrar bana döndü, kalbimin birkaç yavaş atışı boyunca benimkine gömüldü ve "Sanırım bunu çözebileceğim" dedi.

"İki kez filme alman gerekebilir. Ya da belki üç kez," diye uyardı Amelia.

Omuz silkti.

"İşin içinde öpüşme de olacak." Açıkça söylemek zorunda hissettim. "Aşkını Öp ya da Gizli Aşk Mücadelesi pazarlığı açık değildir. Listenin hiçbirisi pazarlığa açık değil. Bu meydan okumaların her birini yapacağız, hatta Zehirli Dans Meydan Okuması'nı bile."

Tekrar omuz silkti, daha az sinirli görünüyordu ama bu ihtimalle kesinlikle ilgilenmiyordu ve aniden konudan sıkılmıştı.

Amelia Byron'a "Peki," dedi ve sonra dönüp bana baktı. "İyi mi?"

Homurdandım, bu kadar sık kullandığı için en azından bir homurdanmaya hakkım olduğunu düşündüm. Bırakın bunu istedikleri gibi yorumlasınlar.

"Yani . . ." Oda arkadaşım parmaklarını kaldırarak onun şartlarını işaretledi. "Videolar çekilirken ikiniz yalnız olacaksınız. Film çekerken kamerayı onun tutması ve her şeyin yüzünüzde olması umurunuzda değil, ama tepkinizi pratik yapmak istemiyorsunuz

ya da konuşarak halledebilirsiniz. Ve kamera sorunu varsa ya da biriniz kadrajın dışındaysa aynı mücadeleyi birkaç kez çekmeniz gerekip gerekmediğini umursamıyorsunuz. Başka bir şey var mı?"

Amelia'nın özeti bana düşünmek için bir an verdi. İtiraf etmeliyim ki, birlikte ele alındığında, şartları o kadar da kötü değildi. Kayıt yaparken yalnız olmak ve videoları önceden konuşmamak ya da tartışmamak -ikimizden birinin nasıl tepki vereceği ya da ne söyleyeceği- garipliği azaltmalı ve tüm bu çilenin daha az samimiysiz hissettirmesini sağlamalıydı.

Ama yine de samimiysiz olurdu, değil mi? Daha az samimiysiz hala samimiysiz.

Bu düşünceye hak ettiği değeri veremedi. Byron, "Bir randevuya ihtiyacım var," dedi.

"Neye ihtiyacın var?" Amelia ve ben hep bir ağızdan sorduk.

"Bir randevu. Bir şey için." Şimdi ikimize de bakmıyordu, gözleri mutfağa kayıyordu, ifadesi ve ses tonu bezgindi.

"Ne tür bir şey?" Sesimin şüpheyile karışık çıkmasını umursamadım.

"Bir ödöl olayı ve başka şeyler" dedi, sonra boğazını temizledi.

"Ah!" Amelia tersledi ve sonra onu işaret etti. "Jüpiter Ödülleri'ni mi kastediyorsun?"

"Evet."

Amelia'yla bir kez daha bakiştık ve ben, "Ve benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Evet." Sanki bu şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığı en sıkıcı konuşmaymış gibi mutfağı sıkılarak incelemeye devam etti.

Amelia ve ben birbirimize bir kez daha baktık ve ben omuz silktim. "Sanırım, yani, elbette. Ben giderim. Ama herhangi birine sorabilirsin ve-"

"Hayır. İhtiyacım var..." Bakışları üzerimde gezindi. "Senin gibi birine ihtiyacım var."

Parmak uçlarımı göğsümün ortasına koyup kendimi işaret ettim. "Benim gibi birine mi?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle, sonra da alaycı bir tavırla ekledi: "İnsanları tanımakta iyisin."

İnsan ilişkilerinde iyisin. Bu bir iltifat mıydı?

"O haklı, sen iyi bir seçimsin. Kim olursa olsun ya da geçmişi ne olursa olsun neredeyse herkesle sohbet edebiliyorsun." Amelia omzumu dürttü. "Bu süslü bir kıyafet. Muhteşem bir şeyler giymelisin."

"Oh hayır. Lütfen. Beni zorlama." Şimdiye kadar sosyal medya STEM'ime odaklanmış olabilirim ama giyinip süslenmeye olan aşkım arkadaşlarım arasında bir sır değildi. Bana payetler ve takma kirpikler takmam için herhangi bir neden verin, ben de payetler, takma kirpikler, dört inç topuklu ayakkabılar ve bulabildiğim en kırmızı ruju sürmüş olayım.

"Güzel." Başını salladı, eski püskü kapaklı telefonunu çıkardı ve monokrom ekranına baktı.

"Bu kadar mı? Tek istediğin bu mu?" Gözlerimi kısarak ona baktım, bir şeyleri kaçırdığımdan emindim. Herkesin bildiği münzevi Byron Visser neden tek bir randevu için herkese açık on TikTok romantik meydan okumasına katlanmayı kabul etsin ki?

"Başka şeyler de olabilir," diye mırıldandı, gözleri telefonundaydı.

"Başka şeyler mi?" Amelia sabırsızlıkla kısa bir ses çıkardı.

"Byron, daha açık konuşman gerekecek. Winnie 'başka şeyler' gibi muğlak bir şeyi **k a b u l** etmeyecektir."

"Başka olaylar da olacak," diye atıldı. "Ya da olabilir. Ve New York'a bir gezi. Bir ... kişiye ihtiyacım var. Onun gibi."

"Oh. Anlıyorum." Amelia gerçekten anlamış gibi başını salladı. "Bu kontratla mı ilgili?"

"Neyi kaçıyorum?" Oda arkadaşımı inceledim. Endişeli görünmüyordu ama onun isteğini kabul etmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı -özellikle de New York'a gideceksem-.

Byron Amelia'ya baktı, kırağı bakışlarıyla arkadaşına bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

O da bana döndü, muhtemelen bakışmalarının sonucunu tercüme etmek için. "Byron'ın orijinal kontratı sadece bir kitap içindi ve röportajlar, imza günleri, tanıtım turları gibi her şey için müsait olmayı içeriyordu. Ancak ilk kitap çok başarılı olunca ve üçlemenin diğer iki kitabı için görüşmelere başlayınca, menajeri neredeyse tüm tanıtım gerekliliklerinden kurtulmayı başardı."

Byron'ın tanıtımdan, röportajlardan ve imza günlerinden kurtulmak için pazarlık yapmasına şaşırmadım. Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyordu, üniversitedeki arkadaş grubumuz için üç ayda bir düzenlediğim buluşmalara hiç gelmiyordu - sanırım zaten hiçbir zaman bir parçası olmak istememişti - yine de onu her zaman davet ettiğimden emin oldum. Onu *Stardew Valley* Cuma gecesi oyunlarımıza da davet etmiştim. Bir kere bile gelmedi.

Tabii ki ilk kitabının popülaritesini kullanarak insanlarla etkileşime girme zorunluluğundan kurtulacaktı.

"Ama şimdi kitap tüm bu ödüllere aday gösterildiği için," diye devam etti Amelia, "adaylıklar sözleşmedeki bir maddeyi tetikledi, bu da bazı - çok değil, birkaç- etkinliklere katılması gerektiği anlamına geliyor. Jüpiter Ödülleri törenine ve tanıtım için New York'a gitmesi, birkaç röportaj yapması gerekiyor."

Ona baktım, bu işte benim rolümün ne olacağını anlamaya çalışıyordum. "Tanıtım için orada olmamı mı istiyorsun? Etkinliklerde?"

"Birini getirebileceğim söylendi," dedi, sesi gergindi, bana işaret eder gibi bakmıyordu.

"Yani senin onun tamponu olmanı istiyor," diye tercüme etti Amelia. "Menajeri de orada olacak, ama yabancılarla sohbet etmek zorunda kaldığında senin onun kavalyesi gibi davranmanı ve sohbeti onun yerine yürütmeni istiyor. Ateşli hayranlarına müdahale et, işler tuhaflaşır sa gitmesi için ona bir bahane ver, bu tür şeyler."

"Ah." Aralarına bakarak başımı salladım. "Bu kolay. Ben tampon olabilirim."

"Güzel." Amelia rahatlamış ve minnettar görünüyordu, sanki bu iyilik gerçekten onun içinmiş gibiydi. "Ben de onunla gidecektim ama şimdi bursu aldığımıza göre, seyahatlerin zaman çizelgesi uymuyor. Ama Byron, Jüpiter Ödülleri için ona bir elbise almalısın." Bu son cümleyle birlikte Amelia onu işaret ederek beni şaşırttı.

Onun da hemen "Sorun değil" demesi gibi.

Bunun gerekli olmadığını, bir yolunu bulacağımı söylemek için ağzımı açtım ama Amelia'nın sözü bitmemişti. "Ve ayakkabılar. Ve bir çanta ya da başka neye ihtiyacı varsa."

"Peki." Yine hemen kabul etti ama bu kez ardından aniden "Gitmem gerek" dedi. Ceketini kaptı ve üzerine geçirdi.

Ani duyurusu karşısında kaskatı kesildim ama Amelia hiç şaşırmış görünmüyordu. "Benim de işe dönmem gerekiyor ama karar verdik mi? Siz ikiniz bunu mu yapıyorsunuz? Jüpiter Ödülleri'nde bir randevu, New York'a ücretli bir seyahat ve Byron'ın şartları karşılığında TikTok şöhreti ve yeni bir elbise mi?" Amelia dairemizin kapısına doğru döndü ve omzunun üzerinden ona baktı.

Konuşmayı tam olarak kavrayamamıştım, *bana* iyilik yapan Byron iken arkadaşımın benim için yeni bir süslü elbise için pazarlık yaptığı gerçeğini hala kelimelere dökmüyordum.

"Evet," dedi, telefonunu cebine geri soktu, ceketini aldı ve muhtemelen onu takip etmek için Amelia'ya doğru döndü.

"Bekle." Hiç düşünmeden peşinden gittim ve koluna uzandım, dönene kadar çekiştirdim. İşler tam olarak yoluna girmiş gibi hissetmiyordum... öyle değil *mi*?

Bakışları elimin kolunu tuttuğu yere sabitlendi.

"Dinle. Sana teşekkür ederim. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Yapmak zorunda olmadığını biliyorum ama teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyi kes," diye tersledi.

Sözlü bir tokat yemiş gibi hissederek geri çekildim, kolunu bıraktım ve parmaklarımı kot pantolonumun arka ceplerine soktum, yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Uzun süredir uykuda olan çocukluk anılarımin, sebepsiz yere terslenmelerimin kutusunun kapağını yerine koymaya çalıştım ve nefes alış verişlerimi ölçtüm. *Bunu onunla nasıl atlatacağım?*

"Tamam. Sana teşekkür etmeyeceğim." Amcamla ya da öfkeli öğrenci velileriyle uğraşırken olduğu gibi, sakın bir dış görünüş sergiledim. "Ama şunu açıklığa kavuşturalım, ben aradığımda telefonuna cevap vereceksin ya da müsait olduğunda beni geri arayacaksın. Bunu haftada sadece bir kez yaptığımız için, hesabım için bir video çekmem gerekirse, sana ulaşabilmem gerekiyor."

"Aradığında her zaman cevap veririm." Bana attığı bakış ancak sert olarak tanımlanabilirdi.

Aslında hayır. Sinirli, hüsrana uğramış ya da sabırsıza benzer bir şey olarak da tanımlanabilirdi. Sadece daha kızgın.

Şaşırtıcı bir şekilde, öfkesi bu sefer beni korkutmadı. "Byron, seni altı yılda belki iki kez aradım. Bu ciddi bir durum."

"Ciddi görünmüyor muyum?" diye sordu, sesi monoton bir robot gibiydi ve sanki gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi kapıya bakıyordu.

"Telefonuna hiç cevap vermemesiyle ünlü birine benziyorsun. Sana ihtiyacım olduğunda ulaşılabilir olacağına söz ver."

Çenesini kaldırdı ve o sinir bozucu, kapüşonlu bakışlarını bir kez daha üzerime yerleştirdi. "Söz veriyorum, eğer beni istersen ya da bana ihtiyacın olursa orada olacağım," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Bununla ilgili bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. Mantıksız mı davranıyordum? Yoksa benimle alay mı ediyordu? "Meşgulsen cevap vermek zorundasın demiyorum. Seni haftada bir kereden fazla rahatsız edecek değilim. Bu işe yarar mı?"

"Evet."

"Sadece diyorum ki-"

"Ne dediğini biliyorum, anlıyorum," diye mırıldandı ve kapıyı açarken dönüp Amelia'nın yanından geçti. "Aradığında cevap vereceğim."

* * *

Videonun izlenme sayısı da takipçi sayım gibi artmaya devam etti. Byron'la yaptığım pazarlıktan bu yana geçen iki buçuk hafta boyunca, bu yeni takipçilerin çoğu sosyal medya hesaplarımdaki eski paylaşımlarıma da geri döndü ve STEM odaklı videolarımla etkileşime geçti.

Yorumlar ve beğeniler gibi tüm içeriklerimin izlenme sayıları da artmıştı. En son canlı STEM videomu daha fazla kişi izledi - kimyasal bileşikler için adlandırma kuralları hakkında daha fazla etkileşim, daha fazla yorum ve soru - önceki herhangi bir dersten daha fazla. Video bir saat sürmüştü ve yirmiden fazla bileşiğin kimyasal yapısını çizmiş, izleyicilerden gelen çok sayıda harika soruyu yanıtlamıştım.

Bu beni mutlu etmeliydi.

Daha fazla katılım istememiş miydim? Daha fazla soru? STEM'e aktif ilgi duyan daha fazla izleyici? Bu programın bir parçası olmak istememiş miydim?

anlamalı bir kaynak mı? Evet. Ben istedim. Ve kesinlikle o topluluk yöneticisi pozisyonunu istiyordum. 500 bin takipçi hedefine yaklaşan her hareket beni mest etmeliydi.

Ama öyle olmadı.

Mutlu değildim. Bu da neden üç günlük bir hafta sonunun Perşembe gecesinde kendimi Broadway'deki Phoenix Comics & Games'in koridorlarında dolaşırken bulduğumu açıklıyordu; ay boyunca biriktirdiğim parayı yeni bir masa oyununa harcamak istiyordum.

Onun yerine Jeff Choi ile yüz yüze geldim.

LANET OLSUN!

Az önce çıktığım koridorun arkasına saklanarak döndüm ve kapıya olan mesafeyi ölçtüm. Ortalama boydaydım. Belki de görmemişti-

"Winnie?" Jeff'in sesi başını köşeden çıkarmasının habercisiydi, gözlerimiz buluştuğunda yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Sen olduğunu sanmıştım."

"Oh, merhaba Jeff." Gülümsedim, el salladım ve göğsümdeki ağırlığı görmezden geldim.

"Nasılsın? Seni bir süredir görmüyordum." Yumuşak gözleriyle bana bakarken, nasıl olduğumla gerçekten ilgileniyor gibiydi.

Lucy'den gelen mesajdan beri birbirimizi görmediğimiz ve konuşmadığımız gibi, *Stardew Valley*'i birlikte oynamayı da bırakmıştık. Bu, benim onunla oynamayı bırakma çabamdan kaynaklanmıyordu, ancak Lucy ile barıştıktan sonra Amelia, Lucy'nin artık Cuma günleri kooperatife katılmasını istemediğini bildiren bir mesaj aldı.

Amelia, Serena ve ben yeni bir kooperatif kurmuş ve adını da No Boys Allowed Farms koymuştuk.

"Güzel. Ben iyiyim." Başımı salladım ve bakışlarımın dükkânda gezinmesine izin verdim. Arka tarafta birkaç kişi Magic: The Gathering oynamak için bir araya toplanmıştı.

"Oyun oynamak için mi buradasın?" Başparmağını omzunun üzerinden attı. "Hayır, ben daha çok Pokémon Go oynayan biriyim."

Gülümsemesi genişledi ve kadife bakışları ısındı. "Evet, biliyorum."

Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık, göğsümdeki ağırlık kalbimin her atışında artıyordu. Bu korkunç bir şeydi. Gitmem gerekiyordu. Şimdi.

Ve ben de dedim ki, "Şey, gitmeliyim-" O da dedi ki, "İstedim-"

İkimiz de güldük.

Devam etmesi için elimle işaret ettim. "Devam et, ne söylemek istiyordun?"

"Amelia ile geldiğin gün olanlar için gerçekten üzgün olduğumu söylemek istedim. Bunu düşünmeden edemiyorum." Birkaç santim daha yaklaştı, bakışları ciddi ve kibardı. Gerçekten nazik. *Fazla* nazik. Nezaketinin acımak için bir kılıf olduğundan şüphelenmeme neden oldu.

Kalbim sıkıştı. Birinden isteyeceğim son şey acıydı, özellikle de Jeff'ten. "Açıklamana gerek yok." Ellerimi aramızda birleştirdim, belki de onun sempatisini engellemek için bilinçsizce bir hareketi bu ve bir adım geri çekildim. "Senin adına mutluyum."

Gerçek buydu. Jeff için mutluydum. Lucy ile birlikte olmak belli ki onu mutlu ediyordu. Sadece Lucy ondan ayrıldığında mutsuz görünüyordu.

"Teşekkür ederim Winnie. Bunun anlamı çok büyük," dedi ama sonra ani bir düşünceye kapılmış gibi gözleri kısıldı. "Hey, neden sen ve Amelia yarın bize gelmiyorsunuz? Lucy ve ben evde küçük bir buluşma düzenliyoruz."

"Ne evi?"

Sırıttı. "Byron'ın evi."

"Öyle mi?" Byron'ın evinde bir akşam yemeği partisine izin verdiğini hayal bile edemezdin. İnsanlarla.

İki hafta önce çörek ve simitlerle evimize geldiğinden beri Byron'ı görmemiş, konuşmamış ya da mesaj atmamıştım. İlk başta, haftada bir kez video kaydetme şartı nedeniyle aramamıştım. Ancak bekleme süresi sona erdiğinde, Amelia'ya (ve kendime) çok meşgul olduğum konusunda bahaneler uydurdum. Ona (ve kendime) ertesi gün onu arayacağımı söyledim. Salı Çarşamba oldu, Çarşamba Pazar oldu, Pazar bugün oldu. Hâlâ aramaya cesaret edemiyordum.

Genel olarak Byron'ın etrafında olmak istememem ve Byron'la iyi arkadaşmışız gibi davranmak istememem bir yana, onun şöhretini ve gizemini sosyal medya hesaplarımı büyütmek için kullanma fikrini düşündükçe kendimi daha da iğrenç hissediyordum. Buna bir de öğrencilerimin yarısının bir sınavda başarısız olduğu ve kuvvet ve hız konusundaki son bölümümüzde zorlandıkları zor bir haftayı, sosyal medya hesaplarım için yeni bir ders hazırlama konusundaki - zaman yetersizliği nedeniyle- yetersizliğimi ve Jeff hakkındaki çelişkili duygularımı eklediğimde, bugünlerde tam olarak kendimde değildim.

İtiraf ediyorum, moralim bozuktu. Funky Town'a iki bilet almıştım ve nasıl ayrılacağımı bilmiyordum.

"Evet. Bir parti, bir akşam yemeği partisi sanırım. Akşam yemeği partisi verecek yaşta mıyız?" Güldü, sevimli bir yüz ifadesi takındı.

"Yirmili yaşlarımızın ortasındayız, ne istersek yapabiliriz. Akşam yemeği partileri, yat partileri, siyasi partiler. Ama Byron şehir dışında mı?"

"Hayır. Byron orada olacak."

Boynumu kaşıdım, inanmayarak gözlerimi kıstım. "Partide mi? Gerçekten mi?"

"Şey, evde olacak. Lucy onu davet etti ve evi kullanmak için onayını aldı ama alt kata inip inmemesi tamamen farklı bir konu." Jeff gözlerini yarı yarıya devirdi, ben de kahkaha attım. Birbirimize dertleşen bakışlar attık ve içimde bir şeylerin hafiflediğini hissettim; iki haftadan uzun süredir taşıdığım bir endişe dağıldı.

Jeff'i görmek güzeldi. Onu bu kadar kaygısız ve mutlu görmek de güzeldi. Lucy ondan ayrıldıktan sonra pek iyi bir durumda değildi ama şimdi çok daha iyi görünüyordu. Ve arkadaşlarımdan birini mutlu görmek beni de mutlu etti.

"Peki, tamam. Yapmalıyım ..." Moralim düzelince başımı kapıya doğru çevirdim.

Çıkışa doğru tam olarak dönmeden Jeff elimi tuttu. "Hey, Win. Bekle."

"Evet?" diye sordum. Ona tüm dikkatimi vererek ve tesadüfen karşılaştığımız için minnettarlık duyarak sordum. Bu kısa tartışma beni perakende terapiden elli dolar tasarruf ettirmişti. Tasarruf hesabım bundan memnun olacaktı.

Gözleri bir şey arıyormuş gibi benimkilerin arasında gezindi ama tek söylediği "Hâlâ arkadaş olduğumuza sevindim" oldu.

Elini sıktım ve sonra parmaklarımı tuttuğu yerden çekip ceketimin cebine soktum. "Ben de Jeff. Ve senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi düşünceli çıkıyordu. "Yarın görüşür müyüz?"

Bunu düşünmek için kendime zaman tanımadan, "Evet, elbette. Orada olacağız." dedim.

Vedalaştıktan sonra oyun dükkanından çıkarken bile kararımın doğru olduğunu hissediyordum. Jeff'i Lucy ile birlikte görmek, onun ne kadar mutlu olduğunu görmek ve aramızda süregelen garipliği ortadan kaldırmak için çalışmak bir **ç ö z ü m** gibi görünüyordu. Kim bilir, belki de Lucy ve ben

Arkadaş olabilirdik, belki *Stardew Valley'i* severdi ve Cuma günleri bizimle oynardı.

Eğer bu kısa sohbet bir gösterge ise, akşam yemeği partisi tam da korkak kasabadan iki bilet almamı sağlayacak şey olmalıydı.

BÖLÜM 7

WINNIE

"W Neden kendini suçlu hissediyorsun? Kendini suçlu hissetmene gerek yok." Amelia ceketini boynuna daha sıkı sararken

otobüsten indik. Byron'ın evi otobüs durağından üç blok ötedeydi.

"Keşke Jeff'e ondan hoşlandığımı hiç söylememiş olsaydım ve özellikle de bir süre ondan hoşlandığımı hiç söylememiş olmayı dilerdim. Bu büyük bir hataydı."

Amelia gürültülü bir iç çekti. "Bunun bir hata olduğunu sanmıyorum. Cesurca ve duygusal açıdan olguncaydı." Şarap şişesi çantasını diğer eline geçirdi ve caddenin karşısına geçerken kollarımızı birbirine bağladı. "Seni tanıdığımdan beri hoşlandığın ya da arzuladığın tek erkek Jeff."

"Onu hiç arzulamadım." Jeff sevimli, yakışıklı ve ama onun hakkında hiç fantezi kurmamış ya da onu nesneleştirmemiştim. Birincisi, neredeyse her zaman bir kız arkadaşı olduğu için bu uygunsuz olurdu. İkincisi, geçmişte Jeff'i düşündüğümde, onun öğretmenlik sevgisine ne kadar saygı duyduğumu, onunla ne kadar ilişkili olduğumu ve arkadaşlığından ne kadar keyif aldığımı düşünürdüm. Her zaman çok arkadaş canlısı, kibar, nazik ve sabırlı olmasını seviyordum. Bir kez bile sesini yükselttiğini duymamıştım. Ona karşı hislerim şehvet değil, hayranlık üzerine kuruluydu.

"Ama bir keresinde - tamamen sarhoş olmana rağmen - V-kartını ona kaptırmaktan çekinmeyeceğini söylemiştin. Bu büyük bir şey."

Öfkelendim. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" Yirmi altı yaşında bakire olmanın bana son derece doğal gelirken toplum tarafından tuhaf karşılanmasından nefret ediyordum. Seks yapmak istediğim ve aynı zamanda benimle seks yapmak isteyen biriyle hiç tanışmamış olmam benim suçum değildi. Kendimi evliliğe ya da mükemmel erkeğe saklamıyordum. Seks yapmak istiyordum! Ama sırf seks yapmış olmak için seks yapmak istemiyordum. "Demek istediğim, cesaretin bir zamanı vardır, bir de ihtiyat ve bilgelik zamanı vardır. Jeff'e gerçeği söylemek bir hataydı."

"Kazan-"

"Hayır. Lucy ile ilişkilerinin bittiğinden emin olana, onun duygularından yüzde yüz emin olana kadar beklemeliydim. Bu akıllıca olurdu. Şimdi gittim ve aramızdaki ilişkiyi muhtemelen sonsuza dek garip bir hale getirdim."

"Ve bu konuda kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Suçluluk gibi bir şey hissediyorum." Bizi bir su birikintisinin etrafından dolaştırdım. "Ama tam olarak suçluluk değil."

Utanç, belki? Pişmanlık? Her neyse, durmasını istedim. Yüzleşmekten nefret ederdim. Jeff'le yeniden arkadaş olmak ve yeniden kendim gibi hissetmek istiyordum.

"Suçluluk gibi bir şey hissetmemelisin. Şöyle düşün: Lucy, Jeff'in arkadaşlarıyla arkadaş olmak için hiç çaba sarf etmedi ve Jeff'le iki ay boyunca ilişkisini kesti. Ve Jeff üç hafta önce ilk hamleyi seninle yaptı. Sen kesinlikle yanlış bir şey yapmadın."

"Ama neredeyse bir başkasının şu anki erkek arkadaşıyla çıkıyordum." Bir sonraki caddeye geçmeden önce iki tarafa da baktım.

Seattle'daki arabalar yayalar için durma konusunda oldukça iyiydiler ancak ilginç bir şekilde bisikletliler öyle değildi. Özellikle de MAMIL'ler

(Likralı Orta Yaşlı Erkekler) ve özellikle de MAMIL'lerin bol olduğu ancak çeşitlilik göstermediği bu mahallede değil.

"O zamanlar bekârdı!" Kadın inledi. "Bu tür konularda çok inatçısın. Doğru ve yanlış konusunda bu kadar katı fikirleri olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım - belki Byron dışında. Ama sen kendine karşı çok katısın, o da herkese karşı çok katı."

Asıl noktayı kaçıırıyordu. "Jeff ve ben yıllardır arkadaşız ve o iki ay dışında hep Lucy ile çıkıyordu. Bu benim sorumsuzluğum-"

"Daha önce de birkaç kez ayrıldılar, bu ilk değildi."

"Yine de hem kadın hem de arkadaş kurallarının kutsal ilkelerini çiğnemiş gibi hissediyorum." Blok boyunca uzanan bir tepeye yaklaşırken çantamın askısını omzumda daha da yukarı kaldırdım. "Tekrar bir araya geldiklerinden beri içgüdülerim ondan uzak durmak yönünde. Jeff'i ne görmek ne de onunla konuşmak istedim."

"O zaman neden bu akşam yemeği partisine gidiyoruz?"

"Çünkü dünden önce kaybettiğimiz şansı her düşündüğümde içimde bir huzursuzluk ve üzüntü hissettim. Artık böyle hissetmek istemiyorum." Yüzleşmekten ne kadar nefret etsem de, işlerin huzursuz ve rahatsız edici olmasından daha da çok nefret ediyordum. Bu bana amcamın etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümeyi hatırlatıyordu, ne zaman patlayacağını asla bilemiyordum. "Onun yanında kendimi garip hissetmek istemiyorum. Dünkü tesadüfi karşılaşmamız bazı kötü hislerimi gidermeme yardımcı oldu ve bu gece gidersek belki Lucy ile arkadaş olabileceğimizi umuyorum."

Amelia ofluyor gibiydi, ancak ağır nefesi eğimin keskinliğinden kaynaklanmış olabilirdi. "Dur tahmin edeyim, üzüntü seni daha da kötü hissettiriyor çünkü kız arkadaşın olan biriyle birlikte olma şansını kaybetmenin yasını tutuyorsun ve sonra da bu *çok doğal* düşünce ve hislerin için suçluluk gibi bir şey hissediyorsun."

"Aynen öyle. Sonra da kendimi iğrenç hissetmeme neden oluyor. İlk mesaj attığında beni ekti. Gururum nerede benim?" Bah! *Duygular. En kötüsü de onlar.* "Onları birlikte, barışmış ve aşık görmek istiyorum. Arkadaşım için mutlu olmak istiyorum. Jeff *fikrini* aşmam lazım. Ve bu sinir bozucu çünkü kimseyle bir ilişki içinde olmak gibi yakıcı bir arzum yok. Erkek arkadaş bile istemiyorum. Evcil bir taş için bile vaktim yok. Yapacak çok işim var."

"Tamam, anladım." Başını salladı, tepeyi tırmanırken oflayıp pufluyordu. "Ben de senin arkadayım. İçeri gireceğiz, bedava yiyecekleri yiyeceğiz, odada dolaşacağız, bedava yiyecekleri yiyeceğiz, Lucy'nin bizi sevmesi için elimizden geleni yapacağız, bedava yiyecekleri yiyeceğiz ve sonra çıkacağız - belki köpek poşetleriyle."

Tesisin ön tarafındaki merdivenlerden yukarı çıkarken homurdandım.

Amelia bedava yemek için Spokane'e kadar giderdi.

Byron'ın ön bahçesi geleneksel bir bahçeden çok, dört eski sedir ağacının ve her türden eğrelti otu ve çalının etrafında iki kat merdiveni olan dolambaçlı bir yoldu. Sedirler gibi devasa olmasına rağmen evi yoldan zar zor görebiliyordunuz. Adamın yüz yıllık yasal bir malikanesi vardı.

Aynı şekilde, ön verandaya çıktığınızda (bu arada kocaman bir verandaydı) ve yola doğru baktığınızda, ev çok yüksekte olduğu için yolu göremiyordunuz. Eski sedir ağaçlarının gövdelerini, her türlü eğrelti otu ve çalıyı, gökyüzünü ve açık bir günde Cascades'i görüyordunuz. Seattle'ın ortasında yaşarken aynı zamanda bir ormanın ortasında olmak gibi hissettiriyor olmalı.

Sonunda verandaya kadar yürüdüğümüzde, Amelia nefesini tutarken paltomun kapüşonunu indirdim, sonra öne çıkıp kapının zilini çaldım.

"Byron'a geleceğimizi mesaj atmadım. Belki de atmalıyım-"

Amelia düşüncesini tamamlayamadan kapı açıldı ve Lucy'nin gülümseyen yüzü bir anda gülümsemeyen bir yüze dönüştü. "Oh. Merhaba."

"Merhaba Lucy," dedim neşeyle. "Ben Winnie, bu da Amelia."

Taş gibi bakışları aramızda dolaştı. "Kim olduğunuzu biliyorum."

"Ah. Tamam. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Affedersiniz?" Hafifçe geri çekildi, kaşları çatılmıştı. "Uhh. . ."

Amelia'ya baktım.

Oda arkadaşım ne yapacağını bilmiyormuş gibi donup kalmıştı. Ya da belki de kıpırdamayarak Lucy'nin onu yanımda fark etmeyeceğini umuyordu.

"Oh! Buradasın." Jeff açıkça düşmanca görünen kız arkadaşını atlatarak öne fırladı ve önce bana sonra da Amelia'ya yanaklarından öpücük vermek için eğildi. "Geldiğiniz için teşekkürler, içeri buyurun."

Ama geri adım attığında Lucy hâlâ vücuduyla girişi engelliyordu ve bakışları kışkırtıcıydı. "Onları sen mi davet ettin?"

"Evet. Ne kadar çok o kadar iyi." Omuz silkti, görünüşe göre Lucy'nin bariz hoşnutsuzluğuyla ilgilenmiyordu.

Amelia ve ben hızlı bir bakış atarak ortak düşüncelerimizin tamamını tek bir saniyede ilettik.

"Gitmiyoruz, gidebiliriz." Amelia arkamızı işaret etti. Yanındaki şarabı nasıl korumacı bir şekilde kavradığını gözden kaçırmadım.

"Hayır, saçmalama. Geldiğin için teşekkürler," diye tekrarladı Jeff gülümseyerek.

"Evet. Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Lucy. "Birkaç tabak daha eklememiz gerekecek ama mutfak masası için kâğıt tabak bulabileceğime eminim. Yemek odası zaten dolu."

"Lucy!" Şaşırmış ama aynı zamanda eğlenmiş gibiydi.

"Özür dilerim Jeff. Ama bana kimseyi davet ettiğini söylememiştin. Ve ben bunu bir haftadır planlıyordum."

Yikes.

Ellerimi uzatarak bir adım geri çekildim. "Kalmak zorunda değiliz
-."

"Hayır, Hayır." Lucy Sonunda vazgeçti onu
savunmacı Pozisyon,
İçeri girmemizi işaret etti ve sıkıntılı bir iç geçirdi. "Bu sizin hatanız
değil. Özür dilerim, kabalık ettim. Keşke bana söyleseydi."

"Bunun büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim." Jeff kolunu
onun beline doladı ve boynuna sokuldu. "Hadi bebeğim. Bırak
kalsınlar."

"Sorun olmadığını söyledim zaten." Amelia ve ben isteksizce içeri
girerken Jeff'in ellerini vücudundan çekti ve ona sert bir bakış fırlattı.

"Şarap getirdik," dedi Amelia çantayı Lucy'ye uzatırken.

Lucy çantayı hemen Jeff'e uzattı. "Fosfatlara alerjim var. Şarap
içmem."

"Sülfite mi demek istiyorsun?" Amelia sordu. "Şarapta fosfat yoktur."

"Doğal olmayan her şey beni hasta eder," diye tersledi Lucy, gözleri
bana dikilmişti, sanki *ben* sülfite doluymuşum da onu hasta
ediyormuşum gibi.

"Ooo-tamam. O zaman belki Jeff ve Byron bunu spagetti sosu
olarak kullanabilir," dedi Amelia en neşeli ses tonuyla ve ekledi, "Ayrıca
ağrı kesici gibi tıbbi kullanımları da var."

Kalmalı mıyız yoksa gitmeli miyiz emin olamadan yavaş
hareketlerle ceketimi çıkardım ve düşüncelerini ölçmek için
Amelia'ya bir bakış attım. Yağmur ceketini çoktan çıkarmış ve ön
dolaba doğru yürümüşü. İki askı alarak bana işaret etti.

"İzninizle." Aceleyle arkadaşımın yanına gittim.

"Elbette," dedi Lucy düz bir sesle, belli ki hâlâ sinirliydi, onu
suçladığımdan değil.

"Cennette sorun var," diye fısıldadı Amelia omzumu dürterek. "Ama
zaten hep böyleler, değil mi?"

"Sinirlendiği için onu suçlayamam. Belli ki bu yemeği o planlamış
ve ona geleceğimizi söylememiş." Şöyle bir göz attım

Lucy'nin bana - Amelia'ya değil, bana - evcil yılanını boğmuşum gibi baktığını gördüğümde sarsıldım. Aceleyle ceketimi astım. "Belki de yemekten önce gitmeliyiz. Bacağıma kramp girmiş gibi yaparım."

"Hayır! Bana bedava yemek sözü verildi. Her şey için kalıyoruz." Amelia da omzunun üzerinden bakarak fısıldadı, "Ayrıca Jeff'in isterse arkadaşlarını davet etmesine izin verilmeli. . . Hey. Neden sana öyle bakıyor?"

Omuz silktim, tekrar bakmaya gerek duymadım ya da istemedim. "Bilmiyorum." "Olamaz," dedi Amelia nefes nefese ve bana dönerek. "Sen

Jeff'in Lucy'ye ikinizden bahsettiğini düşünmüyor

musun?" "Ne anlatsın ki? Hiçbir şey olmadı."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Seni öptü ve yüzünü yaladı." "Seksi bir şekilde değil!"

"şşşt!" Elimi tuttu ve zaten toplanmış olan -hiçbirini tanımadığımız- yirmi kadar insanın arasından Byron'ın evine doğru ilerledik. şöminenin yanında birbirimize sokularak sırtımızı Lucy ve Jeff'in durduğu yere verdik.

"Tek bildiğim şarap şişesini saklamalıydım." Amelia elini şömine rafına dayadı, birkaçı Byron'la kendisine ait olmasına ve çoğunun basılıp erveledenmesinden kendisi sorumlu olmasına rağmen oradaki resimleri inceledi. "O şarap bana yirmi dört dolara mal oldu."

"Vay be. Çok harcamışsın."

"Güzel bir şeyler getiririm diye düşünmüştüm. Bir dahaki sefere iki dolar alacak."

Kendime engel olamayarak bakışlarımın Lucy ve Jeff'in daha önce durdukları yere kaymasına izin verdim. Elbette, hâlâ kapıda durmuş tartışıyorlardı. Artık bana ters ters bakmıyordu ama elini bana doğru uzattı ve yüzündeki ifadeyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

misafirlerinin önünde mutsuzluğunu dile getirdi. Kadın gözle görülür bir şekilde üzgün olmasına rağmen, adam hâlâ umursamaz görünüyordu.

Aslında hayır. Gerçekten mutlu görünüyordu, onu daha iyi bir ruh haline sokmaktan hoşlanıyormuş gibi büyüleyici gülümsemesini takınıyordu.

Hah. Amelia haklı mıydı? Hep böyle miydiler? Onları nadiren birlikte görmüştüm ama Amelia Byron'la çok fazla zaman geçirdiğine ve Byron ve Jeff üniversiteden beri oda arkadaşı olduklarına göre, muhtemelen Jeff ve Lucy'yle de önemli miktarda zaman geçirmişti.

"Byron nerede?" Amelia düşüncelerimi yarıda keserek ellerimizi birleştirdi.

"Aslında onun burada olmasını beklemiyordun, değil mi? Burada . . . insanlar. Ve oda iyi aydınlatılmış." Onu görmeyi hiç beklemiyordum.

"İkiniz henüz bağlantı kurmadınız mı? Bir sonraki video hakkında?" "Henüz değil," diye geçiştirdim.

"Kaç kişiyi davet etti? Ev sahiplerimizi saymazsak burada yirmi ya da daha fazla kişi olmalı. Peki hepimiz nereye oturacağız?" Amelia boynunu büktü, herhalde oturma odasındaki herkesi -ki biz orada duruyorduk- ve salonun girişinde görünen tüm insanları sayıyordu. Salonun ötesinde, sağ tarafta kocaman antika maun bir masanın bulunduğu yemek odası vardı. Ama haklıydı, en fazla on altı kişi oturabilirdi.

Omuz silktim, gözüm odanın karşısındaki içki dolabının yanındaki iki adama takıldı. Hakiler ve düğmeli gömlekler giymişlerdi, bizi süzüyorlardı ve bu konuda ne hissedeceğimden pek emin değildim.

İkisi de nispeten uzun boylu ve formdaydı, ama bana dışarıda değil de spor salonunda çalıştıklarını gösteren bir solgunlukları vardı. Birinin benim rengime yakın kumral saçları vardı, sadece biraz daha koyu, güzel kahverengi gözleri ve sırıtan bir-

gölümsüyordu. Diğerinin sarı saçları, mavi gözleri ve kum rengi, sık kırpılmış bir sakalı vardı.

Kural olarak, kimin kontrol ettiğinden bağımsız olarak kontrol edilmeyi genellikle umursamazdım. Bu gece için hazırlanmak, saçlarımı düzleştirmek, akşam yemeği partisine uygun makyaj yapmak için epey zaman harcamıştım ve bu da en sevdiğim elbiselerimden biriydi. Üç çeyrek kollu siyah bir şal, derin V yaka göğüslerim için kaliteli şeyler yapıyordu.

Ama bu adamlar muhtemelen Lucy'nin arkadaşlarıydı ve hukuk bürosunda onunla birlikte çalışıyorlardı. Kapıdaki tatsızlıktan ve varlığımızı ne kadar tatsız bulmasından sonra, onu daha fazla üzme istemiyordum.

* * *

Bedava, lezzetli yemekler akşamın garipliğini ve Cuma günkü *Stardew Valley* oyunumuzu kaçırmamızı neredeyse değdi. Neredeyse.

Lucy ne zaman bir araya gelsek hiç de hoş olmayan bir tavır sergiliyordu ve Jeff'in ona benim hakkımda ve barışmadan önce birlikte geçirdiğimiz kısa bir öğleden sonra hakkında yanıltıcı bir şeyler söylemiş olabileceğinden şüphelenmeye başladım. Belki düpedüz bir yalan değil -bunu yapacağını sanmazdım- ama belki de gerçeğin bir varyasyonu? Bu gece burada bulunmamı onun için üzücü kılacak bir şey. Tüm bunlar sonsuza kadar bekâr kalmanın mutlu ve tatmin edici bir hayat için en iyi seçenek olduğunu pekiştiriyordu.

Neyse ki Lucy her karşılaşmamızda oturma düzeni ya da ilgili bir konuyla ilgilenmek üzere yanımdan ayrılmıştı, böylece hem onun bakışlarından hem de Jeff'in *kız arkadaşının önünde* bana iyi davranmak için fazla mesai yaparken onun tüylerini diken diken etme çabalarından kurtulmuştum! Onun nesi vardı ki?

Yemek masasında birlikte oturmak yerine, konuklara sırayla ve vardiyalı olarak yemek yemeleri talimatı verildi. Bu kısım başta garip geldi ama sonunda her şey yoluna girdi.

Amelia ve ben gecenin büyük bir bölümünü iki güzel kadınla takılarak geçirdik. Danielle Hardy Socier tıp fakültesinin son sınıfındaydı ve Olivia Canelli aynı zamanda temassız terapötik dokunma veya NCTT uygulayan oldukça başarılı bir yoga fitness gurusuydu.

Neşeli b i r d ö r t l ü oluşturduk ve yemek masasına oturma sırası bize geldiğinde numaralarımızı değiş tokuş ettik, Amelia'nın yirmi dört dolarlık şarap şişesini dördümüz arasında paylaştık ve her içtiğimizde kadeh kaldırdık. Sırayla birbirimize en iyi ve en kötü kamp gezisi hikâyelerimizi anlattık.

"Hey, hemen döneceğim," diye fısıldadım Amelia'ya neşeli sohbetimize ara verdiğimizde.

"Nereye gidiyorsun?" Elimi tuttu ve beni yerimde tuttu.

Olivia ve Danielle'e döndüm. "Kadınlar tuvaletini kullanmak isteyen başka biri var mı?" Şarap artı üç bardak su artı tüm o vegan yemekler sonunda beni yakalamıştı.

Yeni arkadaşlarımız başlarını salladı ve Danielle, "Sana elmalı gevrekten bir parça ayıracağım. Daha önce yemiştin ve çok güzeldi."

Hâlâ elimi tutan Amelia önce omzumun üzerinden sonra da tekrar bana baktı. "İkinci kattaki tuvaleti kullan. Merdivenlerin başında sağda. Muhtemelen buradaki tuvalet için sıra vardır, o yüzden *uzak* durun."

Gizlice omzumun üzerinden baktım. Demek Jeff ve Lucy bu kattaki banyoya giden yolu kapatıyorlardı ve Amelia benimle uğraşmak istemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve ikimiz de bırakmadan önce elini sıktım.

Sırtımı Lucy ve Jeff'in d u r d u ğ u yere vererek arka merdivenlere doğru yürüdüm. Evin iki merdiveni vardı: bronz ve mermer art deco heykel lambasıyla süslenmiş devasa, oymalı bir tırabzanı olan büyük bir ön merdiven ve kullanışlı bir tırabzandan başka bir şeyle süslenmemiş ve tek bir duvar aplikiyle aydınlatılmış bir hizmetçi merdiveni. İkinci kata hiç çıkmadığım için bu iki merdiveni de hiç kullanmamıştım ama nerede olduklarını biliyordum.

Arkamdaki kapı kapanarak partideki konuşmaları bastırdı ve ben de dar, halı kaplı merdivenleri tırmanırken gecenin tuhaflığını düşünmekten kendimi alamadım.

Jeff'in neden Lucy'ye benim hakkımda bir şeyler söylediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Aramızda hiçbir şey olmamıştı. Ve eğer Lucy'ye onu üzecek bir şey söylediyse, neden beni ve Amelia'yı bu akşam yemeğe davet etti? Ve neden kız arkadaşına bizi davet ettiğini söylemedi? Neden onu şaşırttı? Özellikle de akşam yemeğinin güzel geçmesi için o kadar uğraşmışken.

Her şey kafa karıştırıcı, tuhaf ve dikkat dağıtıcıydı, bu yüzden Amelia'nın talimatlarını takip ettiğim, sağda karşılaştığım ilk kapıyı açtığım ve gömleksiz, iç çamaşırılı Byron Visser'ı görünce irkildiğim için mazur görülebileceğimi düşünüyorum. Nefes nefese. Sonra da kapıyı yüzüme kapattım.

BÖLÜM 8

WINNIE

"O Tanrım! Özür dilerim. Özür dilerim!" Artık kapalı olan kapıdan bağırdım.

Geri çekilip bir daire çizerek dönerken, beynime kazınan çoğunlukla çıplak Byron görüntüsüne karşı öfkeyle göz kırptım.

Siyah iç çamaşırı. Siyah iç çamaşırı giyiyordu. Boxer değil. Boxer külotu değil. Gri bel bantlı siyah iç çamaşırı. Bunu asla bilmek istemediğim ya da bilmem gereken şeylerin altına yaz.

Ve o kalçalar . . .

Göğsüm ateş, tedirginlik ve utançla renklenmiş cam kırıklarıyla doluydu, kaslı kalçalarının görüntüsünü ittim ve sağdaki başka bir rastgele kapıyı açarak ilerledim. Odanın içi bir ofise benziyordu ama ışıklar kapalıydı. Emin olamadım. Ne olursa olsun, burası kesinlikle bir banyo değildi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, tekrar döndüm ve sahanlıktaki kapıları saydım. *Lanet olası banyo nerede?!* Yedi kapı ve daha fazla kapıya açılan iki koridor varmış gibi görünüyordu. Her biri kapalıydı.

Yani, ilk denediğim kapı olan bir numaralı kapı açılana ve Byron dışarı çıkana kadar hepsi kapalıydı. Elleri, giydiği koyu gri pijama pantolonunu çekiştirmeyi yeni bitirmiş gibi belinde duruyordu. Görünürde gömlek yoktu.

HARIKA.

"Özür dilerim," dedim ve gözlerimi onun yontulmuş göğsünden kaçırdım, yeni ve daha şiddetli bir sıcaklık dalgası üzerime bastırıyordu. Yanaklarım şimdiye kadar rujum kadar kızarmış olmalıydı.

Açıkçası, daha önce çıplak erkek göğüsleri görmüştüm, hem de çok sayıda, her şekil, renk ve boyutta. Sahile gitmiştim. Filmler ve gençlik dizileri izledim. Hatta Byron'ın çıplak erkek göğsünü daha önce görmüştüm - dergi için bir kez üstsüz röportaj yaptığında.

Ama Byron'ın çıplak göğsünü hiç canlı görmemiştim. Hiç yakından. Hiç şahsen. Asla . . . *orada*. Dokunma mesafesinde.

Hiç dokunmayacağımdan değil. Ayakkabılarımın altındaki püsküllü haliya baktım ve elimi alnıma götürdüm. *Neden dokunmayı düşünüyorum ki? Dokunmak falan olmayacak!*

"Merhaba." Derin, gürültülü sesinde bir eğlence iması vardı. "Kayıp mı oldun?"

"Özür dilerim. Tuvaleti arıyordum. Amelia sağ tarafta olduğunu söylemişti. Özür dilerim." Sahanlığın sağ tarafındaki kapıları belli belirsiz işaret ettim.

"Odamın dışında bir banyo var."

Ona baktım, gözlerinin yüzüme sabitlendiğini gördüm, ifadesi esrarengizdi ama tam olarak nötr değildi. Midem bulandı. "Pardon ama bu kattaki tek banyo senin odanın dışında mı?"

"Hayır. Bu katta yedi tane var." Çenesini sırayla birkaç kapıya doğru kaldırdı. "Her yatak odasında en-suite banyo var. Amelia şuradakini kastetmiş olmalı." Sol tarafta, büyük merdivene en yakın olan kapıyı işaret etti. "Sahanlıktan erişilebilen tek kapı bu."

"Oh." Doğrudum. "Sağda olduğunu sanıyordum. Özür dilerim."

"Hangi merdivenden çıktığınızıza bağlı." Gözleri çengelli kaldı ciğerlerimdeki havayı askıya alarak tuttu. "Muhtemelen

ön merdivenleri kullanacağını sanıyordum."

"Anlıyorum. Teşekkürler. Özür dilerim." Nefes nefese kaldığım için sinirlenerek ona zoraki bir gülümseme verdim ve karın kaslarının hipnotize edici görüntüsünden kurtulmak için gösterdiği kapıya yöneldim.

Ama ben daha banyoya varmadan arkamdan seslendi: "Çok fazla özür diliyorsun."

Sözleri beni kendime getirdi ve yarım dönerek omzumun üzerinden ona kaşlarımı çattım. "Pardon?"

Byron ellerini pijama pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Özür dileycek bir şeyin olmadığı halde özür diliyorsun." Sanki sözel alışkanlıklarımı eleştirmek yerine hava durumunu tartışıyormuşuz gibi eşit bir tonda, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Bunu yapmamalısın."

Başımı kuşkuyla hızlıca salladım ve hiçbir şey söylemeden ama kendimi tam bir aptal gibi hissederek, yanaklarımın kıpkırmızı olduğundan emin bir şekilde banyoya doğru ilerledim. Neden bana bunu yapmak zorundaydı? Neden -aynı mekânı paylaştığımız nadir zamanlarda- her zaman bana ne söylemem ya da söylememem gerektiğini söylüyordu? Ve neden bunun beni bu kadar rahatsız etmesine izin veriyordum?

Kaçma telaşıyla, ışığı yakma zahmetine bile girmeden kapıyı arkamdan kapattım. Telaşlıydım ve düğmeyi bulmak için bir iki dakikaya ihtiyacım vardı, bu sırada kendi kendime kaba insanlar, akşam yemeği partileri ve çok fazla kapısı olan evler hakkında mırıldandım.

Düğme nihayet açıldığında, kaşlarımı çatarak işimi yaptım ve Byron'dan bir daha asla özür dilemeyeceğime dair kendime söz verdim. Ve bir daha asla bu eve gelmeyecektim. Bu eve *bir daha* gelmek için hiçbir nedenim yoktu.

İşte. Karar verilmişti.

Ellerimi yıkamayı henüz bitirmiştim ki kendime bir söz daha verdim; romantik yarışmalara katılmayacaktım. Kimseyle ve kesinlikle Byron Visser'la değil.

"Ona ihtiyacım yok. Toxic Dance Challenge'ı tek başıma yapacağım. Dudak boyalarıyla ilgili incelememi yapıp kaç yeni takipçi kazanacağımı görecekđim." Kapıya doğru uzandım. "Belki dudak lekelerinin arkasındaki bilim ve teknolojiyi ve neden-AH!"

"Bunu yapmanın zarif bir yolu yoktu," dedi Byron, banyonun dışında gezinirken.

Arkama baktım. İşemeye gitmemden mi bahsediyordu? "Neyi yapmanın zarif bir yolu yok?"

"Seni beklemek."

"Beni mi bekliyorsun?" Başımı yana çevirip göz ucuyla ona baktım. "Banyoyu yanlış mı kullandım?"

Ağzının kenarı yukarı doğru çok az bir milimetre çekildi. "New York. Jüpiter Ödülleri. Lojistiği konuşmamız gerek."

Ona bakakaldım, beynim bana bu gömleksiz üstün sinirlilik ve korkutma tezahürüne Jüpiter Ödülleri'nde ve New York gezisinde eşlik etmeyi gerçekten kabul ettiğimi yavaşça hatırlattı. İçimi çektim, umutsuzluk soludum. Son beş dakika içinde bir kez daha kanıtladığımız gibi, onun varlığından bile rahatsız olmadan aynı ortamda uzun süre kalamazdık.

Ama söz vermiştim. Yani . . .

"Tamam. Haklısın." Kaderime boyun eğerek tekrar iç çektim. "Devam et. Tartışın."

Bakışları daraldı, ağzının hafif kavisi düzleşti. "Fikrini mi değiştirdin? Anlaşmamız hakkında mı?"

Genellikle bu noktada, kendimden fedakarlık ederek kişiği yatıştırmaya çalışırım. Konfor içinde ve uzun veyakısa dönem içinde Sipariş için kaçının

yüzleşme. Ama bu gece artık kibar davranacak havada değildim, bu yüzden "Bilmiyorum" dedim.

Byron çenesini kaldırdı, bu bilgiyi özömsüyordu. "Bu yüzden beni aramadın ya da anlaşımayı takip etmedin."

Yakalanmış bir halde ona baktım.

"Açık olmak gerekirse, beni aramadın, değil mi?" "Hayır, aramadım."

"Telefonumda bir sorun var sandım," diye mırıldandı, dalgın görünüyordu.

"Telefonunda bir sorun olduğunu düşünseydin, beni arayıp kontrol edebilirdin."

"Hayır." Byron kapıdan uzaklaştı ve döndü, geniş omuzlarını yuvarlayıp sahanlıkta yürürken kaslı sırtını görmemi sağladı.

"Ne? Neden olmasın?" Peşinden gittim, bakışlarım onun yuvarlak poposuna kayarken ve o yatak odasının kapısından içeri girerken anlatılmaz bir tükürük yuttum.

Byron büyük odayı boydan boya yürüdü ve yatağın yanındaki yeşil çamaşır sepetinin önünde durdu. "Bu anlaşmamızın bir parçası değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Bunu bilinçli olarak yapmak istemeden, yatak odasının rahat mobilyalarını fark ettim ve belgeledim - köşede eski görünümlü kitaplarla dolu iki barrister kitaplık, muhtemelen gün ışığında Cascades'in mükemmel manzarasına sahip olan kurşun camlı bir pencereye bakan büyük, rahat kahverengi deri bir kanep, üstünde düz beyaz kuş tüyü yorgan, iki lacivert yastık bulunan sağlam bir kaplan meşesi zanaatkar tarzı tam veya kraliçe boy yatak çerçevesi, yatak yapılmamış. Sağlam karyola çerçevesinin her iki yanında, en az onun kadar sağlam kaplan meşesi zanaatkâr komodinler bulunuyordu. Sol taraf kitaplar, bir lamba ve bir mendil kutusuyla doluydu, sağ komodin ise tamamen çıplaktı.

Duvarlar düz beyazdı, ancak resim rayları, süslemeler ve süpürgelikler hiç boyanmamıştı; orijinal maun, bin dokuz yüzlerin başında Seattle'lı ev yapımcıları tarafından tercih edilmişti. Ama duvarlarında sanat eserleri vardı, orijinal görünümlü yağlı boya tablolar ve imzalı baskılar, hepsi de resim raylarından sarkıyordu. Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti. Dinlenen, kitap okuyan bir kadın resmiydi.

"Seni aramıyorum." Byon'un bu kesin ifadesi benim uyuşuk sersemliğimi dağıttı.

Dikkatimi resimden ayırdım, cevap vermeden önce konuşmamızın konusunu beynimde aramak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. "Byron, beni arayabilirsin."

"Arayabilir miyim?" Belinden eğildi ve siyah giysi yığınının üstünden siyah bir tişört çıkardı.

İstemesem de, gözlerim bir an için onun çıplak gövdesini, kaslarının nefis açılarını ve kıvrımlarını, karın kaslarının pürüzsüz tenini profilden gördü. *Tanrım*. Gerçekten de mükemmeldi.

Bir kez daha uygunsuz tükürüğümü yuttum ve "Biz arkadaşız" dedim.

"Öyle miyiz?" Gömleğini çekiştirirken kuru bir kahkaha attı. "Son duyduğuma göre benden hoşlanmıyormuşsun."

Tereddüt ettim, sonra geri adım attım. "Birbirimizi altı yıldır tanıyoruz. Yani beni arayabilirsin."

"Birini yıllardır tanıyor olmanız, onun telefonla aramayı sorun etmeyeceği anlamına gelmez. Bunu ben bile biliyorum." Kafası gömleğinin boynundan çıkarken, uzun saçları dağınık bir halde, canlı bakışları benimkiyle kesişti. Byron siyah saç tellerini gözlerinden ve alnından uzaklaştırdı, çenesindeki kaslar ona karşı çıkmam için bana meydan okurcasına titriyordu.

"Doğru. ." Başka bir şey eklemekten söyledim. Byron bana bakarken bu anlamsız kelime aramızda yankılandı - tam olarak bir bakış değil ama

Ne bir sıcaklık ne de bir dostluk belirtisi vardı ve ben de yatak odasının girişinde amaçsızca durarak ona baktım.

Gitmeliydim. Ama ayaklarım hareket etmedi. Kendimi kaybolmuş hissettim. Bu gece buraya büyük umutlarla gelmiştim, Jeff ve benim hakkımdaki fikirlerimi ve aşk defterini kapatmayı ve hem Lucy hem de Jeff'le arkadaşlık kurmayı umuyordum. Bunun yerine Lucy benden nefret ediyor gibiydi, Jeff tuhaf davranıyordu ve Byron da ...

Şey. Byron, Byron gibi davranıyordu. "Sanırım-"

"Anlaşmadan caymaya mı karar verdin? Ya da başka bir videoyu ne zaman çekeceğiz?" diye sordu.

Sesi sıkılmış ya da ilgisiz gelseydi, o anda anlaşmayı iptal etmekte tereddüt etmezdim. Ama öyle olmadı. Sesi alışılmadık derecede ilgili ve yatırım yapmış gibiydi ve *üzgün* olduğunu söylemeye cesaret edebilir miyim?

Oyalandım. "Videoları ne zaman çekeceğimizi bilmek istemediğini sanıyordum."

"Haftada bir demiştin. Neredeyse üç oldu." Konuşurken çenesini kaldırdı, gözleri elbisemin önünü taramak için benimkileri bıraktı.

"Bilmiyorum. I-"

"Söyle, fikrini değiştirdin."

"Hayır," dedim, bakışları parmaklarımı bükmeye devam ederken kendimi durdurmaya zorladım.

-Ayakkabılarıma ulaştıktan sonra tekrar yukarı doğru çıktı.

Byron başını yana eğdi, dikkati belimle boynum arasında bir yerdeydi. "Hayır mı?"

"Peki. Belki."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, kısıldı. "Neden?"

Omuz silktim, cesaretim beni hayal kırıklığına uğrattı. Ya da belki de görgü kuralları sonunda devreye girmişti.

Bu, Şimdiye kadar sadece ikimizin yaptığı en uzun konuşmaydı ve ilk kez konuşmayı daha nazik sulara yönlendirmeye çalışmak yerine onun sivri -sınırdaki kaba- sorularına dürüstçe cevap verdim. Nedense Şu anda ona karşı her zamanki kadar sinirli hissetmiyordum. Ama bunun nedeni, Byron'la ilgili hayal kırıklığı kotamı daha önce banyoda tüketmiş olmam olabilirdi. Ayrıca bütün gece neredeyse her Şeye ve herkese karşı sinirli hissetmiştim. Yorulmuştum.

Ancak kaynayan, yönsüz hoşnutsuzluğum onun kabalığını taklit etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

"Neden?" diye tekrar sordu, ağzının çizgileri küstahtı. "Eğer anlaŐmamızdan döneceksen, en azından bana nedenini ve gerçeğı söyleyebilirsin."

İnanmayan bir gülümseme dudaklarımı büktü. "Sana yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Geriye çekildim. "Benim bir yalancı olduğumu mu düşünüyorsun?" "Evet."

Aniden yükselen öfkemi bastırmak için bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

Ne zaman yalan söyledim ki?"

"Birinin sana bok gibi davranmasına izin verdiğin ve bunu yüzüne vurmak yerine konuyu değıştirdiğın, bir fıkra anlattığın ya da zavallı, koyun ısırarak bir ayak yalayıcısı olduğun için kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığın her seferinde."

Ağzım bir karışık açık kaldı ve ifadesinin hangi kısmını önce algılayacağımı bilemediğimden ağzım açık kaldı.

Koyun ısırarak ayak yalayıcı. Bu da ne? Kim böyle bir Şey söyler ki? Ne anlama geliyordu ki? Peki bunu çekici bulmam ve gülmek istemem benim hakkımda ne söylüyordu?

Ama aynı zamanda, *birinin sana böyle davranmasına her izin verdiğinde-*

"Affedersiniz!" Yumruklarımı kalçalarımaya yerleştirdim. "İnsanların bana bok gibi davranmasına izin vermem. Nazik bir insan olmak beni yalancı mı yapıyor? O zaman sanırım tanıdığım en dürüst insan sensin."

Ağzının köşesindeki hafif kavis geri döndü. "Bu şimdiye kadar senden duyduğum en doğru şey."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Benden hoşlanmadığını söylediğin zaman hariç."

"Anlıyorum." Ona en alaycı, en iğneleyici baş sallamalarımı yaparak odaya bir adım daha attım, sonra bir adım daha. "O zaman şuna ne dersin? Sen huysuz, züppe, kendini beğenmiş bir pisliksin. Bu senin için yeterli *dürüstlük* mü?"

Gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "A-delik? Sanırım bu pislik anlamına geliyor?"

"O zaman yanlış varsayıyorsunuz, Doktor Apati Deliği." Hakaretimi vurgulamak için başımı boynumun üzerinde ileri geri oynattım.

Byron'ın kesik kaşları kalktı ve bana yaklaştı. "Doktor mu? Bay değil mi?"

"İki doktoranız var. Kaba olmak istemedim."

"Ah. Evet. Tanrı korusun." Derin sesi ancak fısıltıyı aşıyordu ve bastırmaya çalıştığı gülümsemeyle olan savaşını büyük ölçüde kaybetti. Gülümseme dolgun dudaklarını zorlasa da dişlerinin en ufak bir parıltısını bile vermeyi reddetti. Bununla birlikte, o sıra dışı gözleri kesinlikle eğlenceyle parlıyordu.

Hazır konu açılmışken, bu *ne cüret!*

Kendimi onun seviyesine indirmem için benimle alay ettikten sonra nasıl olur da şu anda gözlerini parlatmaya cüret eder? Kendi evinde vücudunun ihtişamını vurgulayan dar pijamalardan başka bir şey giymeden dolaşmaya nasıl cüret eder? Nasıl olur da üzerinde tişört olmadan sahanlığa çıkar ve özür dilediğim için beni azarlar.

Çok fazla. Çok fazla özür diledim, doğru. Ama o kim oluyordu da beni bunun için azarlıyordu?

Ayrıca, siyah iç çamaşırı giymeye nasıl *cüret eder. Ve o kalçalar . . .*

Ona ters ters baktım, gülümsemiyordum, kafam karışmıştı, boynum sıcaktı. Bir yandan, konuşmamızdan tuhaf bir şekilde etkilendiğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Diğer yandan, isim takmak ve onun açıkça düşündüğüm çocuksu bir moron gibi davranmak için yemlendiğim için üzgündüm. Bu arada, bana bakmaya devam etti, dudakları memnun görünen bir kıvrımla gevşerken aramızda dikenli bir gerilimle dolu bir an geçti.

Sonunda Byron bana doğru bir adım daha attı, bakışları her zamankinden daha rahattı. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu, o memnun kıvrım dolgun dudaklarında kalmaya devam ediyordu. "Artık bana Dr. Apathy Hole dediğine göre."

"Doğru olsalar bile insanlara kötü davranmayı ve isimler takmayı sevmiyorum," diye cevap verdim, yüz hatlarımdaki kızgınlığın kaybolmasına izin vererek. "Yani, hayır. Daha iyi hissetmiyorum."

Gülümsemesi azaldı. "İnsanlara isim takmadan da dürüst olabilirsiniz."

"Ama *sen* kaba olmadan dürüst olamıyorsun," dedim ve hemen bu sözlerden pişman olup olmadığını merak ettim.

Yine çenesini kaldırdı, söylediklerimi özömsedi, bakışları düşünceli bir hal aldı. "Anlıyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Bu yüzden anlaşmayı bozmak istiyorsun."

Bitkin bir halde alnımı ovuşturdum. Amelia'nın yanına dönmem gerekiyordu. Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşmaydı, özellikle de bu kişiyi altı yıldır tanıdığımı düşünürsek. "Sebebi bu değil."

"Gerçekten mi?" Bu tek kelimedeki kesinlikle küçümseme damlıyordu. "Dürüst olmak ve sınırlar koymak beni kaba yapıyorsa, senin için sorun yok."

Kötü olduğumu düşünüyorsun Fred. Ama yaşam kalitende büyük bir fark yaratacak, **b o r ç l a r ı n ı** ödemene yardımcı olacak bir fırsatı sırf benden hoşlanmıyorsun ya da ben *kötüyüm* diye değerlendirmemek-" "Sebepten senin kötü olman değil dedim. Ben doğruyu söylüyorum."

"O zaman başka ne sebep olabilir ki? Sana burada bir fırsat veriyorum ve karşılığında çok az şey istiyorum." Şimdi sesi sinirli ve yalvaran bir hal almıştı. "Peki. New York'a ya da Jüpiter Ödülleri'ne gelmek istemiyor musun? Gelme. Sorun değil. Paçayı kurtardın."

"Byron-"

"Bırak yardım edeyim." Ellerini benimkileri tutacakmış gibi kaldırdı ama son anda kendini durdurur gibi oldu, onun yerine sert parmaklarını saçlarının arasına soktu ve gözlerini halıya indirdi. Nefes vererek, yalvarır gibi hissettiren ve kaburgalarımın arasına sıcak, kurşun bir ağırlık gibi çarpan doğrudan bir bakışla beni hizaladı. "Tek bir şey yapmama izin ver. Sana yardım etmeme izin vermek için beni sevmek zorunda değilsin."

"Bu samimiyetsiz hissettiriyor, tamam mı?" Gözlerinin ardındaki beklenmedik yumuşaklıktan etkilenerek ağızımdan kaçırdım. "Takipçileri bu şekilde elde etmek yanlış geliyor."

Byron durakladı, bakışları içe dönük bir hal aldı. "Nasıl yani?"

"Yalan söylüyor olurduk ve ben de senin şöhretinin üzerinde uçurtma sörfü yapıyor olurdum." Ona elimle işaret ettim. "Benim için değil, senin için izliyorlar ve ben izleyicilerimi kazanmak istiyorum. Benim için, STEM videolarım için orada olmalarını istiyorum, senin şöhretin için değil. Ve eğer buna sahip olamayacaksam, o zaman en azından - en azından - takipçi kazanmak için yalan söylemek istemem."

"Katılmıyorum."

Rahat bir kahkaha atmaya çalıştım. "Öyle mi?"

"Neye katılmıyorsun?" "Hepsine."

"Beni dinleyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Hayır. Benim için ya da senin için dinlemeyecekler. *Bizim* için, Amelia ile birlikte yazdığınız bu hikaye için, karşılıksız duyguların gerilimi için, bir tür ilişkinin farklı bir şeye dönüşmesi için dinliyor olacaklar. Ama benim şöhretimin üzerinde uçurtma sörfü yapıyor olsan bile, umurumda değil. Umurumda da değil. Senin de umurunda olmamalı."

"Ama benim umurumda." Güçlü bir nefes verdim. "En azından Jeff'e aşkıttım."

Byron'ın dudağı aniden kıvrıldı, alaycılığı ilk kez ortaya çıktı, gözleri yumuşaklığını kaybetti ve çarpılmış bir pencere gibi kapandı. "Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır." İnkârımı bir kahkaha ve küçümseyici bir el sallama ile eşleştirdim. "Bu gece beni bundan kurtardı. Ama demek istediğim, o zaman yazdığımız hikaye en azından kısmen doğrudur. Ama seninle?" Omuz silktim. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm ama doğru gelmiyor."

Kapıya doğru geri geri giderken beni izliyordu, acı çekmiş görünüyordu. Ve kararlı. Ve sinirli.

Ben de ekledim: "Dinle, mücadeleler hakkında ne karar verirsem vereyim seninle New York'a ve ödül törenine geleceğim. Gideceğimi söyledim, o yüzden gideceğim. Senin tamponun olacağım. Seni yüzüstü bırakmayacağım, söz veriyorum."

"Bekle." İlerleyerek parmaklarını tekrar saçlarına geçirdi, dikkati yukarı ve sağa doğru hareket ederek arkamdaki duvara kilitlendi. "Bekle, ya-" Çenesi düştü, elini yanına bıraktı. "Ya samimiyetsiz olmasaydı?"

Yüzüm gülümseyecek mi yoksa kaşlarını çatacak mı bilemiyordu. "Ne? Farklı bir hikâye mi anlatayım? Birbirlerine katlanamayan iki uzun süreli tanıdık, romantik trendler ve zorluklarla birlikte acı mı çekiyorlar?"

"Hayır," dedi, söylediklerimin hiçbir kısmını komik bulmamış gibi.

Neredeyse gözlerimi devirecektim -neredeyse- ama sadece daha önce ona Dr. Apathy Hole dediğimde zaten bir çocuk gibi davrandığım için kendimi tutmayı başardım. Ama onun gülünç olanda mizah bulma konusundaki yetersizliğinin ya da isteksizliğinin asla arkadaş olamayacağımızın nedeni olduğuna ikna olmuştum. Asla anlaşılamayacaktık. Birbirimizden hiç hoşlanmayacaktık. İşte bu kadar.

Byron'ın çenesi, bakışlarını duvardan indirip benimkini yakalamadan ve "Senden hoşlanıyorum" demeden önce uzun bir an boyunca çalışırken aklımdan geçen düşünceler bunlardı.

BÖLÜM 9

BYRON

"Ne?"

"Senden hoşlanıyorum," dedim, gerçeği teslim ederek, onun görmesi için ortaya çıkardım. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı; org, düşüncelerimin üzerinde sıçrayıp koştuğu, istenmeyen, çılgınca bir perküsyon sağlıyordu. Bunu hiç beklemiyordum. Boğazımı sıkan ip gibi sıcaklığı da beklemiyordum.

Ama eğer bunu yapacaksam, sadece yapacaktım. "Sana karşı bir ... şeyim var," diye açıkladım dışa dönük bir sakinlikle, başka türlü olması için bir neden yoktu. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

Winnie'nin tarçın rengindeki kahverengi gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Dehşete düşmüş görünüyordu. İp daha da sıkılaştığında yutkunmayı başardım. Onun dehşete düşeceğini tahmin etmemiştim.

Şaşırmış mıydı? Evet, şaşırdı. Gururu mu okşandı? Belki de. Eğlendi mi? Belki. Dehşete mi kapıldınız? Hayır.

"Yapamazsın, mümkün değil," kelimeleri saf havaydı, içinden hırıltılı bir ses çıktı. "Felç mi geçiriyorsun? Ambulans çağırmam gerekir mi?"

Yüzümü buruşturarak dilimi yutmamaya çalıştım. *Pekâlâ. Bu berbat bir şey.* "Fred."

"Özür dilerim, öyle yapmadım. . ." Beni savuşturmak istercesine bir elini kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Sen-"

"Evet. Senden hoşlanıyorum. Senden hoşlanıyorum. Sana karşı bir şeyler hissediyorum." İfadeler hiçbir haritayı takip etmiyordu. Bir planım yoktu.

Düzelتيyorum: Bir planım vardı. Planım ona asla söylememektir. Ona neden söyleyecektim ki? Alakasız duygularımı kendiliğinden iletmek geçmişte pek işime yaramamıştı. Bu, yani kayıtsız taraflara gönüllü olarak bilgi verme alışkanlığı, belli ki tam olarak öğrenemediğim bir dersti.

Bunun üzerinde çalış, Byron. Bunu kendinle ilgili düzelt. Düzenle onu.

repertuarımı oluşturup devam edeceğim.

Burnumdan nefes alarak ciğerlerimdeki havayı üçe kadar saydım ve dikkatlice serbest bıraktım. Yakalayıcı gerginlik azaldı.

"Ama ama ne zaman? Ve nasıl?" Bir adım öne doğru tökezledi, ağzı açılıp kapandı, kalın, mürekkep rengi kirpiklerinin altındaki parlak kahverengi bakışları yüzümü taradı. Bu, gözlerimi en uzun süre tuttuğu an olabilirdi. "Ve ... neden?"

Aklıma Winnie'nin, Winnie olarak, aşırı tepki veriyor olabileceği geldi. Derinden hissediyor, gürültüyü filtrelemek, diğer insanların hayatlarının ihtiyati hikayelerinden ders almak ve yoluna devam etmek daha iyi olacakken insanları ve onların trajedilerini kalbine alıyordu. Bir yardımcı kompleksiyle uğraşmak onun yöntemiymiş, izlemesi sinir bozucu olsa da.

Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Önemli bir şey değil." İrkildi, bir kez göz kırptı. "Öyle mi?"

"Hayır." Duygularımın, benim için ne kadar rahatsız edici olsalar da, onunla hiçbir ilgisi yoktu. Onları cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmamıştı, onlara ilham vermek için kasıtlı hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey beklemiyordum. İstediyim

Daha önce anlaştığımız ve onun da söz verdiği gibi ona yardım etmek dışında hiçbir şey.

"Ah. Tamam." Sözlerine rahatlık sinmişti. "Yani sen de biraz benim gibisin."

"Hayır." Yanlışlığı asla kabul etmeyen biri olarak, kulaklarımın ucu yansa da düzelttim, "Ben sana çok benziyorum. Ama bu o kadar da önemli değil."

"Önemli değil mi?" diye mırıldandı. "Hayır."

"Çünkü ...?" Winnie başını salladı, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu ve bir kez daha dehşetini gizlemeye çalışmıyordu.

Ve bu -güzel, canlı, etkileyici yüzünün gizli sevgimin sadece iması karşısında dehşetle buruşması, sanki ben ona tapan hantal, yaşlı bir köpekmişim ve şimdi kendini bana borçlu olmak gibi nahoş bir durumda buluyormuşum gibi- neredeyse beni güldürüyordu.

Başka bir yol bulmalıydım.

"Önemli bir şey değil." Ben onun sadaka vakalarından biri değildim. Benim ondan hoşlanmam -hayranlığım- onun benden hoşlanmaması kadar önemsizdi. "Ve artık bildiğine göre, bunu geride bırakabiliriz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Meydan okumaları yapabiliriz ve onlar samimiyetsiz olmayacaklar."

Rengi solmuş, yeşilimsi bir hal almıştı. "Çünkü benden hoşlanıyorsun. Hem de çok."

"Doğru." Şimdi benden bir kahkaha kaçtı. Panikliyordu. Winnie ne düşünüyordu? Uygunsuz çekiciliğimle onu rahatsız edeceğimi mi? "Endişelenmene gerek yok Fred. Benim duygularım senin sorunun değil."

Daha az dehşete düşmüş görünmüyordu. "Cidden, şaka mı yapıyorsun?" Ona ters ters baktım. "Hayır."

"Ben ..."

"Ne?"

Ağırlığını ayaklarının arasında ileri geri kaydırđı, sesi daha da yükseldi. "Bu konuda soru sormama izin var mı?"

Sertleştım. *Soru mu?* Hayır. Devam soruları yok. Ne istiyor olabilir-
"Winnie? Hâlâ burada mısın?"

İkimiz de Amelia'nın sesinin geldiği yöne baktık, o ana merdivenlerden çıkmadan bir an önce.

"Evet. Buradayım." Winnie boğazını temizledi ve sanki patlamaya hazır bir bombaymışım gibi bana çılgınca bir bakış fırlattı. "Ben-uh-"

"Byron. Hey." Amelia odama girdi. "Her şey yolunda mı?" "İyi," dedim sıcaktan kaşınan boynumu kaşıyarak.

"İyi." Amelia ikimizin arasına baktı. "Sizi birlikte bulduğuma sevindim. Video çekmek için bir zaman ayarladınız mı? Haftalar oldu."

Winnie sallandı. Belki de bu soru başını döndürmüştü. "Hayır, biz-"

"Evet." Bir kez başımı salladım. "Hallediyoruz."

Winnie'nin gözleri büyüdü, gözle görülür bir şekilde kafası karışmış ve temkinliydi. Ona hızlı ve sıkı bir gülümseme verdim. Ona gerçeği söylemişim, böylece yardımına izin vermeyi kabul edebilir, samimiyetsiz olduğum korkusunu yatıştırabilirdi. Benden alacağı tek şey buydu.

"Öyle mi?" Amelia kollarını kavuşturdu. "Ne zaman?"

"Üç günlük hafta sonu için yarın orada olacağım." Boğazımda kalan tüm mutsuzluğu temizledim. "Birkaç hafta kaçırdığımız için iki film çekeceğiz."

"Oh. Güzel." Amelia başıyla beni onayladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Artık gidebilir miyiz?" Winnie'ye döndü ve onun elini tuttu. "Yeni arkadaşlarımız gitti ve ben haksız fiil reformu hakkında başka bir konuşmayı kaldıramam."

"Evet. Evet," dedi Winnie zayıf bir sesle. "Gidebiliriz."

"Teşekkürler Byron." Amelia Winnie'yi yatak odamdan çıkarırken bana göz kırptı. "Ve biraz uyu. Yorgun görünüyorsun dostum."

Winnie'nin dikkatinin bana yöneldiğini hissedince gözlerimi onunkilerden kaçırmak için indirdim. İki kadın ayrılırken halıya yapışmış halde kaldılar. Ayak seslerinin ciğerlerimdeki dikenli ağrıyla birlikte tamamen kaybolmasını bekledim.

Hiçbir şey söylememeliydin. Bu bir hataydı.

Kapıyı kapattım. Bu konu hakkında düşünmeyecektim. Değiştirilemez bir durum için zaman, enerji ya da düşünce harcamayacaktım. Ona söylemiştim. Bu iş bitmişti. Artık kelimeleri silmek yoktu.

Yazmaya karar verdim.

Göğsümü ovuşturarak, yatak odamın havası tuhaf bir şekilde ağır ve durgun, ofisime doğru yürüdüm ve açıklanamaz bir şekilde on yedi yaşındaki ilk ve tek araba kazamı hatırladım: adrenalinin salgılanması, zamanın duraklaması, ileri sarılması, durması ve atlaması, havanın ağır ve durgun olması. Kısa bir süreliğine, karşılık görmemiş duyguları itiraf etmenin bir sonucu olarak TSSB yaşayan biri olup olmadığını merak ettim.

Otuz dakika süren mantıksız tedirginlik, odaklanamama ve tek kelime edememenin ardından koşuya çıkmaya karar verdim.

Masamdan kalkarak ofisimden çıktım ve yatağımın yanındaki çamaşır sepetine doğru yürüdüm. Tam gömleğimi çıkarmıştım ki telefonum çaldı.

Winnie: Şaka mı yapıyordun?

Boynumdaki sıkma ipi geri döndü ve karnım gerilerek kendini sıkı bir top haline getirdi. Yalancı değildim ama bu durumda yalan söylemenin doğru bir yol olup olmadığını kısa bir süre düşündüm. İkimiz için de bir nezaket. Nadiren de olsa

Winnie'ye gerçeği söylemeyi hayal ettim ya da gerçekten ne söyleyebileceğini düşündüm, tepkisi hiç bu kadar büyük, bu kadar ... çalkantılı olmamıştı.

Hayallerimde fantastik davranırdı.

Ama gerçek Winnie'nin ne söyleyebileceğini veya ne yapabileceğini hayal etmeye çalıştığımda, hafif bir şaşkınlık ifade eder, bu tür duygulara karşılık veremediğini nazikçe paylaşır ve duygularımın beyhudeliğine birlikte gülerdik. Hiçbir zaman bu akşam olduğu kadar kızgın, inanmaz ya da saldırgan bir şekilde dehşete düşmüş olmamıştı.

Belki de aşırı tepkisi benim bilmediğim nedenlerden kaynaklanıyordu, ama şimdi görebiliyordum ki, niyetim meydan okuma videolarında samimiyetsiz davranmakla ilgili endişelerini hafifletmek olsa da, bunun yerine onu üzmüş ve rahatsız etmiştim.

Yine de yalancı değildim. Birinin rahatsızlığını gidermek için bile olsa, özellikle de benim rahatsızlığımı gidermek için. Eğer kendime yalan söylemeye başlarsam, asla duramazdım. Bu yüzden cevap verdim,

Byron: Hayır. Şaka yapmıyorum.

Kalbimin davulu boğazımda düğümlendi ve gözlerimi sıkarak kapattım. *Rahatsızlık geçicidir, yalanlar ise sonsuza kadar.*

Telefon tekrar çaldı.

Ne söylemem gerektiğinden emin değilim.

Byron: Hiçbir şey söyleme. Eğer bu seni rahatsız ettiyse, etmemeliydi. Senden hiçbir şey istemiyorum ve ihtiyacım yok.

Winnie: Kafam çok ama çok karıştı.

Kaşlarım ikinci *çok* kelimesini büyük harflerle yazdığında yukarı doğru kalktı; eşanlamalı bir kelimeyi -aşırı, olağanüstü, son derece- tercih etmek yerine böylesine yavan bir kelimeyi büyük harflerle yazmak için zaman ayırmıştı.

Hâlâ onun tuhaf kelime seçimini düşünürken, Winnie'nin numarası ekranımda belirdi ve midem daha da gerildi. Tanışıklığımız boyunca ilk kez Winnifred Gobaldi aradığında telefonuma cevap vermemeyi düşündüm. Bundan önce beni altı yıl içinde tam altı kez aramıştı. Bu yedi oldu.

Yine de beni isterse ya da bana ihtiyacı olursa telefonu açacağıma söz vermiştim. Nabzımın yeniden hızlanan vuruşlarını dengelemek için bir iç çekerek sonunda açtım.

"Fred."

"Byron, bana benden hoşlandığını söyleyip sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Bunu yapamazsın."

Gözlerimi tavana kaldırdım. "Tamam." "Ne demek 'tamam'?"

"Tamam, senden hoşlandığımı söylemeyeceğim." "Ama hoşlanıyorsun."

"Doğru."

Keskin bir nefes aldı, nefes verirken saf bir bıkkınlık sesi çıkardı. "Benden hoşlanmıyorsun! Bana katlanamıyorsun. Bana aptalmışım gibi davranıyorsun-"

"Bunu hiç yapmadım."

"Öyle mi? Gerçekten mi? 'Al-kie Beach diye okunur, Al-key değil.'" Sanki bir kitaptan ya da filminden alıntı yapıyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bunlar bana söylediğin ilk sözlerdi."

Dikkatim tavandan dağıldı ve hiçbir şeye bakmadım, sözleri çözemediğim bir bilmeceydi, bu yüzden onun tek bir parçasına odaklandım

Şaşırtıcı bir ifade. "Bekle. Sana ilk sözlerimi hatırlıyor musun?"

"Mesele bu değil! Mesele şu ki, söylediğim bir şeyi düzeltmek ya da yaptığım bir şeyi eleştirmek dışında bana hiçbir şey söylemiyorsun. Benden hoşlandığını nasıl söyleyebilirsin? Sevmiyorsun. Benimle kafa buluyorsun."

Eğer amacı beni kızdırmaksa, bu telefon görüşmesi çok başarılı olmuştu. "Seninle dalga geçmiyorum Fred. İnan bana, keşke yapsaydım."

"Bu da ne demek oluyor? Ve neden kızgınsın? Kızması gereken benim."

"Senden hoşlandığımı anlamına geliyor, ama özellikle istemiyorum," diye ısırdım, tehlikeli bir şekilde bağırmaya yakındım.

"Neden olmasın? Ben iyiyim, değil mi? Etrafta dolaşıp başkalarının dilbilgisini düzeltmiyorum, değil mi? Biri Roma İmparatorluğu derken aslında Bizans İmparatorluğu demek istediğinde siyah iç çamaşırımı burkmuyorum, değil mi?"

"Ben hiç kimsenin dilbilgisini düzeltmedim." *Yüksek sesle.*

"Hayır! Sadece yer telaffuzlarını ve önemsiz şeyleri düzelttim."

"Sizi yalanları benimsemeye ve halka açık yerlerin isimlerini yanlış telaffuz etmeye teşvik etmemi mi istiyorsunuz? *İyi davranmamı* ve bilgisiz ve eğitimsiz görünerek bir bebek gibi etrafta tökezlemene izin vermemi mi tercih edersin?"

"Hayır, Dr. Sarcastico Apathy Hole!" diye bağırdı ve ses tonundan irkilerek telefonu kulağımdan uzak tutmam gerekti. "Bir yabancıнын ilk sözlerinin eleştiri dışında bir şey olmasını istiyorum ve- biliyor musun? Unut gitsin. Aradığımı unut. Neden aradığımı bile bilmiyorum. Seninle konuşamam! Benden hoşlandığını söylemen bile beni sinirlendiriyor."

"Peki," dedim, mümkün olduğunca sakın görünmeye dikkat ederek.
"Yarın görüşürüz."

"Ne? Hayır."

"Evet. Yarın video için orada olacağım."

Ofladı pufladı.

"Saat 10'da orada olacağım. Çörek getireceğim. Ağzımdan çıkan
her kelime seni çok rahatsız ettiği için hiçbir şey söylemeyeceğim."

şimdi hırladı.

"Ve senden hoşlandığım *için* - ister inan ister inanma - bu konuda
hiçbir şey samimiyetsiz değil, bu yüzden artık bunu bir bahane
olarak kullanamazsın."

"Bahane olarak
kullanmıyordum-" "Hoşça
kal Fred."

Telefonu kapattım, telefonu odanın öbür ucuna fırlatmadan önce
kendimi durdurdum. Ama sonra titreşti. Dişlerimi gıcırdatarak
ekrana ve peş peşe gelen mesajlara baktım.

Winnie: Hala benden hoşlandığına ya da bana karşı bir şeyler
hissettiğine inanmıyorum.

Yapamazsın. Ve benimle bu şekilde uğraştığın için çok kızgınım.

Winnie: Glutensiz yaban mersinli çörekler olsa iyi olur yoksa kapıdan
içeri giremezsin.

Sen! Senin değil. Sensin. Sen

Winnie: İyi geceler

BÖLÜM 10

WINNIE

A Melia bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Yolumuzdaki sessizliği o doldurdu. geri için Birinci Hill olmadan sormak Ben herhangi bir Sorular, boşluğa ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

Ama ertesi sabah kahvaltıdan sonra, ben bir o yana bir bu yana dönüp durduktan ve Byron'ın güzel, sürekli mesafeli yüzünün yerinde olmasını dileyerek yastığımı yumrukladıktan sonra bana sarıldı ve usulca fısıldadı, "Jeff zamanını harcamaya değmez. İkinizi de cesaretlendirmeye çalıştığım için çok üzgünüm." Beni sıkarak ekledi, "İyi bir kanat kadın olmak istedim."

"Sen en iyi kanat kadınısın." Sarılmak için eğildim. "Ve Jeff umurumda değil. O her zaman iyi bir adam oldu ve umarım -ne olursa olsun- sonunda tekrar arkadaş oluruz. Ama o ve Lucy birbirlerine sahip olabilirler."

Akşam yemeğinden ayrıldığımdan beri Jeff'i düşünmek için tek bir saniye bile ayırmamıştım. Jeff'i ve onun kafa karıştırıcı davranışlarını düşünmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Oysa Byron'ın garip itirafı -beklentilerimin garip bir şekilde bükülmesiyle, ben öfkelenen taraf olurken onun tüm zaman boyunca soğukkanlılığını nasıl koruduğu- on iki saattir beynimin tamamını işgal etmişti. Rüyalarım da dahil olmak üzere. Arka planda tekrar tekrar karşıma çıkıyordu.

Rüyamda market alışverişı yapıyordum, o da kasaptı ve bonfile seçimimi değerlendiriyordu. Bir Veli-Öğretmen Organizasyonu toplantısında sunum yaptığımı hayal etmişim, PowerPoint grafiklerimin kalitesini değerlendiren AV uzmanı olmuştu. Bir kontrol için doktoruma gitmeyi hayal etmişim, o da ziyaretçi jinekolog olmuştu.

Bu çok hızlı garipleşti.

Kimse spekül ve üzengi içeren seksi rüyalar görmemeli, özellikle de orgazmları sonrasında Wong-Baker Yüzler Acı Ölçeği'ne göre değerlendiriliyorsa. Daha da kötüsü, uyandığımda kendimi hem tahrik olmuş hem de sıkıntılı, utangaç ve azgın hissediyordum. Bunun arkasındaki bilimi açıkla.

Ve neden - ateşli ve kutsal olmayan her şey adına - Byron Visser hakkında seks rüyaları gördüğümü anlatmaya başlamayayım bile.

Nedenini biliyorsun.

Yutkundum ve gerçeğe yüzleştim: Byron'dan çok hoşlanıyordum. Daha doğrusu vücudum ona karşı BÜYÜK BİR SEKSİ HİSSETMİŞTİ ve bu his Jeff'e, eski erkek arkadaşlarıma ya da tanıştığım herhangi birine karşı hissettiklerime hiç benzemiyordu. Byron yarıçapıma girdiğinde yaşadığım şey, genel olarak cazibe olarak düşündüğüm ve deneyimlediğim şeyden çok, lisenin ilk iki haftasında futbol takımının benimle uğraştığı zaman yaşadığım yoğun utanca benziyordu.

Yapmam gereken şey feromonların kimyası hakkında bir şeyler okumaktı. Onun biyolojisiyle ilgili bir şey benimkini çılgına çeviriyordu ve bunu çözebilirsem belki durdurabilirdim. *Bu Instagram için iyi bir STEM dersi olabilirdi.*

"Winnie?" Amelia sarılmamızdan uzaklaştı ve gözlerimi yakalamaya çalıştı. "İyi olduğuna emin misin?"

Dudağımın iç kısmını çiğneyerek Byron hakkında fikrini sorup sormamayı tartıştım.

Eğer benimle uğraşıyorsa, mitokondrilerimin onun için bir meşale taşıdığını bir şekilde anlamışsa ve hipofiz bezi oyunları (diğer adıyla akıl oyunları) oynuyorsa, Amelia'nın benim adıma kızmasını istemiyordum. Kendimi dolaylı yoldan da olsa ilişkilerine dahil etmek istemedim.

Ve eğer benimle dalga geçmiyorsa, doğruyu söylüyorsa ve bana karşı bir şeyler hissediyorsa, Amelia'nın bunu bilmesini istediğimden de emin değildim. Amelia yüzleşmekten asla kaçınmazdı.

Sonunda sadece başımı salladım ve omuz silktim, kendi sorunumu onun sorunu haline getirmeme izin vermedim. Bu akşam hazır tencerede tavuk tikka masala yapmak için aklıma bir not aldım. O ve Elijah bu öğleden sonra kar ayakkabısıyla yürüyüşe çıkacaklardı ve ben de onların eve baharatlı, tuzlu yemeklerle dönmelerini istiyordum.

O Elijah'lara gider gitmez banyoya koştum, uzun, sıcak bir duş aldım ve Byron'ın bana mastürbasyon tekniğim hakkında sessizce konuşarak, aşırı eleştirel geri bildirimler verdiğini hayal ederken kendime dokunma dürtüsüyle başarısız bir şekilde savaştım ve sonra onu dizlerinin üzerine iterek, parmaklarımı siyah saçlarına dolayarak ve ağzını vücuduma getirerek onu susturduğumu hayal ettim. Fantezi Byron bunu yapmaktan çok mutlu görünüyordu.

Duşta, hayal gücümün tuhaf doğası göz önüne alındığında, hakkım olandan daha sert boşaldım, buhar ve kafa karışıklığı içinde çalkalandım. Eleştiri benim sapkınlığım mıydı? Bir yanımdan azarlanmayı, yargılanmayı ve kötü muamele görmeyi mi arzuluyordu? Eğer öyleyse, benim sorunum neydi?

Her neyse, sabah 10:00'da elinde çöreklerle gelmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Havlumu alıp giyinirken,

Bir gece önceki konuşmalarımızın parçaları kafamın içinde dans ediyor, benimle alay ediyordu.

"Yani biraz bana benziyorsun." "Hayır. Ben sana çok benziyorum."

Kapüşonlu gözlerindeki hararetli bakışı, sesinin çakıllı dokusunu hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Ama sonra bunu şöyle devam ettirdiğini hatırladım,

"Önemli bir şey değil."

"Senden bir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok." "Senden hoşlanıyorum ama özellikle istemiyorum."

Bir öfke sarsıntısı vücudumdaki ateşi soğuturken kan basıncımın yükselmesine neden oldu. Giyinip saçlarımı kuruttuğumda, ateş püskürebilirmişim gibi hissediyordum.

Sadece Byron. Sadece Byron birine duygularını itiraf ederken onu aptal gibi hissettirebilirdi. Belki de kendi çarpık, kayıtsız tarzında benden hoşlanıyordu. Ya da belki benden hoşlanmıyordu. Belki de bunu asla bilemeyecektim. Ama -nemlendiricimi ve rimelimi sürerken düşündüm- bunun bir önemi var mıydı?

Hayır!

Önemi yoktu. Sözde hisleri hakkında gerçekten bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu, aksi takdirde onlara "önemli değil" demezdi.

Aynı şekilde, bedenimin onunla olan meşguliyetine göre hareket ettiğim bir gerçeklik ya da evren hayal edemiyordum. Byron Visser, bir duman alarmını çalıştırırken kırmızı bir bayrak ve bir işaret fişeği tutan dikkat bandının insani tezahürüydü.

Önemli olan, bu mücadeleleri benimle birlikte yapma konusunda kararlı olmasıydı. Her şeyi düşünmeye çalışırken dudak parlatıcımın kapağını açtım ve sürdüm. Videoları çekmek mi istiyordu? Onları yapardık. Yarışmaya katılabilmek için yeterince takipçi toplayacaktım.

toplum yöneticisi pozisyonu, o zaman öğrenci kredilerimi geri ödeyebilir, aynı zamanda öğretmenlik yapabilir ve (umarım) dünyada bir fark yaratabilirim.

Umarım dünyada bir fark yaratabilirim. Umarım bundan harika bir şey çıkar. Umarım tüm bunlar anlamsız değildir-

Ön kapı çaldı, varoluşsal tartışmamı ve öfkeyle sürdürdüğüm dudak parlatıcımı böldü. Gözlerimi kapatıp banyo lavabosuna yaslanarak sakinleşmek için kendime üç saniye verdim. Eğer bugün bana bağırırsa, sesini yükseltirse, bir kelimeyi telaffuzuma ya da başka bir şeye takılırsa, anlaşılmayı sonlandıracaktım. Buna tahammül edemezdim. Makyaj malzemelerini kapattım, hafifçe tepsime yerleştirdim ve telaşsızca kapıya doğru yürüdüm.

Benimle dalga geçip geçmediğine karar veremiyordum ama soğukkanlı ve çekingen, sakin ve derli toplu olmaya kararlıyım.

"Kim o?" Saat tam 10:00 olmasına rağmen sordum.

Kapının ardında Byron'ın boğazını temizlediğini, uzun bir süre sessiz kaldığını ve sonunda "Çörekler hem glütensiz hem de yaban mersinli" dediğini duydum.

Kulaklarımın arkasında bir ürperti başladı ve onun gürültülü sesiyle omurgamdan aşağıya doğru hızla indi. Bu hissi bastırdım, boğmaya çalıştım.

"Kaç tane?" Parmaklarımın sabit kalmasını isteyerek üst kilidi açtım.

"Dört."

Sürgüyü çevirerek kapıyı açtım ve onun düşünceli, gülümsemeyen, mükemmel yüzü karşıma çıkınca yutkundum.

"Merhaba," dedim, ona yüzlerce soru yöneltmemek için kendimi zor tutuyordum, mesela bana karşı bir şeyler hissetmeye ne zaman başladı, neden ve nasıl?

Ama hiçbir şey söylememişti ve aslında hoşlanmadığı belli olan birinden nasıl hoşlanabilirdi ki?

Elindeki çantayı havaya kaldırdı. "Fidye."

Alaycılığı karşısında alaycı bir gülümsemeyi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırarak geri çekildim ve ona alan açtım. O ilerleyince döndüm ve çılgınca bir çabayla kayıtsızlığıma yeniden tutunmaya çalıştım. "Çörekler ve buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için minnettarım. Sakıncası yoksa lütfen çörekleri mutfak masasının üzerine koyun. Hemen döneceğim."

Yatak odama doğru yürüdüm, telefonumu ve günlük defterimi aldım, birkaç derin nefes aldıktan sonra mutfağı döndüm. Çörek torbası masanın üzerine konmuştu ve bakmadan, Byron'ın küçük yemek alanındaki duvara yaslandığını hissettim - gezinmek ve yargılamak için tercih ettiğı yer - kolları çaprazdı. Çevresel görüşümde ceketinin ön kapıya en yakın sandalyenin üzerine katlanmış olduğunu gördüm.

"Bugün Best Friend Check-In / Opposites Attract yapıyoruz," dedim tüm işimle. "Teknik olarak, yayınladığımız ilk video bu olmalıydı ama bir ve iki numaraların yer değıştirmiş olması sorun değıl." Günlüğü masanın üzerine koyup karşısına geçtim ve el yazısıyla yazılmış orijinal trend listesini açtım.

Hareket etmedi. Sessiz kaldı. İfademi çelikleştirdim ve ona baktım. Byron sanki bir şey bekliyormuş gibi bana baktı.

Dün geceki sözlerini düşünmeyi ya da beni daha fazla sarsmasına izin vermeyi reddederek masadan doğruldum ve kollarımı kavuşturdum, profesyonel tonumu korurken onun duruşunu taklit ettim. "Bu hafta sonu yapmam gereken bir sürü iş var ve eminim senin de vardır, bu yüzden bunu hızlıca halledebiliriz. Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum. Kendi başlığını seçmek ya da fikirler için beyin fırtınası yapmama yardım etmek isterseniz

İkimiz için de, konuşmaktan çekinmeyin. Ama önceden prova yapmak ya da videolar hakkında konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum. Senin görüntülerini çok hızlı bir şekilde alabilirim, küçük çemberimizde el ele tutuşarak dans ederiz ve sonra kalmana gerek kalmaz."

Byron bana düşünceli bir şekilde baktı, bu onun tipik aşağılayıcı bakışlarından hem daha iyi hem de daha kötüydü. Daha iyiydi çünkü onun varlığıyla hemen sinirlenmiyordum, ama daha kötüydü çünkü kibirden yoksun oluşu, bu sabah ne kadar nefes kesici bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark etmemi sağladı.

Saçları ya nemliydi ya da ustalıkla şekillendirilmiş, geriye doğru itilmiş ve dalgalı bir şekilde yüz hatlarından uzaklaştırılmıştı. Çenesi yeni tıraş edilmiş, yüzü her zamanki koyu gölgesinden arındırılmıştı. Bir milyon dolarına bahse girerim ki harika kokuyordu. Her zamanki siyah tişörtü ve kot pantolonu yerine metalik gri düğmeli bir gömlek ve siyah yün elbise pantolonu giymişti. Acaba bu sabah şık bir iş toplantısı mı vardı, yoksa buraya gelmeden önce etkilemek için giyinmesi gereken önemli bir etkinlik mi vardı diye merak ettim.

"Hatırlatsana, En İyi Arkadaş Kontrolü neydi?" Byron duvardan uzaklaştı, bu hareket dikkatimi onun kıyafetlerinden yüzüne kaydırды.

Göğsümdeki gerginlik hafifledi. Bugün kavgacılığını azaltmıştı ve en azından videoyu çekmeden önce tartışarak onun kurallarından birini çiğnememiz anlamına gelse bile katkıda bulunmaya istekli görünüyordu.

"Bu Zıtların Çekimi Yarışması. Hiç konuşmayacağız. Kullanmamız gereken fon müziği zaten uygulamaya yüklenmiş durumda. Temel olarak, seçtiğimiz başlığı yansıtan, kendin olduğun, ne yapmak istiyorsan onu yaptığın hızlı bir video gösteriyoruz. Ardından, başlığımı yansıtan bir şey yaptığım kısa bir video gösteriyoruz. Sonra telefonu yere koyup çekim yapıyoruz.

yukarı doğru kaldırın ve kollarımızı sallarken ellerinizi telefonun üzerinde tutun." Günlüğümdeki açıklamayı işaret ettim. "Ortasında 'bestfriends' kelimesi yanıp sönen bir daire içinde hızlıca dans ediyoruz. Hepsi bu kadar."

Yazdığım notlara kaşlarını çattı. "'En iyi arkadaşlar' açık bileşik bir kelime, bu şekilde bağlanmamalı."

Ah. İşte o.

Sıkıca gülümsedim, sesimden siniri uzak tutmak için gerçekten çok çalıştım. "Bunu biliyorum Byron. Ama bazen bu meydan okuma için ve sosyal medyadaki diğer en iyi arkadaş meydan okumaları için, günümüzün gençleri bunu iki değil tek kelime olarak yazıyor. 'En iyi arkadaş'ı iki ya da tek kelime olarak yazabiliriz. İkisi de olur."

Ben konuşurken göz kapakları her zamanki küçümseme hareketini yapmadı. Onun yerine çenesini hafifçe kaldırdı, hâlâ düşünceli bir şekilde beni inceliyordu ve sonra başını salladı. "Sen benden daha iyi bilirsin."

Dudaklarım, basitçe ve bir damla alay olmadan söylediği bu söz karşısında aralandı. Bir şey hakkında ondan daha fazla şey biliyor olabileceğimi kabul etmişti. Konuyu zorlamamıştı, bana aptal dememişti, sesini yükseltmemişi. Sadece kabullenmişti.

"Uh. . . ." Bön bön baktım, sonra kendimi hatırladım ve günlüğüme odaklanmayı tercih ederek dikkatimi başka yöne çevirdim. "Belki de önce başlıkları bulmalıyız."

"Birbirlerinin zıttı olmalılar, değil mi?" Masaya doğru kısa bir mesafe yürüdükten sonra ellerini bir sandalyenin arkasına koydu, uzun parmakları gevşemişti. *Güzel elleri var.*

Karnımın alt kısmında bir şey büküldü.

"Aşağı yukarı," dedim mideme aldırmadan. "Başlıklar ve ilgili eylemler ne kadar farklı olduğumuzu göstermeli." Dikkatimi ellerinden uzaklaştırmak için çörek torbasını aldım ve içine göz attım. Aç değildim ama çörekler cennet gibi kokuyordu. "Farklılıklarımızı vurguladığımız sürece her şey olabilir. Bazı insanlar

uzun boylu arkadaş, kısa boylu arkadaş. Diğerleri ise bir kişiyi parti düşkününü olarak gösterirken diğer kişiyi de bağınaz ya da içki içmeyen biri olarak göstermiştir. Başka bir videoda bir arkadaşın modaya çok düşkün olduğunu, diğerinin ise hiç düşkün olmadığını gördüm. Bu tür şeyler."

"Ne düşünüyorsun? Altyazılarımız için."

Dudaklarımı yana bükerek çörek torbasını masaya geri koydum ve haftalar önce günlüğe yazdıklarımı okumak için başımı öne eğdim. "Bir bakalım. Burada insanların zıt olabileceği yolların bir listesini yaptım. Bunlardan birini seçebiliriz."

"Özgün bir şey seçsek daha iyi olmaz mı? Bize özgü bir şey?"

Ona baktım, her ne düşünüyorsa kendimi ona hazırladım, avuçlarım aniden terledi. "Ne gibi?"

Göz kapakları o sarkık şeyi yaptı. Ama küçümser görünmek yerine hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Sen insanları seviyorsun. Ben sevmiyorum."

Ağzımın bir tarafının çekildiğini hissettim. "Reklamcınızın bu başlığı beğeneceğinden şüpheliyim."

Omuz silkti, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ne olmuş yani?"

"Kimsenin işini zorlaştırmak istemiyorum."

Byron konuyu tartışmak istercesine ağzını açtı, ben de - tartışmak istemediğimden- sözünü kestim. "Ama bu üzerinde çalışabileceğimiz bir şey olmalı. Genel fikir iyi. Benim bir sürü sosyal medya hesabım varken senin hiç hesabın olmamasına ne dersin?"

Düşünceli ifadesi geri döndü ve işaret parmağının ucunu alt dudağına bastırdı. "Bu iyi bir fikir."

Övgüsünden ihtiyatlı bir memnuniyet duyarak doğruldum. "Teşekkür ederim."

..?"

"Bu bir soru muydu?"

"Hayır . . .?" Kulağa nasıl geldiğini fark ederek aceleyle düzelttim, "Bekle. Hayır. Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Size."

Dikkati aniden daha ağır, daha yoğun hissettirdi. "Bana teşekkür etmemelisin."

İşte başlıyoruz.

Beynim alarma geçti, tüm vücudum gerildi ve bundan nefret ettim. Tek bir cümleyle, iyi niyetli sohbetimizin Byron'ın Winnie'yi eleştirdiği bir başka tura dönüşmesinden nefret ediyordum; bu da -bana hiç bağırmasa bile- dişlerimi sıkıp Byron'ı görmezden gelmeme ve gitmesini dilememe yol açacaktı. Bunu istemiyordum, hele de bundan sonra kaydedecek sekiz videomuz daha varsa.

Ama bir umut ışığı hissetmekten kendimi alamıyordum. "En iyi arkadaş "ın alternatif kabul edilebilir yazılışını açıkladığımda çok çabuk kabul etmişti ve belki de bazı öğrencilerimin ebeveynlerine yaptığım gibi, konuyu açıklamak için bir dakika ayırırsam beni dinlerdi.

Neredeyse tüm içgüdülerim anlaşmamızı sonsuza dek iptal etmemi istiyordu ama yüzleşmekten kaçınmaktan yorulmuş Winnie gerginleşmeyi, ben de susmayı reddediyordum, bu yüzden ona açıklık ve dürüstlikle hitap ettim. "Yapabilir miyiz, yapamaz mıyız? Lütfen. Yapmasak olmaz mı?" Aramızda bir şeyler olmalıydı.

"Neyi?"

"Tartışmak değil. Bana iltifat ettiğinde, sen bana etme demeden teşekkür edebilir miyim? Sen bana söylediklerimin yanlış, hatalı ya da gereksiz olduğunu söylemeden konuşabilir miyim? Bu mümkün mü?"

Gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş olan Byron alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve çiğnedi, bakışları ağırlığından ya da yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmedi ama isteğimi işliyordu, iç çarkları dönüyordu.

Parmakları sandalyenin arkalığında esnerken, koyu renkli, kanada benzeyen kaşları birbirine yaklaştı.

Bu noktada, başka bir eleştiri, söylediği şeyi neden söylediğine dair bir açıklama -duygularımın bir önemi yoktu, o haklıydı ve ek aydınlanmaya ihtiyacı olan bendim- ve Byron'a göre gerçekleri ve dünyayı parlak bir şekilde açıkladığı için nasıl minnettar olmam gerektiğine dair bir açıklama için belimi kuşanıyordum.

Ama sonra, hiçbir şey yokken, "Sen olağanüstüsün" diye geveledi.

BÖLÜM 11

WINNIE

gözlerini kısarak ona ve yarım kalan düşüncesine baktı. "Ben olağanüstü neyim?"

Dili hızla dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Hayır. Sen Olağanüstü. Siz olağanüstüsünüz. Ve senin kendini küçümsediğini görmek, duymak ... zor."

Kıpırdamadan durdum, kalp atışlarım hızlandı, onu yanlış anladığımdan emindim.

"İnsanlara doğru bir şey söyledikleri için teşekkür etmen gerekiyormuş gibi hissetmemelisin," diye devam etti, sesi temkinliydi. "Nazik ya da cömert davranmıyordum. Gerçeği söylüyordum. Bu iyi bir fikirdi. Senin de iyi fikirlerin var. Bu bir iltifat değil, bir gerçek."

Sesinin yumuşaklığıyla -sıra dışı olduğuma inandığını, iyi fikirlerim olduğunu- bir araya getirdiği bildiriler karmaşasını dağıtmaya çalıştım -bunların hepsine daha sonra takılacağımı biliyordum. Ama şu anda, ikimiz de öfkemizi kaybetmemişken, dikkatli olmak için elimizden geleni yaparken, birbirimizi kızdırmamaya çalışırken, amacıma, konuya odaklanmak istedim.

Onu görmezden gelmeyi denedim. Kibar olmayı denedim. Kaçmayı, bağırmayı, isim takmayı denedim. İş adamı gibi ve mesafeli olmayı denedim. Belki de kendim olmayı denememin zamanı gelmişti. Zor davranarak harika bir arkadaşlığı feda edecek değildim.

birbirimizi tanıyorduk. Ve eğer benim bir soytarı olduğumu düşündüyse ve kendi isteği dışında benden hoşlanmayı bıraktıysa, öyle olsun.

İşte hiçbir şey.

"Byron, eğer teşekkür etmek istersem, sen benim ifademe, uygunluğuma ya da minnettarlık oranıma karışmadan teşekkür edebilirim. Sen ya da herhangi biri beni izlemeden, yorum yapmadan ya da eleştirmeden, istediğim sıklıkta özür dilerim ya da affedersiniz ya da yeehaw ya da çok güzel bir demet hindistan cevizi var ya da ne istersem diyebilirim."

Ağzını açtı ve dilinin ucunda başka bir aşırı mantıklı argüman olduğunu görebiliyordum, bu yüzden bir Hail Mary pası denedim, bakış açımı görmesini ve anlamasını sağlamak için son bir çaba. "En azından, birinin sana bunu yapmasının ne kadar sinir bozucu ve incitici olacağını anlayabiliyor musun? Bunun özgüven üzerinde nasıl olumsuz bir etkisi olabileceğini? Özellikle de bu kişi sizin kadar yetenekli ve başarılı biriye ve dahi ağzından çıkan her kelime *sanki* dün beni suçladığınız bebekmişim gibi bir düzeltmeyse. Sanki sürekli düzeltilmeye ihtiyaç duyan zayıf fikirli bir çocukmuşum gibi."

"Sence ben-" Byron'ın ağzı kapandı, yüzünde beş perdelik bir opera değerinde duygular oynarken bakışları masaya düştü. Sonunda sıkı bir of çekti. "Senin zayıf fikirli bir çocuk olduğuna inanmıyorum ve hiçbir zaman sana böyle hissettirmek gibi bir niyetim olmadı." Sözler hırçın ama yine de alaycı değildi.

İçimi çektim ve parmaklarımı alnıma götürerek orada biriken gergin baş ağrısını ovuşturdum. "Dinle, ben Sana çok saygı duyuyorum. Sana hayranım. İnanılmazsın."

Ağzının kenarı isteksiz bir kıvrıma teslim oldu. "Benim harika olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi durduramadan tavana diktim ve boynuma dolanan sıcaklığı görmezden geldim. "Senin harika olduğunu düşünmemek imkânsız. Eğer senin harika olduğunu düşünmeseydim çok küçük bir azınlık olurdu. Ama beni yargılayacağından endişelenmeden seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum, sanki her konuşma doğru ve yanlış cevapları olan bir final sınavıymış gibi. Bunun büyük bir kısmı kendi takıntılarımdan kaynaklanıyor ama sanırım -en azından bir kısmı- ağızımdan çıkan neredeyse her kelimeyi yorumlama ve düzeltme hakkını kendinde görmenden kaynaklanıyor."

Boğazına bir yutkunma kaçtı, kaşları yeniden çatıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Her ne sebeple olursa olsun, bu videoları benimle birlikte yapmayı gerçekten istiyorsun, bana gerçekten yardım etmek istiyorsun. Yardım etme isteğinizi çok takdir ediyorum. Teşekkür ederim. Ancak, şu ana kadar, yıllar süren tanışıklığımızdan sonra bile, senin yanında rahatlayamadığımı veya kendim olamadığımı hissettim. Ama tüm bunları söylerken, senin de benim yanımda kendin gibi olamayacağını hissetmeni istemiyorum."

Bu ifade Byron'ın aniden gözlerini benimkilere kaldırmasına neden oldu. Sanki az önce sihirli sözcükleri söylemişim gibi alnı açıldı.

Ödevlerini teslim etmedikleri için, sınıfta yaramazlık yaptıkları ya da ters konuştukları için, aptalca hatalar yaptıkları için pişmanlık duyan ama özür dileyemeyecek kadar gururlu olan ya da nasıl dileyebileceklerini bilmeyen sınıftaki çocuklara cesaret verici bir gülümsemeyle barış teklifinde bulundum.

"Baştan başlayabilir miyiz?" Masanın etrafından dolanarak yavaşça onun yanına doğru ilerledim ve sesimden umudun akmasına izin verdim.

Yaklaşmamla birlikte ağırlığı geriye doğru kaydı, kolları tekrar göğsünün üzerinde katlanacak şekilde kalktı ve bana doğru döndü. "Baştan başla."

"Milyonlarca yabancının önünde en iyi arkadaşmışız gibi davranmak üzereyiz. Bundan önce olan her şey yokmuş gibi de davranamaz mıyız? Yeni bir başlangıç yapamaz mıyız?"

Geri çekilen bir adım attı. "Hayır. Yeniden başlayamayız."

Omuzlarım çöktü, gergin baş ağrısı şakaklarımın arasında zonkluyordu.

Ama en azından *denemek* konusundaki isteksizliği beni daha fazla üzmeden Byron kollarını açtı ve bir elini sağındaki mutfak sandalyesine koyarak yarım adım ilerledi ve "Duracağım" dedi.

Kıpırdamadan durdum. "Durmak mı? Neyi durduracaksın?"

Dudakları sıkılaştı, gözleri sertleşti ve bakışlarının ardında kibir değil kararlılık olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. "İstenmeyen tavsiye ve yorumlarda bulunmayı bırakacağım," dedi sonunda, yumuşak ve temkinli bir ses tonuyla. "Özür dilerim Winnie."

Birbirimize baktık, ismimin *-gerçek* ismimin- sesi aramızda yankılanıyordu ve ben kendimi tutamadım. Gülümsedim.

"Ama bazı şartlarım var."

Gülümsemem genişlerken bile gözlerim kapandı. "Bilmem gerekirdi." Bu sözleri ondan çok kendime söyledim.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve devam etmesini işaret ettim. "Devam et. Şartların neler?"

"Bu yaz New York gezisi bitene kadar seni arayabilirim. Ve mesaj atabilirim."

"Tamam." Bildiğim kadarıyla beni her zaman arayabilir ve mesaj atabilirdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmede.

"Ve bana bir daha felç geçirip geçirmediğimi, şaka yapıp yapmadığımı ya da seninle dalga geçip geçmediğimi sormayacaksın-" Başını çevirdi, gözleri sandalyenin üzerinde duran eline kayd. "Dün söylediklerim hakkında," diye bitirdi sonunda.

"Pekâlâ," dedim sessizce, bir yandan granit profilini incelerken bir yandan da vücudumun onun varlığına verdiği girdaplı, sıcak, ürpertici tepkiyi bastırmaya çalışıyordum. Byron'ın yüzü tamamen keskin açılar ve dramatik çizgilerden oluşuyordu, gerçekten muhteşemdi. Hâlâ bu güzelliğe, bu parlaklığa ikna olmuş değildim,

Kara kara düşünen dahi bana karşı bir şeyler hissediyordu ama bunu sormamı istemezse sormazdım. "Başka bir şey var mı?"

Gözleri hareket etti, benimkileri kesti. "Bana hâlâ inanmıyorsun, değil mi?"

"Bu konuda konuşmaya iznim olmadığını söylediğini sanıyordum."

Yüz ifadesi düzleşmiş gibiydi. "Belki de videoya çekmeliyiz."

Uzandım ve telefonumu aldım, tam olarak telaşlanmamıştım ama buna yakın bir şeydi. "Elbette."

Video çekmek mi istiyordu? İyi o zaman. Ama bu biraz saçma geliyordu, sanki odadaki fili görmezden geliyormuşuz gibi. Fili tartışmak istemiyorsa bana neden fili anlatsındı ki? Hiç mantıklı gelmedi.

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordu, kelimeleri monotonda.

Duşta-

"Uh-" Kendimi hızlı bir şekilde salladım, aceleyle hatalı düşünceyi ittim "-bir bakalım. Seni odamda, masamda yazıyormuşsun gibi çeksek nasıl olur? Dizüstü bilgisayarımı kurabilirim. Yoksa not defteri mi kullanıyorsunuz?"

"Buraya oturacağım." Konuşurken yanındaki sandalyeyi çekti ve kollarını kavuşturarak oturdu. "Devam et."

"Ben-beni istiyorsun-"

"Kayda başla."

"Uh, tamam."

Kamera uygulamamı açtım ve Video'yu seçtim, onu doğal bir açıyla kadrageye yerleştirmek için telefonu indirdim. Gözleri ileriye bakıyordu, dürüst ve vurdumduymazdı. Bekliyor gibiydi, ben de kırmızı düğmeye bastım ve kayıta olduğumu bildirmek için başımı salladım, ama o hiçbir şey yapmadı. Sadece kameraya baktı, bakış yarışına girmiş huysuz bir heykele benziyordu.

Bir kahkaha attım. "Tek yapacağın bu mu? Kameraya bakmak mı? O seksi gözlerinle insanları hipnotize etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, kesinlikle işe yarıyor."

Sözlerim üzerine soğuk cephesi çatladı, kaşları hızla birbirine yaklaştı. Ama sonra yavaş bir gülümseme -sağ taraftan başlayıp sola doğru kayarak- ağzını kapladı. Biraz dişleri bile görünüyordu.

"Seksi gözler mi?" Söz konusu gözler yavaş yavaş telefonun üstünden benimkilere kaydı ve çenesini kaldırarak arkasına yaslandı. Bakışlarımız kilittlendi. Kalbim yerinden fırladı.

"Ah, hadi ama," dedim, uygunsuz bir şekilde nefessiz kalmıştım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır. Anlat bana." Yüz ifadesindeki bir şey bana çok tanıdık geldi.

Neredeyse bir anda, onu daha önce gördüğüm yere yerleştirdim. Haftalar önce evinde kucağına oturduğumda bana baktığı gibi şimdi de bana bakıyordu, sanki beni düşünüyordu. Hem de çok. Yüz hatlarının arkasından aynı sıcak ve muhtaç titreşim geçti ve baş döndürücü bir kızarıklık yanaklarımdan yukarı doğru yükseldi, boynumun arkasına ve kulaklarımin arkasına sıcaklık yayıldı. Kanım yavaşça pompalandı, midem tekrar alçaldı ve bu sabahki duş fantezim hafızamda tekrar oynamak için o anı seçti.

Gülümsemesi azaldı. Dudakları aralandı. Göğsü inip kalktı. Gözlerini kırıştırdı.

"Pekâlâ. Sanırım bu iyi." Sinir bozucu bir şekilde kelimeleri söylemekten çok ciyakladım ve videoyu durdurmadan önce arkamı döndüm. Ellerim titriyordu ve beni telefonla uğraşırken görmesini istemiyordum.

Düşünemiyordum. Ne hakkında konuşuyorduk?

Ah, evet.

Vücudum Byron'a karşı büyük bir seksi arzu duyuyordu ve görünüşe göre vücudumun büyük seksi arzuları tam olarak aşırı utanç gibi hissettiriyordu.

On adım ötedeki oturma odasına doğru ilerlerken avucumu göğsüme bastırdım ve ne yaptığımıza, neden burada olduğuna odaklanmaya çalıştım. *Videoya. TikTok için. En İyi Arkadaş Check-In'i için.*

"Benimki için selfie modu yapacağım, beni çekmene gerek yok. Bu işe yarayacaktır." Havada bir el salladım. "Ya da belki Amelia bunu daha sonra yapabilir. Bakalım..."

Odaya göz gezdirirken, umutsuzca bundan sonra ne yapmamız gerektiğini hatırlamaya çalıştım. "Ah! Doğru ya. Bunu buraya yerleştireceğim." Kameramı video selfie moduna geçirdim ve yere yerleştirdim. Sonra yarı dönerek elimi Byron'a doğru uzattım. "Şimdi Sprockets'ta dans etme zamanı." *Saturday Night Live* göndermesinin çok muğlak olup olmadığını umursamadan hafif ve kaygısız olmaya çalıştım. Beynim şu anda aptal otomatik pilottaydı.

Kendini koruma.

"Sprockets?" Byron beni oturma odasına kadar takip etti ve elini benimkinin içine kaydırды, dokunuşu kolumda bir elektrik titremesine yol açtı. Elimin titrediğini hissetmiş olmalıydı. Gözleri benimkilere kaydı ve soruyla hafifçe genişledi.

"Kusura bakmayın. Burası soğuk. Her neyse." Diğer elini de tutarak, tam telefonumun üzerinde yüz yüze gelene kadar onu kendime çektim ve ellerimin onun ellerinde ne kadar güzel hissettirdiğini fark etmemeye çalıştım. "İzin ver-" Eğilip Kayıt düğmesine dokunmak için parmaklarını kısa süreliğine serbest bıraktım, sonra doğrulup ellerini yeniden yakaladım. "Kollarımızı bu şekilde ileri geri hareket ettiriyoruz." Birleştirilmiş ellerimizi bir araya getirip sonra birbirinden ayırarak neredeyse çılgınca gösterdim. "Ama aynı zamanda böyle daire şeklinde de hareket ediyoruz." Kollarımızı sallamaya devam ederek kenara çekildim, onu da kendimle birlikte çektim ve ikimizin de hâlâ çekimde olduğundan emin olmak için telefonumun ekranına baktım.

Öyleydik. Bu da tek yapmam gerekenin gözlerini kaçırmayı bırakıp on saniye kadar dansımızı kaydetmek olduğu anlamına geliyordu, sonra işimiz bitecekti.

"Bu çok saçma," dedi, ses tonu düzdü ve dikkatimi çekti. Huysuz ifadesi beni güldürdü ve bu bir ilkti.

"Ne? Dans etmeyi sevmiyor musun?" Alay ettim. "Eğer doğru hatırlıyorsam, sırada Zehirli Dans Yarışması var. Ve mükemmel bir uyum içinde olmamızı istiyorum."

"Bana pratik yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Byron'ın benimle birlikte dans yarışmasına katılacağına dair hiçbir beklentim yoktu. Hatta listeyi ilk hazırladığımda Jeff'in bile yapacağını düşünmemiştim.

"Hareketler yasal olarak zorlayıcı ve pratik gerektiriyor, evet. Ama pratik yapmak istemediğini belirttiğin için ben kendi başıma yaparım, sen de ne bileyim yanımda olursun diye düşündüm." Bu noktada, kollarımızı sallarken dar bir daire içinde hareket ettiğimiz yeterince görüntüye sahiptik, ancak ikimiz de kaydı durdurmaya istekli görünmüyorduk. "Sonunda adamın kızı batırdığı ve tek yaptığı şeyin bu olduğu havalı bir tane gördüm. Kız orijinal dansın koreografisinde *harikalar* yaratırken, adam tüm dans boyunca orada durdu. Sonra BAM! Dip. Bir patron gibi-"

Byron aniden beni öne doğru çekti. Beni kolumdan yakalayıp ustalıklı döndürme yüzüm göğsüne çarpacaktı ve bir de baktım ki beni yere yatırmış. Alçaktan.

Ellerimi ilk çektiğinde irkilerek nefes almıştım ve şimdi üzerime eğilmiş, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, güçlü bir kolu belime sıkıca sarılmış, ağırlığımı tamamen desteklerken, diğer elinin parmakları belime doğru yayılırken hâlâ o nefesi tutuyordum.

O kadar yakındı ki, gözleri ve keskin yüz hatları görüş alanımı dolduruyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu, tıpkı kucağına oturduğum o günkü gibi. Ama bu sefer bana dokunuyordu ve yalnızdık. Ama daha önce olduğu gibi, onun kokusunu alabiliyordum ve Tanrım, çok, çok, çok güzel kokuyordu.

Çabuk! Kokla onu. Kokusunu belgele. Daha sonra feromon araştırmalarınız için yazın.

Evet, her zamanki çam ve sandal ağacı tıraş losyonunu sürmüştü. Ama alttan alta sıcak, rahat, temiz ve baharatlı kokuyordu. Kokladığım her şeyi, bana nasıl hissettirdiğini ve vücudumun nasıl tepki verdiğini -ayak parmaklarımın kıvrılmasından başımdaki hafifliğe kadar- çılgınca ayırtırmaya çalışırken bakışlarım aşağıya kaydı.

"Bu iyi mi?" Dudakları kelimeleri şekillendirdi ve ben onları büyüleyici buldum.

"Hangi tıraş losyonunu kullanıyorsun?" Üst dudağının sağ tarafına, birinden ya da bir şeyden tiksindiğinde kıvrılan noktaya bakarak sordum. Orayı yalamak istedim. *Bunu belgeleyin: dudak büktüğünde dudağının kıvrılan kısmını yalama arzusu.*

"Tıraş losyonum mu?" Kolunu sıkarak beni kendine çekti.

"Neden?" "Um . . ." Nasıl cevap vereceğimi tartıştım, çabucak bir tanesinde karar kıldım

gerçeğin versiyonu. "Bir Instagram videosu için yapmak istediğim bir STEM şeyini düşünüyordum."

Başını geriye çekti ve bakışlarımı ağzından kaldırdığımda kaşlarının arasında derin bir V harfi ile yüzümü incelediğini gördüm. Bu sırada gözlerim onun güzel gözbebekleri arasında geziniyor, ela, yeşil ve mavi halkaları ezberliyordu. *Seksi gözler.*

Yavaşça bizi düzeltti. Avuçlarımın göğsünde olduğunu fark etmemiştim, ta ki biz tamamen doğrulana ve o beni bırakıp kendini çekene ve ellerim vücudunun sıcak, katı duvarı yerine havaya değene kadar.

Ağzını kapatan Byron eğildi, telefonumu aldı, Kaydı Sonlandır düğmesine bastı ve bana uzattı.

"Al," dedi, telefonu elime bıraktı ve kabaca yanımdan geçip ceketini bıraktığı sandalyeye doğru ilerledi. Kapıya doğru yürüyüp omzunun üzerinden "Haftaya görüşürüz" diye seslenirken niyetini tam olarak anlamaya fırsatım olmadı.

* * *

"Nasıl geçti? Kaç video çektin? Hiç yayınladın mı? Hâlâ yükleniyorlar mı? Yeni bir şey geldiğini görmedim." Ön kapının kapanma sesini duyunca yana doğru eğildim ve Amelia'nın hızlıca sorduğu sorularla odamdan dışarı bakıyor ve Amelia ile Elijah'a el sallıyordum.

"Kar ayakkabısıyla yürüyüş nasıldı?"

"Eğlenceliydi. Hey, harika bir koku alıyorum." Elijah-katmanları soyuyor

-Burnunu mutfağa kadar takip etti. "Bize yemek mi yaptın? Bu ... bu düşündüğüm şey mi?"

"Sana söylüyorum, işte tam da bu yüzden asla senin yanına taşınamam." Amelia bana göz kırptı. "Winnie'nin yemeklerine erişimimizi kaybedeceğiz ve o zaman bana haftalık lezzeti kim yapacak?"

Elijah ellerini kaldırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama ya Winnie bana senin en sevdiğin yemeği yapmayı öğretseydi? O zaman eve, bana ve haftalık lezzetine gelebilirdin."

Midem bulandı ve hem onları hem de kendimi biraz yalnız bırakarak yatak odama geri döndüm. Elijah ve Amelia'nın birlikte yaşamayı konuştuklarını biliyordum. Bir yılı aşkın süredir çıkıyorlardı ve birbirleri için mükemmellerdi. Arkadaşım için çok mutluydum.

Ama aynı zamanda panikliyordum. Birazcık. Ya da çok.

Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın. Yeni bir oda arkadaşın olacak. Büyütülecek bir şey değil. Önemli olan Amelia'nın mutluluğu.

Gözlerimi kısarak dizüstü bilgisayarımın ekranına, online sisteme girdiğim notlara bakarken, koşuya çıkmak için çok geç olup olmadığını merak ettim. Bugün henüz apartmandan dışarı adım atmamıştım. Kütüphaneye gitmeliydim. Ya da Pike Place Market'e gidip Serena'nın standında turistlere seksi çayını satmasına yardım etmeliydim.

Byron gittikten sonra bütün gün sessiz bir yerde tek başıma oturup ödevlerimi not etmekten başka bir şey yapmalıydım.

Ama yarın, okulun son ayı için laboratuvar malzeme kutularını bir araya getirmekle geçecekti. Haftada iki deney planlamıştım ve malzemelerin ayrılıp kutulanması gerekiyordu. Bugün not verme, verileri girme ve geride kalan birkaç öğrenci için özel çalışma paketlerini bir araya getirme ve aynı zamanda daha zorlayıcı materyallere ihtiyaç duyan öğrenciler için farklı özel paketleri bir araya getirmek için tek günümdü.

"Eee?" Amelia, kar pantolonunun kumaşı her adımda sallanan bir ses çıkararak odama girdi. "Ne oldu? Byron geldi mi? Videoyu sen mi çektin?"

Dizüstü bilgisayarımı işaret ettim. "Hâlâ düzenliyorum." Videolarımı düzenlemek için genellikle TikTok kullanmazdım, PC için ücretsiz bir program kullanırdım. Dizüstü bilgisayarım telefonumdan çok daha yeniydi ve bu nedenle düzenlemeleri işlemede çok daha hızlıydı. Ancak canlı videolar için telefonum yeterliydi.

"Görebilir miyim?" Ellerini birbirine sürterek yatağımın yanındaki sandalyeyi masaya doğru çekti.

"Tabii." Video düzenleme programına girdim ve tam ekran yaptım. Sonra oynat tuşuna bastım. Sonra arkama yaslanıp küçük tırnağımı ısırdım, Byron'ın yüzü görüldüğü anda iç organlarım düzensiz davranmaya başladı.

"İşte Byron." Amelia gülümsedi ve yüzünün altına eklediğim başlığı okudu. "'BYRON: hiçbir güncelleme paylaşmıyor, hiçbir gönderi yapmıyor, sosyal medyası yok ve sinsi bir dalgıç' . . .?" Döndü ve bana baktı. "Dipper mı? Byron dalmaz."

"Videoyu izle."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç sigara bile içmedi. Asla daldırma yapmaz."

"İzle."

Ona istemeden gözlerinin seksi olduğunu söyledikten sonra gülümsediği görüntüyü kesmiştim. Belki de tuhaf davranıyordum ama kaydın o kısmını kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Ayrıca, Winnie'nin tuhaf olduğu savıma ek bir kanıt olarak, gülümsemesinin görüntüsünü kendim için sakladım ve bir flash bellek ve bulut da dahil olmak üzere üç farklı yere kaydettim. Ayrıca belki yüz kez izlemiş, her seferinde ateşlenip telaşlanmış ve ürpermişim; bu da vücudumun Byron'a verdiği tepkinin tamamen feromonlardan kaynaklanamayacağının bir kanıtıydı. Onun fiziksel varlığı olmasa bile biyolojim tepki veriyordu.

Kayıt, Amelia'nın eski iPad'i, dizüstü bilgisayarım ve Kindle Fire'imdaki durum güncellemelerini kontrol ediyormuş gibi yaptığım bir selfie videosuna geçti - hepsi de mutfağın etrafına yayılmıştı. Alt yazıda "WINNIE: sürekli videolar, öğreticiler hazırlıyor ve güncellemeler yayınlıyor, her yerde hesabı var, Myspace'de bile (Sana inanıyorum, Myspace!) En iyi arkadaşının dips olduğunu bilmiyor." yazıyordu.

Amelia kelimeleri okuduktan sonra gülümsedi ve burnunu kırıştırdı. Video, ekranın ortasında "Bestfriends" yazısı yanıp sönerken, kollarımızı sallayarak yukarıdaki daire içinde hareket ettiğimiz yer çekimine geçti. Ve sonra, tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi aniden öne doğru çekildim ve

Başlık bir anda "HİÇ KİMSE İSPANYOL SORGUSU VEYA BESTIE DİP BEKLEMİYOR!" olarak değişti.

Amelia güldü, bir kez alkışladı ve arkasına yaslandı. "Aman Tanrım, bu harikaydı. İkiniz harikaydınız. Şimdi anlıyorum, *dalıyor*." Gülümsemesini bana çevirerek, "Seni batıracağını biliyor muydun?" diye sordu.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu."

Parmak uçlarıyla omzumu itti. "Gördün mü? Byron'ın bunu prova etmemeni ya da sahnelememeni önermesi çok zekiceydi. Sürprizin gerçek görünüyordu çünkü gerçektir."

"Ah, Byron. Güzel bir yüzden daha fazlası."

Bu onu yine güldürdü. "Sanırım balo dansı dersleri sonunda işe yaradı."

Kıkırdadım ve ona doğru *evet anlamında* bir yan bakış attım.

Ayağa kalktı, gerindi. "Neden yayınlamadın? Harika bir şey."

"Uh" Dizüstü bilgisayarımı kapattım, ben de ayağa kalktım. "Önce Byron'a gönderip onun da onayladığından emin olmam gerektiğini düşündüm."

Byron'la bu öğleden sonra videoyu çekmeden önce ileriye doğru on dev adım attığımızı ve aniden gittiğinde en az yedi adım geriye gittiğimizi hissettim. Yani, evet. Videoyu henüz yayınlamamış olmamın bir nedeni de önce ona gönderip onayını almak istememdi. Tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü sosyal medya hesaplarını silmişti ve burada ekstra bir önlem alınması gerektiğini düşündüm.

Ancak henüz bir şey paylaşmamış olmamın diğer nedenleri benimle, biyolojimle, dün onun evinde yaptığı kırbaç açıklamasıyla ve videoyu herkese açık olarak paylaşmayı düşündüğümde hissettiğim kafa karıştırıcı dehşet duygusuyla ilgiliydi.

"Hadi, yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Esneyen Amelia odamdan dışarı çıktı. "Diyorum ki, eğer kucaktakinin canlı yayına çıkmasını umursamasaydı

Onun izni olmadan, bununla bir sorunu olmayacaktır. Bunu yayınlamalısın."

"Aynen öyle." Bakışlarım masamın üzerindeki, Byron'ın fazladan görüntülerini kaydettiğim üç yerden biri olan USB belleğe kaydı ve ciğerlerimi sıcak ve endişeli bir şey sardı. "Güvende olmak üzmekten iyidir."

BÖLÜM 12

BYRON

Even sosyal medya uygulamalarını indirip çalıştırabilen bir akıllı telefona sahip olduğum ve bu uygulamalarda hesaplarım olduğu zaman,

Hesaplarımın etkileşim ve etkinliklerini (yorumlar, beğeniler, abonelikler, vb.) hiç gözetlememiştim. Diğer hesapların durumunu ve içeriklerini de defalarca kontrol etmemiştim. Bu tür davranışlar, uzun zaman önce "aktif bekleme" olarak adlandırdığım kategoriye giriyordu. Beklemenin hiçbir türü bana çekici gelmiyordu.

Yine de geçen Cumartesi Winnie'nin dairesinden ayrıldığımdan beri neredeyse günün her saatini sürekli, felç olmuş bir halde, aktif bir bekleyiş içinde geçiriyordum. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, uygulamanın ana sayfasına girip bazıları beni güldüren videolar arasında düşüncesizce geziniyordum. Diğerleri, özellikle de Kızını Duvara İğne Yap gibi bir etikete sahip bir meydan okuma, Winnie ile asla harekete geçemeyeceğim fikirlere ilham verdi.

Yine de fikirler güzeldi.

Bugün üçüncü kez ekranı yenilerken, profilindeki simgeler ve video önizlemeleri kendilerini düzenlerken kaşlarımı çattım. Sayfayı yenilemeden önce var olanın birebir kopyası beni karşıladı. Winnie yeni videomuzu hâlâ göndermemişti.

Listesindeki zorlukları kaydedebilmek için onun aramasını ya da mesaj atmasını bekleyerek geçirdiğim o üç hafta ile arafta geçirdiğim şu son birkaç gün arasında beklemekten yorulmuştum. Bilmek istiyordum.

Telefonumu aradım ve ona mesaj attım.

Byron: Videoyu yeniden çekmemiz gerekiyor mu?

Son iki saat içinde yazabildiğim tek kelime olan, kolayca yazılmış yedi kelimeye baktım. Sandalyemde öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Geçen hafta gözlerime seksi demişti ve ben de o anı sık sık tekrarlayarak kendimi şımartmışım; acaba bu sözlerinde ciddi miydi yoksa sadece kamera karşısında bir tepki almak için mi söylemişti diye merak ediyordum.

Yanıtı gelir gelmez okudum.

Hayır. İyi oldu. Ayrıca, merhaba. Nasılsın?

Byron: Bunu neden yayınlamadın?

Byron: Güzel.

Byron: Sen mi?

Yazdığım bu yeni yedi kelimeye baktım - on dört oldu. Bir an sonra telefonum titredi, ekranda Winnie'nin numarası yanıp sönüyordu.

"Alo?" Kendime ucuz kapaklı telefonu o kadar sıkı tutmamamı söyleyerek cevap verdim.

"Selam, videoyu iki nedenden dolayı göndermedim."

"Tamam."

"Birincisi, aniden gittin. Bana kızgın olduğundan biraz endişelendim. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Hiç de değil." Her şeyi doğru yapmıştı. Hem de çok doğru. Ve mesele de buydu.

"Emin misin?"

"Evet." Ona dokunmanın, onu kollarımda tutmanın dokunsal anısını zihnimden silmeye çalışırken boğazımı temizledim. "Bundan bir şey çıkarma. Diğer sebep ne?"

"Sen bir şey söylemeden önce, ki muhtemelen benim bir meyveli kek olduğumu düşüneceksin, yine de bunun -videoların-samimiyetsiz olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Bana inanma konusundaki isteksizliğinin bir tereddüt kaynağı olarak kalması hem rahatlatıcı hem de rahatsız ediciydi. Anlaşmamızı iptal etmeye kesin olarak karar verdiğinden endişelenmiştim. Winnie'nin tereddüt hissetmesi, etkileşimlerimizi tamamen sona erdirmekten çok daha tercih edilebilirdi. "Bunu zaten hallettik."

"Anlaşmadık. Bunu tartışmamı yasakladın."

"Bu hiç de doğru değil. Bunu tartışmanızı yasaklamadım. Bunu sorgulamamanızı ya da beni felç geçirmekle suçlamamanızı *rica* ettim."

"Siz benim-" Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Biliyor musun, bunun bir önemi yok. Bu noktada mesele benim senden hoşlanmam ya da senin benden hoşlanman değil, o kısmı kabul ettim."

"Öyle mi?" Dik oturdum.

"Bekle ve şunu çıkarmama izin ver, tamam mı?" "Tamam."

"Bu benim içeriğimle ilgili. Belki de sen haklıydın. Belki de genç kadınları STEM alanında kariyer yapmayı düşünmeleri için kandırıyorum."

Hafızamı yokladım. "Bunu ne zaman söyledim ki?"

"Tam olarak böyle söylemediniz ama yardım etmeyi ilk teklif ettiğinizde bende bıraktığınız izlenim buydu."

"O halde hassasiyet adına bu yanlış izlenimi düzeltmeme izin verin. Genç kadınları STEM alanında kariyer yapmaları için kandırdığınızı düşünmüyorum. Onlara ilham vermeye çalışıyorsunuz ve vereceksiniz de."

Yorumlayamadığım kısa bir ses çıkardı. "Bunun için teşekkür ederim. Ama belki de Amelia ve benim hazırladığımız bu plan - tüm plan, tüm ekstra, STEM dışı materyaller, makyaj eğitimleri, diğer meydan okumalar, seninle olan videolarım - yeni takipçiler kazanmak için yanlış bir yoldur. Belki de tüm plan samimiyetsizdir. Ve kötü. Ve yanlış."

"Katılmıyorum." Kelimeler otomatik olarak ifade edildi ve ağzımı kapatmamı gerektirdi.

Onun endişelerine katılıp katılmadığımı -gerçekten katılmadığımı- bilmiyordum. Belki de endişeleri haklıydı; belki de hesabında sunulan içeriği çeşitlendirmek zararsız olmaktan ziyade ikiyüzlülük kategorisine giriyordu. Ben hiçbir zaman amaçların araçları haklı çıkardığı bir insan olmadım. Bu nedenle endişelerini anlıyor ve takdir ediyordum.

Yine de o videoları onunla birlikte çekmek istiyordum.

"Neden aynı fikirde değilsin?" diye sordu.
telefonda çıtladı.

Bu garip ses karşısında kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Ayın geri kalanı için laboratuvar kitlerini bir araya getiriyorum. Pazar günü doğru boyuttaki kutulardan kalmamıştı. Goodwill'de bulduğum Tupperware'leri kullanıyorum. Gerçekten iyi istifleniyor."

"Neredesin? Neredesin?"

"Okuldaki sınıfımda."

"Ne halt ediyorsun-" Tam "*Perşembe günü saat 19:00'da ne halt etmeye çalışıyorsun?*" diye soracakken sözümü kestim.

"Ne?"

"Boş ver." Onun adına duyduğum öfkenin tadı keskin ve asidikti. Benden istenmeyen fikirler sunmayı bırakmamı istemişti. Duracaktım. Kadın tanıdığım herkesten daha çok çalışsa, bilim, mühendislik, teknoloji ve matematik konularında inanılmaz bir yeteneğe sahip olsa, hem zamanını hem de diğer insanları etkileyici bir şekilde yönetse, birden fazla talep ve önceliği gerçek bir neşeyle dengelese, potansiyel sorunları gerçek sorunlara dönüşmeden önce tespit edip öngörse ve kendisine sözleşmeli bir hizmetçi gibi davranılmasına izin verse bile.

Bir CEO, başarılı bir girişimci, bir patent avukatı, bir astronot - herhangi bir şey- olabilir. Ama o takdir edilmeyen, çok çalışan ve az maaş alan bir öğretmen olmak istedi. Ve bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yoktu.

"Byron? Hâlâ orada mısın?"

"Öyleyim."

"O zaman söyle bana"-onun tarafından bir başka telefon sesi daha -"Neden katılmıyorsun?"

"Neden mi katılmıyorum? Karşılıksız emeğe mi?"

Sesi bir oktav alçalarak, "Hayııır," dedi. Bana gözlerini devirdiğinden emindim. "Sosyal medya hesaplarımdaki yeni içeriklerin samimiyetsiz olmadığı konusunda neden benimle aynı fikirde değilsin? Bunu bana açıkla. Bunu düşünmeme yardımcı olacak birine ihtiyacım var ve sorduğum herkes -Serena, Elijah, John, Jason, Amelia, Lauren- hepsi bunu fazla düşündüğümü söylüyor ama bana bunun neden yanlış olmadığını söyleyemiyorlar. Hâlâ kendimi rahatsız ve huzursuz hissediyorum ve bunu görmezden gelemem. Bana nedenini söyle Byron."

"Benim fikrimi mi istiyorsun?"

"Evet. Bu gezegende bana acı gerçeği söyleyeceğine ve duygularımı umursamayacağına güvendiğim biri varsa o da sensin."

Bu ne lan? "Senin duygularını önemsiyorum."

"Öyle değil-özür dilerim, yanlış anlaşıldı. Fikirleriniz için mantıklı, nesnel nedenleriniz olduğunu kastetmiştim. Araştırma yapıyorsunuz. Wikipedia'dan daha fazlasını biliyorsunuz. Gerçeği duymak zor olsa bile dürüstsünüz ve ben buna saygı duyuyorum. İhtiyacım olan şey bu."

"Oh." *Kahretsin.* "Tamam." Saf, katıksız panik neredeyse beni boğuyordu. Ne kadar ironik. Bir davayı savunmak için sadece bencil güdülere sahip olduğum tek an, Winnie'nin tavsiyemi istediği tek andı. Tam da bu yüzden asla yalan söylemedim ya da röportaj vermedim.

Eldeki tüm verileri, olguları ve gerçekleri değerlendirmek için üç saniyeden fazla zaman gerekir. Savunulabilir bir pozisyona gelmeden önce bakış açıları.

Omuzlarımı sandalyenin arkasına yaslayarak odağımı tavana çevirdim ve çılgınca - kendi bakış açımdan - yersiz gerçek dışında geçerli bir açıklama aradım.

Arkadaşlarının gerekçelerini yakından yansıttığını düşündüğüm başka nedenler de vardı: öğrenci kredilerini geri ödemek için bu gelire ihtiyacın var; bu iş için en iyi kişi olduğundan şüphem yok ve bu nedenle takipçi sayına bakılmaksızın bunu hak ediyorsun; kitlen ne kadar geniş olursa, o kadar fazla etki yaratırsın; insanlar senin parlaklığına maruz kaldıklarında, şüphesiz onlara STEM'de kariyer yapmayı düşünmeleri için ilham vereceksin.

Bu argümanların her biri benzer şekilde *yankı buldu. araçlar.* Onun rahatsızlığının temelinde de bunun yattığından şüpheleniyordum. Winnie de amaçların araçları haklı çıkardığı bir insan değildi.

"Eee?" Öfkelendi. "Bana doğruyu söyle."

Seni görmeyi dört gözle beklediğim ve seni öpmek istediğim için videoları yapmalıyız. "Yani ..." Gerçeği söylemenin onu felç geçiriyor olabileceğim dışında hiçbir şeye ikna etmeyeceğinden şüphelenerek duraksadım. Tekrar. "Açık olmak gerekirse, bu bir tavsiye mi?"

"Dediğim gibi, evet. Doğru. Bu talep edilen bir tavsiye. Lütfen bana tavsiyede bulun, Byron-Wan Kenobi."

"Tamam." Boğazımı temizledim, biraz daha oyalandım ama bu yeterli değildi. Düşünemiyordum. Kâğıt üzerinde daha iyiydim. Benden bir teknik rapor isteseydi ve bana bir hafta verseydi, hiç sorun olmazdı. Zamana ihtiyacım vardı.

"Hey-so . . ." *Bana ne zaman kazandıracak?* "Buraya gelmelisin."

SIKTIR! Olmaz öyle şey!

"Ne?"

Dün rugby maçına giderken giydiğim, içinde uyuduğum ve hâlâ giymekte olduğum eşofman altıma baktım. Tıraş olmamıştım. Leş gibi kokuyordum.

"Buraya gel." Kendi aptallığımda boğuldum. "Sonra da bunu konuşabiliriz."

"Oh. Uh, bugün mü?"

"Ya da yarın-" Onun yerine ben konuştum. Yarın mükemmel olacak. Daha da iyisi, gelecek hafta. Duş alabilir, tıraş olabilir, çamaşır yıkayabilir, evi temizleyebilir, yaprakları tırmıklayabilir, onu karşılamak için uygun bir şekilde giyinebilir ve bir argüman yazabilir, tüm açılardan düşünebilir, karşı argümanlar, düzenleme, gözden geçirme, düzenleme, ekleme, silme, sonlandırma yapabilirdim.

"Yarın *Stardew Valley* var ve bunu kaçırmak istemiyorum. Ama ben bugün gelebilirsin. Burada işim bitiyor. Yemek yedin mi? Akşam yemeği getirmemi ister misin?"

Yaklaşık bir saat önce mutfak lavabosunun başında iki kase mısır gevreği, üç yemek kaşığı fıstık ezmesi, bir kutu ton balığı ve iki muz tüketmişim. "Sipariş vereceğim."

"Hiçbir şey sipariş etmeyin. Restoran yemekleri çapraz kontaminasyon nedeniyle beni hep hasta ediyor. Zaten markete uğramam gerekiyor. Ve bana iyilik yapan sensin. Yemeği ben getiririm."

"Sana iyilik yapmıyorum." *Ben kötü bir adamım. Kötü, pis, kokan bir adam.* "Fred, yemek getirme."

"Yemek getiriyorum. Birazdan görüşürüz. Bye!"
Telefonu kapattı.

BÖLÜM 13

BYRON

Duş aldım, Şık benim saç geri-away itibaren
benim ve tıraş oldum. Acele ettiğim için boynumun
yan tarafını kestim,

Bunun üzerine bir parça tuvalet kağıdı koparıp küçük yaraya
bastırdım.

"Kahretsin."

Yatağımın yanındaki çamaşır sepetini karıştırdım, kendi kendime
ne olduğu belirsiz bir çamaşır yığını biriktirmektense kıyafetleri
çekmecelere koyup dolaplara asmayı daha iyi becereceğime yemin
ettim.

"Aptal."

Winnie'ye mesaj atmaya çalışırken arka merdivenlerden koşarak
indim ve ayağım kaydı. Son saniyede tırabzanı tuttum, bu da
telefonumun elimden fırlayıp en alt basamağa uçmasına neden
oldu. Orada bir şangırtı ve çarpmayla yere düştü, parçalandı.
Donup kaldım.

"Hmm."

Cihazı bırakarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım, eski bir defterden
bir parça kâğıt kopardım ve bir santimlik bandı yırttım. Keskin bir
kalemle *Fred-kapı kilitli değil, içeri girin, yiyeceklerinizi dışarıda
bırakın yazdım* ve bu kez ön merdivenlerden çıkarak aceleyle mesajı
ön kapının dış yüzeyine yapıştırdım.

"Tamam. Güzel."

Hiçbir mantıklı neden yokken nefes nefese kalmış bir halde koşarak mutfağa gittim ve akşam yemeği için ne yapacağımı düşünerek lavabodaki bulaşıkları yıkadım. Makarna değil tabii ki. Tako da olmazdı, sadece un ekmeğim vardı. Diğer fikirler de benzer nedenlerle çabucak reddedildi. Ne yemişti ki?

Bulaşıklara ara vererek, damlayan ellerimle buzdolabını açtım ve olasılıkları inceledim. Bir dakika sonra, bıkkın bir halde, buzdolabından buğdaysız olduğu kesin olan her şeyi -peynir, bonfile, mantar, yeşil soğan, marul, üzüm, yumurta, patates- aldım ve tezgaha yaydım.

Alt dudağımı başparmağım ve işaret parmağım arasında sıkıştırarak, bir yemek kendini belli edene kadar seçeneklerime baktım: biftek, kızarmış mantar ve fırında patates.

Gereksiz malzemeleri buzdolabına geri koyduktan sonra patatesleri fırına yerleştirdim, bulaşıkları bitirdim, bulaşık makinesini çalıştırdım ve istemeden de olsa onu mısır gevreği artıkları ya da ekmek kırıntılarıyla zehirlemek istemediğim için tezgahı üç kez özenle sildim.

Ocağın gazlı ızgarasını önceden ısıtmayı ve biftekleri baharatlamayı henüz tamamlamıştım ki, belli belirsiz bir "Alo? Byron?"

"Siktir. Kahretsin. Siktir." Dönerek biftekleri ızgaraya yerleştirdim ve çekmecedeki folyo ararken "Mutfakta," diye seslendim. Dövülebilir metal levhayı bifteklerin etrafına sıkıştırmayı bitirdiğimde ve bir kesme tahtası almak için döndüğümde ortaya çıktı.

"Merhaba." Geriye doğru sallandım, onu incelerken kaburgalarımın altında tutuşan kıvılcımı bastırdım. Parlak gözler, pembe yanaklar, kırmızı dudaklar. Winnie güzeldi, haksız da sayılmazdı. Hâlâ paltosunu, atkısını, şapkasını ve eldivenlerini giyiyordu. "Üşümüş görünüyorsun."

"Üşüyorum." Başparmağıyla ön kapıyı işaret etti. "Yiyeceklerimi neden dışarıda bırakmamı istiyorsun? Bu koku da ne?"

"Akşam yemeği." Hâlâ o kıvılcımı boğmak için mücadele ederken tahta bloktan bir bıçak çektim.

Sanki etrafımı kolaçan ediyormuş gibi yana doğru eğildi. "Bize yemek mi yapıyorsun?"

"Doğru."

"Yemek yapmayı biliyor musun?" "Evet."

"Bana tavuk nugget yedirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Ben sadece kendi yetiştirdiğim, topladığım ya da avlayıp kestiğim şeyleri servis ederim."

"Ciddi misin sen?"

Yüzündeki ifadeye güldüm. "Hayır, değilim. Bu bir şakaydı."

"Sende bunu asla anlayamam."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Kesinlikle bir şey." Winnie bana hem yan gözle bakıp hem de gülümseyerek eldivenlerini çıkardı ve ceketinin cebine soktu. "Yemek için teşekkür ederim."

Küçük de olsa bu gülümseme beni bir an için cevap veremez hale getirdi. Onun açık dostluğunu tehlikeye atabilecek bir şey yapmak ya da söylemek istemedim. Bu nedenle, ceketini, şapkasını ve atkısını çıkarıp n de bir taburenin arkasına asmasını izlerken gereksiz yere ellerimi havluya sildim.

Ama sessizliğime rağmen gülümsemesi azaldı ve gözleri kısıldı, önce benimkilere sonra da birkaç kez uzaklaştı. "Ne?"

Havluyu yere bıraktım. "Ne?"

"Yüzümde bir şey mi var?" Burnunu sildi.

"Hayır." Mantarları lavaboya götürüp duruladım ve kalan kirleri başparmaklarımla ovdum. "Eğer olsaydı, sana söyledim."

"nk tüm kusurlar derhal düzeltilmelidir, öyle mi?"

Bu sorunun şaka amaçlı retorik b i r soru mu yoksa cevaplanması gereken ciddi bir soru mu olduğunu anlayamadım. Bir süre onu inceledikten sonra her ikisi de olduğuna karar verdim. "Yüzümde bir şey olsaydı, bana söylenmesini isterdim."

"Utanç verici olsa bile mi?"

"Gerçek çoğu zaman utanç vericidir. Bir yalanla şımartılmaktansa bir gerçeikle utandırılmayı tercih ederim."

"İlginç." Yavaşça başını salladı, bakışları odağını kaybedip içe döndü.

Görünüşe göre kendimle ilgili büyüleyici bir sırrı açığa çıkarmıştım ve bu açığa çıkarma hatırı sayılır miktarda düşünme gerektiriyordu.

Önümdeki ilkel görev için şükrederek musluğu kapattım ve mantarları kesme tahtasının üzerine koydum. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Ne düşündüğünü, iyi olup olmadığını sormak istedim.

Bunun yerine, "Otur." dedim.

Başını güçlü bir şekilde salladı ve gözlerini kırıştırarak bir kez daha bana odaklandı. "Ne?"

"Şarabım var. Eğer istersen." Soğuk hava kıyafetlerini örttüğü tabureyi işaret ederek, "Otur," diye tekrarlardım, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

"Şarap yok, teşekkürler. En azından bu gece." Yerine otururken Winnie bir elini kaldırarak sırtının üst kısmını boynunun hemen altına sürttü ve başını sağa doğru eğdi. "Zaten çok yorgunum."

Gözlerinin altındaki halkaları, parmaklarını kürek kemiklerinin arasına nasıl bastırdığını inceledim. "Sırtın ağrıyor mu?"

"Biraz. Bütün gün ayakta durdum." Esnedi ve elini ağzını kapatmak için hareket ettirdi. "Yine de iyi."

"Sen . . ." Ona masaj yapmak istedim.

Ama yine de ona masaj yapmak istemiyordum.

O videoları çekerken Winnie'ye dokunmak, her birimiz bu "en iyi arkadaşlar" kurgusundaki rolümüzü oynarken, anlaşılmamızın bir parçası olarak açıkça tanımlanmıştı. Düzenli kurallar ve zaman sınırları -kayıt tuşuna bastığı andan kaydın bittiği ana kadar- temel sınırları oluşturuyordu. Kayıt sırasında neye izin verildiğini ve benden ne beklendiğini biliyordum. Şu anın aksine.

Düşüncemi bitirmedeğimde bakışları üzerimde gezindi. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"O-kaaay." Winnie'nin parmakları kucağına düştü, dikkati ellerimde ve doğradığım mantarlardaydı. "O zaman bana düşüncelerini anlat. Bana doğrudan söyle."

"Videolar hakkında." Kendime bıçağı dikkatli kullanmam gerektiğini hatırlattım.

"Evet. Videolar. Meydan okumalar. Hepsi."

Videolarla ilgili savunmamı zihinsel olarak hazırlamak için çok az zamanım olmuştu, duşta geçirdiğim birkaç dakika. Nihayetinde, onun ikilemini kendi ikilemimmiş gibi ele almaya ve nihai varış noktası ne olursa olsun mantık akışını takip etmeye karar verdim - ki bu tamamen Winnie'ye bağlı olacaktı.

Boğazımı temizleyerek mantarları dilimlemeye ara verdim ve bıçağı yere bıraktım. "Bu basit bir soru değil. Bu konuyu düşünmekte ve üzerinde bu kadar kafa yormakta haklısınız. Bunu yapmak dürüstlüğünüzü önemsediğinizi gösterir. Aynı şekilde, tanımadığınız, asla tanışmayacağınız insanlara da büyük değer veriyorsunuz. Bu konuşmanın amaçları doğrultusunda bu insanlara 'potansiyel izleyicileriniz' diyeceğiz." Sözcükler istediğimden çok daha beceriksizce geldi, ancak genel niyet doğru kaldı.

Ben konuşurken Winnie dirseğini tezgâha dayadı ve yanağını avucunun içine alarak bana baktı.

"Bence asıl sorulması gereken soru, amacın aracı haklı çıkarıp çıkarmadığıdır. Birkaç ekstrem durum dışında, her koşulda olmasa da çoğu durumda, amaçların araçları haklı çıkarabileceğine inanmıyorum. Daha fazla takipçi toplayarak -iş bulmak, öğrenci kredilerini geri ödemek, insanlara ilham vermek, insanlara yardım etmek- zamanı geldiğinde başarılabilecek iyiliklerle ilgili lehte ve aleyhte tüm argümanlar bence yersizdir."

İfadesi bulanıklaşır gibi oldu, yumuşak görünümlü bir gülümseme yavaşça dudaklarını süsledi. Bıçağı tekrar elime alarak bir kaşımı kaldırdım ve dikkatimi onunla mantarlar arasında paylaştırdım. Yüzündeki bu ifadeye daha önce hiç tanık olmamıştım. Dikkat dağıtıcıydı.

"Bu da beni yeni içeriğe karşı argümanlara getiriyor."

"Bana yeni içeriğin neden kötü bir fikir olduğunu mu anlatacaksın?" diye sordu.

"Doğru. Kendimden şüphe duymadan ileriye doğru bir yol çizmenin en iyi yolunun, öncelikle mevcut rotamda neden yanılıyor olabileceğimi ve buna karşı olan tüm argümanları düşünmek olduğunu düşünüyorum. Bazen şu anki rotam yanlıştır ve ayarlamalar yapmam gerekir. Bazen de değildir ve planladığım gibi devam ederim. Bazen de doğru bir cevap yoktur ve tüm alternatifler göz önüne alındığında en az zararlı olan yolda ilerlemem gerekir."

"Bu mantıklı." Başını salladı.

"Bunu yapmanın bir yan ürünü de -senin de önerdiğin gibi- bir konu üzerinde düşünüp düşünmediğimi tespit etmek. Eğer önerdiğim rotaya karşı argümanlar konu dışı, anlamsız, hayali ve etkisiz ise, o zaman planlarımı gerekçelendirmekle uğraşmama gerek yok. Sadece ilerlemeye devam ederim."

Yavaşça gözlerini kırıştırdı, gözleri önce ağzıma, sonra boynuma kaydı. Gülümsemesi büyüdü ve başı bir santim kadar yana eğildi.

"Düşünme şeklini seviyorum."

Sertleştım. "Winnie. Ne yapıyorsun?"

"Ne mi?" Yumuşak gülümsemesi, gözlerindeki tanımlanamayan ama sarhoş edici bakış gibi devam etti.

Hareketlerim durdu. Gözlerim kısıldı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?"

Dudaklarımı yaladım, umutlarıma ihanet etmeyen bir açıklama yapamadım. "Uykulu gibi bakıyorsun. Ve mutlu." Beceriksizce bir tanımlama ama yine de geçerli.

"Oh!" Doğruldu, sonra da güldü. Yanaklarının elmaları kızarmaya başladı. "Özür dilerim. Ben sadece-" Tekrar güldü, parmakları alnına doğru kalktı. "Hiç bu kadar çok ve bu kadar rahat konuştuğunu duymamıştım. Sen"-Winnie bana baktı

-"Dinlemesi gerçekten ilginç. Dinlemek için."

"Oh." Beynime iltifat etmişti ama beklediğimden daha aşağıya vurmuştu. "Teşekkür ederim." *İlginç olduğumu mu düşünüyor?* Daha dik, daha uzun durduğumu hissettim.

"Bana teşekkür etme," diye alay etti. "Gerçek olduğu zaman iltifat sayılmaz."

"Ah, evet. Doğru." Şimdi takındığım istemsiz gülümsemenin ters ters bakma girişimini mahvettiğinden eminim. Ona sırtımı dönerek gereksiz yere biftelerin iç sıcaklığını kontrol ettim. Beklediğim gibi, hâlâ bir on dakikaya daha ihtiyaçları vardı. *Ne diyordum ben?*

"Videoları çekmeme karşı çıkan argümanların anlamsız olduğuna mı inanıyorsun?"

Ah, evet! "Hayır. Yani, bilmiyorum. Bu bana bağlı değil, size bağlı. Gördüğüm kadarıyla karşı argümanlar şu şekilde özetlenebilir: konunun odak noktasıyla ilgisi olmayan videolar kaydetmek ve yüklemek

Bu ek içerik videolarının hangi konuları kapsadığına bakılmaksızın, hesaplarınız -özellikle de yeni takipçiler kazanmak amacıyla- samimiyetsizdir."

"Evet. Kesinlikle. Katılıyorum. Sorun da tam olarak bu." Sözleri, elinin tezgâhın üst kısmına çarpma sesiyle noktalandı. "Bunu doğru bir şekilde ifade edemediğimi hissediyorum. Açıklamaya çalıştığımda kimse benim bakış açımı anlamadı."

Folyoyu bifteklerin etrafına daha sıkı sıkıştırdım, acele etmiyordum. Oyalıyordum. İlginç olduğumu düşünüyordu. İlginç olmaya devam etmem gerekiyordu. "Bu tartışmanın amaçları doğrultusunda hesaplarınızın orijinal odağına 'yaratıcınızın vizyonu' diyeceğiz ve nedenini birazdan açıklayacağım."

"Tamam, kulağa hoş geliyor," dedi, temposu teslimiyetçi ve neşeliydi, vücudumda beklenmedik ve ani bir tepkiye neden oldu. Sesine bayılmıştım.

Sırtımı ona döndüm. O görüşümü bulandırmadığında düşünmek ve konuşmak daha basit işlerdi. "Herhangi bir şeyin yaratıcısı olarak - ister STEM videoları, kitaplar, filmler, resimler olsun- izleyicimizin istediğini düşündüğümüz şey, izleyicinin istediğine inandığı şey ve orijinal yaratıcımızın vizyonu arasında yaratıcı için her zaman bu gerilim olacaktır."

Buzdolabına doğru yürüyüp tereyağını aldım. "Karar verirken her şeyden önce yaratıcının vizyonuna ağırlık verilmesi gerektiğine inanıyorum. Hepimiz hem bilinçli hem de bilinçsiz arzular tarafından yönetiliriz. Mevcut ve potansiyel izleyicileriniz bir şey istediklerini iddia ederken gerçekte bilinçaltıları başka bir şey istiyor olabilir. Mutlu bir son arzuladıklarını söyleyebilirler ama aslında istedikleri trajik bir öyküdür ya da tam tersi ve istediklerini iddia ettikleri şeyi sunmaya çalıştığınızda tatmin olmazlar."

"Yani diyorsunuz ki, insanlar ne istediklerini bilmiyorlar." Kuru ses tonu beni gülümsetti.

"Pek sayılmaz," dedim, bu genelleme ve onun bunu dile getirme tarzı beni eğlendirdi. "İnsanlar *bazen* ne istediklerini bilirler. Bildiklerinde bile, bilinçleri ve bilinçaltıları senkronize olduğunda bile, istedikleri ve ihtiyaç duydukları şey aynı hızda olmayabilir."

"Anlıyorum..."

"Bu nedenle, insanları mutlu etmeye çalışırsanız ya da istediklerini düşündüğünüz, onların istediklerini düşündükleri ya da ihtiyaç duyduklarını düşündüğünüz şeyleri sunmaya çalışırsanız, asla başarılı olamazsınız. Yaratıcı bir kişi için imkansız olan tek hedef, tüm izleyicilerini memnun etmektir. Bu nedenle, her şeyden önce ve her zaman vizyonunuza sadık kalmak daha iyidir."

"Yani, ek içeriği yayınlamamamı ve orijinal yaratıcımın vizyonuna sadık kalmam gerektiğini söylüyorsunuz," dedi Winnie, duyulabilir bir şekilde dehşete düşerek.

"Hayır, bu kadar umutsuz olma, henüz işim bitmedi. Dediğim gibi, bu basit bir mesele değil."

"Aman Tanrım, Byron. Beni bu ıstıraptan kurtar ve ne yapacağımı söyle! Kafanın bu kadar büyük olmasına şaşmamalı. Ben de kendimi fazla düşünen biri sanırdım."

Güldüm ve başımı ona doğru salladım. Tek kelimeyle şirindi. Düşünmeden omzumun üzerinden baktım. Bakmamalıydım.

Dirseği hâlâ tezgâhtaydı, yanağı hâlâ avucunun içindeydi, Winnie'nin tarçın rengi gözleri geniş ve parlaktı, ağzını süsleyen alaycı sırıtışını güçlendiriyordu. Nefesim kesildi. Çok güzeldi ve güzelliği beni delip geçiyordu.

"Ne?" Sırıtışı genişlerken gözleri hafifçe kısıldı. "Sorun ne?"

"Uh . . ." Gözlerimi kaçırdım ve bir çubuk tereyağını açtığımı fark ettim. *Neden tereyağım var ki?* Tereyağıyla ilgili hiçbir şey ilginç değildi. *İlginç ol.*

"Mantarları kesmeyi bitirmemi ister misin?" diye sordu.

Mantarları.

"Tabii ki." Kızartma tavaını almak için eğildim, beceriksizliğim yüzünden dişlerimi gıcırdatıyordum. Yazar olmamın bir nedeni vardı, hatip değil. Gerçek insanları gözlemlememin ve sadece kurgusal olanlarla ilgilenmemin nedeni de aynıydı.

Bir tabure yere sürtündü. Bir an sonra mutfak adasının etrafından dolaşıp arkamda durduğunu hissettim. "İzleyicilerimi -muhtemel ya da mevcut- mutlu etmeye odaklanmamalı, orijinal yaratıcı vizyonuma sadık kalmalıyım" dedi ve özeti için minnettar oldum.

"Doğru." Ocağın düğmesini çevirerek, ateşleyicinin klik sesini duyana kadar bekledim, sonra gazı açtım. "Ve dahası, dinleyicilerinizin sizi bulacağını iddia ediyorum. Ve onları en çok kendinize sadık kalarak mutlu edeceksiniz."

"Bu mantarları ince dilimlenmiş mi istiyorsunuz?"

"Hayır. Kabaca doğranmış olması yeterli." Derin bir nefes alarak, bir an için tereyağını kızartmadan eritmek için doğru sıcaklığı ölçmeye odaklandım.

"Asıl vizyonum, ele aldığım konularla ilgilenen herkes için STEM videoları yapmak, bir kaynak olmak ve yardımcı olmaktı. Ama aynı zamanda kız çocuklarına ve kadınlara STEM ile ilgilenmenin - Amelia'nın da dediği gibi - onlara bırakılmış bir şey olmadığını gösterebileceğimi umuyordum."

"Takdire şayan bir vizyon." Tereyağını tahta bir kaşıkla karıştırdım, son ve en önemli düşünceme tutunmaya çalıştım. "Bununla birlikte şunu sormak istiyorum: Ek içerik yayınlamak orijinal vizyonunuzu zayıflatıyor mu? Vizyonunuzun doğası bu kadar katı mı?"

Yeni içeriğin amacını sulandırarak daha az etkili veya tamamen etkisiz hale getireceğini mi? Yoksa yeni içerik yaratıcınızın vizyonunu geliştiriyor ve ona katkıda mı bulunuyor?"

Onu görmeye hazırlanarak omzumun üzerinden baktım. Sırtı bana dönüktü ve sadece mantar kesmeye odaklanmış görünüyordu. Mantık ve akılla ilgili bu uzun soluklu araştırmanın yardımcı olduğunu ve ilginç kaldığını umarak, tereyağının tamamını eritirken, ortaya çıktığı andan itibaren her anı geri sararak ve oynatarak ona sessiz bir düşünme süresi verdim.

"Hayır, değil," dedi sonunda, dirseğimin dibine yerleşip kabaca doğranmış mantarlarla kaplı kesme tahtasını tutarken beni anılarımdan çekip çıkardı.

Benim alanımı işgal etmişti. Bir nefes aldım, tuttum ama hareket etmedim.

"Daha önce telefonda k o n u ş t u ğ u m u z d a bana katılmamakta haklıydınız ve ne demek istediğinizi anlıyorum. Ek videolar STEM videolarımın değerini azaltmıyor çünkü Amelia'nın orijinal argümanı hala geçerli. STEM dışında ilgi alanlarımın olması beni daha az bilim insanı ya da mühendis yapmaz, sadece daha insan yapar. Daha gerçek. İlişkilendirilebilir. Ve bu, orijinal yaratıcımın kadınlara STEM konularının ve kariyerlerinin onlar için erişilebilir olduğunu, bu alanlarda ciddiye alınmak için kim olduklarını saklamaları veya değiştirmeleri gerekmediğini gösterme vizyonunu yerine getiriyor."

Hiç sormadan mantarları tahtadan indirdi ve bekleyen tavaya attı, görev tamamlandığında bakışlarımı yakalamak için çenesini kaldırdı ve kör edici gülümsemelerinden biriyle beni çaresizliğe mahkum etti.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Byron."

Sözleri yumuşak ve içtendi, bastırmak için titizlikle uğraştığım kıvılcım kaburgalarımın altından alçak ve sert bir şekilde vurdu, alev

Oksijen topluyor, ciğerlerimi kuşatıp istila ediyordu. O kadar muhteşemdi ki. Hiç kimse bu kadını ve onun iyiliğini, hırsını, zekasını ve dürüstlüğünü hak etmiyordu. Tek bir kişi bile. "I yapmادیap herhangi bir şey," I dedi, benim ses Gruff etrafında benim boğazımı sıktım ve gözlerimi onunkilerden ayırdım.

"Ha! Hiçbir şey yapmadığını söylüyor." Kendini bir adım uzaklaştırdı ve kalçasını tezgâha yasladı, dikkatinin ağırlığı kaçınılmazdı. "Bu arada, bu ilk kez - ilk kez

-Amelia ve ben her şeyi yazdığımızdan beri bu plandan tamamen emin hissediyorum. Evet, doğru şeyi yapıyorum gibi hissediyorum. İşe yaramasa bile, en azından doğru şeyi yaptığımı biliyorum." Winnie omzumu nazikçe itti. "Cidden, teşekkür ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ve bu konudaki kararsızlığımın beni ne kadar strese soktuğunu fark ettiğimi sanmıyorum."

Tahta kaşığı tereyağını dağıtmak için kullanırken övgülerine omuz silktim, bu kadar hoşuma gitmesinden hoşlanmamıştım.

Kızarmakta olan mantarların cızırtısı ve kokusu, kutsanmış sözsüzlüğün uzun bir anı boyunca keskinleşti. Onunla konuşmak güzeldi. Onunla yemek yapmak da güzeldi. Ama Winnie'nin arkadaşlığını nadiren aramamın mükemmel bir nedeni vardı: onun huzurunda geçirdiğim her an -özellikle de şimdi olduğu gibi yapmacıklıktan ya da zorunluluktan uzak anlar- onun dışında geçireceğim anlardan korkmama neden oluyordu.

Ocağı kapattım ve fırının üzerindeki saate baktım. Yemek dört dakika içinde biterdi, yarım saat içinde yemeğimizi bitirirdik, ondan yaklaşık yirmi dakika sonra da giderdi. Sadece bir saatim daha vardı-

Daha yakına kaydı, yakınlığı dikkatimi çekti.

"Hey, daha önce biliyor musun?" diye sordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Eğer yüzünde bir şey olsaydı

bilmek ister misin?"

Bir elimi çeneme götürdüm ve ağzımın kenarlarını ovuşturdum.

"Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır, sadece burada bir şey var."

Winnie'nin parmakları omzuma geri döndü. Beni yerimde tutmak için öylece kaldılar, avuçlarının sıcaklığı gömleğimin altındaki tene ulaşıyordu. Diğer eli boynuma, gözlerine ve başparmağı çenemin altındaki bir noktaya geldiğinde ona doğru döndüm.

"Tam şurada biraz doku var." Kendini benimle menzil arasındaki dar alana yerleştirirken dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Tıraş olurken bir yerini mi kestin? Çeneni yukarı kaldır."

"Kaldırdım." Bir elimde hâlâ tahta kaşık vardı, onun yakınlığı ve dokunuşuyla olduğum yerde donup kalmıştım. "Hâlâ kanıyor mu?"

"Sadece birazcık. Hay aksi. Mendili orada bırakmalıydım. Antibiyotik merhemim var mı?"

Ayaklarım ve bacaklarım işe yaramaz haldeyken arkama yaslanıp ona baktım, kıvılcım yeniden alevlendi. Çok yaklaşmıştı.

"Her şey yoluna girecek."

Gözleri benimkilere kayarken eli boynumda oyalandı. "Biliyorum, ama-" Winnie derin bir nefes aldı, kirpikleri titriyordu "-Tanrım, Byron. Ne tür bir tıraş losyonu kullanıyorsun? Kevin Klein'dan Effortless Subjugation mı?"

"Calvin Klein mı?" Kaşığı tutmayan elim bir noktada onun kalçasına gitmiş olmalı. Elimin şimdi orada olduğunu fark ettim ve onu daha da yaklaştırdım.

"Ben de öyle demedim mi?"

"Hayır," diye fısıldadım, yüzünün her ayrıntısını ezberlemek için acele ediyordum. Videolardan birini çekmeden hiç bu kadar yakın olmamıştı. "Kevin Klein' dedin."

"O zaman adı Calvin Klein'dan Beyin Arızası olmalı," diye fısıldadı, çenesini bir santim kadar kaldırarak, ama her şeydi. Kesinlikle her şeydi. Şiddetli bir umut nabızı içime saplandı ve beni kesti. Onunki ağzıma doğru inerken gözlerim kocaman oldu ve lanet olsun, o-

"Whoa! Hey-özür dilerim!" Jeff'in sesi, yaratılışın ve varoluşun kara tahtasına çakılmış çiviler gibi, o anı işgal etti, umudu ilhak etti ve mutsuzluğa yol açtı.

"Jeffrey." Adını haykırdım, içimdeki kızgınlık dalgasıyla orantılı bir hınç her heceye nüfuz etti. Gözlerimi kapatıp bir an için, şu anda durduğu yerin altına, kana susamış dev timsahlarla dolu bir zindana açılan bir kapak yerleştirmiş olmayı diledim. Belki de kafalarında lazer ışınları vardı.

"Özür dileriz. Özür dileriz." Sesi üzgün geliyordu, bu da Winnie'yi henüz fark etmediği anlamına geliyordu.

Ayaklarının üzerinde kaydığını hissettiğimde bile kalçasındaki parmaklarım onu daha sıkı tuttu. Belki onu görmezse giderdi ve biz de hiç araya girmemiş gibi davranabilirdik. Yaşadığımız ana geri dönebilirdik.

"Biri olduğunu bilmiyorduk-bekle . . ." Nefesimi tuttum. *Hayır, hayır, hayır.*

"Winnie?"

Koyun ısırın ayak yalayıcı.

BÖLÜM 14

WINNIE

"Şu anda çekim mi yapıyorsunuz?" Jeff'in sesi çok şaşkın geliyordu ve onun şaşkınlığı -hatta sadece varlığı bile- bir kova gerçeklik aromalı buzlu suyla ıslatılıyordu.

A Byron'ın omzunun üzerinden geniş gözlerle bakarken, Lucy'nin Jeff'in yanında durduğunu gördüm, Jeff şu anda boynunu bir yandan diğer yana çeviriyordu. Odayı taradı, muhtemelen telefonumu ya da bir kayıt cihazını arıyordu.

Yerin yarılmasını ve beni bütünüyle yutmasını diledim.

Saniyeler önce Byron'la flört mü ediyordum? Kendimi tam bir aptal yerine koyup Byron'ı *öpmeye* mi çalışıyordum? O ben miydim? Ve bu, benden hoşlandığını ama bunun önemli bir şey olmadığını, benden bir şey istemediğini ya da bana ihtiyacı olmadığını ve özellikle benden hoşlanmak istemediğini söyleyen aynı Byron mıydı? O Byron mı?

Tanrıya şükür konuşmamız yarıda kesilmişti.

Utanç dolu bir farkındalıkla ellerimi Byron'ın omuzlarından çekip yumruk yaptım ve aramıza mesafe koymaya çalıştım. Ama aramıza mesafe koyamıyordum. Soba tam arkamdaydı ve Byron'ın yüksek bedeni tam önümde duruyordu. Kendimi bu pozisyona bilerek sokmuştum.

sadece birkaç dakika önce. O anda yapılması son derece doğal bir şey gibi görünmüştü.

Fahrenheit kaç, Winnie? . . . BYRON?!

Yakın zamana kadar beni sürekli eleştiren, düzelten ve işimle ilgili iğneleyici düşüncelerini kendine saklayamayan Byron. Hormonlarım, son derece keyifli geçen bir akşam sohbetinin, onun altı yıllık bakışlarını ve iğnelemelerini boşa çıkarmadığını fark edemedi. Sürekli yargılandığım bir evde büyümüştüm, vücudumun bana bu şekilde ihanet etmeyeceği düşünülebilirdi.

"Bir videoyu mu böldük? Ya da . . . ?" Jeff sesini fısıltıya indirmişti, hâlâ odada çekim için kullandığımız şeyi arıyordu, çünkü başka neden kucaklaşıyor olabilirdik ki?

Byron bana bakmak yerine başımın üzerindeki bir noktaya bakarak "Hayır," dedi. Ben yüzümü örtme dürtüsüne karşı koymaya çalışırken o yavaşça Jeff ve Lucy'ye döndü.

Şimdi yanımda duruyordu, bir elinde mantarları karıştırmak için kullandığı kaşığı tutarken diğer eli vücudumda kaldı, biraz daha aşağıya ve gövdemin etrafına kaydı. Byron'ın kolu sırtım boyunca uzanıyor ve avucunun sıcaklığı karnıma gizemli şeyler yapıyor, uzun parmakları belimde kıvrılıyordu.

Bu arada Jeff kalçama odaklanmış, görünüşe göre yakınlığımızı analiz ediyor ve düşünüyordu. Yanaklarım alev alev yanarken, açıklamak için ağzımı açtım, belki de "*Görüldüğü* gibi *değil*" gibi bir şey söyleyecektim.

Ama tam olarak görüldüğü gibiydi. Beynim, yalan söylemeden ya da çok fazla itirafta bulunmadan içeri girdiklerini nasıl açıklayacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Peki beynim ne düşünüyordu? *Beyninle düşünmüyordun, Winnie. Biyolojinle düşünüyordun.*

Jeff'in incelemesi aramızda ilerledi ve ben onun komik derecede şaşkın kaşları ya da Lucy'nin eğlenen sırtışı altında kıvranmamaya çalıştım.

Öne doğru bir adım attı, her zamanki nazik ifadesinin ardında bir sertlik toplanıyordu. "O zaman ne-"

"Haydi, J." Lucy araya girerek onun kolundan tuttu ve salona doğru çekti. "Arkadaşlarını biraz yalnız bırakalım."

Yerinden kıpırdamadı, Lucy'nin elini sıkarken kaşları daha da çatılmıştı. Bakışları benimkine yerleştiğinde Jeff'in ifadesi şaşkınlıktan endişeye dönüştü. "Gitmemizi ister misin Winnie?"

Byron'ın parmakları büküldü ama hiçbir şey söylemedi. Ancak Byron'ın uzun süredir birlikte olduğu oda arkadaşına yönelttiği bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum. Bu bana bir şenlik ateşinden yayılan sıcaklığı hatırlattı.

Gitmelerini istiyor muydum? *Evet, istiyordum.* Evet, istiyordum. Mümkün olduğunca çabuk.

Ama bu isteğimi kabalık etmeden nasıl ifade edeceğimi düşünebilmem için derin, sakinleştirici bir nefes almam ve Byron'ın elinden kurtulmam gerekiyordu - her ikisini de yaptım.

Dostça bir gülümseme takınarak arkamdaki uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamdan bir adım daha uzaklaştım ve mutfak adasında durdum. Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacıyla kesme tahtasını elime aldım.

"Kalabilir ya da gidebilirsiniz, nasıl isterseniz." Hesaplanamayacak kadar rahatlamıştım, sesim çoğunlukla normal çıkıyordu. İyi bir önlem olarak omuz silktim, kesme tahtasını durulamak için lavabonun musluğunu açarken aralarına baktım. "Biz de yemek yemek üzereydik. Sen yedin mi?"

Ben konuşurken Jeff bir adım daha atarak mutfak adasının kenarında, tam önümde durdu, lavabo ve tezgah aramızdaydı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, alnında hâlâ endişe damgası vardı. "Kalabiliriz-"

Kibarlık ve normallik çabalarımın Byron'dan sert bir ekleme geldi: "Onlara yetecek kadar yok." "Eminim başka planları vardır. Burada *değil*."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, aklımı yeniden toparlamak için gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve Byron'ın kabalığına karşı kökleşmiş olumsuz tepkimi bastırmak için elimden geleni yaptım. *Neden sadece nazik olamıyor?*

Gözlerimi açtığımda Lucy'ninkilerle karşılaştım. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Hızlıca birbirimize bakıp dertleştik. Görünüşe göre Lucy ve Byron yabancı değillerdi ve neyse ki Lucy onun davranışlarını rahatsız edici bulmuyordu.

"Hadi gidelim." Bakışları hâlâ bendeydi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı, bir elini erkek arkadaşının sırtına koydu ve onu ön odaya doğru itti. "Evime giderken bir şeyler alırız."

Jeff ayaklarını sürükledi, dikkati arkamda bir yere kaydı ve kaşlarını çatı. Onun ve iri adamın onları takas ettiklerini tahmin ettim. Kızgınlığım, telaşlı utancımı gölgede bıraktı ve onlar ayrılırken Lucy'ye kısa ve minnettar bir baş selamı vererek kesme tahtasını canla başla yıkadım.

Jeff'in nesi vardı ki zaten? Bizi öpüşürken gördüyse ne olmuş yani? Onu ne ilgilendirirdi ki?

"Sen . İyi misin?"

Homurdandım. Yalan söylemek istemiyordum ve son birkaç dakika hakkındaki düşüncelerimi veya duygularımı ya da ondan önceki aptallığımı tartışmak istemiyordum. *Belki de Byron bu yüzden homurdanıyor. Hem yalanlardan hem de gerçeklerden kaçınmak için.*

Ben gereksiz yere kesme tahtasını temizlemeye devam ederken, onun arkamda dolaştığını ve bakışlarının ağırlığını hissettim. Yenilenen utanç görüşümü bulanıklaştırdı ve özür dilemem gerekip gerekmediğini merak ettim.

Onun alanını işgal eden, onunla ocağın arasına giren, ona dokunan, lanet bir öpücük için çenemi kaldıran bendim. Vücudumun saçma ve istenmeyen biyolojik tepkisini suçlamaktan başka bir mazeretim yoktu. Ama ne diyebilirdim ki?

Özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sana dokunmak istememeliydim ama nedense ellerim istiyor. Ve seni öpmek istememeliyim, ama nedense dudaklarım istiyor. Bunlardan herhangi birini ya da hepsini itiraf etmek ona çok fazla güç verecekmiş gibi geliyordu.

Jeff'e hislerimden bahsetmek gibi bir hata yapmıştım ve bakın bu beni nereye getirdi.

"Win-"

"Yemek hazır mı?" Musluğu kapattım ve ıslak elimin tersiyle alnımı ovuşturdum. "Açlıktan ölüyorum."

Kısa bir duraklamanın ardından Byron'ın boğazını temizleme sesi duyuldu. "Evet. Sanırım öyle."

"Bana tabak ve çanakların yerini göster. Ben masayı hazırlayayım." Kesme tahtasını tezgâhın üzerine koyarak bir bulaşık bezi aldım ve lavabonun etrafındaki su damlacıklarını sildim. "Havlunuz var mı? Bunu kurulayacağım."

* * *

Byron tabaklarımızı yemekle doldururken ben de masayı hazırladım. Kavernöz yemek odasında buluşup yemek yedik, ben masanın başındaydım, o da sağımda. Biraz Disney'in *Güzel ve Çirkin* filmindeki o sahneye benziyordu ama çatal bıçak takımı dans etmiyor ve tabakların hiçbirisi şarkı söylemiyordu.

O kırmızı şarap içti, ben de su içtim. Bifteklerin ne kadar güzel terbiye edildiğini söyledim ve o da mantarların ne kadar mükemmel doğrandığına dair bir şeyler söyledi. Küçük gülümsemeler paylaştık,

ve bu masum alışverişin, tuhaf davranışlarımın neden olduğu önceki tüm garipliklerin unutulduğu anlamına gelmesini umdum.

Ama sonra, benim yemek yediğim ve onun tabağındaki yemeği ittiği kısa bir sessizlikten sonra Byron, "O adamdan neden hoşlanıyorsun ki?" dedi.

"O *adam* mı?" Alaycı bir yüz ifadesi takındım. "Jeff'i mi kastediyorsun? Son altı yıldır oda arkadaşın olan mı?"

"Evet. Bir süredir ondan hoşlanıyorsun."

Çatalım havada durdu ve bir mantar tabağıma düştü. "Bunu sana o mu söyledi?"

İşte bu. İşte bu yüzden, karşınızdaki kişiden ve duygularının karşılıklı olduğundan kesinlikle emin olmadan kimseye bir şey itiraf etmek asla iyi bir fikir değildi. Jeff'e inanamıyordum.

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Ama bana çok açık göründü."

"Gerçekten mi?" Kalbim suçluluk duygusuyla pır pır etti ve bir çatal dolusu mantarı ağzıma attım. Çiğneyip yuttuktan sonra ekledim: "Belli ettiğimi düşünmüyordum."

"Belli etmiyordun." Bir an için beni inceliyor gibiydi. "Ve yanlış bir şey yapmadın."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Uzun süreli bir ilişki içinde olan birinden hoşlanmak yanlış değil mi?"

"Hayır."

"Çok emin konuşuyorsun." Bu kez mantarları kepçelemek yerine çatalımla birkaç mantar mızrakladım.

"İlişkilerini baltalayacak bir şey yaptın mı?" "Hayır."

"O zaman, al bakalım."

Çatal bıçağımı yere bıraktım. "Ama ben-"

"Kendin hakkında kötü düşünmeye neden bu kadar kararlısın?"

Bu soru daha dik oturmama ve onu daha yakından incelememe neden oldu. Sinirli görünüyordu.

"Ne dedin? Hayır, düşünmüyorum."

"Evet, öylesin. Bu yüzden hak ettiğinden daha azını kabul ediyorsun."

Homurdandım - homurdanmanın zor sanatını tamamen benimsemeye karar verdim

-Elimi havada gezdirdim, soruları beni kızdırdı ve telaşlandırdı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki, o zaman bana Jeff'e karşı neden bu kadar uzun zamandır bir şeyler hissettiğini söyle."

Bifteğimi keserken onun sabit bakışlarından kaçındım. "Bariz olan ne?"

"Her zaman çok yakışıklı ve fit olmuştur."

Çok lezzetli olan biftekten bir ısırık alırken sorusuna en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşündüm ve Byron'ın henüz yemeğini yemediğini fark ettim. "Sanırım yakışıklı ve formda."

Bana o kukuletalı bakışlarından birini gönderdi, bunun onun inanmayan yüzü olduğunu anladım.

Ben de "Ne?" diye sordum.

"Sanki vücudu ve yüzü -fiziksel çekiciliği- ondan hoşlanmada hiç rol oynamamış gibi söylüyorsun."

"Sanırım öyle olmalı. Yakışıklı olduğunu, hoş bir gülümsemesi olduğunu bir noktada fark ettiğime eminim ama ondan bu kadar hoşlanmamın ya da hoşlanmamın bu kadar uzun sürmesinin nedeni bu değildi. Neden? Bana sadece gerçekten iyi görünümlü kadınlardan etkilendiğini mi söylüyorsun?"

"Evet."

İçimden şaşkın bir kahkaha patladı ve omzunu hafifçe ittim. Gözlerini indirdi ve dudaklarında isteksiz -ya da utangaç- bir gülümseme belirdi.

"Byron Visser, sığ biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Şarabını yudumladı, dudaklarını yaladı, sonra bardaktan daha ağır bir şekilde içti.

"Hadi ama. Fiziksel olandan daha fazlasına ilgi duyuyor olmalısın."

Gözleri kalktı, hızla yüzümde gezindi, sonra tabağına düştü. Boğazını temizledi. "Elbette. Ama yüz -ve vücut, ses, nasıl konuştuğu, nasıl hareket ettiği, nasıl güldüğü- kesinlikle bunun büyük bir parçası."

Ses, hareket ve kahkahanın ille de dışsal özellikler olmadığını belirtmek üzereydim ki tekrar sordu: "Peki nedir? Seni *Jeffrey*'e bu kadar hayran bırakan ne?" Şarabından bir yudum daha aldı.

Ses tonundaki alaycı ifadeyi görmezden geldim ve biftekten bir ısırık daha alıp suyla yıkadıktan sonra çatalımı tabağıma koyup sandalyemde arkama yaslanarak oyalandım.

"Açıklaması zor mu?"

"Hayır, o ..."

"Ne?"

"Gerçekten nazik. Sadık." Mantığımla başımı salladım. "Ve?"

"O komik biri. Beni güldürüyor." Byron'ın ne beklediğinden emin değildim ama Jeff'ten hoşlanmam bana her zaman normal ve doğal gelmişti. Elbette Jeff'ten hoşlanacaktım. Jeff'i herkes severdi. Jeff sevilebilir biriydi.

Byron bir noktayı kabul eder gibi, "Komik biri," dedi ama sonra homurdanarak, "Bazen," diye ekledi.

"Ve bir sürü ortak noktamız var." "Ne gibi?"

"Mesela -ve senin bu konuda yorum yapma iznin yok- işlerimiz. Ve neden öğretmen olmaya karar verdiğimizizi ve bu konudaki heyecanımızı. Bizim

Aynı film ve müzik zevki, aynı mizah anlayışı. İkimiz de aynı aktivitelerden hoşlanıyoruz, kamp yapmayı, yürüyüş yapmayı, balık tutmayı seviyoruz. İkimiz de-"

"Bunun sıkıcı olacağını düşünmüyor musun?" Dudağının sağ tarafı kıvrıldı.

"Sıkıcı mı?"

"Senin sevdiğin her şeyi seven biriyle birlikte olmak mı? Olayları farklı bir şekilde düşünmen için seni asla zorlamayan biriyle? Yeni bir şeyler denemeye?"

Elimde değildi, ona düz bir bakış fırlattım. "Kendi itirafına göre insanlardan hoşlanmayan biri olarak bunu sen söylüyorsun."

"Ben insanları severim." Mantarlarını dürttü, tabağının içinde gezdirdi.

Homurdandım. "Hayali insanlar." "Yine de insanlar onlar."

"Kontrol ettiğin insanlar."

Şimdi ağzının sağ tarafı kıvrıldı ve gözlerini bana geri verdi. "Kontrolü severim."

Gözlerimi kırıştırdım, irkildim, tutarlı düşünceler üretme yeteneğim midemin alt kısmında patlayan bir ısı patlamasıyla bir anlığına askıya alındı.

Sesinin alçak tonu ve delici bakışlarıyla birleşen bu üç kelimeyle ilgili bir şey ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına ve ağzımın tamamen kurumasına neden oldu. Ya benim hayal gücüm -ki aniden *kontrolden* ne kastetmiş olabileceğine dair tamamen uygunsuz yorumlarla kuşatılmıştı- ya *da* Byron Visser'in ifadesi son derece imalı ve kasıtlı bir çift anlamlıydı. Daha da kötüsü, hayal gücüm ve bedenim onun kesin anlamını keşfetmeye tamamen hazır görünüyordu,

Bu ister bilimsel yöntemle olsun, ister bu masada gelişigüzel, çılgınca bir keşif olsun.

Byron hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı. Kuşkusuz, bu bakışla ilgili hiçbir şey basit gelmiyordu. Hem esrarengiz hem talepkâr, hem çıkarıcı hem de mesafeli hissettiriyordu ve ben onu tuttukça nefesim daralıyordu.

Yine de, vücudumun anarşisine ve eşsiz biyolojisinin hormonlarıma, salgı bezlerime ve koku alma sistemlerime yaptığı büyüye rağmen, Byron Visser'ın -ünlü antisosyal deha- benimle oynadığı hissinden kurtulamıyordum. Ne amaçla, hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak, sağduyumu tüketmekle tehdit eden girdaplı sıcaklığı görmezden geldim ve su bardağıma uzandım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken büyük bir yudum aldım. Belki de milyonuncu kez, haftalar önce söylediği sözler beynimde yankılanıyordu.

Senden hoşlanıyorum.

Kalbim bu anıyı hatırlayınca sıkıştı, boynumdan yukarı doğru bir elektrik hissi yayıldı. Çok kafa karıştırıcıydı.

Önemli bir şey değildi.

Tamam. Benden hoşlanıyordu ama önemli bir şey değildi. Bunu büyütmemem gerekiyordu.

Senden hiçbir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok.

Geçmişte onun varlığından rahatsızlık duyduğumda yaptığım gibi kibarca bir mazeret bildirip oradan ayrılmayacaktım. Büyük kız güvenlik gözlüklerini takacak ve başka bir yol bulacaktım.

Bu yüzden kendime sordum: Byron'dan başka biri müstehcen bir ifade kullanıyor olsaydı ne yapardım?

Bir fıkra anlatırdım. Gerginliği mizahla dağıtın.

Ölçülü bir nefes alarak su bardağıma masaya geri koydum ve içimdeki fıkra veritabanında gezinerek

Kontrol ve ilk aklıma geleni ele geçirmekle ilgili bir şey.

"Peki, ikizleri olan bilim adamı çiftle ilgili olanı duydun mu?" Çatalımı ve bıçağımı elime alarak biftikten bir lokma daha kesmeye başladım, dikkatim bıçağın ilerleyişine odaklanmıştı. Henüz onun çarpıcı bakışlarıyla etkileşime girmeye hazır değildim.

Ben yemeğimi kesmeyi bitirip lokmayı ağızıma götürürken Byron sessiz kaldı, çiğnedi, yuttu ve bir yudum daha su içti. Kucağımdaki peçeteyi kurcaladım ve onun sorgusuz sualsiz konuşmasını işin can alıcı noktasıyla ilgilendiği şeklinde yorumlamaya karar verdim.

Bakışlarım hâlâ yemeğime sabitlenmişken ona hızlı ve sıkı bir gülümseme gönderdim ve "Birinin adını James Lind, diğerininkini de Control Group koymuşlar" dedim.

Nefes verdiğini duydum - bir kahkaha değil, sadece duyulabilir bir nefes verme. Çevresel görüşümde sandalyesinde arkasına yaslandığını gördüm.

"Bildiğin şakaların sayısı beni her zaman şaşırtmıştır."

Şöyle bir göz attığımda, daha önceki esrarengiz bakışından geriye çok az şey kaldığını görünce içimi bir rahatlama telaşı kapladı. Dudaklarını alaycı bir şekilde eğmiş ve tek kaşını hafifçe kaldırmıştı.

"Her durum için bir ya da iki tane var." Parmak uçlarımla saçlarımı omuzlarımdan savurarak ne kadar etkileyici olduğumu gösteren bir hareketle sııttım. "Sınıfta çocukların dikkatini tekrar derse odaklamaya çalışırken çok işe yarıyorlar."

"Şu anda yaptığın şey bu mu? Dikkatimi yeniden odaklamak mı?"

Hem tedirginlik hem de heyecandan oluşan bir çatlak -eğer varsa tuhaf bir duygusal bileşim- sırtımdan aşağıya doğru indi, ama o onları tekrar dağıtmadan önce aklımı başıma toplamayı başardım. "Bana sadece ironik geliyor."

"Neymiş o?" Byron öne doğru eğildi, dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı ve ellerini kucağının üzerinde birleştirdi.

Ona elimle işaret ettim. "Evinden zar zor çıkarken orada oturup rahatlıktan kaçınmamı önermen çok ironik. Hiçbir sosyal medya hesabın yokken ve dış dünyayla etkileşime girmeyi reddederken."

Şakağındaki kas tik tak etti. "Bu doğru."

Gerginliği daha da azaltmayı umarak dalga geçmeye çalıştım. "Hiç kendi tavsiyene uymayı düşündün mü?"

"Sence bana meydan okuyan ve beni yeni şeyler denemeye zorlayan birini mi bulmalıyım?"

"Bu doğru." Daha önceki sözlerini ve ses tonunu taklit ettim, bu da dudaklarındaki alaycı eğimin bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

"Örneğin?" diye sordu, öne doğru uzandı, uzun parmakları artık boş olan şarap kadehinin sapını çeviriyordu. "Belki de sosyal medya meydan okumalarını kaydetmek gibi bir şey?"

Kalbim ürperdi ve yerinden fırladı.

Kendimi korumak için konuyu değiştirerek *bu* mayın tarlasını atlattım. "Her neyse. Asıl sorunuza dönelim. Her zaman eninde sonunda birlikte olacağım kişinin temelde benim gibi biri olacağını düşünmüşümdür."

"Bekle, asıl sorum neydi?"

"Jeff'ten neden hoşlandığımı. Sanırım bilmiyorum." Omuz silktim. "Jeff ve ben her zaman birbirimize uyduk. Doğru kişi gibi hissettirdi."

Byron şarap kadehine kaşlarını çattı. "Hissettim mi?"

Geçmiş zaman gibi mi?" "Evet."

"Ne değişti?" diye sormadan önce bir an bocaladı.

"Peki." Yanağıma kaşıdım, sonunda kendimi toparladığımı ve konuşmanın iyi huylu hale döndüğünü hissediyordum,

sağlam bir zemin. "Onu akşam yemeğinde Lucy'yle birlikte görmek, aralarındaki ilişkinin ne kadar tuhaf olduğunu görmek."

Gözleri kısıldı ama boş bardağına sabitlendi. "Nasıl tuhaf?"

"Kadın sürekli kızgın görünüyordu ve adam da, ne bileyim, kadının kızgın olmasından keyif alıyor gibiydi. Tuhaftı." Etkileşimlerini hatırladıkça bakışlarım odağını kaybetti ve içe döndü.

"Onlar hep böyledir."

"Ama bu sadece akşam yemeği partisi değildi." Kendimi yüksek sesle düşünürken buldum. "Videolar konusunda hiç yardımcı olmadı. Haklıydın, her şeyi kendine bağlıyordu. Amelia işten sonra yemek yememişti. Bunu bu şekilde uzatması düşüncesizce ve bencilceydi. Ayrıca Lucy ona yardım edeceğine söz verdikten sonra mesaj atar atmaz beni terk etti. I

. . ." İçimi çekerek başımı salladım, Jeff'e karşı giderek daha da huysuzlaşıyordum.

"Ne?"

Byron'a baktım. Büyülenmiş gibi görünüyordu, koltuğunun kenarında düşüncelerimi bekliyordu, yüz hatları yargılamadan uzaktı.

Dürüstçe cevap verdim: "Bana davranışını beğenmedim."

"Neden?"

"Ne demek *neden*? Ben bundan daha iyisini hak ediyorum."

Tipik sert yüz hatları gözle görülür bir şekilde gevşedi, yumuşar gibi oldu, dudaklarında bir gülümseme fısıltısı dans etti. "Evet, hak ediyorsun Fred. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun." Sanki beni, mantığımı ve duygularımı onaylıyor gibiydi.

Göğsümde bir haz dalgası belirdi, sıcak ve güneşli bir sabahta pencere açmak gibi bir his. Bu hissi bastırmak için, onun onayından ne kadar hoşlandığımı belli etmek istemediğimden, ona alaycı bir şekilde baktım. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?"

Bir süre düşündükten sonra az önceki tanımını kullanmaya karar verdim. "Uykulu gibisin. Ve mutlu."

Byron güldü.

Tamamen hazırlıksız yakalandım, hava ciğerlerimde hapsoldü ve tutarlı düşünce oluşturma yeteneğim bir kez daha askıya alındı. Farkında olmadan beynim, hayatımı Byron'ı gülmeye teşvik etmeye adamam gerektiğine karar verdi. Bunun sesi ve görüntüsü vücudumdaki her sinirin ve hücrenin ışıltılı ve kesinlikle harika hissettiren bir şeyle vızıldamasına neden oldu.

Dopamin. Az önce büyük bir dopamin patlaması yaşadınız. Bu insanın nörotransmitterlerinize doğrudan erişimi var. Damar, endokrin ve nörolojik sistemlerinizi ele geçirdi! UYARI!

Aniden ayağa kalkarak - Byron'ın sınır tanımayan gülümsemesi ve kahkahasının bağımlılık yaratan özüyle arama biraz mesafe koymanın kesinlikle gerekli olduğunu hissederek - tabağımı kaptım ve mutfığa doğru döndüm.

"Bekle Winnie. Nereye gidiyorsun?" Sandalyesinin yere sürtündüğünü duydum ve adımlarımı hızlandırdım.

Dönmeden sesimi yükselttim. "Bulaşıkları yıkayacağım. Bulaşıkları ben yıkamalıyım. Yemeği sen yaptın."

"Bitirdin mi?"

Mutfak adasının etrafında dönerek kompost kutusunu aradım. "Çok doydum. Bir lokma daha yiyemedim."

Lavabonun altındaki dolapları açarak kompostu buldum ama sonra bu gerçekten lezzetli yemeğin kalanını dökmeden önce tereddüt ettim. *Hay aksi.* Yemek israfından nefret ederdim.

"Sorun ne? Torba dolu mu?" Gelip yanımda durdu.

Dolabı kapattım. "Ah, hayır. Sadece düşünüyordum da, çok fazla yiyecek var.

Bir kabın ya da başka bir şeyin var mı? Yarın yiyebilirim." "Var," dedi ama almak için hareket etmedi.

Ona baktığımda dikkatinin arkamdaki duvara odaklandığını, işaret parmağını alt dudağına bastırıldığını gördüm. Belimden büküldüm ve görüş alanını takip ettim. Fırının saatine bakıyor gibiydi.

"Gitmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır," dedi, kelime keskin ve ani çıkmıştı. Ardından kaşlarını çattı. "Yani, gitmen gerekiyorsa sorun değil. Ama madem buradasın ve videolarının gerisinde kaldık, belki de bir tane çekmeliyiz." "Oh."

I başını salladı, baş dönmesi olarak I
Zihinsel olarak taranmış ve
Kalan zorlukları henüz kaydetmemiştik. Listedeki bir sonraki video başımı onun kucağına koymamı gerektiriyordu.

Kucağına. Onun. KUCAĞINA.

"Yapmak zorunda değiliz." Byron ellerini ceplerine soktu ve beni temkinli bir şekilde inceledi.

"Hayır, böyle iyi. Hemen döneceğim. Bir film aç." Sesim yüksek ve tuhaf çıktığı için irkilerek etraftan dolaştım, kilerden geçtim ve yemek odasına geri döndüm. Bardağımı ve kalan tabakları almam gerekiyordu ama aynı zamanda hareket etmenin, içimde titreşen huzursuzluk ve heyecan duygularını bastırmamı sağlayacağını umuyordum.

Sorun yok. Ben iyiyim. Listeyi ben yaptım. Listedeki hiçbir şey dışarıda değil.

Konfor alanım. Sorun yok. İyi olacak.

Nefes aldım, nefes verdim, düşen kırıntıları aramak için masanın etrafında yavaşça dolaşırken havada kalan tıraş losyonunun sadece bir izini algıladım. Kendime oyalanmadığımı söyledim ama oyalanıyordum. Byron'ın kucağını yastık olarak kullanırken kendimi filme almadan önce her şeyi iyice düşünmem gerekiyordu. Biyolojimi kontrol altına almam gerekiyordu. Ve Byron'la aramızdaki şeylerin bu kadar gergin olmaya devam etme olasılığını merak etmek zorundaydım.

Önemli bir şey değil. . .

En azından benim bakış açıma göre sıkıntılıydı. Belki de buradaki tek tuhaf kişi bendim, mücadele eden tek kişi.

Ama . . . Bu, senden hoşlandığım ama bunu pek de istemediğim anlamına geliyor.

Büfenin önünde durdum, haftalar önce Byron'ın odasında yaşadığım o anları düşündüm ve aklıma bir fikir geldi. Belki de-

"Fred? Geliyor musun?"

Sesini duyunca döndüm ve kendimi durduramadan düşüncelerimi ağzımdan kaçırđım. "Benden hoşlanmak istemediğın için mi benimle video çekmeyi kabul ettin?"

BÖLÜM 15

WINNIE

B yron bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kıpırdamadan duruyordu. "Affedersiniz?"

"Mantıklı. Hem *de* çok mantıklı. Bir noktada, uygunsuz bir şekilde etkilendiğiniz biriyle vakit geçirmek kolaylaşmak zorunda. Teorik olarak, tekrar tekrar maruz kalındığında, istemsiz duygular eninde sonunda kaybolacaktır."

Bakışları dikkatli bir hal aldı. "Bu bir teori. Neden? Bunu Jeff'e uygulamayı mı düşünüyorsun? Onunla daha fazla zaman geçirmeyi?"

"Ne? Hayır." Yüzümü buruşturdum. "*Jeff'ten* hoşlanmıyorum. Ama beni dinle." Bilinç akışımın beni ileriye taşımasına izin vererek masanın etrafında yürüdüm. "Şu anda A kişinin varlığı - gülümsemesi, kahkahası, yüzü, elleri, kokusu, her neyse- B kişinin beyninde dopamin patlamasına neden oluyorsa ve A kişinin feromonları B kişinin koku alma sistemlerini kökten etkiliyorsa, daha fazla maruz kalmanın bu etkileri azaltacağına inanmak zorundayım, sence de öyle değil mi?"

Byron sanki sözlerim ona yabancı bir dilde söylenmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Ya da mutfakla yemek odası arasındaki uşak kilerinde bir yerlerde aklımı kaçırdığımı düşündü.

Bir benzetme yapmaya karar vererek devam ettim. "Tıpkı nöroreseptörler üzerinde çalışan herhangi bir madde gibi. Reçeteli ilaçlar bir örneği olarak.

Her seferinde aynı kimyasal tepkiyi deneyimlemek için daha sık tüketim ve daha güçlü dozlara ihtiyacımız olmaz mı? Bu nedenle, teorik olarak, sadece takılmak A kişinin vücudunun B kişisine karşı biyolojik tepkisini iyileştirmelidir." Ellerimi birbirine kenetleyerek, aceleyle derlediğim planımdan giderek daha emin hissediyordum.

Yavaşça ellerini ceplerine soktu, bakışları üzerimde geziniyor, düşünüyordu. "Senden hoşlandığım için kendimi *tedavi* etmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Eğer birinden hoşlanmak istemsizse, o zaman tedavi bir merhamet olmaz mı? Sanırım öyle." Bu teorinin ondan çok benimle ilgili olduğunu açığa vurmak istemediğimden çekindim. Yine de iyi bir noktaya parmak bastı. Birlikte zaman geçirmek ikimizin de bu istenmeyen çekimden kurtulmasına yardımcı olabilirdi.

Byron bana tek bir şaşkın göz kırptı, ağzı açıldı - muhtemelen tartışmak için- ben de sözünü kestim. "Videoyu çekmeliyiz." Yanından geçip kiler ve mutfaktan geçerek aile odasına doğru yürüdüm, ilerlerken deneyimin özel amaçlarını ve yöntemlerini bir araya getirdim. "Eğer bu işe yarayacaksa, ileride maruz kalma oranını ve süresini, yaptığımız aktiviteleri, ne sıklıkta dokunduğumuzu vs. kontrol etmeye çalışmalıyız. Daha sonra, zaman içinde, maruz kalmanın etkileri tamamen kaybolana kadar azalacaktır."

Evet. EVET! Bu işe yarayacaktır. Bunu alın, kökleşmiş biyolojik

Yanıtlar!

Ceketimin cebinden telefonumu çıkararak aile odasının düzenini düşündüm. Byron televizyonu çoktan açmış ve seçtiği filmi duraklatmıştı.

"Teorinizin geçerli olduğunu sanmıyorum."

Omzumun üzerinden baktım. Kapının hemen girişinde duruyordu, elleri hâlâ cebindeydi, yüz hatlarında DNA'sına kodlanmış olduğunu düşündüğüm yücelik yoktu. Ya da belki, şimdi

Birlikte biraz zaman geçirdikten sonra, artık yücelik gibi görünmüyordu. Sadece Byron'a benziyordu.

Hades kadar yakışıklı ve iki kat daha düşünceli olan bu adamla tanışmamızdan bu yana ilk kez, kalçalarının kalınlığından saçlarının zarif, kuzguni siyahına, üst dudağının hafif kıvrımından gözlerinin çarpıcı güzelliğine kadar ne kadar muhteşem olduğunu hayranlıkla seyretmek için kendime izin verdim. Midemde zayıf bir kıpırtı oldu, kalbim sıkıştı ve biliyor musunuz, bu gayet normaldi.

Byron-biyolojik savaşını sistemimden çıkarmak için bir planım, sağlam bir çalışma teorim vardı. Yakında, kara kara düşünen Byron seksiliği beni hiç etkilemeyecekti.

Kazanmak için bilim! *İşte ben buyum. Kazanan benim.*

"Neden teorimin geçerli olduğunu düşünmüyorsun?" Aile odasına geri döndüm, göğsüm açık hayranlığımın etkisiyle ağrıyordu. Telefonumu televizyonun hemen altına yerleştirmeye karar verdim. Ekranın kanepeye dönük olduğundan emin oldum, böylece ikimizin de kayıt süresince çekimde kaldığını teyit edebilecektim, telefonu uyandırdım, videoya gittim ve selfie moduna ayarladım.

"Elli yıl süren ilişkileri açıklayın. İki insan arasında tekrarlanan veya uzun süreli maruz kalma aşkın etkilerini köreltiyorsa, neden bir insan yarım yüzyıl boyunca birlikte kalsın?"

"Aşkın kalıcı olmadığını iddia etmiyorum. Benim teorimin kalıcı aşkla ya da aşkla hiçbir ilgisi yok." Açıdan memnun olana kadar telefonu düzenledim, geriye doğru kanepeye doğru yürüdüm ve oturup çekimi inceledim. İyi görünüyordu. "Birinden *hoşlanmaktan* bahsediyorum. Birinden hoşlanmaktan. Bir süredir birlikte olan herhangi bir çifte sorun. Hepsi de başlangıçtaki istemsiz duyguların ilk birkaç ay ya da -en kötü ihtimalle- birkaç yıl içinde kaybolduğunu söyler ki bu da benim teorimi destekleyen bir veri. Şimdi, buraya gel. Sanırım gitmeye hazırız."

Ayağa kalkıp telefona doğru yürüdüm ve Byron arkamdaki çerçeveye girip kaşlarını çatarak otururken Kayıt düğmesine bastım. Tekrar geriye doğru yürüdüm, bacaklarım kanepeyle buluştuğunda Byron'ın yanına oturdum, son dakikada doğru şekilde çerçevelenebilmemiz için onun *hemen* yanına oturmam gerektiğine karar verdim.

Atış hızasını kontrol ettikten sonra bacaklarımı altıma katladım ve vücudumu ona doğru açtım. Son olarak kolumu kolunun etrafına doladım ve elimi pazusunun üzerinde kıvırdım. Ve sonra yavaşça nefes verdim, bir saniyeye ihtiyacım vardı. Byron'ın son derece biçimli bir kolu vardı ve ona dokunmak, ona bu kadar yakın olmak, iç organlarıma birkaç kıvrımlı şey yaptı.

Ama her şey yoluna girecekti. Eninde sonunda. *Tekrarlanan, kontrollü maruz kalma.*

Cevap buydu.

"İşte. Bu iyi." Parmaklarım üst kolunu biraz sıkıp okşadı ve dizlerimi birbirine bastırmamı gerektirdi. "Ne zaman istersen oynat tuşuna basabilirsin" dediğimde sesimin neredeyse normal çıkması bir mucizeydi.

"Yapmalı mıyım-" Boğazını temizledi. "Kolumu sana dolasam daha mı iyi olur?"

"En doğal nasıl hissediyorsan. Hangi filmi kullanıyoruz?"

Byron kolunu bana dolamadı. Uzaktan kumandayı aldı ve oynat tuşuna bastı. Hoparlörlerden ezbere bildiğim bir müzik gelmeden hemen önce ekranda Focus Features logosu belirdi.

"*Shaun of the Dead!*" Byron'a dönerek biraz ciyaklamış olabilirim. "En sevdiklerimden biridir."

"Biliyorum." Bana bakmıyordu ve profilinde vurdumduymaz bir ifade vardı ama sesinde bir gülümseme vardı.

Tüm film boyunca kalırsam ne kadar uyuyacağımı hızlıca hesapladım, midem bunun farkına varınca hafifçe battı

yeterli olmaz. *Ama yarın Cuma ve Cumartesi günü uyuyabilirsin, yani ...*

"Kalmamın bir sakıncası var mı?" Fısıldadım, gözlerim artık açılış sahnelerine dikilmişti.

"Elbette."

"Yani, yarışmayı bitirdikten sonra, tüm film boyunca."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Byron kıpırdandı, kolunu çekiştirdi.

İsteksizce bıraktım, şimdiden yakınlığını ve ellerimin altındaki kaslarını kaybetmenin yasını tutuyordum. Ama sonra kolu bana dolandı, eli koluma geldi ve başımı omzuna doğru yönlendirdi. Diğer eli benimkine uzandı, avucumu göğsüne götürdü ve orada avucumu kavradı ve tüm vücudum gerildi, iç çekti, sevindi ve dondu kaldı.

Bu çok iyi hissettiriyor.

"Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

Hayır. İyi değildi. Harikaydı.

"Evet." Daha da sokuldum, başımın üst kısmını çenesinin altına yerleştirdim ve içime çektim çünkü neden olmasın? Bu bir rüya gibiydi ve ben hem çok rahat hem de çok huzursuzdum. Birbiriyle çelişen hisler biraz başımı döndürdü.

Filmi izledik. Aynı kısımlara güldük. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum ama kendimi harekete geçiremiyordum. Kayda devam edemeyeceğimi biliyordum, telefonumda sınırsız depolama alanı yoktu ve video zaten yedi dakika uzunluğundaydı.

Yapmalısın, Winnie. Hareket etmelisin.

Ama sonra biterdi. Video bittikten sonra kanepede sarılmaya devam etmek için bir nedenimiz olmazdı.

YAP ŞUNU! Bu gerçek değil. Bununla ilgili hiçbir şey gerçek değil ve fanteziye ne kadar uzun süre kapılırsanız, yeniden girmek o kadar zor olacaktır.

gerçeklik.

Kederli, sessiz bir iç çekişle göğsünü hafifçe ittim. Beni bıraktı, ben doğrulurken kafasını bana doğru salladı. Sözsüzce ona küçük bir gülümseme verdim ve popomu kanepeye kaydırdım. Sonra bir elimi gerçekten muhteşem kalçasına dayayarak *-okşamayın, OKŞAMAYIN-* başımı nazikçe kucağına koydum, ellerim hemen yanağıma kısılandı.

"Ne-" diye homurdandı, sonra boğazını temizledi. Cümlesini bitirmedi.

Başımı çevirdim ve ona baktım. "Bu iyi mi?"

Bana baktı, düşünüyor gibiydi, düşünceleri kargaşa içindeymiş gibi davranmak için harika bir iş çıkarıyordu.

Tekrar boğazını temizledi. "Sana bir yastık getireyim."

Dikkatimi tekrar filme çevirdim. "Başımı kucağına koymamı istemiyor musun?"

Ellerini başımın altından geçirip yavaşça bir yastık eklemeye başlamıştı bile. "Bu şekilde daha rahat edersin."

"Ama ben senin kucağını seviyorum" diye itiraz ederken yastığı eklemesine izin verdim. Çekim yaptığımız ve başka bir şansım olacağından şüphelendiğim için, bir elimi dizinin hemen üstündeki kalçasına koydum ve sıktım. *Orada güzel, kaliteli bir kalça var.*

"Ve kucağım seni seviyor, bu yüzden bir yastık kullanmalısın."

Sözlerinin aklımda yer etmesi birkaç saniye sürdü -muhtemelen dikkatim kalçasında olduğu için- ama ifade beynime nüfuz ettiğinde ağzım bir karış açık kaldı ve gözlerim yuvalarından fırladı. Başımı çevirip ona baktım. Hiç de özür diler gibi görünmeyen alaycı gülümsemelerinden biriyle bana baktı.

Kalçasına bir şaplak attım ve doğruldum. Güldü, ellerimi tutmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Yastığı kucağından aldım ve

yüzüne yumuşak bir darbe indirdi. Byron yastığı kolayca çekip aldı ve uzun parmaklarıyla bileklerimi bağladı, beni öne doğru çekerek yüzlerimizi birbirimize birkaç santim yaklaştırdı.

Nedense ikimiz de zor nefes alıyorduk. Ben gülümsüyordum, o gülümsemiyordu.

"Yastık ya da kucak yok," dedi.

Başımı eğerek bir kaşımı kaldırdım. "Bir fikrim var."

Gözleri şüpheyle kısıldı ama bileklerimi büktüğümde bıraktı. Bacaklarımı altımdan çözerek ayaklarımı yere koydum ve tekrar televizyona döndüm. Bakışlarının hareketlerimi takip ettiğini hissettim ve kendi kucağımı sıvazladığımda ona baktım.

"Hadi, bana bırak."

Gözle görülür bir şaşkınlıkla yarım santim geri çekildi.

Cesaretim ve şakacılığım beni de şaşırtmıştı. Ama aynı zamanda, Byron'a tekrar tekrar maruz kalmak için yaptığım bu plan, daha önce sadece kaçma ve kaçınma içgüdüsü hissettiğim yerde, onun yanında bana cesaret vermişti.

Bu duygularla yüzleşmem gerekiyordu ki sönükleşsinler, azalsınlar ve yok olsunlar. Onlardan ve ondan kaçmaya devam edersem, asla azalmayacak ya da yok olmayacaklardı. Teori buydu, hipotezimde kesinlik hissediyordum ve bu deneyi sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

"Hadi, bana kafanı ver." Tekrar kucağımı okşadım ve fısıltıyla ekledim, "Videoyu bitirmek için harika bir yol olacak, iyi bir twist."

Anlayış ve başka bir şey gözlerinde somutlaştı. Çenesini kaldırdı.

Sonra, insanlardan kaçan Byron Visser poposunu geriye doğru itti, elini kalçama dayadı ve başını kucağıma koydu. Gülümsedim ve düşüncesizce parmaklarımı onun güzel saçlarından geçirmeye karar verdim. Sertleşti ama bir an sonra iç çekti ve ben uzun bukleleriyle oynarken boynundaki gerginliğin gittiğini hissettim.

"Saçlarına bayılıyorum," dedim düşünmeden. Ama ben onun saçlarını seviyordum, yani her neyse.

Daha önce onun bacağına yaptığıma benzer bir şekilde elini dizime koydu. "Alabilirsin."

Kıkırdadım, garip bir şekilde mutlu hissediyordum. İçerik. *Ne kadar tuhaf.*

En az bir dakika boyunca bu şekilde oturduk, bu süre boyunca sırtıttığımı eminim, kendimi kanepede ve o anda rahatlamış hissediyordum, başının kucağımda durmasının ve saçlarının ipeksi tellerinin parmaklarımın arasında taranmasının tadını çıkarıyordum.

En sevdiğim filmi izlemek yerine, aklım birlikte geçirdiğimiz geceye, onu dinlemekten ne kadar keyif aldığımı, yardımları için ne kadar minnettar olduğuma, onu neredeyse öpmek üzereyken hissettiğim çelişkiye ve onu öpmüş olsaydım bunun dünyadaki en kötü şey olup olmayacağına takıldı.

Bana yemek hazırlayarak çok düşünceli davranmıştı. Çok nazikti. Teşekkür etmiş miydim? Yoksa onun nezaketine basit bir nezaketle karşılık veremeyecek kadar kendimden geçmiş miydim?

Tanrım. Belki de onunla sakinleşmem gerekiyordu. Diğer herkesle rahatlama konusunda bir profesyoneldim, neden Byron ile rahatlayıp anı yaşayamıyordum? Neden geçmişteki yanlış anlamaların devam etmesine izin veriyordum-

Byron aniden doğrulup koltuktan kalktı, telefonuma doğru yürüdü ve onu eline aldı. Aptal aptal ona baktım ve dilimin ucunda sorunun ne olduğunu sormak vardı.

Ama sonra döndü ve yanımdan geçerken telefonumu bana fırlattı. "Al. Bu yeterli olacaktır. İsteddiğin kadar kalabilirsin. Yemeğini tezgâhın üzerine bıraktım. Haftaya görüşürüz." Yüz hatları da ses tonu kadar soğukkanlıydı, salonun kapısında gözden kaybolana kadar gidişini izledim, yüzüm mahcup bir sıcaklıkla çalkalanıyor, ağzım şaşkınlıkla aralanıyordu.

Gerçi şaşırmamam gerekirdi. Bir kez daha film çektiğimizi unutmuştum. Ve bir kez daha, belli ki, yapmamıştı.

BÖLÜM 16

WINNIE

Cuma günü Byron'la konuşmadım. Onu iki kez aradım. Telefonu açmadı. İlk seferinde sesli mesaj bıraktım ama ikincisinde bırakmadım,

Yanlış bir şey yaptığımdan endişelendim. Belki de benimle konuşmak istemiyordu?

Kafa karıştırıcıydı. Onu çözemiyor ya da bir andan diğerine davranışlarını tahmin edemiyordum. Ne zaman kendime gerçek bir arkadaşlık ihtimalinin kapısını açma izni versem -ya da arkadaşlıktan daha fazlası- kapıyı kapattı.

Yardıma ihtiyacım vardı, kafa karışıklığımı güvenilebileceğim biriyle, benden çok daha fazla flört deneyimi olan biriyle konuşmam gerekiyordu, ama benim danışmanım bir seçenek değildi. Amelia, konuşmak istediğim adamın Byron olduğunu, onun suskun eğilimlerini anlatır anlatmaz kolayca tahmin edebilirdi.

Ancak Serena tahmin edemezdi. Byron'ı üstünkörü tanımaktan başka bir şey yapmamıştı. En az üç ciddi ilişki yaşamış ve son sınıftaki anlaşmamıza kadar üniversitede pek çok kişiyle çıkmıştı. Ve şans eseri, Mayıs ayının son haftası ve Haziran ayının ilk iki haftası boyunca Cumartesi sabahları pazardaki standında ona yardım etmeyi teklif etmiştim. Yaşasın!

Stant hiç durmadan çalıştı. Passionate Peppermint'i kuşluk vakti sattık ve kalan malları toplayıp Belltown'daki evine götürdüğümüzde saat 16:00'da neredeyse her şey bitmişti.

Mutfağında durup meşhur ev yapımı glütensiz tavuk çorbasını içmek üzereyken nihayet konuyu açacak kadar cesaretimi toplayabildim.

"Hey, seninle bir şey konuşmak istiyorum." orbayı tahta bir kaşıkla karıştırarak yeniden ısıtırken arkasından konuştum. "Tavsiyene ihtiyacım var" diye eklemeyen önce bana bakmasını bekledim.

şaşkın -memnun ama şaşkın- bir ifadeyle kaşığı ocağın yanına koydu ve yüzünü tamamen bana döndü. "Tamam, nedir?"

"Uh." enemi kaşıdım. "Hoşlandığım bir adam var." Hoşlanmanın doğru kelime olduğundan emin değildim ama İngilizcede Byron hakkında hissettiklerimi kısa ve öz bir şekilde anlatacak doğru kelime ya da ifade yoktu. Ya da belki de böyle bir kelime vardı ve ben bunu bilmiyordum.

Serena'nın gözleri kocaman oldu.

"Gerçekten mi?" "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Hayır, bu iyi bir şey. Sen hiç kimseden hoşlanmazsın."

"İnsanlardan hoşlandım." Kendimi tutamadım ama sesim biraz savunmacı ıktı.

"Demek istediğim, bunun hakkında hiç konuşmuyorsun." Aramızda bir el salladı, sonra tezgahın altından iki kase almak için eğildi. "Beni görmezden gel. Bir şey söylediğimi unut. Yardım etmek için ne yapabilirim? Yoksa burada bir saldırı mı planlıyoruz? Bir baştan çıkarma mı?"

"Hayır, yle bir şey değil. Ondan hoşlanmam gerektiğinden emin değilim."

Dondu kaldı, dolaptan tam olarak doğrulamamıştı, gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı. "O-kaaay."

"Ondan hoşlanmayı nasıl durduracağımaya dair bir fikrim var ama bu konuda biriyle konuşmam, yntemimin sağlam olduğundan emin olmam gerekiyor."

Serena binlerce soru sormak ister gibi baktı ama sonunda "Fikrin nedir?" sorusunda karar kıldı.

Bar taburesinde rahatlarırken, Serena'ya biyolojik tepkiyi azaltmak için zaman içinde kontrol edilen tekrarlanan maruziyetlerle ilgili teorimin kısaltılmış bir versiyonunu anlattım; umudum, sonunda vücudumun Byron'a yiyecek, barınak ve hayatta kalmak için gerekli olan her şeymiş gibi tepki vermeyi bırakmasıydı. Ona "Jake" diye hitap ettim ve gerçek kimliğinden şüphelenmemesi için birlikte çalıştığımızı söyledim.

Dinlerken aralıklarla kaşlarını çatıyor, yemek yiyeceğimiz tezgâha kaşık ve peçete koyuyordu. Ayrıca bir iki kez burnunu kırıştırdı ve ikimize de birer porsiyon çorba ikram etti, ikinci sorusunu sormadan önce her şeyi açıklamama izin verdi: "Yani evli mi?"

"Ne? Hayır. Evli değil." Kaşığımı alıp buharlı çorbayı karıştırdım ve serin yanaklarımı saran sıcaklık patlamasının tadını çıkardım. Anma Günü hafta sonu olabilirdi ama bugün hava sıcaklığı kırk sekiz derece Fahrenheit'tı. Baharın bu kadar geç bir zamanı için alışılmadık bir hava ama duyulmamış bir şey de değildi.

"Ama biriyle mi çıkıyor?"

"Hayır. O bekâr." Bir kaşık dolusu et suyunu üfledim. "Bildiğim kadarıyla kimseyle birlikte değil."

"O zaman sorabilir miyim, neden ondan hoşlanmayı bırakmak istiyorsun?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşündüm ve gerçeğin en iyisi olduğuna karar verdim. "Ondan hoşlanmamalıyım çünkü aramızda hiçbir şey olmayacak ve birlikte olduğumuzda hissettiklerimden hoşlanmıyorum. Ve onu düşünmeden duramıyorum."

"Birlikteyken hissettiklerinden hoşlanmıyor musun? Sen nasıl hissediyorsun?"

"Sıcak. Ve titrek. Rahatsız, başım dönüyor. Bazen tünel görüşü yaşıyorum, tek gördüğüm o oluyor ve diğer her şey bulanıklaşıyor. Dikkatimi dağıtıyor, beni geriyor. Sanki ..."

"Ne?" Serena bana sırtıttı, dirseği tezgahın üstündeydi ve elini çenesinin altına sıkıştırmıştı, görünüşe göre anlattıklarımın tamamen dalmıştı.

"Her zaman gerçekten utanmak gibi." Hülyalı

bir şekilde iç çekti. "Bu duyguyu seviyorum."

"Sen seviyor musun? Benim için pek hoş
olmadı."

"Sana karşı bir şey hissetmediğinden emin misin?" Sesi umutlu
geliyordu.

"İ-"

"Kendini küçümsüyorsun." Çorbadan bir ısırık aldı, sonra bir tane
daha. "Eğer ona bir şans verirsen duygularına karşılık verebilir."

Kaşığımı bıraktım ve iki elimle yüzümü kapattım. "Aslında
benden hoşlandığını söyledi."

"Ne?"

Alnımı ovuşturarak yüzümü buruşturdum. "Ama benden
hoşlanmak istemiyor ve bunun önemli bir şey olmadığını, benden
bir şey istemediğini ya da bana ihtiyacı olmadığını söyledi."

Serena taburesinde arkasına yaslandı. "Dur bakalım, *ne* dedi?"

Gözlerimi devirerek, yemek yerken ona Byron'la haftalar önce
yaptığımız konuşmayı kısaltarak anlattım. Sabırla dinledi, yüz ifadesi
gittikçe daha da dehşete kapılıyordu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Ellerini bir peçeteyle sildi.
"Senden hoşlandığını söylüyor, sonra da önemli bir şey olmadığını
söylüyor. Ama sen ona bir çıkış yolu göstermeye çalıştığında -
senden birazcık hoşlandığını söyleyerek- hayır, senden çok
hoşlandığını ve senden hiçbir şey istemediğini ya da hiçbir şeye
ihtiyacı olmadığını söyledi. *Ve sonra*"- işaret parmağıyla havayı
mızrakladı, hepsi

öfke ve tiksintiyle-"ona seninle dalga geçip geçmediğini sorduğunda, kendi isteği dışında senden hoşlandığını söyleme cüretini gösteriyor. Doğru mu anladım?"

"İşin özü bu."

Alaycı bir ses çıkardı, kâsesine döndü ve çorbayı hışımla ağzına attı. "Ondan hoşlanmak istememene şaşmamalı. Pisliğin teki."

"Hayır, değil." Göğsümün ortasına bilinmeyen bir nedenden dolayı yerleşmiş olan ağrıyı ovuşturdum. "Eskiden onun bir tür pislik olduğunu düşünürdüm ama birlikte zaman geçirdikçe ve onu tanıdıkça daha az pislik gibi görünüyor." *Aniden gitmesi ve bunu ona sorduğunuzda ya "Bundan bir şey çıkarma" demesi ya da aramalarınıza cevap vermemesi dışında. O zaman hariç.*

Başını salladı. "Tamam, aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

"Mesela Perşembe günü beni yemeğe davet etti ve-"

"Seni yemeğe mi davet etti? Randevu için mi?"

"Hayır. Öyle bir şey değildi. İşle ilgili şeyler yapıyorduk. Her neyse, beni akşam yemeğine davet etti. Oda arkadaşı ve oda arkadaşının kız arkadaşı uğradı, ben de kibarca bize katılmalarını önerdim. Ama sonra Jake yeterli yemek olmadığını söyledi. Ama sadece bu kadar da değil, aslında bu konuda biraz kabaydı. Bu yüzden oda arkadaşı ve kız arkadaşı gitti."

"Tamam mı?"

"Ama bir de baktım ki hepimize yetecek kadar yiyecek varmış. O zaman bilmiyordum, eve gidip benim için hazırladığı köpek çantasını açana kadar da fark etmemiştim. *Beş* biftek yapmıştı ve kalanlarla beni eve gönderdi."

"Huh."

Eve geldiğimde poşeti açtığımda üç biftek, kalan mantar ve üç fırında patates daha bulduğumda çok şaşırmıştım.

Çenesini ovuşturdu. "Biftek pahalı bir şey."

"Biliyorum." Yemek bana bir haftadan daha uzun süre yeterdi. Çabuk bozulan yiyeceklerimin çoğunu dondurucuya koymak ya da pişirip bütün öğün olarak dondurmak zorunda kalmıştım.

"Belli ki seni ev arkadaşı ve kız arkadaşıyla paylaşmak istememiş."

Varsayımına karşı çıkmadım ya da Byron'ın antisosyal olduğu ve belki de sadece daha fazla insanla birlikte olmak istemediği şeklinde alternatif bir mantık önermedim. Serena'nın Jake'in aslında Byron olduğundan şüphelenmesine neden olabilecek herhangi bir bilgiyi gönüllü olarak vermek istemedim.

"Özür dilerim." İfadesi aniden canlandırıcı ve sempatik bir hal aldı.

"Planının işe yarayacağını sanmıyorum. Geri tepecek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer birinden sadece fiziksel olarak etkileniyorsan ve sonra onunla vakit geçirmeye başlarsan ve o da sığ biriye ya da uyumlu değilseniz, kimyanız uyuşmuyorsa, o zaman planın işe yarar. Maruz kalma, kimya yoksa veya kişide hoşunuza gidecek bir şey yoksa sizi çekiminizden kurtaracaktır. Duygularınız yok olur gider, çünkü birini tanıdığınızda, çekim duygularınız ya pörsür ve ölür ya da artar."

"Ama kimya var. Çok fazla kimya var ve ben de bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"İşte bu yüzden planınız işe yaramayacak. Birinden etkilenirseniz, hem de *çok etkilenirseniz*, sonra onunla zaman geçirmeye başlarsanız, onu daha yakından tanırsanız ve o kişi hakkında hiçbir şey keşfetmezseniz

kişi itici ya da itici ise, o zaman duygular gittikçe büyüyecektir. Giderek daha da kötüleşir."

"Ama bir noktada kaybolmaları gerekiyor."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. İnsanlar uyuşturucu değildir, çok daha bağımlılık yapıcı ve tehlikelidirler. Aynı yüksek hisleri elde etmek için daha fazla maruz kalmaya ihtiyacın yok. Küçük parçacıklar bile sizi ayakta tutacaktır. Sadece onu düşünmek bile yeterli. Ama başka bir sorum daha var - eğer onun bir pislik olmadığını iddia ediyorsanız - Jake sizden bir şey istemiyor ya da bir şeye ihtiyaç duymuyorsa neden sizden hoşlandığını söyledi? Bu bana bir pislik hareketi gibi geliyor."

Parmaklarımı bükerek Jake'in Byron olduğunu belli etmeden nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalıştım. "Uzun hikâye ama iyi bir nedeni vardı. Bağlam içinde mantıklı."

"Sen öyle
diyorsan
öyledir." "Öyle
diyorum."

"O zaman kafam karıştı. Eğer o senden hoşlanıyorsa, sen de ondan hoşlanıyorsan, neden birbirinizle çıkmayı denemiyorsunuz? Mantıklı gibi görünüyor. Eğer o bir pislik değilse ve duyguların karşılıklıysa, neden ona çıkma teklif etmiyorsun?"

Kalbim hızlandı. "Sence etmeli miyim?"

Serena alt dudağını dişledi, bakışları odağını kaybetti. "Bilemiyorum. Senden hoşlandığına dair itirafının bağlam içinde mantıklı olduğunu söylüyorsun, ama sonra o diğer saçmalıkları söylemesi? Senden hoşlanmanın önemli bir şey olmadığını iddia ettiğinde ona nasıl hissettiğini söylemeli misin bilmiyorum." Gözlerini kırıştırdı, bakışları yeniden keskinleşti. "Sen ..." Arkadaşım beni incelerken derin bir nefes çekti, çorbasını unutmuştu. "Çok deneyimli değilsin ve bu bir eleştiri değil. Her zaman hepimizden biraz daha yufka yürekli görünmüşsündür." Kendi sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yoksa her şeyi berbat mı ediyorum?"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ona güven verici bir gülümseme verdim. Serena daha önce hiç kimseyle yatmadığının farkındaydı. "Ama bilerek yapmıyorum. Kendimi evliliğe ya da sonsuza dek birlikte olacağım kişiye saklıyor değilim. Sadece seks yapmış olmak için seks yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum, gerçekten. Ben de öyle hissediyorum. Ama aynı zamanda, daha önce başka insanlardan hoşlandığını ama bunu kendine sakladığını söylüyorsun. Bu yüzden bu adamdan *gerçekten* hoşlanıyor olmalısın diye düşünüyorum."

"Bu konuda konuşmamış olsam da, geçmişte insanlardan *gerçekten* hoşlandım ve açıkçası daha önce de insanlara ilgi duydum. Ama o insanları düşündüğümde, bir insan olarak kim olduklarına dair sıcak bir hayranlık ve takdir hissederdim. Bu farklı."

"Nasıl farklı?"

"B-Jake ile sanki fiziksel çekim her şeyden önce geliyor ve her şeyi gölgeliyor. Daha önce hiç böyle içgüdüsel, kontrol edilemez bir tepki hissetmemiştim."

"Hmm."

"Peki ona çıkma teklif etmeli miyim?"

Ya da-" "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç yıldır." Aynı okulda birkaç yıldır öğretmenlik yapıyordum, o yüzden bu makul görünüyordu.

"Kaç tane partneri oldu? Yeni mi bekar oldu?"

Soruyu düşündüm ve Byron'ın kimseyle çıktığını görmediğimi fark ettim ama ilk kitabı çok satanlar listesine girdikten sonra internette ve dergilerde aktrisler ve süper modellerle çıktığına dair pek çok söylenti çıkmıştı. "Çıktığına dair söylentiler vardı ama somut bir şey yoktu. Onu hiç biriyle çıkarken, kız arkadaşıyla ya da buna benzer bir şeyle görmedim ve evinde hiç kimsenin - eski kız arkadaşları gibi - fotoğrafı yok."

"Ama ikiniz birlikte çalıştığınız için onunla etkileşim halinde olmanız gerekiyor."

Ondan kaçamaz mısınız?"

Midem bulandı. "Sence ondan uzak mı durmalıyım?"

"Üzgünüm Win. Gerçekten bilmiyorum." Serena boynunu kaşıdı. "Senin bir erkek arkadaşın olduğunu düşünüyor olabilir mi? Ve bu yüzden senden hoşlanmak istemiyor olabilir mi?"

"Hayır."

"Belki de senin biriyle çıkmakla ilgilenmediğini düşünüyordur?"

Genel olarak?" "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. "Eğer durum buysa, onun bir pislik olmadığını söylüyorsun ama o pislik gibi şeyler söylüyor. Seni yemeğe davet ediyor ve oda arkadaşını gönderiyor, yani belli ki sadece seninle vakit geçirmek istiyor, ama bu bir randevu değil? Ve sana çıkma teklif etmiyor mu?"

"Hayır, bana çıkma teklif etmedi."

"Sana çıkma teklif etmek istediğini ima etmiş olabilir mi?" "Hiç de değil."

Serena homurtulu bir ses çıkararak ellerimi tuttu ve kendi ellerinin arasına aldı. "Eğer senden hoşlandığını söyleyecek kadar cesursa, o zaman sana çıkma teklif edecek kadar da cesur olduğunu düşünebiliriz. Sanırım" -başını hafifçe salladı- "başka biri olsaydın ve onu işte görmek zorunda olmasaydın, sana karışık mesajlarını ona söylemeni söylerdim. Ama seninle akıl oyunları oynuyor gibi hissediyorum. Ve sen, sen olduğun için ve geçmişin göz önüne alındığında, bu tür erkeklerle çok fazla deneyime sahip değilsin."

"Yani saf olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Ellerimi sıktı. "Hayır. Demek istediğim bu değil. Sadece diyorum ki, yoğun çekim kör edici olabilir. İyi adamlar 'Senden hoşlanıyorum ama özellikle istemiyorum' gibi şeyler söylemezler. Ya da sizden hoşlanmanın önemli bir şey olmadığını iddia etmezler. Senden hoşlanmak büyük bir meseledir çünkü sen büyük bir meselesin."

Nedense boğazımda bir yumru oluştu. "Keşke üniversitede biriyle yatmış olsaydım."

"Böyle söyleme. Kendin için doğru olanı yapmalısın. Hepimizin mutlu anıları ve pişmanlıkları var, senin deneyimlerin başkalarınınkinden daha az ya da daha fazla geçerli değil."

"Ama o zaman en azından *biraz* deneyimim olurdu. Şimdi sadece kaybolmuş hissediyorum. Ve aptal. Ve saf."

Serena ellerimi bir kez daha sıktı, omuzlarıma uzanıp beni tabureden çekmeden ve kollarını bana dolamadan önce cık cık diye bir ses çıkardı. "Özür dilerim."

"Neden üzgünsün?" Refleks olarak yutkunarak ona sarıldım.

"Keşke bu tür bir aşırı çekimle ilgili ilk deneyimini seninle dalga geçtiği belli olan bir skeeball ile değil de değerli biriyle yaşasaydın."

Gözlerimi sımsıkı kapatarak başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Byron'ın benimle dalga geçtiğini düşünmüyordum, en azından bilerek.

Eli yatıştırıcı bir hareketle sırtımda aşağı yukarı hareket etti. "Sadece bir şey daha söylemek istiyorum, bir tür uyarı."

"Tamam mı?"

"Birine karşı hissettiklerini kontrol edemezsin. Eğer ondan etkileniyorsan, öyle olsun. Ama eylemlerini, bu duygularla ne yapacağını, onlara göre hareket edip etmeyeceğini kontrol edebilirsin." Serena geri çekilerek devam etmek için gözlerimi açmamı bekledi. "Kendini bu konuda hırpalamadan hissettiklerini hissetmek için kendine izin ver. Yani ondan etkileniyorsun. Ne olmuş yani? Onunla hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Onunla çalıştığını biliyorum ama onunla mümkün olduğunca az etkileşime girmeye karar verebilirsin."

Vücudumdaki her hücre onun önerisini reddetse de başımı salladım. Artık Byron'ı görmezden gelmek istemiyordum. Onun etrafında olmak kafa karıştırıcı ve çoğu zaman rahatsız ediciydi, ama aynı zamanda tarif edilemez bir şekilde inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. *Bağımlılık yapıyor.*

Bu düşünceyle içimde patlayan küçük kahkahaya engel olamadım. Eğer geçmişteki benliğim beni şimdi görebilseydi, Byron Visser'ın arkadaşlığından gerçekten hoşlandığım bir gerçekliğin var olduğuna asla inanmazdı.

Güldüğümü gören Serena'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Başka biriyle çıkmayı hiç düşündün mü?"

"Uh-" Beklenmedik önerisi karşısında bir an için ne diyeceğimi şaşırarak doğruldum.

"Yardıma olabilir. Bir uygulamaya kaydolmayı dene. Üniversitedeyken Tinder'ın vardı. Yeniden etkinleştir. Pislikleri filtrelemene yardım ederim, nelere dikkat etmen gerektiğini gösteririm. Biriyle tanışmasan bile, sadece birkaç aylığına olsa bile, sadece birkaç randevuya çıksan ve hepsi fiyasko olsa bile, bu tür bir enerjiyi diğer insanlara - daha fazlası için gerçek potansiyeli olan insanlara - odaklamak, işte Jake'in etrafında olmayı daha az zorlaştırabilir."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Şu andan önce, şu anda, bu öneriyi düşünmezdim bile. Birkaç hafta önce Amelia'ya bir ilişkiye acil bir ihtiyaç duymadığımı söylediğimde gerçeği söylemiştim. Hâlâ da hissetmiyorum.

Ama Serena'nın söyledikleri doğrudu ve tüm romantik enerjimi tek bir kişiye odaklamanın ne kadar sağlıksız olduğunu ilk elden tecrübe etmiştim. Jeff ile bunu yapmıştım. Randevulara çıkmayı bırakmış, kendimi karşılıksız bir aşkla yetinmeye bırakmıştım. Belki de insanlarla çıkmaya devam etseydim, Jeff'ten bu kadar uzun süre hoşlanmak zorunda kalmazdım.

"Sadece ..." Serena'nın alnı endişeye benzer bir ifadeyle kırıştı. "Bu adamın yanında dikkatli ol."

"Dikkatli mi?"

"Akıl oyunları oynayan erkekler kovalamacayı sever. Etkileşimi kestiğinizde sizi yalnız bırakabilir ya da çabalarını iki katına çıkarabilir.

ve hayatınızı zorlaştıracak."

"Hayır." Byron'ın kötü niyetli bir şey yapacağına bir an bile inanmadım. "Yapmaz, o öyle biri değil."

"Güzel. Bu iyi bir şey. Umarım öyle değildir." Kollarını kavuşturdu. "Ama onu daha iyi tanımaya başladığın için onunla vakit geçirmek zorunda kaldığında da dikkatli olmalısın. Arkadaş canlısı ol ama çok da arkadaş canlısı olma. Ve tetikte ol."

"Tetikte mi olayım? Neye karşı?"

"Yanlışıklıkla ona aşık olmaya karşı." İfadesi sanki tatsız bir anıyı hatırlıyormuş gibi kasvetli bir ciddiyete büründü. "Çünkü eğer yaparsan, mahvolursun."

* * *

"Winnie! Burada mısın?"

"İçerideyim. Yemek neredeyse hazır." Salata neredeyse hazırды, spagetti kabağı kızartılmıştı ve iki kavanoz ev yapımı domates sosunun buzu çözülmüş ve yeniden ısıtılmıştı.

"Harika kokuyor!" Arkamdan omuzlarımı tuttu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben masayı hazırlamayı bitireyim. Şarap ister miyiz? Şarabım var."

Saate baktım. Günlerden perşembeydi ama aynı zamanda saat daha 18:15'ti.

"Bir bardak alacağım."

"Güzel. İndirimdeydi ve bir süredir bunu denemek istiyordum. Dur açayım. Günün nasıl geçti?"

"Fena değildi." Az önce dilimlediğim domatesleri bekleyen salata kâsesine ittim. "Gelecek yılki bilim fuarı için yeterli parayı toplamak konusunda biraz endişeliyim ama üçüncü dersim sonunda kuvvet sabitleri kavramını anlıyor."

"Sekizinci sınıflara kuvvet sabitlerini mi öğretiyorsun?"

"Bunu yapabilecek kapasitedeler. Ve bunu anlamak önemli."

"On üç yaşındaki çocuklardan çok şey beklediğinizi hissediyorum. Ya bu işte kötüseler?"

"Bunu kabul etmeyi reddediyorum." Salatalıkların en olgununu seçerek her iki ucunu da kestim. "Dünyamız artık insanların 'fen bilimlerinde kötü' ya da 'matematikte kötü' olmalarını kaldıramaz."

Kıkırdadı ve yanımdan geçerken omzuma kendi omzuyla vurdu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Ben düşüncelerimi kendime saklarken bile küçük bir gülümsemeyi paylaştık.

Ne demek istediğini anlıyordum ama bir öğretmen olarak, bilimsel kavramları kavrama konusunda insanların on üç yaşındaki çocuklardan -ya da yirmi yaşındaki, otuz yaşındaki ya da altmış yaşındaki çocuklardan- *yeterince* şey beklemediğini düşünüyordum. Amcam çocuklarına bu konuda çok kötü olduklarını söylerdi ve bu beni deli ederdi. Çocukken onları sınıfta zorlamazsak, bireylerin bilimin temel yasalarını kabul etmelerini ve mıknaatıları büyüğü ya da hava durumlarını açıklanamaz vudu olarak görmemelerini nasıl bekleyebilirdik?

Bilimde kötü olan çocuk (ya da yetişkin) diye bir şey yoktu. Bilim her zaman anlamlıydı, işin güzelliği de buydu. Kabul etmek gerekir ki, bilim çocukların anlamasını zorlaştıracak şekilde açıklanabilir ya da öğretilibilirdi, ama bu bilimin suçu değildi. Çocukların da suçu değildi. Bu nedenle, okuldaki akıllı tahtamın üzerinde "Buraya giren herkes bilim insanıdır" yazan bir posterim vardı.

Bir de "Merak Schrödinger'in kedisini öldürmüş olabilir de olmayabilir de" yazan bir afişim vardı ve her seferinde beni güldürürdü.

"Hey, bugün Byron'ı gördüm."

Kalbim spazm geçirdi ve neredeyse salatalık yerine başparmağımı kesecektim ama "Öyle mi?" derken gayet normal bir ses çıkarmayı başardım.

"Evet. Ona videoların nasıl gittiğini sordum."

Bilinmeyen bir nedenle nefesimi tuttum ve kesme tahtamın üzerindeki salatalığı düşündüm. *Ne dediğini sormayacağım. Ne dediğini sormayacağım. Sormayacağım-*

"Ne dedi?"

. . . Zayıf.

"İşlerin iyi gittiğini söyledi, ki bu Byron dilinde son derece mükemmel anlamına geliyor. Ona Salı günü yüz bin takipçiyi geçtiğinden bahsettim ve memnun görünüyordu." Şarap mantarını şişeden çıkarırken sessiz bir ses çıkardı. "Bu arada, ikinizin bir tane daha kaydetme zamanı gelmedi mi? Bir hafta oldu, değil mi?"

Parmaklarımı bıçağın yolundan uzak tutmaya dikkat ederek salatalığı dilimledim. Yavaş yavaş. "Sanırım bana kızgın."

Amelia'nın kadehlere şarap doldururken çıkardığı ses durakladı. "Ne?"

Hayır. Neden?"

Salatalığı salataya ekledim ve ellerimi belimdeki havlu önlüğe sildim. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Oh. Hayır. Sorun bu değil." Sesi rahatlamış gibiydi. "Sana kızgın değil. Telefonu bozuldu."

"Telefonu mu
bozuldu?" Ve
saçmalık.

Bütün haftayı beni görmezden geldiğini düşünerek geçirmiştım ve şimdi ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Evet." Amelia elinde şarabımızla döne döne mutfaktan çıktı ve zıplayarak masanın yanına geldi. Bazen bunu yapar, dairenin içinde balo pistindeymiş gibi dans ederdi. "Geçen hafta merdivenlerde düşürdüğünü ve kırıldığını söyledi. Bugün ona yeni bir tane almak için işten erken çıktım ama servis henüz eski numarasına ayarlanmamış. İstersen geçici numarası bende var."

Arkadaşıımı inceledim. "Neden ona yeni bir telefon aldın?"

"Menajeri bana iki bin dolar gönderdi ve bunu yapmamı istedi."

"Ne?"

"Evet. Çok ucuz bir kapaklı telefondur. Onlardan çok kırırdı çünkü yan bakınca kırılıyor. Sanırım Byron bu sefer ayak sürüyordu ve cep telefonundan kurtulmak için numarasını Google Voice'a aktarmasını önerdi."

"O çok ..."

"İnatçı mı?"

"Zor biri," diye ağızımdan kaçırdım ve hemen ardından pişman oldum. "Özür dilerim. I-"

"Hayır, hayır. Sorun değil. İnsanların neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Byron'ın başkalarının hayatını kolaylaştırmak için kendi yolundan çıkmak gibi bir arzusu yok, özellikle de bu insanlar onun için çalışıp ondan para kazanırken. Kimsenin yardımsever diyebileceği biri değil, ama o da başkalarının kendisine yardım etmesini beklemiyor." Amelia tabaklarımızın yanına peçeteleri yerleştirirken bir süre daha konuyu düşünmüş gibiydi. "Muhtemelen zor biri olmadığını, kişisel sınırların genellikle göz ardı edildiği bir dünyada kendi belirlediği kişisel sınırlarla tutarlı davrandığını ve bunun da bencilliği ve tembelliği teşvik ettiğini söyleyecektir."

"Sürekli cevap verdiği bir cep telefonu olması, diğer insanları tembelliğe teşvik ettiği anlamına mı geliyor?" Salatamızı masaya taşıdım.

Amelia güldü. "Öyle olduğunu iddia ederdi."

"Ben buna düşünceli olmak derdim," diye homurdandım, huysuzluğumun nedeninin Byron'ın telefonlarıma çıkmadığını yeni öğrenmiş olmam mı, yoksa bütün hafta bu konuda kendimi yormam mı olduğundan emin değildim.

güvenilmez cep telefonu sorununu yüksek kaliteli bir akıllı telefon alıp kılıf takarak kolayca çözebilirdi.

"Her neyse." Ben salatayı karıştırıp düşüncelerime dalmışken yanımdan geçip gitti. Konuyu kapatmak istediği belliydi.

Ama elinde bir kase spagetti kabağı ile döndüğünde, kızgınlık ateşime daha fazla tartışma yakıtı eklenmişti. "Başkalarının ona uyum sağlamasını beklemediğini söylüyorsun ama öğleden sonrانی ona yeni bir telefon alarak geçirdin."

"O sormadı, menajeri sordu. Ben de Byron'ın menajerinden bin dolar kazandım. Ve umursamadım."

"Ama bundan yararlanan o."

"Hayır. Byron'ın bir cep telefonu varsa ve daha ulaşılabilirse menajeri, reklamcısı ve menajeri bundan faydalanır." Amelia homurdandı. "Byron yeni bir telefonla ortaya çıktığımda çok kızmıştı. Bana suç ortağı dedi."

"Nankör."

"Hiç de değil," dedi sertçe, bir elini sandalyesinin arkasına koyarak ve bana delici bir bakış fırlatarak. "Sana ne oldu böyle? Ona bir şey yüzünden mi kızgınsın?"

Çok fazla düşünce, duygu ve soru seli boğazımı tıkadı. Onun e-postası bende yoktu ama telefonu çalışmıyorsa Amelia'dan benimkini isteyebilirdi. Bana haber verebilirdi! Bir hafta olmuştu. Ona birkaç mesaj bırakmıştım ve çalışan bir cep telefonu olmadan sesli mesajlarını kolayca kontrol edebilirdi.

Serena'nın Cumartesi günü önerdiği gibi benimle bilerek akıl oyunları mı oynuyordu? Bunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar olası görünüyordu. Önce sıcak, sonra soğuk, sonra donuk, sonra ılık, sonra yine donuktu. *Ve biftek! Bu biftek de neyin nesi?*

Ben debelenirken Amelia kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak beni yakından inceledi. "O videoları seninle birlikte çekiyor, değil mi? Ve harika bir iş çıkartıyor. En iyi arkadaşlar videosu çok beğenildi, en son Pazartesi günü yayınladığın ve başını kucağına koyduğu video da yle. Takipçi sayınız bu hafta başında yüz bini geçti ve görebildiğim kadarıyla bunun nedeni onun yardımı. Peki olay nedir Win? Ondan ne istiyorsun?"

Kalbim tekrar kasıldı.

Ondan ne istiyorsun? Sorun buydu. Bu yüzden her şey alt st olmuştu. Byron'dan bir şey istiyordum.

"Haklısın," diye mırıldandım, kendimi suçlu, nankör ve aptal hissediyordum. "Haklısın. O bana yardım ediyor. Onu psikanalize tabi tutmak ve yargılamak yerine yardımı için minnettar olmalıyım."

"Evet. Minnettar olmalısın. Sana büyük bir iyilik yapıyor."

"Ve ondan hiçbir şey istememeliyim, bana hiçbir şey borçlu değil." Ciğerlerim söndü. Işın z buydu.

Benimle akıl oyunları oynamıyordu. Ben kendimle akıl oyunları oynuyordum. *Neden kendime işkence ediyorum?* Beni ıkma teklif edecek kadar sevseydi, ederdi. Biyolojime ve kalbime rağmen, eğer kendime karşı dürüst olursam, bu bizim hikyemizin sonuydu ve yoluma devam etmem gerekiyordu.

Amelia yüksek sesle nefes verdi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yüz hatları yumuşamıştı. "Bak, sert olmak istememiştim ama onu çok uzun zamandır tanıyorum ve benim için çok önemli. Ona karşı korumacıyım. Onun-" elini doğru kelimeyi arar gibi hareket ettirdi "-bazı konulardaki *inatçılığı* insanları yanlış yönlendirebilir, anlıyorum. Ama neden böyle olduğunu biliyorum ve iyi nedenleri var, tamam mı?"

Başımı salladım, kendimi iyice azarlanmış hissediyordum. "Tamam. Özür dilerim."

"Özür dileme, sorun değil. Hiç gerek yokken agresif bir şekilde açık sözlü ve fazla dürüst olabildiğini biliyorum. Eğer çok dürüst ya da açık sözlü davranıyorsa bana haber verin, onunla konuşayım."

"Hayır." Teklifini elimin tersiyle ittim. "yle değil. Gayet iyiydi." Kaba davranmıştı ama kasıtlı olarak kaba davrandığını düşünmüyordum. Benden bir şey istemiyordu ve telefonunun çalışmadığını bana bildirmek aklına gelmemişti. Bunu aşabilirdim.

Yüz ifadesinden gvencelerime yüzde yüz inanmadığı anlaşılıyordu ama -uzun bir bakıştan sonra- bakışlarımı serbest bıraktı ve masayı inceledi. "Ben sosu getireyim, sonra yeriz?"

Amelia yanımdan geçip tekrar mutfağa doğru yürüdü ve ikimize de birer porsiyon salata servis ederken kendimi azarladım.

Ama sonra, endişelenme, özür dileme ve kendimi hırpalama alışkanlığımdan aniden bıkarak, iyi niyetlerime çelme takmayı bırakıp Byron'ın kitabından bir sayfa almamın zamanının geldiğine karar verdim. İhtiyacım olan şey sınırlardı.

Byron'dan hiçbir şey istemeyecektim; Byron'dan videolarla zaten anlaştığımızın dışında bir şey beklemeyecektim; ve söylediği gibi, onun duyguları benim sorunum değildi.

Tıpkı benim duygularımın da onun sorunu olmadığı gibi.

BÖLÜM 17

WINNIE

Sunday Kuşluk vakti, silahlı ile Byron'ın geçici Telefon numarasını yazıp sildikten sonra ona bir mesaj gönderdim.

Onun ve benim sınırlarıma saygılı olacağınıza emin olabilirsiniz.

Ben Winnie. Yeni numaranı Amelia'dan aldım, umarım sakıncası yoktur. Bugün video için vaktin var mı? On dakika sürer. Her şekilde sorun değil.

Bunu yaptıktan sonra, gelecek yılın bilim fuarı malzemeleri için bağış toplama planımı açtım ve dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarak kendime telefonuma gizlice bakmamamı söyledim. Çoğunlukla başarılı oldum. Ama o kadar kararlı bir şekilde konsantre olmaya çalışıyordum ki, telefonum cevap verdiğini bildiren bir sesle çaldığında sıçradım.

Byron: Evet. Ne zaman? Nerede? Ne getirebilirim?

Midem bulandı. Verdiği yanıtın sevimli olduğunu düşündüm.

Bu yüzden mideme geçen hafta koltuktan fırlayıp telefonumu bana fırlatmasının ve odadan çıkmasının ne kadar şirin olmadığını hatırlattım. Ve geçen haftaki yemekten sonra beni

Opposites Attract Yarışması'na katıldı ve sonra aniden çekip gitti. Bunların hiçbirisi sevimli değildi.

Sınırlar kelimesi beynimde bir mantra haline gelmişken cevap verdim.

Winnie: Bugün ne zaman boş olursan ol, ama on dakika uzaktayken bana mesaj at. Burası iyi. Bir şey getirmenize gerek yok. Kapı kilitli değil, sadece içeri gir.

Mesajımı bekliyor olmalıydı çünkü telefonum neredeyse anında tekrar çaldı.

Byron: Şimdi çıkıyorum. Çörek istemiyorsan on dakika uzaklıktayım.

Midem kelebeklerle dolmaya çalıştı ama o kelebekleri göğüs kafeslerinden yumrukladım.

Sınırlar. Sınırlar. Sınırlar.

Hayır, teşekkürler.

Şurada. Gördün mü? Ondan hiçbir şeye ihtiyacım ya da isteğim yoktu, lezzetli çöreklerle bile.

Ne kadar iyi yaptığım konusunda kendime zihinsel bir beşlik çakarak, onun gelişi için hazırlanırken zihinsel moral konuşmama devam ettim. Zehirli Dans Meydan Okuması listedeki bir sonraki meydan okuma olmasına rağmen, onu atlamaya ve onun yerine Uykuda Meydan Okumayı yapmaya karar verdim.

Bu meydan okuma sırasında 1. kişi odayı kaydederken uyuyormuş gibi yapıyordu. İdeal olarak, 2. kişi (en iyi arkadaş veya dost veya anne veya eş veya her neyse) 1. kişiye rastlayacak ve kamera ne yaptıklarını kaydedecektir. Bazı insanlar yüksek sesler çıkardı,

Bazı insanlar öylece çekip giderken, bazıları da tatlı bir tavırla ışıkları kapatıp sessizce oradan ayrılıyordu.

Amaç, 2. kişinin uyuyan 1. kişiyle karşılaştığında ne yapacağını *görmekti*.

Bonus, Uykuda Meydan Okuma, ona hiçbir şey söylemememi gerektiriyordu. o geldi, ve umarım çok küçük bir kez Biz kaydı bitirdi. Önceki videolarımız bir gösterge olsaydı, hemen sonra ayrılırdı ve bu tamamen iyiydi. Terk edilmeye hazırdım.

Telefonumu tüm aksiyonu yakalamak için önceden belirlenmiş bir noktaya yerleştirdim, merdivenlerdeki ayak seslerini duyar duymaz kayda hazır hale getirdim ve kendimi kanepeye yerleştirdim. Yastıklarımızdan birini yanağımın altına sıkıştırarak iç çektim ve televizyonun üstündeki saate birkaç kez bakarak bekledim. Saniyeler saatler gibi geçiyordu. Bileğimi kanepenin kenarında ileri geri salladım, istekler, umutlar ve dileklerle ilgili her şeyi aşağıya, aşağıya, aşağıya ittim.

Bu işi bitirmek istiyorum. Bu videolarla işimin bitmesini istiyorum. ve onu görüp sürekli kafam karışıyor. İstiyorum-

Sonra birden merdivenlerde adım sesleri duydum, beklediğim ve korktuğum an gelmişti. Nefesimi tutarak çılgınca doğruldum, telefonumu uyandırdım ve Kayıt düğmesine bastım. Sonra arkama yaslandım, pozisyonumun doğal ve inandırıcı görünmesini umuyordum, sanki kanepede uyuyakalmışım da onu bekliyormuşum gibi. Bu sırada kalbim göğsümde dans ediyordu.

Titreyen göz kapaklarımın beni ele vereceğinden endişelenerek, kapının açıldığını duyduğum anda bir kolumu alnıma attım.

"Fred?"

Nefes al. Nefes ver. Rahatla. Uyuyorsun. Uyuyorsun. Uyuyorsun. Uyuyorsun.

Kulaklarımı zorlayarak, ayak seslerinin kapıdan yaklaştığını, biraz daha yükseldiğini ve sonra durduğunu duydum.

"Winnie?" Beni fark etmiş olmalı çünkü sesini fısıltıya indirdi.

Vücudunun en azından bir kısmının çerçevenin içinde olduğunu umarak hareket etmedim. Bunu tekrar kaydetmek istemiyordum. Birkaç saniye geçti, bu sırada derin uykudaki bir insan gibi nefes almaya çalıştım. Ve sonra Byron harekete geçti, çok daha yakın olmasına rağmen adımları fark edilir derecede hafiflemişti.

Merak ediyorsanız söyleyeyim, tuhaf hisler beslediğiniz biri dairenizde dolaşırken uyuyor numarası yapmak zordur.

Ne yapıyor bu adam? Yatak odama mı girdi? Burnunu mu sokuyor? Ve eğer öyleyse, ne yapmalıyım? Zıplayıp onu suçüstü mü yakalayayım?

Bacaklarımda, karnımda ve nihayetinde göğsümde bir battaniye hissetmeden bir saniye önce döndüğünü duydum. Sonra yaklaştığını hissettim, çok yaklaştı, elleri hala battaniyenin üzerindeydi, parmak eklemleri çenemin altından geçerken beni içine çekti. Ayrıca onu ve ölümcül tıraş losyonunu da kokladım, ağzıma bir tükürük hücumu dolduğunda yutkunmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Eğer yaptığım son şey olsaydı, hangi tıraş losyonunu kullandığını öğrenirdim.

Yanımda diz çökmüş olmalıydı. Belki de kalçalarının üzerine oturmuştu. Önemli olan, birkaç santim ötemde durmasıydı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, parmakları bileğimi sarmadan ve kolumu gözlerimden uzaklaştırıp nazikçe göğsümün üzerine yerleştirmeden önce, sıcak ve yumuşak bir şeyin -parmak uçlarının- en ufak fırçası ön kolumu sıyırdı.

Sessiz bir nefes verdi ve parmak uçları geri dönerek alnımdaki saç tellerini fırçaladı.

"Uyuyan güzel," diye mırıldandı usulca, kalbim aniden öyle bir çarptı ki irkilmiş ya da seğirmiş olmalıyım.

LANET OLSUN.

Hiç ses çıkarmadığı ağır bir duraklama ve ardından, "Fred." Sesi bir krep kadar düzdü.

Gülümsemeye çalıştım ama kaybettim. Anlamıştı. Ne de olsa liste ondaydı. Numara yapmaktan vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Derin ama sessiz bir nefes alarak, onun uzaklaştığını hissedene kadar bekledim -ya ayağa kalktım ya da geri çekildim- ve nefes verirken ısıklık çalarak abartılı bir horlama sesi çıkardım.

Hafifçe güldü. "Denizci Temel Reis gibi ses çıkarıyorsun."

Saçma horlama sesini tekrarlardım, bir gözümü açtığımda onu hâlâ yanımda çömelmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini kapamış ama açıkça eğlenirken buldum.

Gözümü kapattım, burnumu çektim, keyiflendim ve tekrar horladım. "Neden uyuyormuş gibi yapıyorsun Fred?"

"Ne? Ne? Ne? Neredeyim ben?" Gözlerimi kırıştıtararak büyük bir gösteri yaptım, sanki gözlerim açılmayacak kadar ağırmış gibi davrandım.

"Dedim ki-" elleri battaniyenin üzerinden yanlarıma geldi, beni gıdıklamaya başlamadan önce aldığım tek uyarı buydu "-neden uyuyormuş gibi yapıyordun?"

Güldüğümde vücudum sarsıldı, kollarımı göğsümde birleştirdim ve kıpırdanmaya çalıştım. "Ah! Dur! Dur!"

Durdu. Beni gıdıklamayı hemen bıraktı. Ama beni hilemden dolayı cezalandırmak istercesine üstüme çıktı ve ellerimi tutarak başımın üzerine getirdi, dizlerini kalçalarımın iki yanına koydu.

Byron bana gülümsedi - dişleriyle! Gözleri parlak, yüz hatları rahat ve mutluydu. Bu manzara gerçekten görülmeye değerdi ve beynim bana bunun sahte olduğunu hatırlattığı sırada onun zihinsel bir fotoğrafını çekerken ben de gülümsediğimi biliyordum.

Bunların hepsi sahteydi.

Listeyi görmüştü. Kayıt yaptığımızı biliyordu. Gülümsemeleri benim için değil, oluşturmama yardım ettiği dinleyiciler içindi. Ve benim hissetmem gereken tek şey yardımları için minnettarlıktı, gülümsemesinden büyülenmek değil.

"Çekil lütfen," dedim.

Kaşlarını birleştirdi, bakarken sırtışı azaldı.

Ben onun bakışlarına sadece bir düşünceyle aklımda karşılık verdim.

Sınırlar.

Artık kaşları tamamen çatıktı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu, koltuktan kalktı ve ayağa kalktı.

"Her şey tamam. İhtiyacım olanı aldım. Teşekkür ederim." Ayağa fırladım, telefonumu aldım ve kaydı sonlandırdım. Sonra gözlerimle birlikte çenemi de kaldırdım, yeni sınırlarımdan ona baktım ama aynı zamanda normal, neşeli halim olmak için elimden geleni yaptım.

Byron sersemlemiş bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve dudakları aralandı. "Sen- biz-"

"Hepsi bitti. Teşekkürler. Gelecek hafta sana mesaj atarım. Seni görmek güzeldi." Ona dostça bir gülümseme göndererek arkamı döndüm ve kısa mesafeyi yürüyerek yatak odama gittim.

Oraya vardığımda kapıyı arkamdan kapattım ve kapıya yaslandım.

Bir saniye sonra, açıklanamayan gözyaşlarımla savaşıyor ve sarsılarak yutkunuyordum.

Ondan bir saniye sonra yere çöktüm, kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturdum ve kendimi hiç anlamadan ağlamaya başladım. Byron'ın henüz gidip gitmediğine dair hiçbir fikrim yoktu ve gözyaşlarımda da umurunda değil gibiydi. Byron'ın bana yaptığı şeyin aynısını birkaç kez yapmıştım ve bunu yaparken olabildiğince nazik ve kibar olmaya çalışmıştım.

Ama şimdi, geriye dönüp baktığımda, kendimi pislik gibi hissediyordum. Kötü bir pislik. Solucanlarla dolu. Kötü bir insan olmak istemedim. Kötü insanlar en kötüsüydü!

Sınırlar sağlıklıydı. Sınırların kafamın daha az karışmasına, daha az huzursuz hissetmeme, daha az üzgün hissetmeme yardımcı olması gerekiyordu. Temel olarak, *daha az hissetmeme* yardımcı olmaları gerekiyordu.

Peki neden bu kadar canımı yakıyorlardı?

* * *

Uyku Mücadelesi büyük bir başarıydı. *HEM DE ÇOK!*

Takipçi sayım her yerde iki katından fazla arttı ve video delicesine viral oldu, dünyanın dört bir yanındaki dergi ve gazetelerde yer aldı. Dahi edebiyatçı Byron Visser'ın kankasını tatlı tatlı yatırdığı görüntüler dedikodu sayfalarını ve magazin haberlerini süsledi. İnsanlar ilişki durumumuzu tartıştı, arkadaşlığımızı taklit ettiğimizden ve derin, çok derin aşık olduğumuzdan emin oldular.

Ne var biliyor musunuz? Her şey hakkında çoğunlukla *meh* hissettim. Hatta

STEM odaklı videolarımda yeni etkileşimler için heyecanlanacak enerjiyi bulamadım. Nedeni ne olursa olsun, izleyicilerim -ve potansiyel izleyicilerim- için etkileşim kurma ve yaratma motivasyonu benden tamamen kaçtı.

Ve tamamen tuhaf olarak dosyalanacak bir başka şey, popüler bir popüler kültür web sitesi, ekran görüntüleri, GIF'ler, oklar ve bana baktıkça gözlerinin nasıl yumuşadığını gösteren hızlandırılmış bir analiz ile videonun bir dökümünü yaptı. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey görmediklerini iddia ettiler. Byron'a tapılıyordu ve ben

...

Şey. Bana sadece "Arkadaş" derlerdi. *Romancı Byron Visser ve Arkadaş.*

İsimsiz olarak yer almak tuhaf bir deneyimdi, sanki cansız bir nesne ya da eklentiymişim gibi, *Romancı Byron Visser ve Lamba Direği* ya da *Romancı Byron Visser ve Sağ Dirsek* gibi.

Ancak gelen kutularım moda evlerinden gelen ve gelinliğe ihtiyacım olup olmadığını ve onları aklımda tutmamı isteyen mesajlarla dolup taşıyordu ve bu heyecan vericiydi. Byron'la evlenmenin herhangi bir boyutta olasılık dahilinde olduğundan değil. Ama hadi ama, haute couture bir gelinlik mi? Sadece benim için mi yapılmıştı? Bir kız hayal edebilirdi.

Birkaç yayın Byron'ın menajeriyle temasa geçerek Byron'ı konu alan bir makaleyle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Ve belki de -eğer zaman olsaydı- benim hakkımda Byron'ın benimle arkadaş olmak istemesine neden olan şey neydi? Çünkü zeki, ünlü ve yakışıklı biri interneti onun için önemli olduğuma ikna etmek için harika bir iş çıkarmıştı. *Ne dünya ama.*

"Byron bu gece geliyor mu? *Stardew Valley* oynayacak mıyız?" Amelia elinde lastik bir spatula, vanilya ve hindistan cevizi kokusu peşinden koşarak yatak odama girdi. Bu gece akşam yemeğinde Amelia'nın uzmanlık alanı olan kahvaltılık yiyecekler yiyecektik. "*Stardew Valley* oynuyorsak, Serena gelip bizzat oynamak istiyor ama Byron'ın gelip burada çok uzun süre kalacağından şüpheliyim."

Masa sandalyemde arkama yaslanarak tüm dikkatimi ona verdim. "Byron neden gelsin ki?"

"Onu davet ettiğini sanıyordum." "Hayır."

"Gerçekten mi?" Bir elini kalçasına koydu. "Bana uğrayacağına dair mesaj attı, ben de ikinizin bir video planladığınızı düşündüm."

Gömleğimin kenarıyla oynarken, duygu selini yüzümden uzak tutmaya dikkat ettim. "Hayır. Pazar gününden beri onunla hiç konuşmadım."

Amelia bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin sen? Onunla bu kargaşa ve internetteki tüm o kötü insanlar hakkında konuşmadın mı?"

Bundan haberi bile var mı?"

Amelia, Byron'ın menajerinin dergideki yazı teklifleri konusunda benimle temasa geçmesini sağlayan kişiydi. Byron'ın sosyal medyadan kaçınması ve kendini izole etmeyi seçmesi göz önüne alındığında, son videomuzun viral hale geldiğinden şu anda haberdar olmaması kuvvetle muhtemeldi.

"Hiçbir fikrim yok ve -Amelia- ona söylemeni istemiyorum. Söz ver bana."

İğrenir gibi bir ses çıkardı.

"Bana söz ver. Beni aramadı, ben de meşguldüm ve bunu unutmak istiyorum." Meşguldüm. Okul ve Okul Aile Birliği Pazartesi günü bu yılki bilim fuarı bağış kampanyam için yer olmadığına karar vermişti ve eğer bunu finanse etmek istiyorsam, parayı bir hibe veya hayır kurumu aracılığıyla bulmam gerekecekti. Gerekçelerini anlıyordum. Okulun yeni bilgisayarlar için para toplamaya odaklanması gerekiyordu. Teknik laboratuvarındaki teknoloji ne yazık ki güncelliğini yitirmişti.

Yani, hayır, tüm haftayı internette dolaşarak, video ve benimle ilgili analizler okuyarak, çirkin, kısa, uzun, çok solgun, çok esmer ya da burnumun çok büyük olup olmadığına bakarak geçirmedi. Herhangi bir hesabım için tek bir STEM videosu bile çekmemiştim ya da planlayacak zamanım olmamıştı.

Kabul ediyorum, dün birkaç saat boyunca Byron ve benim hakkımdaki hikâyelere göz gezdirmiştim. Her şey tamamen çılgıncaydı. Ama daha fazla nefret edenle karşılaştıktan sonra, hepsi bu kadardı. Seksi olup olmama durumumu ve "tuhafliğimin" ne kadarının göstermelik olduğunu ele alan iki makale gördükten sonra, konuyla ilgili medya tüketiminin devam etmesinin iyi bir şey getirmeyeceğini biliyordum.

Bunun yerine, hibe başvurularına gömülmüş, eğitim vakıflarına e-postalar yazıyor, bir yerlerde fon olduğunu umuyordum.

Bilim fuarı için bir yandan da yıl sonu ders yükümü, not verme, planlama, okul sonrası yardım oturumları düzenleme, velilerle görüşme, veli e-postalarını yanıtlama ve diğer her şeyi hallediyordum.

Tanrıya şükür ki geçen ay tüm o laboratuvar kitlerini bir araya getirmiştım. Eğer yapmasaydım, şu anda tamamen bunalmış olurdum.

"Tamam. Ona internetteki o şerefsizlerden bahsetmeyeceğim ama ..." Amelia'nın burnu şaşkınlıkla kırıştı. "Bu çok garip. Az önce aradığında evde olup olmadığını bile sordu."

Bu bilginin beni en ufak bir şekilde etkilemesine izin vermedim, kafamda *sınırlar, sınırlar, sınırlar* diye bağırdım ve dikkatimi olası bağışlarla ilgili hazırladığım tabloya geri verdim. "Ne yazık ki bu akşam *Stardew Valley* oynayacak vaktim yok. Pazar gününe kadar bunlardan en az on tanesini çıkarmam gerekiyor."

Artık Byron'ın bu gece ortaya çıkma ihtimali olduğunu bildiğimden, kısa bir süre eşyalarımı toplayıp ondan kaçmak için şehir merkezindeki kütüphaneye gitmeyi düşündüm. Ama sonra kendime aptallık ettiğimi söyledim. Aramıza sınırlar koyma konusunda kederli hisseden tek kişi bendim. Belki benden hoşlanıyordu, belki de akıl oyunları oynuyordu, fark etmezdi. Bir daha koku alma duyularıma ya da nörotransmitterlerime yaklaşmasına izin vermeyecektim, herhangi bir girişimde de bulunmamıştı.

"Tamam. Serena gelebilir. Serena gelebilir." Hâlâ düşünceli görünen Amelia odamdan çıktı. "Yemeğini buraya getirmemi ister misin?"

"Dışarı gelip alabilirim. Ama kapıyı kapatabilir misin?" "Elbette."

Elini kapı kolunun üzerine koydu. "Sessiz olacağız."

"Gerek yok." Gülümseyerek ve göz kırparak gürültü önleyici kulaklıklarımı aldım ve kulaklarımı kapattım.

Kapı kapanır kapanmaz, konsantrasyon için en sevdiğim müzik listesini seçtim ve tarayıcımda yeni bir sekme açarak

Garbor Vakfı için hibe başvurularını tamamlamaya yönelik ipuçları. *Orada çalışan birini tanıyor muyum?* Bu mümkündü. Merkez ofisleri South Lake Union'da bulunuyordu, yaşadığım ve çalıştığım yerden üç mil uzakta değildi. Ön bürodaki okul sekreterlerine vakıfta çalışabilecek velileri sormak için aklıma bir not almıştım.

Defterin üstünden mavi bir yapışkan not çıkararak kendime hızlıca bir not yazdım, ayağa kalktım, mantar panoma doğru yürüdüm ve Hatırlatmalar başlığının altına, üzerinde "STEM kampları için Adam'ın annesini aramayı unutma" yazan sarı bir yapışkanın hemen altına ilıştirdim.

Sonra döndüm ve olduğum yerde durdum. Kaburgalarımın altında bir ısı bombası patladı ve her bir sinir ucuma şok dalgaları gönderdi. Byron, tüm dopamin nörotransmitterlerimin rüyaları gerçek olmuş gibi görünüyordu, yatak odamın kapısında duruyordu, eli hafifçe kapı koluna dayanmıştı, yüz hatları tamamen açıldı ve o kadar yakışıklıydı ki onu görmenin akciğer dokumun hücresel yapısını değiştirdiğinden oldukça eminim.

Çünkü *acıyorlardı*.

Çenesini kaldırdı. "Bu da ne?"

Görüş alanını takip ederek omzumun üzerinden baktım. "Mantar panomu mu kastediyorsun?"

"Bütün bu notlar da ne?"

Düşünemediğimden, sadece sorduğu sorulara akılsızca cevap verebiliyordum. "Bazıları görevler, bazıları fikirler, bazıları da hatırlatıcılar."

"Renkler ne anlama geliyor?" Yatak odama doğru ilerledi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bacaklarımın arkasında bir elektrik kıvılcımı zonkluyor ve tüm vücuduma huzursuzluk yayıyor gibiydi. "Sarı öğrencilerim için, mavi özel projeler için, yeşil ders planlama ve sürekli eğitim için, turuncu sosyal medya hesaplarım için,

Pembe de kişisel bir şey." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, bunu ona neden söylediğimi merak ediyordum.

Ve o neden buradaydı?

Ve ne istiyordu?

Onun söz konusu olduğu durumlarda sınırlar konusunda iyi değildim, Byron'la sınırları zorlamanın nasıl hissettirdiğini sevmiyordum. Beni gafil avlamıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Peki ne-"

"Ne istiyorsun?" diye sordum, vücudumda dolaşan büyük istemsiz tepkiden son derece tedirgin olmuştum. Bunu ben istememiştim. Bu şekilde hissetmek istemiyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum ama onun varlığında her zaman hissettiğim bu rahatsızlıktan nefret ediyordum.

"Konuşmamız gerek." Ellerini ceplerine soktu, sesi giderek sertleşiyordu.

Okuma koltuğuma doğru yürüdüm ve arkasında durdum. Zihinsel bariyerler kuramıyorsam, bedensel bir bariyer yeterli olacaktı. "Tamam."

Bana baktı, ağzı açıldı, kapandı ve tekrar açıldı. "İlk birkaç videonun çekimini bitirdikten sonra ayrıldığım için özür dilerim. Niyetim bu olmasa da kaba davrandığıma inanıyorum. Kaba davrandım. Özür dilerim."

... Ne?

Yapmasını beklediğim en son şey, en son şey özür dilemesiydi.

Ama ona bakıp durumu düşündüğümde, belki de bu kadar şaşırmamalıydım. Zıt Kutuplar Birbirini Çeker Yarışması sırasında, duygularım konusunda açık sözlü olduğumda özür dilemişti, değil mi?

Ve yine de ... Zıtların Çekimi Yarışması'ndan sonra beni terk ettiğinde ve sonrasında telefonda konuştuğumuzda ve ona

Yanlış bir şey yapmış olsaydım, endişelerimi görmezden gelirdi.

"*Niyetin* bu değildi," diye tekrarladım, kendimi parçalanmış ve *niyet* kelimesine takılmış hissediyordum.

"Hayır."

Eğer kaba ve nezaketsiz olmak onun niyeti değilse, o zaman bir niyeti olmalıydı. "O zaman senin niyetin neydi?"

"Sonradan pişman olacağım bir şey yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir durumu terk etmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum." Elleri hâlâ ceplerinde, omuz silkti.

İfadesini kafamda tekrarlardım, sonra da gerçek anlamını aramak için onu didik didik ettim. "Pişman olacağın bir şey mi? Yanlış bir şey mi yaptım? Söyledim mi-"

"Hayır. Hiç de değil." Bana doğru bir adım attı, gözleri geniş ve ciddiye. "Sen mükemmelsin."

"Seni kızdırdım mı?"

"Hayır."

"Ama pişman olacağın bir şey yapacağından ya da söyleyeceğinden endişelendin?" "Evet."

Bu da ne?

Beynimi zorladım. Eğer yanlış bir şey yapmadıysam ya da onu kızdıracak bir şey söylemediysem, o zaman neden gitmişti? "Ne gibi?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sabit bakışları halıya düşerken kararsızlaştı. "Gibi ..."

Bekledim. Ve bekledim.

Boğazında bir yutkunma oldu ve sonunda nefesini verdi. "Bu senin sorunun değil. Benim sorunum. Ama sen yanlış bir şey yapmadın ve yapmadın da. Bu tamamen benim hatam. Ve eğer videoların geri kalanını hâlâ benimle yapmak istiyorsan, gelecekte benzer durumlarla nasıl başa çıkacağıma dair bir planım var."

"Gerçekten mi? Bana bu planı anlat."

"Eğer bir daha olursa, birkaç dakikalığına izin isteyeceğim. Ve sonra, hazır olduğumda, geri geleceğim."

Anlayış belirdi ve onunla birlikte tüm gerginlik bedenimi terk etti. Tabii ya! *Bunu nasıl kaçırmış olabilirdim? Neden daha önce fark etmedim?*

Duyusal işleme bozukluğu vardı.

Dudaklarımda küçük, şefkatli bir gülümseme hissettim, kaburgalarımın altında başka bir ısı bombası patladı, ama bu sefer tedirgin ve düşmanca yerine sıcak ve dostça hissettim. Tanrım, eğer onun hakkında bunu daha önce bilseydim, kendimi ne kadar işkenceden kurtarmış olurdum? Tüm bu endişe ve el sıkışma, her etkileşimi ikinci kez tahmin etme. Kendimi çok aptal hissediyordum. Kaba davranmıyor ya da akıl oyunları oynamıyordu. Hem de hiç.

Sandalyenin arkasından çıkarken kollarım iki yanıma düştü. "Ya birkaç dakikadan fazlasına ihtiyacın olursa? Güvenli bir konuşma yapalım mı?"

Byron'ın kaşları hızla çatıldı, gözleri üzerimde gezindi. "Güvenli bir kelime mi?" diye mırıldandı.

Belki de onunla dalga geçtiğimi düşündü. Dalga geçmiyordum, hem de hiç. Bu yüzden aramızdaki uçurumu kapattım. Onunla alay etmediğimi görmesini istedim.

"Ben ciddiylim. Çok tahrik edici bir durumdan kurtulmak için güvenli bir kelimeye ihtiyacın varsa, bu tamamen sorun değil. Tamamen anlıyorum."

Hâlâ kararsız görünüyordu, boyuna göre doğruldu ve gözlerini kısarak bana baktı, bakışları çalkantılıydı ve nefes nefese sordu: "Öyle mi?"

"Evet. Sınıfımda her türden duyusal işlem bozukluğu olan çocuklar var."

İrkildi, gözlerini kırptırdı, sonra yüz hatları hızla karardı.

Geri çekilmesini engellemek için kolunu tuttum. "Bekle, dinle. Sana çocuksun demiyorum, duyusal işlem bozukluğun var da demiyorum."

duyusal işleme bozukluğunuz varsa, bu beni ilgilendirmez. Tek söylediğim, insanların insan olarak farklı toleransları ve sınırları olduğudur. Hızlı bir kaçış yapmanız gerekiyorsa, bir durum veya uyarı size fazla geliyorsa, bu benim için sorun değil. Ruh sağlığınız için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Bunun benim yüzümden olmadığını bileceğim."

Gözleri aynı anda hem büyümüş hem de küçülmüş gibiydi. "Senin yüzünden değil mi?"

"Evet. Her çocuğun duyusal ihtiyaçlarına karşı duyarlı olamam ya da bunları karşılayamam. Örnek olarak, bazen derste dersin bir yan ürünü olarak yüksek ses çıkarmam gerekiyor. Bunu kaldıramayan çocuklar koridora çıkıp oradaki sıralardan birine oturabilir, birkaç dakika dinlenebilir ve kendilerini hazır hissettiklerinde geri gelebilirler. Bazı çocukların duyarlılığı azdır ve daha yüksek seslere, daha parlak renklere, sarılmaya ya da el ele tutuşmaya, daha fazla uyarana ihtiyaç duyabilirler. Bu onların ya da benim hatamla ilgili değil ve asla kişisel algılamıyorum."

Byron kıpırdamadan durdu, bakışları acıyla karıştı. Boğazını temizledi, tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Teklifin için minnettarım Fred. Ama benim duyusal sorunlarım yok. Senden istediğim son şey, kaba ya da bencil olduğumda benim için bahaneler uydurman."

"Bencil olduğunu düşünmüyorum." Gah! *Tatlı adam*. "Hiç de değil."

"Oh, öyleyim." Birkaç kez başını salladı, sesi derinleşti. "Eminim birçok insan uyarıcılarla mücadele ediyordur, ama bu yüzden -Aksine, benim ya da sizin, benim- benim-" dememin nedeninin bu olduğunu ima etmem hem yanlış hem de samimiyetsizlik olur.

Elimi kolundan avucuna kaydardım, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve bir adım daha yaklaştım. Gözleri parladı, hareketten dikkatinin dağıldığı belli olan dikkati dokunduğumuz yere kaydı.

"Hey, önemli bir şey değil," dedim dikkati yüzüme döndüğünde. "İstediğin kelimeyi kullanabiliriz. Kanyona ne dersin? Ya da kanal? Ya da yarık?"

"Yarık değil," dedi, kelimeler zayıf bir şekilde geliyordu. "Kanal? Koy?"

"Lütfen durun."

"Üzgünüm, aklımda coğrafya terimleri var. Doğal yeryüzü oluşumları üzerine bir bölüm yapıyoruz ve C-kelimelerindeyiz. Önemli olan artık biliyor olmam. Sen istediğin kelimeyi seç."

Bakışları ben onu tuttukça daha kapüşonlu, daha içine kapanık bir hal aldı. Nefes alış verişinin hızı arttı. "Beni dinle Fred. Benim duyuşsal sorunlarım yok. Tamam mı?"

"Tamam," dedim hafifçe, onun için üzülmediğimi ve utanacak bir şeyi olmadığını bilmesini umarak. Acımak ya da sempati duymak için bir neden yoktu. Bu anlayışla ilgiliydi. Tanıdığım en havalı, en harika çocuklardan bazıları olan öğrencilerim için bu tür engellerin ne kadar zor olabileceğine tanık olmuşum. Onlar sadece dünyayı farklı deneyimliyorlardı. Çoğu zaman bu farklılıklar yaratıcı karar alma süreçlerini besliyordu.

Ama şimdi Byron'la ilgili pek çok şey tamamen anlamlıydı. *Hayır İnsanlardan kaçmasına ve tüm o sınırlara sahip olmasına şaşırdım.* Hissettiğim rahatlama ölçülemezdi.

Bu arada o gözlerini kapattı, usulca nefes verdi ve "Gitmem gerek" dedi.

"Ya da-" Yaklaştım ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni dinle, yapabiliriz-"

"Kanyon, kanal, yarık!"

BÖLÜM 18

BYRON

A SONRA ayrılmak Winnie'nin Daire, I
hemen aradı Müdürüm.

Saygın bir iş-uğraşı terapistinden ya da duyusal işlem bozukluklarını teşhis eden tıbbi uzmanlık alanından bir randevu ayarlamama yardımcı olmayı kabul etti ve mümkün olduğunca çabuk ve özel olarak görülmemi sağlamak için birkaç torpil yapabileceğine söz verdi.

Ardından, konuyu onun yetenekli ellerine emanet ederek, Interlaken Park'ta uzun bir koşuya çıktım; ıslak, soğuk, kayın ağacının selüloz kumaşının tenime yapışması, ağaçlardaki yağmur damlalarının sesi, ayaklarımın toprağa vurması, bu soruna ve onu nasıl çözeceğime odaklanmama yardımcı oldu.

Görünürde Winnie duyusal sorunlarım olmadığına inanmayı reddediyordu. Dahası, bu hayali duyusal sorunların beni bunalttığına ve durumlara yanlış bir şekilde bencillik olarak yorumlanan şekillerde tepki vermeme neden olduğuna inanıyordu.

Hem haklı hem de haksızdı. Bunalmışım. Aynı zamanda son derece bencildim.

Sikişmemizi, bunun nasıl bir şey olacağını, neler yapacağımızı ve bundan ne kadar zevk almasını sağlayacağımı günde en az beş yüz kez düşündüm. Seksen altı binden fazla

Saniyeler yirmi dört saatlik bir süreyi kapsadığıında, oranın çok daha kötü olabileceği gerçeğiyle kendimi rahatlattım. Suskun olanlar hayallerimin doğasını ahlaksızca bulabilirdi ama ben bulmadım. Bekrlığı seçmiştim, bastırmayı değil. Ve benim öz ve zdeğer standartlarıma göre, hayatın her alanında, nitelik nicelikten çok daha önemliydi.

Bir video kaydettikten sonra aniden ayrıldığıım her olaydan önce ona dokunmak, onu tatmak, parmaklarıımı gömleğinin altından ve pantolonundan içeri kaydırmak ve ellerimi onun vücudu, sıcaklığı ve teniyle doldurmak için ezici bir arzu duyuyordum. Onun içinde olmak için. İçin-

Gözlerimi sıkarak kapattım ve yavaşlayarak durdum, yüzümü ipeksi yağmur damlalarına doğru kaldırdım, üzerime dökülmelerine ve tenimi serinletmelerine izin verdim.

Lanet olsun, onu nasıl da istiyordum.

Ona söyleyemezdim, hele de Winnie'nin *böyle* bir şey sylemememe verdiği dehşet dolu tepkiden sonra. Eğer öğrenirse, eğer bu sözleri dile getirirsem, son birkaç haftada kaydettiğimiz tüm ilerleme boşa giderdi ve beni bir daha görmek isteyeceğinden şüpheliydim. Ve onu suçlayamazdım.

Yine de iddiasının yanlış olduğunun kanıtlanması gerekiyordu. Benim için bahaneler sunmasını istemiyordum. Üzücü bir şey söylediğimde ya da yaptığımda bana söylemeye devam etmesini istiyordum ve zaman zaman aktif olarak bir pislik olmayı setiğime onu ikna etmek için bir doktorun resmi raporunun gerekli olduğundan şüpheleniyordum. "Dr. Apati Deliği" kişiliğimi tahmin etmesi ya da buna katlanması beklenmemeliydi ve ben bunu benimsediğimde benimle yüzleşmeyi bırakmasını istemiyordum.

Eğer her hareketimi saçma sapan bir etiket ya da teşhisle gerekelendirirse, o zaman beni asla tam anlamıyla insan, yetenekli, layık bir varlık olarak gr-

Arkadaşlık.

Başımı sallayarak önce sola, sonra sağa baktım ve patikada koşmaya devam ettim.

Yalnızca dostluk.

Saatlerce koştum. Vücudumun rahatlamaya ihtiyacı vardı ve meseleleri ele almak artık bir fark yaratmıyor gibiydi. Sadece onu düşünmek bile damarlarımı ateşle dolduruyordu.

O gece, merdivenlerden odama çıkmayı ve bayılmadan önce sıırıslıkla kıyafetlerimi çıkarmayı zar zor başardım. Neyse ki ve ne yazık ki, Cumartesi ve Pazar günleri rüyamda onu gördüm ve kendimi azarlarken çarşafı değişirmem gerekti. Utanç duymuyordum ama bu uygunsuz, tatmin etmeyen ve rahatsız edici gece fantezilerinin sona ermesi gerekiyordu. Tanrı aşkına, yirmi yedi yaşındaydım.

Pazartesi sabahı erkenden, kararlılığımı bir kalkan gibi taşıyarak

tıp merkezinin göbeğine girdim, kaydımı yaptırdım ve sert bir

şekilde aydınlatılmış bekleme salonundaki en izole koltuğa oturdum. Doktor raporunu elime aldığımda her şeye değecekti.

Ancak, testler ve değerlendirmelerle geçen iki acımasız ve sinir bozucu günün ardından, odalarda anlamsız sorular soran bir dizi sinir bozucu insanla sohbet etmek zorunda kalmak beni tamamen iğrendirdi

Winnie'nin haklı olduğu kanıtlandı.

Hatırlamayı, okumayı veya araştırmayı reddettiğim duyularla ilgili bir dizi sorunum olduğundan şüpheleniyorlardı ve daha fazla test için tekrar gelmemi istiyorlardı. Üstelik gönderdikleri rapor "ön rapor" olarak belirtilmişti.

"Başka ne yazıyordu?" Amelia, Tanrı'ya şükür, endişeli görünmüyordu.

Sesi meraklıydı.

Rapor geldikten hemen sonra rastgele aramıştı. Beni sınır tanımayan bir anımda yakalayınca telefonu açtım ve

Genelde paylaşmadığım detaylar. Onunla bile. Ama şimdi kendimi onun pragmatik varlığı için minnettar buluyordum.

Geçen hafta bana aldığı ve şu anda masamın üzerinde duran akıllı telefona baktım. Cihazın elimdeki hissinden hoşlanmadığım için sesi hoparlörden duyuluyordu. Eski telefonumu, dokusunu, sadece hareketsiz, sıkıcı, düz bir dikdörtgen olarak var olmak yerine ilginç bir şekilde hareket etmesini ve kıvrılmasını özlemiştim.

"Raporun ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. İlk cümleden sonra okumayı bıraktım." Belgeyi ortaya çıkar çıkmaz imha etmek istemişim ama güvenli çevrimiçi sistemleri üzerinden gelmişti. İmha etmek için çıktısını almam gerekiyordu.

"Raporun tamamını okumalısın, Byron." İstemedim yaptığım ifşaattan ve yarım saat süren akılsızca atıp tutmamdan sonra sonunda sabırsızlanmaya başlamıştı.

Gülümsedim.

elia'nın pek çok mükemmel özelliğinin yanı sıra, bana farklı, tuhaf ya da mantıksız değilmişim gibi davranırdı. Beni hiç şımartmamıştı.

Doğu Oregon'daki küçük bir kasabada büyürken, annesi olmayan ve herkesin hem hayranlık duyduğu hem de acıdığı bir babası olan garip çocuk, kırık bir kalbi ve kırık bir oğlu olan bir şehit rolünü doldurmuştum. Çok fazla soru soruyordum ve konuşulduğunda konuşmaya zorlanamıyordum. Ancak Amelia, babamın sempatiyi bir kedinin kremayı yalayıp yutması gibi yalayıp yuttuğu göz önüne alındığında, başkalarına karşı ayırım gözetmeyen hoşgörüsüzlüğümü tamamen anlaşılabilir ve haklı buluyordu.

"Okumanın ne anlamı var?" diye sordum. "Yapılabilecek bir şey yok."

Kalabalıklar, belirli sesler, yüksek sesler ve belirli kumaşlar dişlerimi her zaman germiş, düşünmeyi angarya haline getirmişti. Floresan ışıklar beynimi acıtıyordu. Sıkı, yumuşak kumaş hissini severdim, özellikle de

ıslakken. Ama ne olmuş yani? Herkes dünyayla etkileşime geçerken belli bir düzeyde rahatsızlık ya da his tercihi yaşamıyor muydu? Benim rahatsızlık ve arzu türüm neden etiketlerin uygulanmasını gerektirsin ki?

Tercih ve zevke göre sınıflandırılması gereken bir reçel kavanozu değildim. Uyarı ve kullanım bilgisi gerektiren bir ilaç şişesi de değildim. *Siktir et etiketleri.*

"Ne yapacaksın?"

Yazıcıyı kontrol ettim. Bir sürü kâğıt vardı. Belki de raporun çıktısını alıp parçalayacaktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Alabileceğin bir ilaç var mı? Yardımcı olabilir."

"Bana nasıl *başa çıkacağımı* öğretmeyi teklif ettiler." Kendimi küçümsemekten alıkoyamıyordum.

Sanki tüm hayatım boyunca kendimi normal ama ortalama olmayan biri olarak düşünerek yaşamamışım gibi benden başa çıkma stratejilerini düşünmemi istemişlerdi. Ve şimdi ne yapmam gerekiyordu? Kendimi *düzeltmeye* mi çalışmalıyım? Uyum sağlamam mı? Asimile mi olmalıyım?

"Senin bozuk olduğunu söylemiyorlar, Bry. Bu insanlar profesyonel, ailen değil. Nasıl başa çıkacağını öğrenmek iyi olabilir. Hayatını kolaylaştırabilir."

"Hayır." Başımı salladım.

"Çünkü sen olduğun gibi mükemmelsin," dedi şaka yollu.

Mükemmel değildim. Kimse mükemmel değildi. Geliştirmem gereken yönlerim vardı. Kendimle ilgili değiştirmek istediğim şeyler vardı, ama herkes değil miydi?

Ama temelde kendimi *seviyordum*. Olduğum kişiyi seviyordum. Ve önemli olmayan ve beni tanımayan insanlar tarafından "kendim üzerinde çalışmam" gerektiğinin söylenmesine direndim.

"Nasıl başa çıkacağımı zaten biliyorum. Yirmi yedi yıldır bu dünyada kendimim ve gayet iyi idare ettim."

Kıkırdadı. Esprisi yoktu. "Seni rahatsız edebilecek her şeyden ya da herkesten kendini soyutlamayı mı kastediyorsun?"

"Doğru." Bunda yanlış olan neydi? Cidden. Sevmediğim insanlardan uzak durmanın nesi yanlıştı?

"Oh, Byron." İcini çekti, sesi yorgun geliyordu. "Seni en başta doktora gitmeye iten şeyin ne olduğunu söyleyecek misin? Eğer raporu okumayı düşünmüyorsan neden gittin?"

Homurdandım.

"Bana söylemeyecek misin?"

Yine homurdandım.

"Peki. Her neyse, şımarık pantolon. Bana raporu gönder, okumak istiyorum.

"

"Bunu düşüneceğim."

"Bu hayır demek." Güldü, bu kez mizahla. "Eğer sen konuşmak istersen, senin için buradayım." "Konuşmayacağım."

"Tamam. Her neyse. Dinle, aslında Winnie için arıyorum."

Kaskatı kesildim, düşüncelerimin hızlanmasına karşı kendimi sabitledim ve yaklaşan konuşmaya hazırlandım. Amelia'nın bu konuyu haftalar önce açmasını bekliyordum. *Neden şimdi?*

Winnie sonunda ortak arkadaşımıza beni bir kez ve sonsuza kadar nazikçe yüzüstü bırakma görevini mi vermişti? Şimdi de duyusal sorunlarım olduğundan mı şüpheleniyordu? Yüzümü buruşturdum.

Winnie'nin önereceği herhangi bir ilişkiyi memnuniyetle kabul edecek olsam da, bunun sempati ve müsamahadan uzak olması gerekiyordu. Çocukluğum etrafımda bana anlayış gösteren insanlarla *geçmişti*. Eğer Winnie tuhaflığının bir seçim olmadığına inansaydı, beni asla sapkınlıktan başka bir şey olarak görmezdi.

"Winnie'ye bundan bahsedemezsin."

"Ne?" Tek kelime öfkeyle cınladı. "Byron, asla söylemem. Söyleyeceğimi nasıl düşünürsün?"

"O zaman özür dilerim." Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Neden Winnie hakkında arıyorsun? Sana ne söyledi?"

"Ne hakkında?"

"Benim hakkımda. Ve onun hakkında."

"Sen ve onun hakkında mı?" diye sordu, sesinde bir kafa karışıklığı vardı. "Sen ve o ne hakkında? Videoları mı kastediyorsun? Gerçekten bir şey söylemedi ama onlardan memnun görünüyor. Instagram'da iki yüz elli bin takipçiye yaklaşıyor. Kendinden geçmiş olmalı."

"Huh." Sandalyemden kalktım, enseme ovuşturdum ve volta attım. Amelia cahil numarası yapmaya karar vermiş olabilir miydi? Winnie ona her şeyi anlatmamış gibi mi davranacaktı? Bu pek olası görünmüyordu. Amelia ne benim ne de başkasının duygularını bağışladı.

"Benim tartışmak istediğim konu Temmuz ayında New York'a yapılacak olan gezi. Anlaşmanın aracısı ve kişisel alışverişçisi olarak, elbisesi, ayakkabıları, çantası ve diğer şeyler için bütçenin ne kadar olduğunu bilmem gerekiyor."

Adım atmaya devam ettim.

"Umurumda değil." "Bunu bütçe yok anlamında alıyorum." "Doğru."

"Ona o Burberry çantayı beş bin dolara alabilirim ve senin için sorun olmaz, öyle mi?"

"Olur." Elimi bileğime götürdüm.

"Heh. Bu mükemmel. Tamam. Güzel. Bunu nasıl yapacağız? Bana kredi kartını mı veriyorsun yoksa geri ödeyecek misin?"

"Benim kredi kartımı kullanabilirsin."

"Harika. Anlaştığımıza sevindim. Şimdi ne zaman yemeğe çıkıyoruz? Geçen sefer sen ısmarladığın için bu sefer ben ısmarlıyorum, tartışmak yok."

Volta atmayı bıraktım. "Bu kadar mı?"

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra "Bu kadar mı?" dedi.

"Winnie hakkında konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Neden? Öğle yemeğine gelmesini ister misin?" Sorusu samimi gibiydi.

"Sana söylemedi," dedim gerçeği fark ettiğimde ve belirsizlik yükseldi, şüphe fiyortları, kafa karışıklığı dağları. *Bu da ne böyle?*

"Bana ne söyledi?"

"Neden ..." *Neden Amelia'ya söylemedi?* Winnie'nin oda arkadaşına güveneceğini, Lucy ve Jeff'in partisinin olduğu gece beceriksizce yaptığım itirafın ayrıntılarını paylaşacağını düşünmüştüm.

Belli ki paylaşmamıştı.

"Şimdi de tuhaf davranıyorsun. Bir keresinde sana söz vermiştim, tuhaf davrandığında bunu sana her zaman söyleyecektim."

Kendimi hızlıca silkeleyerek sandalyeye çöktüm ve öne doğru yuvarlandım, sıkıcı telefonumun üzerine gelip ona bakma ihtiyacı duyarak sordum, "Winnie sana Lucy ve Jeff'in akşam yemeği partisinde aramızda olanları, söylediklerimi anlattı mı?"

"Hayır. Lucy ve Jeff'in akşam yemeği partisinde ne oldu?"

Winnie, Amelia'nın bilmesini istemiyor muydu? Neden istemiyordu? Olası nedenler zihnimde tek sıra halinde ilerliyordu. Utanç, tiksinti, devam eden inançsızlık... Bu üçünü bir kenara bıraktım. Birincil şüpheli olarak sadece *endişe* kalmıştı.

Winnie'nin temel motivasyonu merhametti ve her zaman da öyle olmuştu. İtirafımı açıklamamın Amelia'yı bir an için bile olsa rahatsız edeceğini düşünseydi, hiçbir şey söylemezdi.

Ancak benim böyle bir vicdan azabım yoktu. Amelia konusunda değil. Arkadaşlığımız benim agresif dürüstlük nöbetlerime rağmen devam etti.

Amelia'ya söylersem Winnie üzülür müydü? Bu bilinmeyen beni duraksattı.

"Byron. Ne oluyor be?" Sesi tizleşmeye başlamıştı. İrkildim.
"Winnie'yle aranızda ne oldu?"

"Önemli değil. Yok say-"

"Ya sen bana söylersin ya da ben ondan öğrenirim. Eğer yeterince zorlarsam bana söyleyecektir, biliyorsun."

"Onu rahat bırak," diye ısırdım.

Çivi gibi sert biriyle arkadaş olmanın en kötü yanı, genellikle bir çekiç gibi davranmalarıdır.

"Hemen telefonu kapatıp onu arayacağım ve-" "Yapma."

"Eğer onu zorlamamı istemiyorsan, o zaman bana söylesen iyi olur-"

"Winnie'ye karşı bir şeyler hissediyorum." Parmaklarım masanın kenarında sıkıştı.

Lanet olsun.

"A-oh! Ooooooh!" Amelia aynı anda birkaç düşünce üzerinde çalışıyor gibiydi. Akıllı, sıkıcı dikdörtgenin hoparlöründen bir sürü tuhaf ses çıkıyordu ki, Amelia ağzından kaçırdı: "Aman Tanrım! BYRON! AMAN TANRIM!!!"

"Şşşt." Başparmağımı telefonun yan tarafındaki düğmeye bastırarak sesi kısıtım. "Sakin ol."

"Hemen geliyorum. Hemen geliyorum. *Her şeyi* bilmek istiyorum." Ciyak ciyak bağıırıyordu. *Tanrı yardımcım olsun.*

"Bunu büyötmekte ısrar edersen sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu büyük bir anlaşma, Bry. Sen asla-bekle, ve ona söyledin mi? O gece mi? Ondan hoşlandığını söyledin mi?"

"Söyledim." Göğsümdeki bir ağrının yankısı parmaklarımı o noktayı ovmak için kaldırmama neden oldu, anıdan kaynaklanan hayali bir acı.

"I-huh. Hiçbir fikrim yoktu. Daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim, beni çok şaşırtıyorsunuz, Visser."

"Neden sana söylemesin ki? Sana her şeyi anlatmıyor mu?"

"Bilmiyorum. Elbette, birbirimize hemen hemen her şeyi anlatıyoruz- ama Bry, hiçbir fikrim yoktu, seni sinsi köpek. Ne zamandan beri? Bekle! Siz ikiniz gizlice görüşüyor musunuz? Bu bir sır mı?"

"Birbirimizle görüşmüyoruz."

"Yikes." Sesli yüz buruşturması, yüzündeki yüz buruşturmasıyla eşleştirilmiş olmalıydı ki, hemen aklına kesik dişler ve sempatik gözler geldi. "Tamam. Garip. Çok özür dilerim. Yani seni kolayca yüzüstü bıraktı mı?"

"Tam olarak değil." Parmaklarımı saçlarımin arasına soktum ve kafa derimi kaşıdım.

"Çifte iğrenç. Sen iyi misin? Dondurma getireyim mi?"

Saçmalamasına karşı başımı salladım. Sempati değil, cevap istiyordum. "Neden sana söylemedi?"

"Byron, kardeşim, sen de benim arkadaşım olduğunu biliyorsun. Bana söyleyebilirdin, sana yardım edebilirdim."

Dikdörtgenden uzağa eğildim, şaşırtıcı ifadesini tartışırken cihazın yuvarlatılmış köşelerine baktım. "Winnie konusunda bana yardım eder miydin?"

"Evet, kesinlikle! Ve bana o suratı yapma."

"Hangi suratı yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Nefes alışından anlayabiliyorum. Ben senin en eski arkadaşınım, elbette sana yardım ederdim."

Ellerimi kucağımda sıkıp açarak ve tekrar sıkarak, "Şimdi bana yardım edecek misin?" diye sordum, talebimin sonuçlarını tam olarak düşünmeden önce.

Winnie konusunda yardım istiyor muydum? Winnie'yle arkadaş kalmamız uzun vadede daha iyi olmaz mıydı? O zaman onu sonsuza dek tanırdım.

Amelia güldü. "Umutsuz vakasın."

"Öyle miyim?"

Muhtemelen öyleydim. *Kesinlikle öyleyim.*

"Hayır. Aslında. Sen sadece ... bilgisizsin."

"Bunu kabul ediyorum." Bilgisizlik umutsuzluktan daha iyiydi.

"Tamam, ona nasıl hissettiğini zaten söylediyse ve o da karşılık vermiyorsa, yardımcı olabilir miyim bilmiyorum. Eğer, 'Hayır, Byron. Senden bu şekilde hoşlanmıyorum. Arkadaş olmalıyız' dediyse, buna saygı duymalı ve yoluna devam etmelisin. Ama bu iyi bir şey. Sana inanamıyorum-"

"Öyle bir şey söylemedi." Ayağa kalktım, ellerimi masanın kenarına dayadım, huzursuzdum.

"Tamam, ne dedi?"

"Bana felç geçirip geçirmediğini sordu."

Amelia durakladı, sonra bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, hayır demedi."

"Evet. O yaptı." Göğsümde bir hayalet ağrı daha. "Sonra bana inanmayı reddetti. Şaka yaptığımı düşündü. Sonra da onunla dalga geçtiğimi düşündü."

"Oh, Winnie."

"Artık bana inandığından bile emin değilim."

"Bu haftalar önceydi. İkiniz hâlâ o videoları çekiyorsunuz ve onunla ilgilendiğin konusunda doğruyu söylediğine inanmıyor mu sanıyorsun?"

"Doğru."

"Pekâlâ, bir şeyler doğru gitmiyor. Bana *tam olarak* ne olduğunu anlat. Elinden geldiğince, tam olarak ne söylendiğini ve kim tarafından söylendiğini anlat."

Ben üzerimi değiştirirken odanın kapısını açmasıyla başlayan ve Winnie'nin o akşamki öfkeli mesajlarıyla sona eren yüzleşmenin tamamını unutmak istediğim için hikâyeyi mümkün olduğunca kelimesi kelimesine anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde Amelia durakladı ve sonra sordu: "Bu kadar mı? O gece başka bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Tamam. Orada kal. Hemen geliyorum. *Sakın* gitme." Sonra telefonu kapattı.

* * *

Amelia şaraptan hoşlanırdı.

Sık sık yanında şişe getirir, bir tarafında Wine Time yazan kanvas bir çantada taşırdı. Yine de, yeni bir şeyler denemek isterse diye her zaman birkaç alternatif hazır bulundururdum. Ancak saat 16:00'ı ancak geçtiğinden, bir dizi maden suyu da hazırlamıştım.

Ön kapı açıldı, sonra kapandı. *Çok hızlıydı.*

"Mutfaktayım," diye seslendim. "Aç mısın?"

"Hayır. Hey."

Şarap dolabından doęrulдум, kaşlarım hemen çatıldı. "Burada ne işin var?"

Jeff güldü. "Ben burada yaşıyorum."

"Eşyalarını burada saklıyorsun. Lucy'nin evinde yaşıyorsun. Seni beklemiyordum."

"Konuşmak istedim." Mutfak adasında, Winnie'nin iki Perşembe önce ona yemek hazırladığımda oturduğu tabureye oturdu. "Uğrayacağımı haber verdiğimde sürekli gidiyorsun ve biri telefonunu aradığında neler olduğunu hepimiz biliyoruz."

Saate bakarak sessizce iç çektim. "Konuş."

Jeff yalın onun DİRSEKLER üzerinde ve Sayaç, yapmak a göster beni incelemeye başladı. "Winnie'yle aranızda neler oluyor?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bunu iyice düşündün mü? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Homurdanmadım bile.

"Uzun zamandır ona takıntılı olduğunu biliyor mu?" Konuşurken gülümsedi, sanki sorunun şaka amaçlı olduğuna beni ikna etmek ister gibiydi. Bir şakaydı.

Onu çok iyi tanıyordum. Endişe yüzeyin altında kaynıyordu ve üstüne yerleştirdiği kapak, taktığı nazik maske, düşüncelerinin gerçekliğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Winnie'ye takıntılı olduğuma inanıyordu. Bunu inkâr etmek sadece şüpheleri artırırdı. Çoğu insan gibi o da kendini bir yalana inandırmışken konuyu makul bir şekilde tartışmak, gerçekleri ve kanıtları ortaya koymak boşa nefes tüketmek olurdu.

Göz kapaklarım yarıya kadar indi. Hiçbir şey söylemedim.

Sırıltısı genişledi. "Sırrın benimle güvende. Bana yıllar önce söylemeseydin, asla tahmin edemezdim."

Üniversitede alkolü bir kez fazla kaçırdığımda Jeff ve Lucy de yanımdaydı. Sarhoşken gönüllü olarak verdiğim tüm bilgileri hatırlamıyordum. Ancak -Lucy bu konuda benimle alay etmek için hiçbir fırsatı kaçırmadığı için- Winnifred Gobaldi adında birine karşı deneyimsizliğimi ve hayranlığımı itiraf ettiğimi biliyordum. Lucy hiç unutmamıştı, Win'in isminin tamamının komik olduğunu düşünüyordu.

Jeff ellerini kaldırdı ve teslim olmuş gibi avuçlarını gösterdi. "Ve kimseye söylemeyeceğim. Ama gerçekten Win'le konuşarak her şeyi mahvetmek mi istiyorsun? O harika biri, beni yanlış anlama ama

Onun hakkında kafanda ne fikir varsa onu gerçekleştirmeyecek, bunu garanti ederim. Bu noktada kimse yapamaz."

Gerginliği dağıtırken, rahatsız edici durumlarla başa çıkarken, hatta kendi iyiliği ve rahatlığı hakkında düpedüz yalan söylerken bile bir şekilde -hiç şüphesiz sihir yoluyla- samimiyet havasını korumayı başaran Winnie'nin aksine, Jeff'in kalitesiz ciddiyetsizlik girişimleri sabrımı taşırdı.

Ne olursa olsun, endişelenmesine gerek yoktu.

Takıntıyı biliyordum. Yazarken takıntılıydım. Araştırdığımda, takıntı yaptım. Saatlerimi ve günlerimi kaybettim, kendimden geçtiğimde uyudum, başım döndüğünde yemek yedim.

Winnie bir ertelemeydi, saplantı değil. Hava değildi, serin bir esintiydi. Güneş ışığı değildi, gkkuşağıydı. Su değildi, yağmurdu.

Jeff'in gülümsemesi benim ısrarlı sessizliğim karşısında buharlaştı, yüz hatları ağırlaştı. "Pekâlâ. Sadede gelelim." Avuçlarını tezgahın üzerine indirdi. "Bir şey sylemeyecektim ama Lucy'yle uğradığımızda gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Winnie benim çok iyi bir arkadaşım ve senin flört geçmişini benim bildiğim kadar bilmiyor."

"Flört geçmişim," diye tekrarladım, cümleyi yuvarlayarak farklı açılardan inceledim. "Benim bir geçmişim yok."

"Aynen yle. Ona niversitede ya da bu büyük, ünlü adam olmadan önce çıkma teklif etseydin, bu bir şey olurdu. Ama şimdi insanlar seni güçlü ve önemli biri olarak gördükleri için, belli ki bu kadar uzun süre düşünüp taşındıktan sonra onun için ne planladığın konusunda endişeliyim."

"Zamanımı bekliyorum" derken sırtımmaya çalıştım. Beni kötü biri olarak görebileceğini hiç düşünmemiştim. Ne zaman kendi işime bakmaktan başka bir şey yapmıştım ki?

"Tam olarak neden endişeleniyorsun?" Nedenlerinin en azından eğlenceli olacağından emindim ve Jeff'in her zaman dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Konuşmasına izin vermezsem, onu dinlediğimi hissetmezse, olay çıkarırdı. Bu alışkanlığı yüzünden Lucy ile uzun vadede asla birlikte olamayacaklardı. Lucy onu dinlemiyordu. Kötü bir insan değildi, ama onun korkularını görmezden geliyor, sadece öfkelenildiğinde, kendini kaybettiğinde ya da kıskançlığını ve gururunu körüklediğinde ona kulak veriyordu. Çok muhtaçtı ve birlikteliklerinin duygusal bakımını bir angarya olarak görüyordu.

Jeff'in kendisi ya da ilişkisi hakkında bunu fark edecek kadar öz farkındalığı yoktu, ancak yavaş ve zorlu ölümlerine ön sıradan bilet almış tarafsız bir gözlemci olarak bu davranış biçimini görmemem imkansızdı.

Ona acıyordum. Kendisi için hiçbir zaman onun için hissettiği kadar derin şeyler hissetmemiş birine aşıktı. Hayatı, dikkatini veren herkes için ibretlik bir öykü, yaptığı hatalar da başkaları için bir uyarı niteliğindeydi.

"Hiç konuşmadığın birini mi bekliyorsun?" Jeff başını sempatik bir şekilde salladı. "Altı yıl boyunca yakıtsız bir meşale taşımak mı? Buna takıntılı olmak denir, dostum. Hadi ama, tuhaf olduğunu biliyorsun." Gülümsemesi geri döndü, şefkatle kaplanmıştı.

Ben gülümsemedim. Katlandım.

Tanışıklığımız boyunca bana birçok kez tuhaf demişti. Bu beni hiç rahatsız etmedi. Bu konuda, kişisel başarısızlıkları göz önüne alındığında onun bakış açısının geçersiz olduğunu düşündüm. Aynı şekilde, çoğu konu hakkındaki fikirleri de çok az önemliydi.

Kuşkusuz, bazen komikti. Ve kötü bir oda arkadaşı değildi. *Super Mario Bros*'ta da iyiydi.

Ama sonra dedi ki, "Sen diğer erkekler gibi değilsin, Byron."

Arka azı dişlerim birbirine çarptı, içgüdüsel bir gerginlik ve rahatlama, ifade ham bir sinire çarptı.

"Hiçbir zaman olmadın. Anlıyorum, sen bir edebiyat dehasısın ve dehalar eksantrik ya da her neyse olabilirler. Gölge etme. Sorun değil. Biz de havalıyız. Ama ..." Burada derin bir nefes almak için durakladı, vücudu bir tarafa doğru eğildi, ifadesi sertleşti. "Yirmi yedi yaşında bir bakire olmanın doğal olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece bir kıza ilgi duymanın doğal olduğunu mu düşünüyorsun? Değil."

Bu tartışmayı iki ay önce yapmış olsaydık, şöyle cevap verirdim: *Sen de on bir yıldır sadece bir kıza ilgi duyuyorsun. Peki bu on bir yıl boyunca kendine yalan söylemenin ve sana zar zor katlanabilen bir kadınla birlikte olmanın doğal olduğunu mu düşünüyorsun?*

Dünyanın normal kabul ettiği şeyler bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi.

Ama Winnie ve onun iyiliği, başkalarına gösterdiği özen bulaşıcı olmalıydı. Yalancı olmadan da nazik olabilirdim.

Böylece, apaçık olması gereken bir gerçekle karşılık verdim. "Senin için doğal olan benim için doğal değil. Seni seçimlerin için yargılamıyorum. Belki sen de beni benimkiler için yargılama."

Beni duydu ama dinlemiyordu.

"Şimdiye kadar bir şey söylemedim çünkü düşündüm ki-" Jeff başını öne arkaya eğdi, seçtiği kelimeleri düşündü "- şey, sen her zaman mesafeni korudun. Ama Winnie iyi bir kız."

"O bir kadın, kız değil."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, o gerçekten hoş biri. O iyi, düzgün bir insan. Sence de onun gibi birini hak etmiyor mu?"

"Onun gibi birini mi?" Saate bir göz attım. Amelia her an gelebilirdi.

"Normal biri."

Gözlerim onunkilere kaydı.

Özür dileyen gülümsemesinin şekli, özellikle de alt dudağının kavisi ve ağzının dişlerinin sadece üst yarısını gösterecek şekilde ayrılması aniden canımı sıktı. İlk kitabımı yayınladığımdan beri deneyimlemediğim bir şiddetle o ağzı yumruklamak için ani bir dürtü içimden geçti.

Daha bitirmemişti. "Evet, artık etkileyici bir adamsın. Tanıdığım en zeki adamsın. Ama sence Winnie senin bir sürü özelliğine katlanmak zorunda mı? Tuhafliklarına katlanmalı mı? O sosyal bir insan ve sen bir odada üç kişiden fazlasına katlanamıyorsun! Her yere yalnız mı gider? Bir ton paran var, tabii. Biraz da statün var ama bu yeterli mi?"

Winnie için ne para ne de statü önemliydi. Bunu o da biliyordu, tıpkı I.

"Unutuyorsun dostum. Seni tanıyorum, nasıl biri olduğunu biliyorum. Ben

Üniversite boyunca oradaydım. Doktoranızı aldığınızda ben de oradaydım. İzlemesi etkileyici ama nasıl çalıştığınızı ciddi olarak düşünün. Kendinizi nasıl zorladığınıza **b a k ı n**. Senden başka kimseye yer yok. Ve çalışmayı asla bırakmayacaksınız."

Bu konuda haklıydı. Çalışmaya ihtiyacım vardı. Kafamdaki sesler ve hikâyeler için bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı ve bu ihtiyacı karşılayamadığım zaman huzursuz ve mutsuz oluyordum. Hobi olarak yazmak benim için bir seçenek değildi, ben bu şekilde yaratılmamıştım.

Sinir bozucu gülümsemesinin bir tarafı düştü ve tabureden kalktı. "Birlikte olsaydınız, sen yazarken onun haftalarca, bazen aylarca görmezden gelineceğini biliyorsun. Yazmadığın zamanlarda da onu herkesten uzaklaştırırdın. İnsanları sevmiyorsun. Sence böyle biriyle birlikte olmak onun için adil mi?" Tekrar omuz silktili ve ön odaya doğru geri çekildi. "Demek istediğim şu ki

Bu. Onu çok sevdiğini iddia ediyorsun. Sence daha iyisini hak etmiyor mu?"

BÖLÜM 19

WINNIE

I eve erken geldiğinde Amelia'yı mutfak masasında tek başına oturmuş bir kadeh şarap içerken buldu. *Olamaz.*

"Neyin var?"

"Ne?" Amelia irkildi ve başını bana doğru çevirdi. "Sen Evde mi?"

"Okul sonrası yardım saati yok. Önümüzdeki hafta okulun son haftası, sınavlar bitti." Çantalarımı masanın başındaki sandalyeye bırakıp bir elimle alnımı sildim. Bugün hava çok sıcaktı, neredeyse seksen dereceydi. "Peki neler oluyor? Bir şeye üzülüyorsun."

Amelia'nın kaşları birbirine karıştı. "Byron'ın kitabından bir sayfa alıyorum ve hayal kırıklıklarımı bastırmak için tek başıma içiyorum."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Byron yalnız mı içiyor?"

"Pek sık değil. Belki yılda bir ya da iki yılda bir. Ama içtiği zaman da suratı beş karış olur. Başkalarının önünde bir bardaktan fazla içmez çünkü-ack!" Amelia aniden gerildi ve ellerini başının etrafında salladı. "Bunları söylediğimi unut. Lütfen. O-Byron beni öldürürdü eğer-"

"Sorun yok." Endişesini gidermeye çalıştım, özellikle de bu bilgi beni şaşırtmadığı için. Birlikte geçirdiğimiz zamandan anladığım kadarıyla

Kontrol onun için çok önemliydi, bunu söylemişti. Elbette insanların önünde sarhoş olup kontrolünü kaybetmek istemezdi. "Zaten unutuyorum. Biz ne hakkında konuşuyorduk ki?"

O çapraz onu kollar ve çökmüş düşük içinde onu sandalye. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Neden?"

"Bu . . . Byron. Bu doğru. Bugünün içkisini size Byron Visser getiriyor." Kadeh kaldıracakmış gibi şarabını kaldırdı, alnı şaşkınlıkla çizgiliydi. "Dün benden bir konuda yardım istedi ve asla bir şey istemez. İşten erken çıktım ve yardım edeceğim için heyecanlıyım - ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin edemezsiniz- ama geldiğimde fikrini değiştirmişti ve yardım etmeme izin vermedi. Yardım etmemi *yasakladı*."

"Oh. Bu çok kötü." Dudağımı kemirdim, Byron'ın yardım etmeme izin verip vermeyeceğini düşündüm. Muhtemelen vermezdi. Eğer Amelia'nın yardım etmesine izin vermediyse, kimsenin yardım etmesine de izin vermezdi.

Bana umutla bakar gibi baktı. "Bana ne olduğunu sormak istemiyor musun?"

Karşısındaki koltuğa çökerek telefonumu masanın üzerine koydum ve ağır kalbimi tarttım. "Tahmin edebilirim."

"Gerçekten mi?" Şimdi daha da umutlu görünüyordu.

"Evet. Ona belki de ..." diye düşündüğümü söyledim. Ofladım. "Aslında bu doğru değil. Ona duygusal işleme bozukluğu olduğundan şüphelendiğimi söyledim ve şimdi o konuşmayı düşündüğümde, acaba onu gafil avladım mı diye düşünüyorum." Bu hafta onu bilerek aramamıştım, ona biraz zaman tanımak istiyordum. Yapmak istediğim son şey, eğer duymaya hazır ya da istekli değilse, ona bir özürle acı çektirmektir.

Bu konuşmayı yüzlerce kez tekrarladım ve her seferinde kendimi daha da kötü hissettim.

doğruydu. Ama bilmiyorsa, hiçbir fikri yoksa, şüphelerimi ona söylemeye ne hakkım vardı?

Amelia içini çekti, yüzündeki umut ifadesi silinmişti. "Ah. Anlıyorum." Umutsuzca onun fikrini almak isteyerek, "Ama bence biliyor,

Eğer kesin olarak bilseydi, kendini daha iyi anlamasına yardımcı olabilirdi, öyle değil mi?"

"Byron zaten kendini oldukça iyi anlıyor," diye homurdandı. "Tüm dünyada kendini en iyi bilen insanlardan biri gibi. Kendinin çok farkında. Anlamadığı şey diğer insanlar."

"Duyusal sorunları olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle biliyor. Her zaman biliyor olabilir ama kendisine bu tür bir etiket yapıştırmamış olabilir. Ne olmuş yani? Eğer olduğu kişiden memnunsan -ki öyle- ..." Amelia'nın bakışları kendini toparlamadan önce bir an için odağını kaybetti. "Her neyse. Sanırım demek istediğim, ne fark eder ki? O olduğu kişi ve daha normal olmak için değişmesi gerektiğini düşünürse üzülürüm."

"Ben de isterdim. Duyusal bilgiyi nasıl işlediğinin onun süper gücü olabileceğini hissediyorum. Kitaplarını okuduğunuzda, ayrıntıları betimleme şekli çok sıra dışı, canlı ve zekice. Kendisiyle ilgili bu özelliği değiştirmeye çalışmasını hiç istemem."

Tekrar canlandı. "Sen ister miydin?"

"Evet. Yapardım." Kadehinin yanındaki şarap şişesine baktım, biraz içip içmemeyi tartışıyordum. Saat ancak 15:30'u geçiyordu ama bu gece yapmak istediğim çok şey vardı.

Kadehinden bir yudum aldı. "O zaman neden ona teşhis koymaya çalışıyorsun?"

Soruyu düşündüm, üzerinde kafa yordum ve sonra cevapladım. "Sanırım

. . . Sanırım onu daha iyi anlamak istiyorum." "Öyle mi?" Amelia öne doğru eğildi.

"Evet. Kesinlikle. Ve bazı duyusal sorunları olduğunu bildiğimden, şimdi anlıyorum ki bu onun kaba ya da huysuz olmak istemesinden kaynaklanmıyor.

aniden bir odayı terk eder. Sağlıklı olabilmek için bunaldığında sınırlar koyması gerekiyor." Geriye dönüp baktığımda, Byron'ı amcamla nasıl kıyaslayabileceğim ya da kıyaslayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birbirlerine *hiç* benzemiyorlardı. "Ama onunla gerçekte neler olduğunu fark etmeden ve birlikte zaman geçirmeden önce, onunla birlikte olmak ..."

"Ne?"

"İnanılmaz derecede kafa karıştırıcı." Omuzlarım bu itirafın ağırlığıyla çöktü. "Bir an soğuk ve mesafeli, bir an inanılmaz, sonra yine donmuş gibi davranıyor. Ama bu yönünü paylaştığında nasıl düşündüğünü, olayları nasıl muhakeme ettiğini *seviyorum*. Keşke daha çok konuşsa. Onu saatlerce, hatta günlerce konuşurken dinleyebilirim. Ve komik biri. Kuru bir mizah anlayışı var ama esprilerine bayılıyorum." O beş parça bifteği ve glütensiz çörekleri düşününce kıkırdadım. "Ve düşünceli biri."

"Gerekli bilgileri iletmemek ya da planları hakkında insanlara bilgi vermemek gibi düşüncesiz olabiliyor ama haklısın, bazı konularda düşünceli olabiliyor." Amelia'nın konuşmasını bitirirkenki ilkel tonu dikkatimi tekrar yüzüne çekti.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Koltuğumda doğruldum. "Ne?"

"Onun için yanıp tutuşuyorsun."

Bakışlarımız yer değiştirirken bütün hava ciğerlerimi terk etti. İnkâr etmek dilimin ucundaydı ama yapamadım. Açıkçası, yapamadım. İnkâr etmek de istemiyordum. Her şeyi içimde tutmaktan çok yorulmuştum.

Dirseklerimi mutfak masasına dayayıp yüzümü ellerime bıraktım ve inledim. "O kadar belli mi ediyorum?"

"Az önce öyleydin, evet. Ama az önceye kadar hiçbir fikrim yoktu."

Parmaklarımın arasından ona baktım. "Sence biliyor mudur?"
Bir kahkaha attı. "Ah, hayır. Aslında bence hiçbir fikri yok."

"Güzel."

"İyi mi?"

"Evet. İyi."

"Neden iyi?"

"O Byron Visser! İşte bu yüzden." Ellerimi masaya bıraktım. Tekrar şarap şişesine bakarak ayağa kalktım ve bir bardak almak için mutfığa doğru yürüdüm.

İnternette Byron ve benimle ilgili yeni hikayeler aramıyordum, çünkü çoğunlukla zamanım yoktu, ama aynı zamanda kendimi olumsuz yorumlara daha fazla maruz bırakmak istemiyordum. Teyzem ve eniştemle yaşadığım dönemin sonlarına doğru, olumsuzluklara kulak tıkamanın değerini öğrenmiştim. Amcamın bana havlamasına izin vermek zorundaydım ama onu dinlemek zorunda değildim. Eğer yorumları okursam, amcamın bana ne kadar aptal olduğumu söylemesini gönüllü olarak dinlemekten hiçbir farkı kalmazdı.

Ama ne yazık ki bu hikâyeleri araştırmama gerek yoktu. Yabancılar bana mesaj atmaya ve STEM videolarıma yorum bırakmaya başlamıştı, sadece Byron'la olan videolarıma değil, onun için yeterince güzel olmadığımı, onu hak etmediğimi, benim gibi biriyle ne isteyeceğini bilmek istediklerini söylüyorlardı.

Ben kendimi seviyordum, kesinlikle. Yüzde yüz. Ama görünüşünü, bedenini, moda seçimlerini, zekasını ve değerliliğini didik didik *eden* mesajlara maruz kalıp da bir şekilde olumsuz etkilenmeyecek birine meydan okuyorum. Bu o kadar kötü bir hal almıştı ki tüm yorumları okumayı bıraktım ve canlı videolar sırasında yorum yapmayı kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Amelia bana gözlerini devirdi. "O sadece Byron."

"Hayır, değil ve bunu sen de biliyorsun. O *sadece* bir şey değil. Onun gibisi yok." Dolaptan sapsız bir şarap kadehi seçtim çünkü muhtemelen bütün gece ondan içiyor olacaktım.

"Yani? Senin gibi biri de yok. Benim ya da Elijah gibi kimse yok."

"Bilerek kalın kafalı davranıyorsun. Ne demek istediğimi anladığımı biliyorum." Açık şişeden kendime bir bardak doldurdum. Ağır bir kadehti ama bu ağır bir konuşmaydı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum. O sadece bir insan."

"O değil. O-"

"Ne?"

Şişeyi bir *gümbürtüyle* yere bıraktım. "O mükemmel."

Son birkaç hafta içinde, duysal sorunlarla mücadele ediyor olabileceği aklıma gelmeden önce bile, ama özellikle o zamandan beri bir şeyler temelden değişmişti. Artık Byron'ın açık sözlülüğünü - eskiden kabalık olarak düşündüğüm şeyi - mükemmel olarak görüyordum. İkinci tahmin ve pasif saldırganlıkla dolu bir dünyada, onun dürüstlüğünü çok ama çok takdir ediyordum. Ne söylediyse onu kastetmesini seviyordum ve artık bunun böyle olduğunu bildiğim için rahatlayabilir ve ağzından çıkan kelimelere güvenebilirdim.

Ayrıca, Byron'ın mükemmel olduğu tüm yönleri vurgulamak için bana zavallı olduğumu söyleyen kötü yorumlara veya doğrudan mesajlara ihtiyacım yoktu. Son birkaç haftayı gece gündüz onu düşünerek geçirmiştım. Çok iyi farkındaydım.

Amelia bana baktı, gözle görülür bir şaşkınlık içindeydi. Ama sonra yüzünde sıcak, yumuşak bir gülümseme belirdi ve elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim."

"Bu tartışmalı bir ifade değil. O muhteşem biri. Ve onun beyni! Ben sadece-" Parmaklarımla tutma hareketlerini taklit ettim, onun düşüncelerine ve kelimelerine karşı ne kadar açgözlü olduğumu kelimelere dökemiyordum. "Ve onun sesi. Tanrım, sesine bayılıyorum. Ve ellerini."

Gözleri büyüdü ve dudaklarında gizemli bir gülümsemeyeyle şarabına doğru çevirdi ama sessiz kaldı.

Şarabımı yudumlarken kenarından Amelia'yı izledim, onun en eski arkadaşına aşık olduğumu itiraf ettiğimi fark ettim ve içimi bir endişe kapladı. "Bu senin için işleri tuhaflaştırıyor mu? Ona karşı bir şeyler hissetmem?"

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Kendimden geçtim."

"Öyle mi?" *Huh. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.* "Ama garip olmayacak mı? Rahatsız olmayacak mısın? Oda arkadaşının en eski arkadaşına şehvet duyması?"

"Olması gerektiği gibi." Göz kırptı ve kaşlarını salladı.

"Bekleyebileceğim şey bu mu yani? Bu konuda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bir yudum daha içmek yerine bir yudum daha içtim.

"Kesinlikle. Tüm alaylar. Siz ikiniz tanıdığım en iyi insanlarsınız. Ve tabii ki Elijah." Amelia bardağından düzgünce bir yudum aldı ve sonra bardağını önüne koydu. "Byron inandığın kadar harika biri ama muhtemelen ne senin ne de onun sandığı kadar sert değil. Sen de aynı derecede harikasin ama kendin de dahil olmak üzere herkesin sandığından çok daha güçlüsün."

"Hey!" diye kaşlarımı çattım. "Ben sert olduğumu düşünüyorum."

"Hayır, yok. Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Demek istediğim, Byron'ı arzulamanız için size onay veriyorum, buna ihtiyacınız olduğundan değil. Bunu ikinizin kendi başınıza çözmesine izin vereceğim." Kendi iddiası karşısında başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, vücudunu istiyorsan, bunu ona söylemelisin demek."

Evet, doğru. "O kadar basit değil." Üst kolumu kaşıyarak gömleğimin kısa kolunu yukarı çektim. Byron'ın açık sözlülüğünü daha iyi anladığım için, benimle arkadaşlıktan fazlasını isteseydi çoktan bir şeyler söylemiş olacağından hiç şüphem yoktu. "Benimle bu şekilde ilgilendiğini sanmıyorum."

Cevabım üzerine Amelia başını geriye attı ve avucuyla masaya vurarak güldü. Güldü ve güldü, sanki hiç bu kadar komik bir şey duymamış gibi masaya birkaç kez daha vurdu.

Kollarımı kavuşturdum ve onu izledim, artan şüphe ve umut beni gülümsetirken bile şakanın dışında bırakılmış hissettim. "Bana bu kadar komik olanın ne olduğunu söyleyecek misin? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Söyleyecek bir şeyim yok." Gözlerini sildi.

"Bana bir ipucu vermeyecek misin?" Bu sefer midem bulandığında, buna izin verdim.

Ondan gelen bu tepki, Byron'ın benimle *bu şekilde* ilgilendiğini düşünmediğimi söylememe gülmesi, bana üstü kapalı bir cesaretlendirme gibi geldi.

"Hayır." Ellerini havaya kaldırdı. "Dediğim gibi, bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

"Benim hakkımda bir şey mi söyledi?" Karnındaki çarpıntı fırtınaya dönüştü.

"Sana söyleyemem." Amelia gülümsemesini bastırarak neredeyse masum görünmeyi başardı.

Ona baktım, bana bir ipucu vermesini umarak bekledim. Gerçekten ihtiyacım vardı. Lucy ve Jeff'in akşam yemeği partisinin olduğu geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırmıştım, umutsuzca Jeff'in

duygularının rahatsız edici olmaktan başka bir şey olduğunu düşündü. Ama her seferinde, üç anahtar cümle ortaya çıktı ve tüm umutları söndürdü.

"Önemli bir şey değil."

"Senden bir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok." "Senden hoşlanıyorum ama özellikle istemiyorum."

İfadelerini olduğu gibi kabul etmek zorunluydu. Söylediklerinde ciddiye ve tam olarak söylediği şeydi. O zamandan beri fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Belki de Amelia'yla benim hakkımda konuşmuştu ve işler artık farklıydı?

Gerçekten mi Win? Bu seni zavallı yapmıyor mu? Byron'ın sonunda senden bir şeyler isteyecek kadar hoşlanacağını ummak?

Yüzümü tekrar kapattım, ovuşturdum ve ellerimi bıraktım. Beynimdeki döngüden çok yorulmuştum.

Ona bakarak, amcam üzerinde sık sık işe yarayan bir taktik olan küçük bir ters psikoloji denedim. "Bir şey bildiğini sanmıyorum."

Bana baktı, saklamaya çalıştığı bir gülümseme ağzını zorla çekiyordu.

"Bir şey bilseydin, sana bir şey söyleseydi, bana söylerdin."

"Söyler miydin?"

"Evet. Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun. Ve eğer o da benim için aynı şeyleri hissediyorsa -hatta yarısı kadar bile- o zaman neden bana söylemiyorsun?" Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir şey bilmiyorsun. Ama belki bir şeylerden şüpheleniyorsundur."

"Şüpheleniyorum. Senin zeki, sevimli, nazik ve çok seksi olduğundan şüpheleniyorum ve Byron'ın -ya da başka birinin- senin hakkında *böyle* düşünmeyeceğini sanman çok saçma."

Yanlış anlamıştı. Kendimi ne kadar seksi bulsam da, başkalarının beni seksi bulmasının hiç de uzak bir ihtimal olmadığına farkındaydım.

beni bu şekilde görmezdi. Bu benim öz değerimin ya da özgüvenimin bir yansıması değildi. Bu basit bir mantıktı.

Kendimi kontrol grubu olarak ve üniversitede çoğu insanın yakışıklı bulduğu birkaç erkeği de test vakası olarak kullanarak bu olguyu kanıtlamıştım. Aşırı bir azınlık olmama rağmen, bu erkekleri seksi, yakışıklı ya da buna yakın bir şey bulmadım.

Bu nedenle, bir kişi çoğu insan için nesnel olarak ne kadar seksi olursa olsun, dünyada o kişinin aslında İskeletor-meets-Gritty-the-Mascot iğrenç olduğunu düşünen en az bir kişi vardı. Güzellik, seksilik ve çekicilik bakanın gözünde idi ve bu evrensel bir gerçektir. Hiç kimse herkes için seksi değildir, tıpkı hiç kimsenin herkes için seksi olmadığı gibi. İşte bu yüzden bir insanın beni çekici bulup bulmaması özgüvenimi asla etkilemedi - felçler, insanlar ve hepsi bu.

Ama konuyu tartışmak yerine parmağımın ucunu yaladım ve omzuma dokunarak cızırtılı bir ses çıkardım. "Ben seksiyim."

"Çok seksisin," diye onayladı, gözleri yumuşuyordu. "Kimsenin sana aksini söylemesine *asla* ama *asla* izin verme."

Bakışlarım ondan uzaklaşırken sırtışımanın kırılmanlaştığını hissettim. Videolarıma yapılan son yorumları okumuştum. Okuyacağını biliyordum. Biz en iyi arkadaşlar ve inek ruh eşleriydik. Ama bu konuda gerçekten ama gerçekten konuşmak istemiyordum.

"Win-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"O insanlar pislik. Görmezden gel onları."

"Öyleyim." Evet, açıkçası, insanların bana mesaj atmayı ve videolarıma yorum yapmayı, yüzümün ne kadar çirkin görüldüğünü söylemeyi bırakmasını diledim, özellikle de Byron ve ben birlikte olmadığımız için. Ama yapıyorlardı ve ben de bunların hiçbirini tarafından değiştirilmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Byron'la en son ne zaman konuştun?"

"Yaklaşık bir hafta önce." Yüzümü buruşturdum, sonra inledim. "Ona duyusal işlem bozukluğu olduğunu düşündüğümü söylediğimde."

"Ona söyledin mi? Bektan yorumlar hakkında onunla konuştun mu? İnsanların sana bunu yaptığını biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Winnie! Ne oldu? Neden? Ona anlatmalısın." Masaya vurdu.

Sese kaşlarımı kaldırdım. Amelia bu gece masaya çok vuruyor gibiydi. "Neden vurayım ki? Bununla başa çıkabilirim. Sorun değil. Onları görmezden gelebilirim."

Bakışları bana inanmadığını gösteriyordu.

"Topluluk yöneticisi pozisyonunu almam, öğrenci kredilerimi geri ödemem ve STEM'in iyi sözlerini asla ulaşamayacağım yüz binlerce insana yaymam anlamına geliyorsa bu ödenecek küçük bir bedel."

"Her ikisinin de doğru olmasına izin var. Takipçiler için minnettar olmaya ve trollerin kötü, berbat davranışlarından rahatsız olmaya hakkın var."

"Biliyorum," dedim, sesimden savunmacı bir tonun çıkmasını engelleyemeyerek. "Üzülmediğimi söylemiyorum ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Teşhir için, takipçiler için, ulaştığım yeni insanlar için minnettarım ve olumluya odaklanmaya çalışıyorum. Ayrıca hafta sonu için de hazırım. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Peki, tamam. Ama ihtiyacın olduğunda bana gelip söyleneceğine söz vermelisin."

"Söz veriyorum. Ama bu gece için *Stardew*'i dört gözle bekliyorum ve rahatlayacağım."

"Oh!" Parmaklarını şıklattı, sonra beni işaret etti. "Biliyorum, Byron'ı ara. Bak bakalım bu gece gelip *Stardew Valley* oynamak istiyor mu?"

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım. "Ciddi misin sen?" Şaka yapıyor olmalıydı.

"Olabilir. Niye ki? Ne oldu?"

Daha önce sandalyenin üzerine koyduğum Rite Aid poşetini işaret ettim. "Bu gece saçımı boyayacaktım -saç bilimi dizim için- ama sanırım yarın yapabilirim. Benimle oynamak isteyeceğini sana düşündüren nedir?"

Amelia'nın kaşları havaya kalktı, gözleri komik bir şekilde büyüdü.

Gözlerimi devirdim, kötü ifade tarzımın neden olduğu kızarmayı görmezden geldim. "*Bizimle* oynayın demek istedim. Bizimle *Stardew* oynayın. Oynuyor mu?"

Sorumu düşünüyor gibiydi, beni incelerken çenesine vuruyordu. "Byron sever..." Gözleri kısıldı, sanki doğru kelimeleri seçmekte zorlanıyor gibiydi. "Senin gibi o da oynamayı seviyor. Ama asla başkalarıyla ve kesinlikle herhangi biriyle değil."

Kaşlarımı çatarak şarap kadehimi kaldırdım. "O zaman neden bizimle oynayacağını düşünüyorsun?"

Yanaklarını şişirerek bir nefes verdi. "Buna bir önsezi diyelim. Oh!" Parmaklarını tekrar şıklattı. "Ya da -ve sadece beni dinle- Byron'ı çağırıp saçlarını ağarttırabilirsin."

Alay ettim, homurdandım. "Bunu asla yapmaz."

"Sormadıkça bilemezsin." Amelia bir kez daha masum görünmeye çalışarak şarabından zarif bir yudum aldı.

Tavana bakarak başımı salladım. "Bir haftalık yemeğine bahse girerim, Byron Visser saçımı boyamakla ilgilenmeyecek." Onu yemleyerek istemeden de olsa bir şeyler açıklayacağını umuyordum (açıklanacak bir şey olduğunu varsayarak). Bu da Jacob Amca'da işe yarayan bir başka taktikti.

Ama Amelia hiçbir şeyi ifşa etmesi için manipüle edilemezdi. Genişçe sırtarak telefonumu şarap kadehime yaklaştırdı ve çenesini kadehe doğru kaldırdı. "Devam et. Ara onu. Hoparlörü de aç."

"Neden? Sence ne diyecek?"

Telefonumu tekrar dürttü. "Yap hadi."

"Şimdi mi?"

"Şimdiki zaman gibisi yok."

Onu inceledim. "Güzel. Ama bu hafta kreplerimin yanında sosis istiyorum."

"Ara onu," diye şarkı söyleyerek koltuğunda neşeyle kıpırdandı.

İletişim bilgilerini çabucak buldum, kalbimin artan ritmini görmezden geldim ve ellerimi kucağımda döndürerek Arama düğmesine bastım.

İkinci çalışta cevap verdi. "Fred." Göğsüm

gerildi, sıcak ve dikenli. "Selam."

"Merhaba."

Oda arkadaşşıma baktım. Cheshire Kedisi'ne benziyordu. "Amelia da burada. Seni hoparlöre aldım."

"Hey Byron!" dedi en iyi Kristen Wiig Target Lady taklidini yaparak. "Uzun zamandır konuşmadık."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Gözlerimi kısmama karşılık verirken bile heyecandan kendinden geçmiş görünüyordu, omuzları sessiz bir kahkahayla titriyordu. *Sarhoş muydu?*

"Ne yaptın Amelia?" Ses tonu karanlık ve önsezili olan Byron'ın sesi ondan memnun değil gibiydi.

"Hiçbir şey!" Kıkırdadı, kahkahasını bastırmak ve kendini kontrol etmek istercesine başını salladı ve boğazını temizledi. Sonra bana fısıldadı, "Sor ona."

"Ne kadar şarap içtin?" Ben de fısıldadım.

"Neyi soracaktım?" Şaşırtıcı bir şekilde Byron'ın sesi artık sinirli gelmiyordu.

İlgilenmiş gibiydi.

"Uh," dikkatimi Amelia ve şimdi dörtte biri dolu olduğunu görebildiğim şarap şişesi arasında böldüm. "Byron, benden

hoparlörü kapatır mısın?"

"Hayır, sorun değil. Bırak Ames istediğini yapsın. Ne sormak istiyorsunuz?"

Öne doğru eğildim, cep telefonumun ekranına baktım ve onun için bir kişi olarak atanmış bir resmim olmadığını fark ettim. Telefonda konuştuğumuzda, büyük harf B ile gri bir daire ile temsil ediliyordu. "Önemli bir şey değil ama senden bir iyilik isteyecektim."

"Ne istersen," dedi.

Amelia elini ağzına kapattı, iri gözleri masaya kaydı. Sarhoş olmalıydı.

"Bunu söylediğine pişman olabilirsin. Listemde yer almayan bir video çekebilir misin? Bu STEM ile ilgili, bir meydan okuma değil." Kollarımı masanın üzerine koydum ve avuçlarımı birbirine bastırdım. *Bunu ona gerçekten soracak mıydım?* Birden kendimi aptal gibi hissettim.

"Devam et. Ne oldu?"

Bir başka dikenli ciğer sendromu nöbeti geçirerek nefes aldım. *Tanrım*. Onun sesini duymak harikaydı. Geleceğini umuyordum ve bu umut bana cesaret veriyordu. "Öncelikle, eğer yapmak istemiyorsan lütfen hayır de."

"Fred. Sor."

"Tamam. Tamam. Başlıyorum. Saç bilimi üzerine birkaç video kaydettim -bu birkaç hafta önceydi- ama henüz yayınlamadım."

"Saç bilimi mi?"

"Evet. Saç renginin ne olduğunu, insanların neden kızılar ve Neandertaller gibi saç rengine sahip olduklarını, saç renklerinin kökenini, saç renginin ve dokusunun belirlenmesinde rol oynayan genetiği, bu tür şeyleri gözden geçirdim."

"Oh. Tamam. Bilgilendirici."

Övgüsü beni gülümsetti, sinirlerimin bir kısmı yatıştı. "O zaman son video için - ve burada yardımınıza ihtiyacım var - şunları istiyorum

saçımı sarıya boyamama yardım eden birini kaydetmek için."

Sessizlik. Sonra, "Saçını ağartmak mı istiyorsun?" Sesi biraz soluk soluğaydı.

"Evet. Saç boyamanın kimyasal sürecinden, ne işe yaradığından bahsetmek istiyorum ve her zaman parlak platin sarısı gibi tamamen sarı olmak istemişimdir, bu yüzden seriyi bitirmek ve Nisan ayında yaptığım kimyasal bileşikler videosuyla bağlantı kurmak için iyi bir yol olacağını düşündüm. Şu andan itibaren Ağustos ayına kadar saç videoları yayınlayacağım. Ve önümüzdeki hafta okulun son haftası olduğu için, beğenmezsem uzatmak için tüm yazım olacak."

Onun tarafı sessizleşti. Birkaç saniye sonra, aramanın düşmediğinden emin olmak için ekrana dokundum. Cep telefonuma ve büyük B harfli gri daireye göre hâlâ bağlıydı.

"Byron? Orada mısın?"

"Saçını beğendim."

"Tamam. .?" Amelia'ya baktım. Hâlâ eliyle ağzını kapatmış, gözlerini masaya dikmiş, sanki konuşmak ya da bana bakmak için kendine güvenmiyor gibiydi.

"Ağartmak istediğinden emin misin?"

"Evet."

"Yardım edeceğim."

Gülmemeye çalıştım. Sesi o kadar kararlıydı ki, sanki saçımı sarıya boyamama yardım etmeyi değil de savaşa girmeyi kabul etmiş gibiydi.

"Oh! Tamam. Harika!

Teşekkürler-" "Ama bir şartım var."

İç çekişim muhtemelen sönen bir lastiğe benziyordu ama yine de gülümsemeden edemedim. "Neden şaşırmadım ki?"

"İstiyorum .

. ." "Evet?"

"Sen değil izin verildi için sor Ben neden I istiyorum
Bu özel bir şart."

Amelia gözlerini devirdi ve sonunda şarabından bir yudum daha alabilmek için elini ağzından çekti.

"Tamam. İyi o zaman. Neymiş o?"

"Jeff ve Lucy'nin akşam yemeği partisinde olduğu gibi saçların açık, şu anki renginde bir fotoğrafını istiyorum."

Kirpiklerim kırıştı. "Sen . . . ne?" Nefes nefese sordum. Benim bir fotoğrafımı mı istemişti?

Gururum okşandı.

Ben de öyle hissettim. Memnun oldum, biraz heyecanlandım ve çok gururlandım. Haklıydım, Amelia daha önce bana cesaret vermeye çalışmıştı. Beynim ve kalbim neşeliydi.

Ama sonra huysuz ve talepkâr bir şekilde, "Soru sormak yok." dedi.

Ses tonu beni rahatsız etmedi ya da neşemi bir nebze olsun azaltmadı. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Eski bir resim olabilir mi? Ben bilmiyorum.

-Telefonuma bakabilirim ama saçlarımın bu şekilde olduğu yeni bir fotoğrafım olduğunu sanmıyorum."

"Yeni olmasını istiyorum. Geldiğimde çekmeme ne dersin?"

"Sanırım öyle." Omzumun üzerinde duran dağınık örgüye dokundum. "Ama o zaman bu gece yıkayıp şekillendirmem gerekecek ve bu da-"

"Mükemmel. Anlaştık.

Bye." Telefonu kapattı.

Telefonuma şaşkınca gülümseyerek başımı hafifçe salladım. "Saçlarımı sarıya boyamadan önce fotoğrafımı çekmek istiyor."

"Evet. Tipik Byron." Öne doğru eğilerek bardağını yeniden doldurdu. "Sekizinci sınıfta saçımı kestirmeye karar verdiğimde de bana benzer bir şey yapmıştı. Ve lisedeki arkadaşımız James sakal bıraktığında, onun sakalsız bir fotoğrafını istedi. Değişimle arası her zaman iyi değildir."

Ah. Belki de gururum okşanmamalıydı. Şimdi kendime ve ping-pong düşüncelerime gülüyordum. Byron'a karşı hissettiklerimle, hissetmem gerektiğini düşündüklerimi karşılaştırmaya çalışmak kesinlikle yorucuydu.

Hayal kırıklığımı gizlemek için yüzümü buruşturdum ve "Belki de saç fetişi vardır?" diye şaka yaptım.

"Ha! Hayır. Bu herhangi bir değişiklik. Mesela annemle babam daha büyük bir eve taşınmak için eski evimizi sattıklarında, satmadan önce evin videosunu çekmiş ve ön tarafta birkaç fotoğrafımızı çekmişti. Muhtemelen onları evindeki şöminenin üzerinde görmüşsündür."

"Ah, evet." O resimlerin ne zaman çekildiğini merak ettim. Amelia fotoğraflarda Byron'dan yaklaşık on beş santim daha uzundu. Şimdi ise 1.80'lik kızın en az 5 santim önündeydi.

"Buradan taşındığımda," diye devam etti masadan kalkarak, "muhtemelen gelip fotoğraf çektirmemiz için ısrar edecek. Bir şişe daha açayım mı?"

Kalbim onun sözleriyle önce tekledi, sonra durdu. Sıkıntıdan midem ayak parmaklarıma kadar indi.

"Kazanmak mı?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor." Bardağımın geri kalanını yuttum. Son birkaç haftadır o kadar meşguldüm ki Amelia ve Elijah'ın birlikte yaşamaya başladıklarına dair verdikleri ipuçlarını unutmuştum. Ya da belki de onları bilerek görmezden geliyor, zihnimden uzaklaştırıyordum. Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Ama bunu söyleme şekli-

Buradan taşındığımda. . .

Eğer değil. Ne zaman.

Muhtemelen okul yılı bitene kadar beklemişlerdir.

"Byron'a mesaj atayım da biraz getirsin." Amelia telefonunu çıkardı. "Belki Serena da bu gece gelebilir."

Ortak arkadaşımız geçen hafta ben çok meşgul olduğum için gelmemiştir. Hep birlikte oynayabileceğimiz zamana kadar beklemek istediğini söylemişti.

"Peki ya Byron? Geçen hafta Serena burada olursa gelmek istemeyeceğini söylemiştin."

Amelia bir ahududu patlattı. "Bununla başa çıkabilir. Eğer seni görmek istiyorsa, Serena'ya katlanmak zorunda kalacak."

BÖLÜM 20

WINNIE

Bu konuda biraz aptalca hissettim ama duş aldım ve saçlarımı yaptım, banyoyu sıcak yapmasına rağmen düz fön çektim. I sonunda temiz hava almak için tavan penceresini açtım ve bukleler ve dalgalar eklemek için gereken kırk beş dakikayı ayırdım. Saçımı düzelttikten sonra makyajımı da yapabileceğimi düşündüm. Hazır başlamışken, Lucy ve Jeff'in partisinde giydiğim siyah anvelop elbiseyi ve diz üstü çizmelerimi giydim.

Hazırlanırken, duyusal işlem bozukluğu olduğunu varsaydığım için Byron'dan özür dilemeye karar verdim. Ben bir tıp uzmanı değildim. Bana duyusal sorunlar gibi görünen şey tamamen farklı bir şey olabilirdi ya da hiçbir şey olmayabilirdi. En eski arkadaşı olarak Amelia benimle aynı fikirde olsa ve ben haklı olduğuma inanmaya devam etsem bile, koltukta oturup insanlara teşhis koymak doğru değildi ve bir özrü hak ediyordu.

Yatak odama girdikten tam bir buçuk saat sonra dışarı çıktığımda, şarap kadehim boştu ve Amelia ortalıkta görünmüyordu, kararlılıkla ve pişman bir kalple Byron'a yaklaştım. Kanepede oturmuş, kitap okuyor gibi görünüyordu.

Başını kaldırdı ve gözleri genişleyerek üzerimde gezindi. "Winnie."

"Merhaba." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Kusura bakma, burada olduğunu bilmiyordum. Uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Yaklaşık on beş dakikadır." Kitabını kenara koydu.

Mutfağa doğru geri geri gittim. "Susadın mı? Ya da a mısın? Bir şey istiyor musun?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ve ayağa kalkarak yüzüme baktı. "Yemek yedim."

Başımı salladım, gözlerim onun üzerinde gezindi. Tepesi yanlardan çok daha uzun olan saçları, bugünlerde tercih ettiği bir tarz olan, yüzünden uzakta ustaca düzenlenmişti. Her zaman giydiği siyah yerine grimsi yeşilimsi mavi bir tişört giymiş, koyu renk kot pantolon yerine de -bir dakika- mavi bir kot pantolon giymişti.

"Bugün kendini hüzünlü mü hissediyorsun?" Alay ettim.

"Amelia bunu giymemi söyledi. Konuşmamızdan sonra mesaj attı." "Ne? Neden?" Ona doğru yürüdüm.

"Sanırım saçını beyazlattığım için kimyasalların siyah kıyafetlerime bulaşmasını istemedi."

Ona yaklaştım. Son sorunun cevabı netleşince gülümsemem kayboldu. Birdenbire çok ama çok ateşlenmiştim. Amelia çok sinsiydi. Kıyafet isteğinin saçlarımı ağartmakla hiçbir ilgisi yoktu. Her zamanki kıyafetinin içinde o kadar güzel ve sıra dışı olan gözleri şimdi şaşırtıcı derecede canlıydı, irislerinin halkaları gömleğinin rengine karışıyor ve onunla eşleşiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu beni incelerken.

"Hiçbir şey. Yok bir şey." Gözlerinde boğulacaktım. Bakışlarımı başka yöne çeviremiyordum. Gülün derecede büyüleyiciydiler. Yanan bir bakır ve baryum gradyanı, doğmakta olan yeni bir yıldız, ısı ve canlılık.

"Emin misin?" şimdi tam önümde duruyordu, eli beni sabitlemek istercesine dirseğime geldi, teninin sıcaklığı

elbisemin ince kumaşından kan akıyordu. "Başın dönüyor gibi. Ne kadar şarap içtin?"

"Sadece bir bardak." Başım dönüyordu. Şimdi. Şimdi başım dönüyordu. Şimdiye kadar hiç başım dönmemişti. *Düşün!* Elimdeki boş şarap kadehini fark ettim. "Amelia nerede?"

Yüzünü buruşturdu. "Dinlenmek için odasına gitti. Çok fazla içti."

Dudaklarımla bir O harfi yaptım ve başımı salladım, bir yandan da kendime başka birinin gözlerine uzun süre bakmanın saldırganlık olarak yorumlanabileceğini hatırlattım.

Byron'ın bakışları hâlâ değerlendirme hissi veriyordu, bu da kendimi garip hissetmeme neden oldu ve sonunda dikkatimi başka yöne çekmeme yardımcı oldu. "Ah, yani." Saçlarımı tekrar kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve onun yüzüyle dikkatim dağılmadan önce özür dileme konusundaki kararlılığımı hatırlayarak ayıldım. "Geçen hafta söylediklerim için senden özür dilemek istedim."

"Daha açık ol."

Emrine sııttım. Boş şarap kadehimi tezgâhın üzerine koyarak ona doğru döndüm ve bir elimi mutfaktaki yarımada dayadım. "Duyusal işlem bozukluğunuz olduğunu söylediğim ya da ağır bir şekilde ima ettiğim için özür dilerim."

Bu bilgiyi özüksüyormuş gibi çenesini kaldırdı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Seni gafil avladığımı sonradan anladım. Düşündüğünüz ya da düşünmeye açık olduğunuz bir olasılık değildi. Sizde bir sorun olduğunu ima etmek istememiştim. Duyusal bozuklukları kendi başına *yanlış* bir şey olarak görmüyorum. Sadece farklı bir düşünme ve dünyayla etkileşim biçimi. Ama bu şekilde anlaşıldıysa gerçekten üzgünüm."

Byron'ın duruşu rahattı ama gözlerinde içine kapanık ve soğuk bir şeyler vardı ve bu durum söyledikleriyle sesinde de yankılanıyordu,

"Diyelim ki, teorik olarak, tartışma uğruna, bir veya daha fazla duyusal sorunum var."

"Tamam."

"Ne fark eder ki?"

Amelia da aynen böyle söylemişti. Bu konu hakkında konuşmuş olmaları.

O.

"Peki, eğer yaptıysanız ve size teşhis konduysa, literatürde konu kendinizi daha iyi anlamana yardımcı olabilir. Ve bir destek grubuna katılabilir, dünyayı benzer şekilde deneyimleyen insanlarla tanışabilirsiniz. Bu hem sizin hem de onların kendilerini daha az yalnız hissetmelerine yardımcı olabilir."

"Normal."

Seçtiği kelime ve bunu söyleme şekli karşısında yüz hatlarımın düzleştiğini hissettim. "Hayır."

"Daha normal olsaydım benden hoşlanır mıydın? Diğer erkekler gibi olsaydım?"

İrkildim, bu soru kalbimi sızlattı. Sanki bir suçlama gibiydi. "Byron. Hayır. 'Diğer erkekler gibi' derken ne demek istiyorsun? Bu benimle ve benim ne istediğimle ya da ne düşündüğümle ilgili değil. Bu kendini anlamakla ve-"

"Etiketlere direniyorum." Sözümlü kesti, belli ki mantığımı reddediyordu. "Etiketlere karşı mısınız?"

"Doğru," dedi kesin bir ifadeyle, sanki her şey bitmiş ve konu kapanmış gibi. Son.

Sanırım ne demek istediğini anlamıştım ama bu kadar sinirli görünmesi, bu kadar içine kapanık, kararlı ve öfkeli olması hoşuma gitmemişti; sanki bütün hafta boyunca benimle bu konu hakkında zihinsel olarak tartışmış ve bana -ya da bize- bu konuyu tam olarak tartışma fırsatı vermemiş gibiydi.

Nasıl isterse öyle hissedebilirdi. Ama onu tuhaf bulduğumu ya da yargıladığımı düşünmesini istemiyordum. İhtiyacım olan

Ortamı yumuşatmak, onu güldürmek ve böylece benimle gerçek bir sohbe açık olmasını sağlamak için.

Alaycı-şüpheci bir tavırla başımı çevirip gözlerimin ucuyla ona baktım. "Ne gibi? Gıda etiketleri gibi mi? Günlük önerilen sodyum alımı bilgisini görüyorsun ve kendi kendine 'Canın cehenneme etiket! Sen benim patronum değilsin. Kahvaltıda deniz suyu içeceğim. Diren!'"

Ben konuşurken gülümsedi, bakışları kapüşonlu hale geldi, katılığının çoğu kırıldı. *İsteksiz bir eğlence, ama yine de eğlence.*

"Hayır Fred," dedi. "İnsanların kendilerine yapıştırdıkları etiketlerden bahsediyorum. Bir teşhis, bir kimlik, bir aidiyet. Özellikle de bu etiketin tanımlanmasında hiçbir parmağı ya da sözü yoksa."

İma ettiğı şeyden hoşlanmadığım için burnumu kırıştırdım. "Ama bazen etiketler gerçekten çok önemlidir. İnsanlara yardım ederler-"

"Diğer insanlar hakkında konuşmuyorum, sadece kendim hakkında konuşuyorum. Eğer bir etiket birine rahatlık veriyorsa, kendini daha iyi anlamasına yardımcı oluyorsa, kendini ait ve uygun hissetmesine yardımcı oluyorsa, her neyse." Durduğum yere doğru yürüdü ve kalçasını tezgâha yaslayarak bana baktı ve kollarını kavuşturdu. "Onlar için iyi. Ama ben kendime etiket yapıştırmaya ya da kim olduğumu, ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi bir etiket kullanarak tanımlamamın istenmesine direniyorum."

"Neden?" Ben de kollarımı kavuşturdum. Öfkeyle başımın üzerinden baktı.

Refleks olarak uzandım ve kolunu kavradım. "Yapma bunu. Geri çekilme. Bilmek istediğim için soruyorum."

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu, sesi sertti. "Neden kendimi açıklamak zorundayım?"

Kısa bir süre için konuyu kapatmayı, boş vermeyi düşündüm. Artık bir nevi arkadaşlık ve eğer kendisi hakkında konuşmak istemiyorsa,

Bir yanım zorlamak istemedi.

Ama onu o kadar çok seven, ayrı olduğumuz zamanlarda onu takıntı haline getiren yanımın bunu anlaması gerekiyordu.

Elimi bıraktım. "Seni daha iyi tanımak istiyorum. Senden hoşlanıyorum ve ...

." Omuz silktim ve ona yarım bir gülümseme verdim. "Seni tanımak istiyorum. Senden kendini açıklamayı istemiyorum. Yanlış anlamamam için anlamama yardımcı olmanı istiyorum."

Sözlerimin onu şaşırttığını hissettirerek gözlerini kırıştırdı. "Şimdi benden hoşlanıyor musun?"

Yüzündeki ifadeye güldüm. "Seni inek!" Hareket etmeyen omzunu parmak uçlarımla ittim. "Hoşlandığımı biliyorsun. Hoşlanmadığımı nasıl düşünürsün?"

"Yapmadığını söyledin." Cevabı o kadar belliymiş gibi söylemişti ki soruyu sormama içerlemişti.

"Haftalar önce!" Ona başımı salladım. İzlenimlerin hiç değişmediğini mi düşünüyordu? "İtiraf etmeliyim ki, parlak zekân ve göz korkutucu kişiliğin beni aptal yerine koyduğunda senden hoşlanmıyordum. Ama artık seni daha iyi tanıdığımı ve istemediğim kariyer tavsiyeleri vermeyi bıraktığına göre, bu artık olmuyor." *Şimdi sadece biyolojik ve kalple ilgili bir sürü dürtü hissediyorum. Önemli bir şey değil.*

"Keşke benden hoşlanmaman için sana hiç sebep vermemiş olsaydım." Sesi üzgün, sözleri sessiz ve düşünceli geliyordu ve gözleri benimkilerden ayrıldı.

"Bu noktada, bunu bir yanlış anlaşılma olarak kabul edelim, bu yüzden sana kendini soruyorum. İyi miyiz?" Gözlerini yakalamaya çalışmak için dizlerimi büküm. "İyi miyiz? Beni affediyor musun?"

Başını salladı, göz teması kurmama izin vermedi. "Artık arkadaş olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Ne?" Elim sahte bir şaşkınlıkla göğsüme bastırdım, gülümsemesini tekrar görmek istiyordum. "Bunu etiketliyor muyuz? Ben seni

etiketleri sevmedim."

Ağzının kenarı yukarı kalktı ve kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Bazı etiketler değerli bir amaca hizmet eder."

"Arkadaş etiketi gibi mi?"

"Ve ... diğerleri."

"Ne gibi?"

"Şeker gibi. Eğer etiketlenmemiş olsaydı, tuz olduğunu düşünebilirdim." Gözlerini tekrar bana çevirdi, amaç doluydu, benimkilere takıldıkça ağırlıkları bir şekilde artıyordu. "Biz arkadaş mıyız?"

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim ama bu sadece bana bağlı değil. O yüzden ben de sana aynısını soracağım, arkadaş mıyız?"

"Öyleyiz."

"Harika-"

"Ama bazı şartlarım var."

Şaşırmış bir halde kahkaha attım ve başımı ona doğru salladım.

"Ciddi misin sen?"

"Ciddi görünmüyor
muyum?" Ciddi
görünüyordu.

Hâlâ kıkırdayarak kollarımı tekrar kavuşturdum, görünüşe göre arkadaşılığımızın müzakeresine hazırlanmam gerekiyordu. "Peki. Devam et. Şartların neler?"

"Eğer benden hoşnut değilsen ya da seni rahatsız ediyorsam bunu bana söylemelisin." Byron ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve elini tezgâha dayadı.

"Tamam. Ve aynı şekilde."

Söylediklerim kafasını karıştırmış gibi gözleri kısıldı. "İstenmeyen tavsiyelerimi istemediğini söylediğini s a n ı y o r d u m . "

"Evet, istemiyorum. Hayat tercihlerim hakkında değil. Ama seni üzersem, seni kızdıracak bir şey yaparsam, bana söylemeni istiyorum."

"Tamam. Aradaki farkı anlıyorum."

"Diğer şartlar? Sonunda şeker çantandaki tüm kırmızı bonibonları ve sadece yeşil havluları toplamamı mı şart koşuyorsun?"

Dudakları aralandı ama sonra gözleri hatırlamakla keskinleşti. Bunlar, haftalar önce videolar konusunda bana yardım etmeyi teklif ettiğinde öne sürdüğüm saçma taleplerden ikisiydi.

"M&M'in hiçbir rengini sevmiyorum."

Başımı yana eğdim. "See'nin şekerini seviyorsun, bitter çikolata."

Hızlı ve şaşkın bir gülümseme fırlattı, dişleri olan bir gülümseme. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kaynaklarım var ve onları açıklayamam."

"Peki. O zaman bunu nereden biliyorsun?" Gülümsemesi yayıldı ve gözleri harika bir şey yaptı, sanki beni yiyip bitiriyorlardı, yüzümün her ayrıntısını yutuyorlardı.

Nefes almak biraz daha zorlaştı ama -sorusundan kaçınarak- devam ettim. "Diğer şartların neler?"

"Şartlar mı?"

"Arkadaşlık etiketimizi sağlamlaştırmak için."

"Doğru." Odak noktası yukarı ve sola doğru hareket etti. "Seni daha sık görmek istiyorum, sadece meydan okumaları çekmek için değil."

Bu beni büyük bir şekilde gülümsetti. "Ne? Gerçekten mi?" "Evet. Videoları bitirdikten sonra bile."

O daha düşüncesini tamamlamadan ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Evet."

Kesinlikle."

Belki yarın, biraz uyuduktan sonra, şu anki coşkum için bir pişmanlık duyabilirdim, şu anda bu adama tamamen aşık olduğum gerçeğini göz önünde bulundurarak. Ama bu yarın için endişelenmem gereken bir şeydi, şimdi değil. Her şey bu kadar yolunda giderken, akşam vaatlerle doluyken ve o odadan kaçma belirtisi göstermeden benimle konuşurken olmazdı.

"Bir şey daha var" dedi, öne doğru eğildi, tıraş losyonu biyolojimin kapısına vuruyor ve "*Küçük Win, küçük Win, içeri girmeme izin ver*" diyordu.

Sadece ağızımdan nefes almaya çalıştım. "Ne?" "Sadece para aldığın zaman çalışmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla eğlenerek ona ters ters bakmaya çalıştım. "Hayır. Ama iyi denemeydi."

Omuz silkti, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"D e n e m e y e değ erdi."

BÖLÜM 21

WINNIE

H Mutfağımızın açık tavan pencerelerinin altında, tam durduğum yerde fotoğrafımı çekti. Hızlı ve acısız oldu, ve o Amelia'nın menajerinin emriyle aldığı telefonu kullandı.

Süslü görünmek için bir nedenim olmadığından bol bir tişört ve eşofman giydim. Byron daha sonra banyomda bana katıldı ve ben de saçımı nasıl boyayacağıma dair talimatların üzerinden geçtim.

"Ne yapacağıma dair iyi bir fikrim var." Kitle birlikte gelen kâğıda kaşlarını çatarak baktı. "Evimden ayrılmadan önce YouTube'daki eğitimleri izledim."

"İzledin mi?" Tabii ki izledi. Byron her şeyi iyi yapardı. Her şeyi biliyordu. Eğer bilmiyorsa da çabuk öğrenirdi.

"Buradaki adımlar videolardakilere benziyor." Başını salladı, yönergeleri gözden geçirdi.

Ben onun yaptıklarını filme alıp anlatırken Byron her şeyi ayarladı. Daha sonra mutfaktan en az süslü önlüğümüzü, her birimiz için bir bardak su ve ellerini korumak için eldivenler aldım. Sanırım hepimiz Byron'ın ellerinin her ne pahasına olursa olsun korunması gerektiği konusunda hemfikiriz.

Banyomda katlanır bir sandalye kurmuştu. Önlüğü giymesine yardım ederken kendimi filme aldım, bu sırada arkasını bağlamak için dönmesini sağlamak yerine kollarımı ona doladım. İşte bu,

Tabii ki bu, önlerimiz birbirine yapışık ve onun tıraş losyonu mitokondrilerime saldırırken tam bir dakika geçirdiğimiz anlamına geliyordu ama buna değdi.

Ona birkaç dakika daha yakın olabilmek için durumdan faydalaniyor olabilir miydim? Belki de. *Evet, belki.* Ama hiçbir zaman bir aziz olduğumu iddia etmedim.

Bu arada o da sabırla kollarını kaldırmış, kaşlarını çatarak tavana bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Bitirdiğimde arkama yaslanarak sordum.

"İngiltere."

Güldüm -kamera önünde ve dışında çok espriliydi- ve telefonumu hızlandırılmış çekime ayarlayıp tekrar kayda girmek için kaydı orada sonlandırdım. Sonra, Byron kararlılık maskesi takarken ve ben kameraya aptalca suratlar yaparken, gerçekten başladık.

Daha sonra ne yapacağımızı, sonuçların ne olmasını beklediğimizi ve farklı kimyasalların saçıma nasıl etki ettiğini açıklamak için hızlandırılmış kaydı aralıklarla durdurdum.

Byron ben konuşurken sabırla dinledi ve oturduğumda titizlikle çalıştı. Daha özenli olamazdı ve cidden çok şirindi. Bitmiş videoya yüzünün etrafına kalpler eklemek için aklıma bir not aldım, konsantrasyonla çok sevimli bir şekilde sertleşti.

Çoğunlukla hiçbir şey hakkında sohbet ettik - esas olarak bundan sonra ne olacağının lojistiği veya nasıl oturmamı istediği - sonra aniden, bir şarkının ilk birkaç notası, tüm kemanlar ve arp, dış odadan içeri girdi.

Byron'ın başı yana doğru eğildi. "Bu da ne?"

Saniyeler içinde Nat King Cole'un sesi telli çalgılara katıldı. Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi kapattım. *Amelia, kıskırtıcı.*

"Bu Amelia'nın çalma listelerinden biri," dedim dişlerimin arasından. "Boş ver onu." *Bunun için onu geri alacağım.*

Bu onun romantik şarkılar listesiydi. Nat King Cole'un en sevdiğim şarkılarından biri olan "The Very Thought of You" çalıyordu. Onun tatlı sesi ve yavaş düzenlemenin birleşimi beni asla baygın bir ruh haline sokmayı başaramadı. Byron arkamda bu kadar yakınımda dururken ve elleri saçlarımda dolaşırken baygınlık şu anda yaşamam gereken bir ruh hali değildi.

Gerçekten de bu şarkının kötü bir aranjmanı yoktu. Nat King Cole, Billie Holiday, Ella Fitzgerald, hepsi mükemmel.

Byron aynadaki yansımamı inceledi, sonra dikkatini işine verdi. Müzik devam ederken sözsüz bir şekilde oturduk. Onun görüntüsünü, üzerimde yükselen omuzlarının genişliğini, kaşlarının arasındaki kırıışıklığı ve dilinin alt dudağının üzerinde gezinerek konsantrasyonunun derinliğini aydınlatmasını takdir etmemeye çalıştım. Pazularının kıvrımları kollarındaki kumaşı zorluyor, göğüs kasları tişörtünün rafını oluşturunuyordu. Köprücük kemikleri bile seksiydi. Ön kollarından ve ellerinin becerisinden bahsetmeme gerek yok.

Ama bir sonraki şarkının piyano introsu başladığında, Norah Jones'un "Turn Me On" şarkısı, bakışlarımı lavaboya indirdim ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. *Onu boğacağım. O öldü.*

Nora şarkının başlığıyla ilgili cümleyi söyler söylemez Byron'ın elleri durdu. Dönüp banyodan çıkmadan önce boğazını temizlediğini duydum ve aniden önlüğünün iplerini bağlarken bu kadar arsız olmamış olmayı diledim. Kollarım bu kadar yakın olmanın verdiği enerjiyle uğuldadı.

Bir saniye sonra yatak odamın kapısının kapanma sesi bana ulaştı. Banyoya tekrar girdiğinde o kapıyı da kapattı. Melodiyi hala algılayabiliyorduk ama sözler artık boğuktu-

Tanrı'ya şükürler olsun ki Marvin Gaye'in "Let's Get It On" şarkısının ne zaman başladığını biliyordum, ama en azından onu söylerken duymak zorunda değildim.

"Ee ..." Ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeyi bırakabilmek için zihnim tartışacak çok sıkıcı bir şey arıyordu. "Son zamanlarda iyi bir dizi izledin mi?"

"Ben televizyon izlemem."

"Bunu bilmiyordum." Dikkatim yüzünü incelemek için kalktı. "O zaman neden bir televizyonun var?"

"Daha açık konuşmalıydım. Film izliyorum, televizyon programı değil."

"Neden dizi değil de film izliyorsun?"

Saçımın az önce boyamayı bitirdiği kısmını oynattı ve boyanın bulunduğu şişeyi alıp biraz daha sıktı. "Bitirmeyi seviyorum."

"Bitirmek mi?"

"Bir sonu olan hikayeleri severim. Bundan sonra ne olacağını bilmemekten hoşlanmıyorum."

Gülümsedim. Sonra kıkırdadım. "Ve sen ilk kitabını büyük bir uçuşumla bitirdin, acımasız bir uçuşumla."

Başını kaldırmayan Byron bir kaşını kaldırdı, ağzı eğilmek üzereydi. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hiç de değil." Ellerimi kaldırdım. "Ama sen açıkça bir sadistsin." Tavan penceresi açık olsa bile, boyanın kokusu başımı döndürüyordu. Ya da belki de uyanıkken düşüncelerimin çoğunu işgal eden adamla bu küçük banyoya kapatılmış olmaktı. Ve uyku düşüncelerimin çoğunu.

"Bunu kabul ediyorum," dedi rahat bir tavırla, sanki sadist etiketini gerçekten kabul ediyormuş ve gururla taşıyormuş gibi.

"Bu etiketi seviyor musun? Sadist olarak anılmaktan memnun musun?"

Gülümsedi ... biraz. Çenesi yana kaydı ve saçımın bir bölümünü daha savurdu. "Benim için sorun değil."

"Ben daha çok mazoşistim."

Elleri durdu, bakışları aynaya kaydı, benimkilerle buluştu, tutuldu ve ben nefes almakta zorlandım. Ben de almadım.

Gerginliğin bedensel bir hal aldığından ve elimi kaldırırsam ona dokunacağımdan emin olduğum uzun bir andan sonra Byron gözlerini kırptırdı ve gözlerini başımın üstüne indirdi.

Vay be. O da neydi öyle? Bunu hayal etmediğime eminim. Kesinlikle hayır.

"İnsanları incitmekten hoşlanmam," dedi, sesi hırıltılı ve gürültülüydü. "Ama onlara biraz işkence etmek benim için sorun değil."

Ciğerlerimde sıcak hissettiğim bir kahkaha attım.

İnsanlara işkence etmek mi istiyordu? *Görev tamamlandı dostum.*

Bu düşünce karşısında, çığlık çığlığa kahkahalar atmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Kendimle boğuşurken ve güreşirken hiçbir şey söylemedim. Gerçekten de mücadele ettiğim kendimdi, tüm benliğimdi. Sadece nörotransmitterlerim, biyolojim ya da bedenim değil, her hücrenin her atomu. Karanlık tarafı seçmiştim. Kurabiyeleri ve Byron'ı vardı.

Kurabiye demişken, midem guruldadı, bu ses beni hayallerimden uzaklaştırdı ve refleks olarak elimi karnıma götürdüm.

"Aç mısın?" Arkama geçti, saçlarımı ayırmak için fırçanın sivri ucunu saçlarımın arasından geçirdi.

"Akşam yemeği yemedim ama sorun değil.

Bekleyebilirim." "Dışarıdan sipariş vermek ister misin? Ben yiyebilirim."

"Zaten yediğini söylediğini sanıyordum?"

Omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Çok koşuyorum." "Öyle mi? Nerede koşuyorsun?"

"Interlaken Park'ta."

"Gerçekten mi?" Bu dikkatimi çekti. "Hep orada koşmak istemişimdir ama tek başıma gitmek istemiyorum."

"Ben de seninle geleceğim."

"Harika. Bu çok-" Çenemi kaşıyarak *randevu* kelimesini ısırdım ve beceriksizce, "-çok iyi bir fikir" diye bitirdim.

Onun Özellikler söyledi Ben o düşündüm
I oldu Komik, veya Şirin, Ya da onun gibi bir şey.

Karnım yine guruldadı, bu sefer daha yüksek sesle.

"Neredeyse bitirdim. Hazırladığın bir şey var mı? Isıtabilirim."

"Ne yazık ki harika bir şey yok. Market alışverişine gitmem gerek. Ama bademli kraker üzerine fıstık ezmesi yapabiliriz."

"Yemek sipariş etsem biraz yer misin?"

"Hayır. Sorun değil."

"Parasını ben ödeyeceğim için mi? Beni istemiyorsun-"

"Hayır. Öyle değil." Paket servis için ödeme yapmak istiyorsa, tamam. Bu şekilde gurur duymuyordum. Amelia gibi ben de bedava yemekten hoşlanıyordum. Biri bedava verse, kızarmış ekmeğin üzerine sürüp yedim.

"Bana nedenini söyleyecek misin?"

Konuşkan midem üçüncü kez guruldadı. "Sadece glütensiz olmayan restoranlardan sipariş vermekten hoşlanmıyorum. Glütensiz seçenekleri olduğunu söylüyorlar ama mutfak ortak kullanılıyor ve azıcık bile yesem midem bulanıyor."

Gözleri üzerimde, yüz hatları düşünceli bir şekilde, "Yani seni Ulusal Ekmek Festivali'ne götürmemem gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi.

Ben güldüm, o da gülümsedi ve bu çok hoştu.

"Hey, neden glütensiz bir restorandan sipariş vermiyoruz?" Boynumun hemen üzerindeki bölgeye erişmek için başımı hafifçe öne doğru itti.

"Senin için sorun olur mu?"

"Evet. Yemek yemektir. Nereden sipariş verdiğimiz umurumda değil. Boya otururken sen arar ve ikimiz için de sipariş verirsin. İşle ilgili bir yemek olacak. New York gezisi hakkında konuşuruz, ben de masrafları karşılarım."

"Bunu yapabilir misin?" "Her şeyi yapabilirim."

Yüzümü göremediğine sevinerek gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye boyun eğdim. "Tabii ki yapabilirsin. Bahse girerim tüm o mükemmel hayatın boyunca tek bir utanç verici an bile yaşamamışsındır," dedim dalga geçerek. "Muhtemelen ergenlik çağına bile girmemişsindir. Bir sabah uyandığında böyle görünüyordun" - vücuduna el salladım- "kuşlar yatağını hazırlıyor, saçlarını kurdeleyle bağlıyor, fareler çoraplarındaki delikleri dikiyor."

"Herkesin utanç verici anları vardır. Ayrıca, beni üniversiteden tanıyorsun. Neye benzediğimi biliyorsun."

"Evet. Şirin."

Hareketleri yavaşlamış gibiydi. "Sevimli olduğumu mu düşündün?"

Oh hayır. Konuyu değiştir!

"Hikaye zamanı. Bana en utanç verici anını anlat." İç çektiğini duydum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Peki. Bana en utanç verici anını anlat, ben de bunu düşüneyim."

"Tamam..." Nefesimi tutarak kendime sadece iki saniye tanıyarak bilgelik ve sağduyunun alarm vermesini bekledim. Amcam beni pek çok kez küçük düşürmüştü ama yaptığı maskaralıkların hiçbiri hafızamda en üst sırada yer almıyordu. Bunun nedeni muhtemelen ondan bunu beklememdi. Hiç beklemediğiniz ve hazırlıklı olmadığınız sürpriz utançlar her zaman çok daha kötüdür.

Bu hikayeyi sadece Amelia'ya anlatmıştım. Ama nedense ben de ona anlatmak istedim. "Lisedeki ilk yılımda, on dört yaşındayken,

Beyaz şort giyiyordum ve regl olmaya başlamıştım - okulda."

Hiçbir şey söylemedi ama ilgiyle dinlediğini hissedebiliyordum.

"O zamanlar regl dönemim çok rastlantısaldı, ondan önce iki ay regl olmamıştım ve regl olduğumu bilmiyordum, bu yüzden popomda büyük kan lekeleriyle dolaşıyordum."

"Lanet olsun."

"En kötü kısmı bu değil."

"Olamaz."

"Evet." Hâlâ yüzümü göremediğine sevinmiştim. Bu, anıyı yeniden yaşamayı kolaylaştırıyordu. "Son sınıf öğrencisi olan bu çocuk ders arasında koridorda yanıma geldi ve arkadaşça davrandı. Gerçekten çok yakışıklıydı, çok hoş ve çapkın görünüyordu. Benimle sınıfıma kadar yürüyüp yürüyemeyeceğini sordu. Benimle ilgileniyor gibi görünen bu üst sınıf öğrencisinden o kadar etkilenmişim ki 'Evet! Kesinlikle' dedim. Böylece benimle sınıfa kadar yürüdü ve bana kendimle ilgili bir sürü soru sordu. Her kelimemi bekliyormuş gibi yaptı. Sınıfa vardığımızda ona sıırılsıklam aşık olmuşum. Ne kadar çabuk düştüğümü ve küçük bir pozitif ilginin beni nasıl hissettirdiğini görmek çok üzücüydü."

"Sonra ne oldu?"

"Sınıfıma vardığımızda bize veda etti ve hepsi bu kadar."

"Bu kadar değildi." Byron'ın sesi derinleşmişti. Saçımı boyayla taramayı bırakmıştı.

"Hayır. Öyle değildi. Ancak daha sonra -Instagram'da bir gönderide etiketlendiğimde- arkadaşlarının, yani futbol takımının yarısının, arkamızda kanlı şortumu filme aldıklarını ve onun da tüm bu süre boyunca gizlice dönüp kameraya öğrenen suratlar yaptığını fark ettim."

"Ne-"

"Koyun ısırın ayak yalayıcı mı? Evet." Kıkırdadım, anının acısı bunu son düşündüğüm zamankinden çok daha hafifti. Eskiden hissettiğim tüm o sıcak utanç -rahatsızlık ve midemdeki burkulma-gitmiş, yerine on dört yaşında utanç içinde kalmış bir kız için ılık bir keder gelmişti.

"Bir avuç pislik insan diyecektim ama koyun ısırın ayak yalayıcı da işe yarar."

"Videoda bana Carrie diyorlardı -biliyorsunuz, Steven King'in kitabından- ve bu benim tüm ilk yılım boyunca takma adımdı."

Fırçanın tekrar kafa derimin üzerinde gezindiğini hissettim, hareketleri eskisi kadar akıcı değildi.

"Ve bu şimdiye kadar başıma gelen en utanç verici şey."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, sesi gergindi. "Neyi?"

"Senin yerinde olsaydım -hayır, öyle değil- söylemeye çalıştığım şey, dünyada başka biri olsaydın, bir daha asla sosyal medyaya girmezdin. Bunu yapmaya nasıl devam ediyorsun? Neden bunu kendine yapıyorsun? Neden kendini bu şekilde ortaya koyuyorsun?" Sesi çok üzgün geliyordu, sanki bu hikâye onun başına gelmiş gibiydi.

"Çünkü yapmak zorundayım."

"Hayır. Zorunda değilsin." Fırçayı lavaboya fırlatıp plastiği başıma sardı. "Bugün tüm hesaplarını silebilir, tüm geri bildirimlere ve gürültüye son verebilirsin."

"Hayır, yapamam." Eldivenlerini çıkarırken aynadan onu izledim. "STEM videolarımı yapmam lazım, yapmam lazım-"

"Ama senin yok." Eldivenleri çöpe attı, banyomun içine baktı ve inanılmaz derecede tedirgin görünüyordu. "Kitlenizin size ihtiyacı yok. İnsanlar için başka kaynaklar, başka hesaplar var. Bunu kendine yapmana *gerek* yok."

"Beni dinlemiyorsun." Sandalyeden kalkmadan önce koltukta iki büküm oldum ve katlamak için arkalığını kaldırdım. "Bana ihtiyaçları olduğunu söylemedim. O videoları yapmam gerektiğini *söyledim*. Buna ihtiyacım var. Fiziğe, kimyaya, biyolojiye, mühendisliğe ve dünyanın mükemmel bir uyum ve uyumsuzluk içinde nasıl çalıştığının güzelliğine olan sevgimi paylaşabileceğim bir yere, bir platforma ihtiyacım var. Okuduğum makaleler beni heyecanlandırıyor ve öğrendiklerimi, bildiklerimi paylaşmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

Ben konuşurken Byron sandalyeyi elimden aldı ve duvara yasladı. "Yardımanızı istemeseler bile mi? TikTok'ta gerçek anlamda sıçan bir kadının videosu STEM'deki videolarınızdan bin kat daha fazla etkileşim alsa bile mi?"

Geriye çekildim, zihnim çalışıyordu. Ya son zamanlarda TikTok'a girmişti ya da mükemmel bir tahminde bulunmuştu. İkincisi olduğundan şüpheliydim. *Bu da benim ne kadar aptal, çirkin ve değersiz olduğumu söyleyen yorumları gördüğü anlamına geliyordu.*

Tükürükten çok hava yutarak, gözlerimin arkasındaki ısı baskısını görmezden geldim. "Evet. O zaman bile."

"Seni anlamıyorum." Ellerini saçlarının arasından geçirecekmiş gibi hareket etti ama son anda kendini durdurdu, dönüp kapıyı açtı.

"Sorun değil."

Hâlâ aile odasında çalan müzik yatak odamda daha yüksek sesle çalıyordu ve Billie Eilish'in "Ocean Eyes" şarkısının kapıdan yankılandığını duyabiliyordum.

"Ciddiyim." Adımlarını hızlandırdı. "Sen inanılmazsın. İnanılmaz derecede zeki, cesur ve iyisin. Ve bu hediyeleri hak etmeyen insanlara veriyorsun."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Öncelikle, hepsinin hak etmediğini nereden biliyorsunuz? İstatistiksel olarak konuşursak, bu mümkün değil."

hepsinin hak etmediğini düşünüyorum. Kötü yorumlar bırakanlar sadece küçük bir azınlık. İkincisi, siz de hediyelerinizi dağıtıyorsunuz."

"Gerçekten mi?" Volta atmayı bıraktı ve bana hançer gibi bir bakış fırlattı. "Söylesene, nasıl yani?" Alaycı bir tavırla sorduğu soru beni g e r d i ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Bu Byron. Byron'a güvenebilirsin. Asla sizi bilerek incitecek bir şey yapmaz.

"Kitaplarınız. Sözlerin ve düşüncelerin, hayal gücün."

"Kitaplarımı vermiyorum. Yaptığım iş için insanlardan ücret alıyorum."

Öfkem kabararak doğruldum. Öğretmen olduğumu ima etmesi beni kıpkırmızı yaptı. "Bu yüzden mi sosyal medyaya sahip değilsiniz? Bundan para kazanamadığınız için mi? İnsanlardan erişim için ücret mi alıyorsunuz?"

"Hayır," diye bağırdı, çenesi titriyordu. "Eğer insanlar benden bir parça istiyorlarsa, o zaman sadece ödedikleri kadarını ve sadece görmelerini istediğim kadarını alırlar. Hepsi bu kadar."

Ona başımı salladım. "Sen açgözlü, cimri bir b-" *Piç* demeden önce kendimi tuttum ve "-Byron" diye toparladım.

Ama o biliyordu. Ona neredeyse kötü bir isim takacağımı biliyordu ve bakışları inanılmaz derecede kararmadan önce acıyla parladı.

Gördün mü? İşte bu yüzden insanlara kötü isimler takılmaz!

"Evet. Ben bir piçim. Ama değerimi biliyorum Fred. Ve paylaşmaya istekli olmadığım herhangi bir parçam üzerinde hak sahibi olduklarını düşünen o insanların canı cehenneme."

Öfkem söndü, omuzlarım çöktü. "Byron-"

"Hayır. Gerçekten. *Sikerim* onları. Beni küçük parçalara ayırmak, beni ve tarihimi, geçmişimi, kökenimi, değerliliğimi bir insan yerine bir gazoz aromasıymışım gibi tartışmak, beni bir listeye koymak ve sıralamak istiyorlar." Başını salladı, gözleri benim üzerimdeydi. "Siktir. Onları."

Sesindeki kırılganlık ve şiddet beni pişmanlıktan nefessiz bıraktı. Eğer huzursuz ve sert duruşu -sanki varsayımsal bir internet trolünün ağzını burnunu kırmaya hazırmış gibi- bir gösterge ise, sinirlerime dokunmuştum.

Özür dilemeden gitmesini istemediğim için öne atılarak kollarını kavradım. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Açıgözlü olmakla ilgili öyle bir şey söylememeliydim. Özür dilerim."

Bana ters ters bakmaya devam etti, nefes alış veriş zor değildi ama düzenli de değildi. "Amelia sana söyledi mi?"

"Bana ne söyledi?"

Elleri belime geldi, gözleri arıyordu. "Ailem hakkında mı?"

"Hayır. Ailen hakkında hiç konuşmadı. Neden?" Sonra bir telaşla ağızımdan kaçırdım: "Sana benim ailemden bahsetmedi, değil mi?"

Başını salladı.

Şükürler olsun.

Omuzlarının çizgisi hafifledi, gardını biraz düşürdü ama ben bunu iyiye işaret olarak aldım. Bir an tereddüt ettikten sonra ona sarıldım. Sıkıca. Duruşu onu şaşırttığımı gösteriyordu, kendini nasıl uzak tuttuğunu ve gözlerimi kapatıp sessizce kucaklaşmamız için ona yalvardım.

Elleri belimde oyalandı, ama sonra avuçlarını açtı ve sırtımın etrafına kaydırarak beni de kollarıyla sardı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım.

Göğsü bir iç çekişle inip kalktı. "Üzülme." "Bana ne yapacağımı söyleme."

Sırtımın ortasındaki eli esnedi ve küçük kahkahasını hissettim, gerginlik kemiklerinden tamamen kurtulmuştu. "Saçların berbat kokuyor."

Bunun üzerine gülümsedim, yanağım göğsüne doğru kıvrıldı. "Öyle, değil mi?" Yüzünü görebilmek için arkama yaslandım ama kollarımı gövdesine dolayarak ona baktım. "Özür dilerim."

"Bunu söylememe ihtiyacın varsa, affedildin."

Muhteşem bakışlarını üzerimde tutarak ona karşı dürüst olmam gerektiğine karar verdim. Ama kökleşmiş alışkanlıklarımdan tam olarak kurtulamadığım için, kollarımı sahte bir cezalandırmayla sıktım ve duygularımı şaka gibi göstermeye çalıştım. "Kendi değerimi bilmediğim gibi şeyler söylediğinde beni çok kızdırıyorsun. Ben değerimi biliyorum. Ne kadar güçlü olduğumu görüyor musun?"

Eğer ben yorumları görmezden gelebiliyorsam, o da gelebilirdi.

Göz kapaklarını yarı yarıya indirerek, ne kaslı vücudunu sıkıştırıp boyun eğdirme çabalarımıdan ne de değerimi bildiğimi ve takdir ettiğimi iddia etmemden etkilenmediğini söyledi.

"Sen öyle diyorsan."

Hırıltılı bir ses çıkardım. "Söylüyorum. Bana güvenmek zorundasın. Bu yorumların beni etkilemesine hiç izin vermiyorum."

"En başta onlarla uğraşmak zorunda kalmamalısın." Elini saç çizgime götürdü ve plastikle oynadı.

"Bunun için endişelenmeyin. Yakında sakinleşeceklerinden eminim."

Vücudu kaskatı kesildi, gözleri benimkilere kaydı. Gözlerini kırıştırdı. "Ne?" "Yorumlar. Yakında bitecekler."

Byron'ın elleri kollarımın üzerine kapandı ve beni nazikçe uzaklaştırdı. "Bir dakika. Ne hakkında konuşuyoruz? Yakında ne bitecek?"

"The-" Ağzımı kapattım. Anlaşılan Byron bilmiyordu. Yorumları görmemişti, en azından son iki hafta içinde yapılan yorum yağmurunu. "Uh ..."

Gözleri şüpheyile kısıldı ve odağı bulanıklaştı, bana konuşmamızı tekrar oynattığı, ipucu aradığı hissini verdi.

Parmaklarımı büktüm, ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydrdım. *Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.* "Boyayı durulamalıyız."

Bana hızlı ve sert bir bakış atan Byron döndü ve tek bir hareketle telefonunu çıkardı. Akıllı telefonunu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve telefonu almak için ona doğru uzandım. "Yapma-"

Beni uzak tuttu. Yatağa bir kez daha uzandığımda, sanki yerden  buçuk metre yükseklikte bir yatak yerine altı inçlik bir merdivenmiş gibi yatağımın üstüne çıktı. Çok geçmeden dağın kralı oyununu oynamaya başladık; dağın zirvesine her tırmanmaya çalıştığımda beni nazıkçe itiyordu.

"Byron. Yapma." Boğazım kaygıdan düğümlenmişti, boğazıma g vermek için mücadele ettim. "Cidden, saçımı durulama vakti geldi."

"Devam et," dedi, dikkati telefonundaydı. "Bana ihtiyacın yok..." Gözleri genişledi. Sonra daraldı. Sonra dudakları aralandı, alnındaki ve boynundaki damarlar solgun teninin altında aniden belirginleşti.

Ellerimle yüzümü kapattım. "Kahretsin."

Kötü yorumları silme ve hesapları engelleme konusunda ne kadar gayretli olsam da, bu köstebek oynamak gibiydi. Ne bulduğunu, şu anda ne okuduğunu şüphesiz biliyordum.

Eğer nefret edenler ve troller azim ve kararlılıklarını dünyadaki açlığı çözmek için kullansalardı, hepimiz iyi beslenmiş olurduk.

Yatağın yayları bir ses çıkardı ve kollarımı indirdim. şimdi yerdeydi ve telefondan başını kaldırmıştı. Ama gözleri bende değildi ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor gibiydi.

"Hey. Hey. Sorun-"

"Sorun olmadığını söyleme."

Yüzümü buruşturarak ellerimi yumruk yaptım. "Bu iyi değil. Ama olan oldu. Ve bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Sen de izin vermemelisin."

Başparmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını defalarca sıktı, sıktı ve bıraktı.

"Byron. Lütfen."

Cam gibi gözleri benimkilere kaydı ve öfkenin altında keder gördüm. "Sana zarar veriyorlar." Alçak ve sessiz sesi titriyordu.

Akışkan bir duygu seline karşı gözlerimi kırdım ve telefonu tutan elini benimkiyle kapatıp parmaklarından nazikçe çektim. "Yapmıyorlar. Onlara izin vermem. Lütfen sana da zarar vermelerine izin verme."

Temas vücuduma sıcaklık yaydı ve ona başka yerlerinden dokunma, onu yakınıma çekme, yüzünü ve boynunu öpücüklerle boğma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Bana bakmayı reddederek başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Henüz konuşamadığından şüpheleniyordum.

Telefonunu aldım. "Şimdi glütensiz bir ziyafet sipariş edeceğim ve saçımı yıkayacağım. Sen de Amelia'nın şarabından bir şişe açacaksın. Sonra içeceğiz ve güzelce yiyeceğiz. Neden biliyor musun?"

Boğazı yutkunmak için çalışırken, başını hızlıca salladı.

"Bazı insanlar ne yaparsak yapalım ya da kim olmaya çalışırsam çalışayım nefret edecekler, bu yüzden sadece kendim olabilirim. İşimiz onlar hakkında stres yapmak ya da onları memnun etmek değil, onları görmezden gelmek ve harika olarak onların gıcırdayan tekerleklerini etkisiz hale getirmek. Ya da-" Bu sefer kendimi ona dokunmaktan alıkoyamadım, onu biraz rahatlatmak için uzandım ve yanağını avuçladım. Hemen elimi kendi eliyle kapattı, çenesine bastırdı ve dokunuşuma doğru eğildi "Şampanya içiyoruz ve başarılarımız onların zehirlerinden çok daha fazla olduğunda nefret dolu kafalarının patlamasını izliyoruz. Sonra da boğulmalarına izin veriyoruz."

BÖLÜM 22

WINNIE

"Okulun ast günü, bebeğim!" Ön kapıdan mutfığa koşarken Amelia'nın poposuna bir şaplak attım. Sonra bir tur attım. Rocky Balboa tarzı küçük dairemiz.

"Woot!" Telefonunu eline aldı ve birkaç ekrana tıkladı. Kısa süre sonra cep telefonunun hoparlöründen *Rocky*'nin tema müziği çalmaya başladı. "Ve *sürpriz*, önümüzdeki hafta topluluk yöneticisi pozisyonu mülakatı için aranacaksınız."

"Ne?" Bir aşağı bir yukarı zıpladım. "Bu kadar çabuk mu? Bu harika!" *Nihayet.*

Tanrım. Kendimi çok rahatlamış hissettim. O videolarla ve sosyal medya hesaplarımla yaşadığım onca iniş çıkıştan sonra, sıkı çalışmanın karşılığını alıyordum.

Müziğe ayak uydurdu. "Bunu kutlamalısın!"

Kendimi çok heyecanlı, yaza çok hazır hissediyordum. "Sanırım kutlayacağım!"

Yaklaşan topluluk yöneticisi mülakatıyla ilgili harika haberlere ek olarak, okulumun Okul Aile Birliği, tüm malzemeleri kendim temin ettiğim, yeni okul yılı başlamadan önce tamamladığım ve hiçbir veliden herhangi bir şey bağışlamasını veya satın almasını istemediğim sürece bilim fuarı malzemeleri için bir yaz müzayedesini yapmama izin vermeyi kabul etti. Gönderdim

Bir sürü hibe aldım ama hiçbirinin finanse edileceğine *kesin gözüyle* bakmak istemiyordum (Ha! Kelime oyunu yapıyorum).

Şimdi tek yapmam gereken açık artırma için ürün bulmaktır. Yaz boyunca. Hiçbir aileden yardım istemedim. Ama bir yolunu bulacaktım!

Koşarak yanından geçerken Amelia bana döndü ve beşlik çaktı. "Bu akşam güzel bir yemek yapmalısın."

"Bekle, Elijah ile planın yok muydu?" Kıyafetini inceledim: siyah elbise, ipek şal, çoraplar.

Amelia mutfak masasına doğru yürüdü ve çantasını aldı. "Ben de gitmek üzereydim. Ama süslü yemekler yapman için burada olmama gerek yok."

"Haklısın. Sanırım yapacağım."

"Bakalım Byron da gelip senin süslü yemeğini paylaşabilecek mi?"

Koşmayı bıraktım ve onun yerine havayı yumruklayarak dans ettim. "Biliyor musun? Sanırım yapacağım."

Ne olacak ki, neden olmasın? Cuma günü saçımı boyadıktan sonra Byron gitmiş, glutensiz bir ziyafete kalmamıştı. Gitmesine izin vermişim, yalnız kalma ihtiyacını kişisel olarak algılamamıştım. Serena gelmişti ve yeni saçlarıma hayranlıkla bakarken uyuklayan Amelia'yı *Stardew Valley* oyunu için uyandırmıştık.

Ama Byron ve ben artık resmen arkadaştık. Yeni bir video kaydetmemiş olmamıza rağmen bu hafta neredeyse her gece birlikte vakit geçirdik. Etkileşimlerimizde temel bir değişim daha meydana gelmişti -bana göre gerçekten iyi bir değişim- ve ben bunu sadece o geceki dürüst konuşmalarımıza değil, aynı zamanda onun bedeninden fiziksel olarak kaçınmama da bağlıyordum.

Bu fikir aklıma geçen Cumartesi kahvaltıda dokunma ve koku yoluyla iz bırakma hakkında bir makale okurken gelmişti. Byron ve ben o günün ilerleyen saatlerinde buluştuğumuzda, teorimi test ettim ve mesafemi korudum. *Başarı!*

Yine de odaya her girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, boynum ısınıyor ve midem bulanıyordu. Ama bu sınırı çizmek, ona dokunmayacağıma dair kendime söz vermek ve aramızdaki fiziksel mesafeyi korumak, hem biyolojimin hem de duygularımın acısını önemli ölçüde azalttı. Sanki onu yasak bir kategoriye sokmak etkileşimlerimizi kolaylaştırdı ve bu zihinsel değişim yeni fiziksel sınır tarafından desteklendi.

Kazanmak için inandırıcı arkadaşlık sınırları!

"O buradayken sen de başka bir meydan okuma videosu çekebilirsin." Amelia bileğindeki altın bilezikle oynadı. "Röportajdan önce olabildiğince çok takipçi toplamaya çalışmalısın, mümkün olduğunca 500 bine yaklaş."

Müzik eşliğinde başımı salladım, bu fikir hoşuma gitmişti. "Sanırım yapacağız."

Geriye altı video kalmıştı ve bunların yarısı, düşüncelerim onlara her yöneldiğinde kalp çarpıntısına neden oluyordu: Toksik Dans Yarışması, Tayt Yarışması ve Aşkını Öp Yarışması. Bunlardan sonuncusunun yüzde 100 samimiyetsiz olmaktan çıkıp yüzde 100 doğru olması ne kadar ironikti.

"Ve sonra onunla takıl. Film izleriz. Her neyse." "Sanırım öyle yapacağız." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Belki biraz seks yaparız."

"Bence biz-" Sözlerini işittiğim anda ayaklarım durdu. Kollarımı indirerek arkadaşıma ters ters baktım. "Çok komik."

Tahmin ettiğim gibi, Amelia bütün hafta boyunca Byron hakkında benimle alay etmiş, imalı sözler söylemiş, komodinimin üzerine bir iç çamaşırı kataloğu koymuştu. Onu seviyordum ama beni çıldırtıyordu.

"Bu bir şaka değildi." Amelia çantasını omzuna doğru kaldırdı. "Onu baştan çıkar. Sonunda yaz geldi. Şimdi tam zamanı."

"Eğer Byron'ın duyguları hakkında bana harekete geçmem için ilham verecek somut bir bilgin varsa lütfen paylaş."

"Tanrı aşkına, bir şans verin. En kötü ne olabilir ki?"

Homurdanarak ondan uzaklaştım ve ön kapının yanına bıraktığım çantalara doğru yürüdüm. Durumu anlamadığı belliydi.

Geçen haftadan önce bile, etrafta dolanıp durduğum, işe yaramayan sınırlar koymaya çalıştığım zamanlarda bile, Byron hayatımda önemli bir kişi ve iyi bir arkadaştan çok daha fazlası gibi hissetmeye başlamıştı. Onu kaybedersem uzun süre yasını tutacağım, üst düzey önemli bir arkadaş haline gelmişti. Arkadaşlığımızı tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmayı ya da onunla kumar oynamayı reddettim.

O parlak ağızını her açtığında ona vurulmaya devam etsem de, Byron'ın beni en az benim onu arzuladığım kadar arzuladığından, arzuladığından ve hayal ettiğinden kesinlikle, yüzde 100, tek bir şüphe duymadan emin olmadıkça, kurduğumuz bu ilişkiyi riske atamazdım.

Ama bu yok muydu? Olmazdı.

"Korkak bir kedi gibi davranıyorsun," diye seslendi

Amelia arkamdan. "MIYAV."

Saf bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. "Eğer dolu dolu bir hayat yaşamak istiyorsan er ya da geç her şeyi riske atman gerekecek. Sana kestirme bir yol gösteremem. Emin olmadan kendi başına nasıl güveneceğini öğrenmen gerekiyor. Bir ilişkideki belirsizlik *seni seviyorum cümlesinden* sonra da devam eder. İlişkinin sürmesini istiyorsan inançla hareket etmeyi öğrenmelisin."

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum ama bu noktada hareketsizdim.

"Beni dinliyor musun? Bu ilk adımı körü körüne atarsan bir engelle karşılaştığında felç olursun. Hiçbir şey kesin değildir. Kalp meselelerinde beton zemin yoktur. Her şey kumdur."

"Bataklık demek istiyorsun," diye homurdandım, eşyalarımı kanepeye taşıyıp içindekileri çıkarırken. Arka planda *Rocky*'nin müziği çalarken bu konuşmayı yapmak tuhaftı.

"Ben sadece söylüyorum"-kaşları kalktı ve omuz silkti
- "Üst çekmecemde prezervatif var. İhtiyacın kadar al."

Kısa bir kahkaha attım ve el sallayarak onu uzaklaştırdım.
"Pekala, defol git buradan, komik bayan."

"Bu gece ya da yarın gece evde olmayacağım, o yüzden lütfen burası sana kalmışken riskli seçimler yapmayı düşün," dedi ve *Rocky* müziğini de yanına alarak gitti.

Amelia'yı tanıyorsam, muhtemelen Elijah'lara doğru yürürken bu şarkıyı tekrar tekrar çalardı.

Çantalar artık tamamen boştu, eve getirdiğim eşyaları gözden geçirdim, sınıfımı temizleme telaşım yüzünden henüz elden geçirmediğim malzemeleri sıraladım ve kategorilere ayırdım ve akşam yemeği için ne yapacağımı düşündüm. Dondurucuda pişirilmesi gereken tavuk vardı ama bu gece tavuk gecesi gibi hissetmiyordum. Safranlı tereyağı sosu, kızarmış kuşkonmaz ve iyi bir şişe pinot noir ile kral somon gecesi gibi hissettim. *Evet.*

Tüm bunları Pike Place'den alabilir ve aynı zamanda Serena'yı çay standında ziyaret edebilirdim.

Kararımı verdim, iki adet yeniden kullanılabilir alışveriş poşeti aldım ve kapıya doğru yola çıktım. Bu bütçeme uygun bir yemek değildi, ancak her şey planladığım gibi giderse, topluluk yöneticisi pozisyonu sadece öğrenci kredilerimi geri ödememe izin vermekle kalmayacak, aynı zamanda gerçekten para biriktirmemi de sağlayacaktı. Belki de bir ev alabilecektim.

Şehirde kendime ait bir yer. Süslü bir şey değil, basit bir stüdyo yeterli olurdu. Ama o zaman Amelia zor d u r u m d a kalırım endişesi olmadan taşınabilirdi.

Kapımı açtığımda Byron'ı sahanlıkta durmuş, elini kapıyı çalmaya hazırlanır gibi kaldırmış bulduğumda aklımdan geçen düşünceler bunlardı.

"Oh!" Bu hoş sürpriz karşısında sırtarak geri adım attım. "Hey!" İki alışveriş torbasını kaldırdı. "Sana yemek yapmaya geldim."

"Öyle mi?" Herhangi bir plan yapmamıştık. Dün gece, sanat müzesinden ayrıldıktan sonra, onu bu hafta sonu arayacağımı söylemiştim ve orada bırakmıştık.

Gözleri omzumun üzerinden geçip benimkine döndü. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet. Kesinlikle." Önce kenara çekilip yolundan çekildim ama sonra vazgeçtim. Eğer yanımdan geçip giderse, yanlışlıkla bana sürtünebilir ya da dokunabilirdi ve ben buna izin veremezdim. Bu yüzden o eşiği geçene kadar parmak uçlarımla kapıyı açık tuttum ve sonra dönüp onun önünden yürüdüm. "Beyin dalgalarımı okuyor olmalısın. Akşam yemeğine gelmek ister misin diye sana mesaj atmak üzereydim. Sonra da Pike Place'e giden bir otobüse atlayacaktım."

"Az önce oradan ayrıldım."

Byron mutfak tarafını doldururken ben tezgahın aile odası tarafında durdum, poşetlerden eşyaları çıkardı, açmam için bir şişe şarap uzattı ve kilerimizden malzemeleri çıkardı. Akşam yemeği için getirdiği morina balığı, kuşkonmaz ve Nuflours'tan unsuz, glütensiz çikolatalı keki gösterirken rahat bir sohbete daldık.

"Ve yarın için çörekler." Beyaz bir kâğıt torbayı kaldırıp bana gösterdi ve ardından çaydanlığımın yanına, masanın sol tarafına yerleştirdi.

menzil.

"Her şeyi düşünmüşsün." Şarap şişesinin üstündeki folyo ambalajı çıkardım. "Ve bu planladığım akşam yemeğine ürkütücü derecede benziyor. Morina dışında, somon balığı düşünüyordum. Ama morina balığı benim favorimdir, o yüzden şikâyetçi değilim."

"Büyük beyinler benzer düşünür," diye mırıldandı, tüm dikkati sarımsakları hazırlamaya odaklanmıştı.

Şarap açıkken mutfaktaki küçük alana ve vücudunun -sadece kendisi olduğu için- ne kadarını kapladığına baktım. "Bana iki kadeh ver, ben doldurayım. Yardım etmek için ne yapabilirim? Sarımsakları kıymamı ister misin?"

"Hayır. Otur. Rahatla. Konuş benimle." Byron konuşurken dönüyor, tencere ve tavaları, bıçakları, kesme tahtalarını ve son olarak da doldurmam için iki şarap kadehini getiriyordu.

"Bir bakayım. İyi haberlerim var."

Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Duyalım bakalım."

"Size bundan bahsetmiş miydim bilmiyorum ama bilim fuarını finanse etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor. Bunu üç yıl önce geri getirdim ve çok iyi oldu. Yaptığım şekilde çocuklar tüm projelerini ders sırasında tamamlıyorlar, ebeveynlerin herhangi bir malzeme satın alması ya da dahil olması gerekmiyor. Posterlerini sunduklarında öğrencilerin yüzlerini görmelisiniz." Ellerimi göğsümde birleştirdim, onların o değerli heyecanlarını hatırladım. "Bilimsel bir konferansa geri dönmek gibi, tek farkı her deneyin ilginç olması ve sunum yapanların hiçbirinin palavracı olmaması."

Kestiği kuşkonmazdan başını kaldırmadan güldü. "Öyle mi?"

"Evet! Bir çocuk farklı elma türlerindeki glikoz miktarı üzerine bir deney yaptı ve elma ne kadar tatlıysa o kadar iyi olduğu hipotezini ortaya attı,

daha fazla glikoz. Çok tatlıydı ve çok alakalıydı ve şimdi cevabı biliyoruz."

"Yöntemlerini görmek isterdim. Tatlılığı nasıl tanımlıyordu?"

Bir tabure çekerek oturdum ve dirseklerimi mutfak yarımadasına dayadım. "Sınıfta bir anket yaptık, tüm çocuklar elma dilimlerinden örnek aldı ve tatlılığı derecelendirdi. Çift kördü."

Tekrar güldü, bu sefer gözlerini benimkilere dikti. "İmkânı yok."

"Evet. Kabuklarını kestim, böylece dışının neye benzediğini anlayamazdınız, parçaları A, B, C ve benzeri etiketli Petri kaplarına yerleştirdim. Ve her şeyi -elmaları, petri kaplarını, poster panolarını, her şeyi- Akademik Olimpiyatlar bağış fonumla finanse ettim." Hüzünlü bir iç geçirdim. "Ama Okul Aile Birliği bu bağış kampanyasını bu yıl laboratuvara yeni bilgisayarlar almak için kullanmak istiyor." Bakışlarım onunkilere döndü ve beni incelediğini gördüm.

"Lütfen bana bunu kendin ödeyeceğini söyleme."

Ona alaycı bir şekilde baktım. "Hayır. Yaz boyunca açık artırma yapmam için bana izin verdiler."

"Güzel. Yani aileler ödeyecek."

Şarabımı yana yatırarak rengini inceledim. "Şey, hayır. Ailelerden bağış yapmalarını ya da bir şey satın almalarını isteyemem. Ama bir yolunu bulacağım."

"Ve bu iyi haber mi?" Sesi şüpheciydi, sanki bunların beni neden mutlu edeceğini anlamamış gibiydi.

"Evet. Kesinlikle. Bugünden önce, bunun için hibelere güvenmek zorunda kalacağımı ya da iptal etmek zorunda kalacağımı düşünüyordum."

"Ne? Hayır." Kaşlarını çattı. "İptal edemezsin. Ve ihtimaller sana karşı yığılmışken bir açık artırma düzenlemek tam bir zaman kaybı. Parayı bağışlayacağım."

Alay ettim. Yüksek sesle. "Hayır, bağışlamayacaksın. Sana bunu bana para veresin diye söylemedim."

"Evet, vereceğim. Sana para vermeyeceğim. Bilim fuarına veriyorum."

"Hayır."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Sırıttı, kuşkonmazı bir kenara bıraktı, sesinin kenarında hafif bir cüret vardı ve midemde kıvılcımların dönmesine neden oldu.

Bardağımı daha sıkı kavradım, tabureden kalktım ve aramızda mesafe bırakarak aile odasına doğru yürüdüm. "Paranı almayacağım ve bir daha asla teklif etmeni istemiyorum. Tamam mı?"

Byron ellerini tezgâha dayadı, dudaklarını bir çizgi halinde birbirine bastırdı ve çatık kaşlarının altından uzun bir süre beni süzdü. "Dinle Fred. Her şeyi kendi başına halledebilecek kapasitede olduğunu defalarca kanıtladın. Hiç kimseye ihtiyaç duymadığın için tebrikler. Tıpkı benim hayatımı tamamen inzivaya çekilerek, kimseye ihtiyaç duymadan yaşamaktan çok mutlu olduğum gibi. Ama durumumuzu değiştirme seçeneğimiz varken, neden değiştirmeyelim ki?"

Bir soru sormak için ağzımı açtım ama mantığını ya da ne demek istediğini tam olarak anlayamadım.

Kollarını kavuşturarak doğruldu. "Bir de şu açıdan bak: Benimle vakit geçirmek senin için zor mu?"

"Hayır."

"İşte böyle."

"İşte gidiyorum? Neye gidiyorum?"

"Çocukların bilim fuarı yapabilmeleri için para bağışlamak da benim için aynı derecede kolay. Zaten her yıl gelirimden belli bir yüzdesini bağışlıyorum. Müdürümden, bir kısmının okulunuza gelmesi için ödeneği değiştirmesini isteyeceğim. Aynı şey."

"Gerçekten değil." Aradaki farkı nasıl göremez?

Byron bir yudum alırken bardağının kenarından bana baktı, bardağını yere bırakırken gözleri kısıldı. "Aslında, biliyor musun? Sen

Doğru. Zamanınız paradan daha değerlidir. Para paradır, yirmi dolarlık bir banknot diğerleriyle aynı değerdedir. Ama zamanınız size özeldir. Başkasının zamanıyla takas edilemez. İkamesi yoktur."

"Yani benim zamanımın paha biçilemez olduğunu mu söylüyorsun?"

Bıçağı tekrar eline alan Byron, düz tarafıyla sarımsak dişini parçaladı. "Paha biçilmezliği aşan her neyse, senin zamanın da odur."

"İyi denemeydi. *Pohpohlaman* çok hoş ve takdire şayan ama yine de paranı okula bağışlamana izin vermeyeceğim."

"Beni yasaklıyor musun?" Bakışlarının ardında eğlence vardı, sesi bir oktav düştü.

"Evet," dedim zoraki bir sertlikle. Bana bu özel ifadeyle baktığında, her zaman bir okşama gibi gelirdi ve beni her zaman tahrik ederdi. Bu etkinin kasıtlı olduğunu düşünmüyordum -aslında, komik olduğunu düşündüğünde Amelia'ya da benzer bir bakış attığı için öyle olmadığını biliyordum- ama vücudumun bu bakışa verdiği tepkiyi, ona verdiği genel tepkiyi kontrol edebildiğimden daha fazla kontrol edemiyordum.

Bir kez başını salladı ve döndü.

"Tamam." "Gerçekten mi?"

"Evet." Elinde tereyağıyla kesme tahtasına döndü ve ambalajı çıkarmaya odaklandı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "*İyi derken* ne demek istiyorsun?" "Paramı okula bağışlamayacağım."

"Ve açık artırmadaki hiçbir şeye teklif vermene de izin yok. Söz ver bana."

"Söz veriyorum, ne bilim fuarı için ne de başka bir nedenle okula para bağışlamayacağım ve açık artırmadaki hiçbir şeye teklif vermeyeceğim. Mutlu musun?"

Başımı salladım, ama . . . Mutlu muydum? Mutlu muydum? Yardımını kabul etseydim, işim biterdi. Müzayedeye gerek kalmazdı. Bu yaz başka bir projeye gerek yoktu. Etrafta koşuşturmaya, yerel işletmeleri ziyaret etmeye, onları bağış yapmaya ikna etmeye çalışmaya gerek kalmayacaktı.

Yanlış düşüncelerime rağmen, "Çok." dedim.

Kaşları kalktı ama bir şey söylemedi. Onu ikna ettiğimden şüpheliydim. Kendimi bile ikna edememiştim.

BÖLÜM 23

WINNIE

“Balığı beğendiğinizi varsayıyorum.” Byron, elime aldığım bir parça glütensiz ekmekle sildiğim boş tabağıma baktı.

Dolaptan.

Ellerimin tozunu aldım. “Verileri kesin olarak analiz edebilmem için başka bir numune gerekebilir.” Bir ara tabağı elime alıp limonlu tereyağlı kapari sosunu doğrudan seramik yüzeyden yalamak geldi içimden. Beni bu cazibeye kapılmaktan alıkoyan tek şey, giydiğim kazağı sevmem ve üzerine tereyağı bulaşmasını istemememdi.

Byron'ın ağzı kıvrıldı. “Hiç kalmadı. Hepsini yedin.”

“Ben de öyle yaptım. Sanırım yarın tekrar yapman gerekecek. Bilim için.”

Güldü ve onun gülüşünü sevdim, çok gürültülü ve gerçektir. Bu bana sadece ona bakmak, kabaca bakıyormuşum ya da uygunsuz davranıyormuşum gibi hissetmeden Byron'a hayran olmak için bir an verdi.

İkinci şişe şarabımızı içiyorduk - doğru, o bir kadehten fazlasını içmişti - ve ben kendimi iyi, tok, lezzetli yemekler ve harika bir arkadaşla doymuş hissediyordum. Bronz Çağı'nın Çöküşü hakkındaki teorilerinden neden bu kadar çok şey konuştuğumuza kadar her şeyi tartışmıştık.

Bitter ikolatanın sütlü çikolatadan çok daha iyi olduğu konusunda hemfikirdi ve sırf onun sesini duyabilmek için birçok soru sormuştum.

Parlak düşüncelerini özgürce dile getirmişti ve eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, bağımlılık yapan limonlu tereyağlı kapari sosuna yaptığım gibi, onları bir parça ekmekle ıslatırdım.

"Renkle bir hafta geçirdiğine göre, saçını nasıl buluyorsun?"

"Hoşuma gidiyor," dedim hafifçe, ama bu bir yalandı.

Sarışınla yaşadığım bir haftanın ardından onu sevdiğime karar verdim. Hem de çok sevdim. Kit, tonlama renkleriyle birlikte gelmişti ve eklediği varyasyon profesyonel görünüyordu.

Destansı derecede harika boya işi, bu akşamki olağanüstü lezzetli akşam yemeği ve onun hakkında bildiğim diğer her şey, Byron'ın her şeyi yapabileceğini söylediğinde ona inanmaya başladığım anlamına geliyordu. Eğer bir şey isterse, o şey onun olurdu.

"Boyamaya devam edecek misin?"

Soruyu düşünüyormuş gibi yaptım ve konuyu saptırdım. "Dur tahmin edeyim, doğal rengimi tercih ediyorsun."

"Hayır." Dikkati başımın tepesine, omzuma ve sonra saçımın dirseğimin hemen üzerinde bittiği üst koluma kaydđ.

"Hayır mı?"

"Hayır." Byron gözlerini kaçırdı ve n kolunu masaya dayadı, uzun parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. "Doğal rengini seviyorum. Ama bu halini de seviyorum."

"Huh."

"şaşırmış gibisin."

"Sanırım şaşırdım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama sormak zorundayım, neden bir fotoğrafımı istedin?"

Yüz hatları düşünceli bir hal aldı ve cevap vermeyeceğinden emin oldum.

Ama sonra şöyle dedi: "Bir şeyler değişmeden önceki anı yakalamayı seviyorum. Çoğu insan için hayatları bir kitap gibi değildir, geriye dönüp en sevdikleri bölümleri okuyamazlar. Bunu bazı anılar için çok geç anladım. Artık bir şeyler değişmeden önce fotoğraf çekiyorum ve gelecek onları alıp götürmeden önce şimdiki zamanla ilgili düşüncelerimi, anılarımı yazıyorum."

O konuşurken gülümsedim, aşırı aşkımın derinliklerine daldım ve açıklamasını bitirdiğinde hülyalı bir şekilde iç çektim. Gördün mü? Düşünce sosu çok lezzetliydi.

"Ve saçımı hatırlamak ister misin?"

"Evet." Başını bir kez eğdi.

"Nedenini sorabilir miyim?"

Byron sırtıttı, gözleri alaycıydı. "Hayır."

Sahte kaşlarımı çatarak ona sahte bakışlar attım.

Sırtışı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ama belki bir gün, bana gerçekten iyi davranırsan, resmin yanına ne yazdığımı okuman için sana izin veririm."

"Yani, gelecek hafta?"

Güldü ve gülüşü beni havada süzülüyormuşum gibi hissettirdi. Sesin üzerimden ve etrafımdan akıp gitmesine izin verdim, onu da içime çektim.

"Peki ya ..." işaret parmağını alt dudağına bastırdı. "On yıl içinde?"

"Anlaştık. Ama yazacağın şeyi değiştiremezsin çünkü artık onu okuyacağımı biliyorsun."

"Yapmayacağım." Sesi o kadar emin, o kadar umursamaz geliyordu ki, içim öfkeyle doldu. Sanırım bir parçam -büyük bir parçam- yazdıklarının gizli tutmak isteyeceği kadar müstehcen olmasını ummuştum.

Ve belki de beni "Sana ne sorup ne sormayacağım konusunda çok fazla kuralın var" demeye iten de bu hoşnutsuzluktu.

"Peki." Byron şarap şişesine uzandı ve bardağını yeniden doldurdu. Benimki hâlâ doluydu. "Bana bir şey sor, cevaplayayım ama fotoğrafla ilgili olmasın."

Oh! Pekala. Bu bir fırsat ve ikramdı. Ve boşa harcanacak bir şey değildi.

"Unutma," diye uyarmak için parmağımı kaldırdım.
hiçbir şey."

Ben sormak istediğim tüm olası soruları düşünüp sıralarken, şimdi hiçbir şey söylemeden, tamamen ilgisizmiş gibi bana bakıyordu. Nedense, Amelia'nın gitmeden önce söyledikleri ile onun daha önce söyledikleri yan yana kafamda dönüp duruyordu.

". . durumumuzu değiştirme seçeneği verildiğinde, neden Biz mi?"

"Dolu dolu bir hayat yaşamak istiyorsan er ya da geç her şeyi riske atman gerekecek."

Bu sözlerden etkilenerek sordum: "Bir keresinde benden hoşlandığını iddia etmiştin. Hem de çok."

"Doğru," dedi, soruyu ağırdan alarak ve hâlâ umursamaz görünerek.

"Ve sonra özellikle istemediğini iddia ettin." "Bu da doğru."

"O zaman benden hoşlanmaya ne zaman başladın? Ve neden her zaman bana katlanamıyormuş gibi davrandın?"

Gülümsemesi düştü. Tamamen. "Buna cevap vermeyeceğim."

"Her şeyi söyledin. Söz verdin." Aramızda bir parmağımı kaldırdım, gözlerim geniş ve ciddiye.

Öne doğru baktı, ağzının çizgileri mutsuzdu. "Sanki seni sevdiğimi söylemedim ya da evlenme teklif etmedim, Tanrı aşkına. Seninle meşgul olduğuma inanmak bu kadar mı zor?"

"Ben mi? Evet.

Kesinlikle." "Neden?"

Cevap aklıma gelmeden önce soru üzerinde çok fazla düşünmeme gerek kalmadı. "İlk tanıştığımızda beni görmezden geldin. Sen-"

"Seni tanı mıyordum."

"Yani tanıştığımızda benden hoşlanmadın mı?"

"Senden hoşlanmadım, senden hoşlanmadım değil. Dediğim gibi, seni tanı mıyordum." Sesi çok mantıklı, çok makul geliyordu.

"O zaman ne düşünüyordun? İlk tanıştığımızda?"

"İyi görünüyordun." Masanın üzerindeki elinin avuç içi yukarı dönüktü. "İyi mi?"

"Normal."

İ emilmiş ve kelime gibi a Yumruk,refleks olarak sürtünme ve tekrarlardı, "Düzenli." *Ugh.*

"Evet."

Tanrım. Şimdi keşke hiç sormasaydım diyordum. *Ama bir peni için, bir metrik ton için.*

"Sonra birdenbire ne oldu? Bir *Dawson's Creek* ya da *He's All That* anı mı yaşadın da tulum yerine balo elbisesi giydin ve gözlük yerine lens taktın?"

Bakışları benimkilere kaydı ve sorumu saçma bulduğunu belli etti. "Yıldırım çarpması gibi bir an yoktu Fred."

"O zaman söyle bana, ben ne zaman 'sıradan' olmayı bıraktım?"

"Olmadığın zaman," dedi basitçe, sanki çok basitmiş gibi.

"Bunun bir bilmece olması mı gerekiyor? 'Bir insan ne zaman ortalama değildir?"

Olmadığı zaman."

"Hayır. Bu bir gerçek. Seni her gördüğümde, sürekli olarak kendin gibiydin. Bakışlar katlanarak çoğalana kadar birbirine eklendi."

"Yani kişiliğimin logaritmik bir ölçek olduğunu mu söylüyorsun? On tabanlı olduğunu varsayıyorum?" Evet, şaka yapıyordum. Hayır, Byron'ın iyiliği için değildi, o iyi görünüyordu. Benim içindi.

"Eğer bu benzetmeyi kullanmak istiyorsan, elbette. Sen -bütün bir insan olarak ele alındığında- Fibonacci dizisi gibisin, altın oran gibisin, ne zaman bir odaya girsem dişlerini gıcırdatmıyor ya da gözlerini devirmiyorsun."

Oh yikes!

Göğüs kafesimin hemen altında bir suçluluk duygusu belirdi. "Bunu fark ettin mi?"

"Göz devirmeler? Açıkça küçümseme? Her konuştuğumda kaynayan öfke ve diş gıcirtısı?" Ağzının sağ tarafı -her zaman alaycı bir şekilde kıvrılmaya hazır görünen tarafı- eğlenen, alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. "Neden? Saklamaya mı çalışıyordun?"

"Hayır," diye cevap verdim, suçluluk duygum kabarmıştı.

"Denemiyordum-"

"Beni incitmek mi? Biliyorum. I. . ." Dikkati azaldı, yüzündeki gülümseme kayboldu. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var. Bu konuda sıra dışı değilsin."

Tanrım, bu kalbimi acıttı ve beynimi onun kendi değerlendirmesiyle çelişebilecek, aynı zamanda yalan, küçümseyici ya da acıma kokmayan bir şey söylemek için aradım.

Bir elini kaldırdı. "Önemli değil. Sana ne yapman gerektiğini söylemek pahasına, lütfen bunun seni rahatsız etmesine izin verme. Ben memnunum ve kendimden başkası olamam."

"Byron-"

"Demek istediğim şu ki" - benim üzerimden konuştu - "izlemediğimi ya da odada bulunmadığımı düşündüğünde, sadece kendin oluyordun. Seni bu şekilde tanıdım ve senden hoşlandım."

"Beni izleyerek mi?" Koltuğumda kıpırdandım, altı yıl boyunca onun karakterim hakkındaki şu anki tahminine katkıda bulunan tüm zamanları düşündüm.

"Zaman içinde. Bir insanı gözlemleyerek tanımak mümkündür."

"Peki benim hakkımda ne biliyorsun? Bu güçler sayesinde gözlem ama etkileşim yok." Byron Visser'a göre bir insanı sevinebilir kılan neydi?

"Düşünceli, son derece zeki, güçlü, cesur, tatlı, son derece komik, kitap, müzik ve sanat konusunda mükemmel bir zevke sahip ve zor olsa bile her zaman doğru ve iyi olanı yapmaya kararlı bir kadınsın."

"Oh." *Güzel.*

"Aynı zamanda aptalca iyi kalplisin." Yüz ifademini solduğunu hissettim.

"Ve yapmak seçimler o fayda Diğerleri at ve gider kendinizden."

Şimdi bir elimi kaldırdım. "Durabilirsin."

"Bunu tekrar tekrar yapıyorsun. Kenarda durup olanları izleyen biri olmak çıldırtıcı-"

"Teşekkürler, dediğim gibi, durabilirsin."

Bardağını umursamaz bir hareketle bana doğru kaldırdı. "Seni bu şekilde düşünen tek kişinin ben olduğumdan şüpheliyim."

"Ne? Kolay lokma olarak mı?" "Hayır. Olağanüstü biri olarak."

Kısa, keskin ve sessiz bir nefes aldım, kirpiklerim titriyordu ve sonra nefesimi kovalamam gerektiğini fark ettim. İşte yine başladı, şöyle dedi

Sinir bozucu olduktan hemen sonra harika bir şey. Bazen onunla konuşmak bir roller coaster'a binmek gibiydi.

"Muhtemelen birkaç yüz bin kişiden biriyim. Özellikle de kendinizi kamunun yorumlarına maruz bıraktığınız için," diye mırıldandı, belli ki kendi kendine konuşuyordu. "Benim meşguliyetim ne kadar şok edici olabilir ki? Yoksa neden sizi bu kadar çok arayayım ki?"

"Beni mi aradın?" Ona yan gözle baktım ve inanmayan bir kahkaha karşı verdiğim savaşı kaybettim. "Bahar tatilinden önce seni haftalardır görmemiştin."

"Ahh. Ama beni gördün."

Bu beni gerçekten güldürdü. Daha doğrusu, bunu söyleme şekli - yarım gülümsemesi, çarpık kaşları, soğukkanlı konuşması beni güldürdü. O haklıydı. Onu birkaç haftada ya da ayda bir görüyordum, bu da Amelia ve Jeff hariç diğer üniversite arkadaşlarımızın iddia edebileceğinden daha fazlaydı.

Şarabını yudumladı ve ben merakımın bana neler kazandırdığını düşünürken dostça bir sessizliğe gömüldük.

Ve bana neye mal olduğunu.

Gözlerimi ayırmadan ileriye bakarken, üstün özelliklerimi anlatırken dış görünüşümden, neye benzediğimden bahsetmeyi ihmal ettiğini fark ettim. Vücudumdan, yüzümden ya da herhangi bir fiziksel parçamdan etkilendiğine dair hiçbir şey söylememişti. Aklım haftalar önce onun evinde bana biftek ve mantar yaptığı zamanki konuşmamıza gitti, özellikle de bir insanın dış görünüşünü -yüzünü, vücudunu, sesini ve benzerlerini- fark etmekten bahsettiği zamana. Dış çekiciliği fark ettiğini biliyordum.

Ancak beni ilk gördüğünde sıradan biri olduğumu düşündüğünü de söylemişti.

"Orada neler oluyor?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona tekrar odaklandım. "Pardon?"

"Aklında ne var?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, beni açıkça incelerken peçetesini masaya tabağının yanına koydu. "Dediğim gibi, bir şey öğrenmek istiyorsan sorman yeterli."

Hmm. . .

Dış görünüşüne iltifat arayan ve *"Hey, sence güzel miyim?"* diye soran o kişi *mi* olacaktım?

Yüzümü buruşturdum ve eğer sormak zorunda kalırsam, ne derse desin cevabından muhtemelen hoşlanmayacağıma karar verdim. Hayır derse, belli ki hoşuma gitmeyecekti. Eğer evet derse, sormak zorunda kaldığım için kendimi bayat ve zorlanmış hissedecektim.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kendime bunun önemli olmadığını, onun benim olağanüstü, nazik ve güçlü olduğuma dair sözlerine değer vermem gerektiğini söyledim - bu özellikler aşağı yukarı benim aktif bir seçimimdi - yüzümün ve vücudumun kazasıyla ilgili bir ifadeden daha çok, genetiğin çoğunlukla dikte ettiği ve benim üzerinde sadece küçük bir etkiye sahip olduğum bir şeydi.

Ama önemliydi.

Byron'ın nezaketine, gücüne, zekâsına ve düşünceliliğine hayran olduğum ve bunlardan etkilendiğim ve onu bu özellikleri için istediğim kadar, vücudunu da istiyordum. Ona dokunmak, yalamak, tatmak ve onunla yoluma devam etmek istiyordum. Ve şimdiye kadar bana karşı benzer hisler beslediğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Bir keresinde kanepede otururken

bana bekle der gibi baktı. Çekim yapıyorduk.

Peki ya Opposites Attract'ı çektiği zaman? Hayır. Çekim.

Ya da geçen hafta saçımı boyadığında ve hayır. O zaman da film çekiyorduk.

Peki ya . . . Kaşlarımı çattım.

Video kaydettiğimiz zamanlar *dışında* bana baktığı ya da platonik bir ilgi dışında herhangi bir şekilde davrandığı tek bir an bile aklıma gelmiyordu.

"Tamam." Kollarımı kavuşturdum ve meseleyi kesin olarak çözecek bir hareket tarzına karar verdim. "Sana şunu sormama izin ver. Videoların ne kadarı taklit?"

Soruyu sorduğumda şarap kadehine uzanıyordu ve hareketinin ortasında dondu, bakışları çekingenleşti. "Daha açık ol."

Hmm . . .

"Pekâlâ. Video yarışmalarını kaydederken -ilk yarışmamızda kucağına oturmuştum ya da zıt kutuplar birbirini çekiyordu- rol mü yapıyordun?"

Elinde şarap kadehi, sorum kafasını karıştırmış gibi alını kırıştı. "Evet, tabii ki."

Midemdeki çöküşü engellemek için omurgamı dikleştirdim. "Evet mi?"

"Evet."

Şarabımı kaptığım gibi bir yudumdan fazlasını içtim, ama tam olarak bir ağız dolusu değil. "Sen gerçekten iyi bir oyuncusun."

Bunca zamandır rol mü yapıyordu?

Byron, hâlâ kafasını karıştırmışım gibi bana bakarken, kadehini içmeden yere bıraktı. "Anlaştığımız şey bu değil miydi? İkimiz de videolarda rol almıyor muyuz?"

"Evet." Kelime cızırtılı çıktı, ben de boğazımı temizledim. "Anlaştığımız şey buydu."

Byron'ın bakışları araştırmaya yöneldi, bu da yüz ifademde onu endişelendiren bir şeyler olduğunu düşünmeme neden oldu. Gülümsemeye zorladım ama bu sadece kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Fred. Eğer rol yapmıyor olsaydık, onları hiç kaydetmezdik. Videolarda rol yapıyoruz. Şu anda rol yapmıyoruz."

"Mmm." Kayıtsızca başımı salladım. Şu anda kesinlikle rol yapıyordum ya da en azından yapmaya çalışıyordum. Ayrıca kızarıyordum, üşüdüğümü hissediyordum ve

midem çalkalandı.

Verdiği yanıtları anlamakta zorlandığımı gördüğü için bu konuya değinmeye devam ettiğini hissettim. Belki de onu anladığımdan emin olmak istiyordu. Ya da belki de aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyordu.

"Doğru. Rol yapıyorsun. Rol yapacağımız konusunda anlaşmıştık. Her şey bir rol. Anladım." Peçetemin kenarını kıvrarak başımı salladım.

"Fred."

"Evet?" Gözlerimi ona çevirdim.

Gözlerini bana dikti. "Sen videolarda oynamıyor musun?"

"Tabii ki. Yani-" enseme kaşıdım, gerçeği itiraf etmek istemiyordum ama bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığı için buna mecbur hissediyordum "- senin evindeyken ve birinci film turunu yaptığımızda ve sonra o diğer videoda, aslında çekim yaptığımızı unutmuştum." Ona kendini küçümseyen bir gülümseme verdim, yanaklarım daha da yanıyordu ve beni belirsiz olduğum için suçlamamasını umuyordum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışlarının yoğunluğu, ilgisi, bu bilgiyi şüpheli bulmuş gibi artıyordu. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Sonlara doğru, başını kucağıma koyduğunda saçlarıyla oynuyordum. Rahatlatıcıydı. Güzeldi. Ve unuttum."

"Huh." Gözleri beni inceliyor gibiydi ve sonra odağını kaybetti.

İtirafım hakkında çok fazla düşünmesini istemediğim için düşüncelerini böldüm. "Filme alındığımızı hiç unuttun mu? Videolardan biri için?"

Hiç tereddüt etmedi. "Asla."

"Anlıyorum," diye mırıldandım, biraz daha şarap içmek için kadehimi kaldırdım ama sonra vazgeçtim.

Al bakalım, Win. İşte cevabın.

Byron yalan söylemezdi. Rol yapıyordu. Tüm zaman boyunca. Kaydettiğimiz her şey bir rolün parçasıydı - bana bakışı, beni batırışı, başını kucağıma koyuşu, banyodaki aynada o bakışmayı paylaşmamız. *Rol yapmak. Rol yapmak. Rol yapmak.*

Şaşırmamıştım, gerçekten şaşırmamıştım ve bu yüzden neden bu kadar acımasız bir hayal kırıklığı hissettiğimi bilmiyordum. Ama hissettim.

Aramızdaki sessizlik düşünceli bir halden garip bir hale dönüşmeye başlayınca yerimden fırladım ve tabağımı kaptım. Sonra ben de onunkini aldım. "Hey, zorluklardan bahsetmişken, sanırım New York'u tartışmamız gerekiyor."

New York güvenli bir konuydu, çok güvenliydi. Duygular yerine işle ilgiliydi. Bu karmaşık duygularla daha sonra ilgilenecektim. Çok, çok sonra. *Ya da belki hiç.*

Ve bir şey daha, Amelia'nın tavsiyesine uyup bu gece risk almak gibi aptalca bir şey yapmadığım için çok mutluydum.

Lavaboya kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm ve bulaşıkları yerleştirdim, tedbirli olduğum için kendimi kutladım. Kazanmak ve kazandırmak için dikkat.

"New York'un meydan okumalarla ne ilgisi var?" Byron'ın huysuz sesi odaklanmama yardımcı oldu. Belli ki bir şeye sinirlenmişti, muhtemelen röportajlar konusunda zaten endişeliyken New York'ta kayıt yapma fikrine.

"Son meydan okumalardan biri de uzun mesafeli bir yolculukta sana sürpriz yapmam." Mutfak eşyalarımızı almak için masaya döndüğümde önce onun çatalını, sonra benimkini aldım. "İlk başta burada kampçılıkla ilgili bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm. Ama zaten New York'a gitmiştik.

Takvim, orada sana sürpriz yapıyormuşum gibi davranabilir miyiz? Senin rolünün en fazla bir dakikadan fazla süreceğini sanmıyorum."

"Sanırım yapabiliriz."

Ona bakmıyordum ama dikkati dağılmış gibiydi.

"Bunları önceden konuşmak ya da sahnelemek istemediğini biliyorum ama bunu tartışmak mantıklı." Ellerimi çatal bıçak takımları ve servis tabaklarıyla doldurarak yavaş ve sabit adımlarla lavaboya doğru yürüdüm.

"Gerçekten de mantıklı." Sandalyesinin yere sürtünme sesi omurgamda bir ürperti yarattı.

Mutfak masasına dönmek yerine aile odasına yöneldim ve televizyonun önünde volta atmaya başladım. "Zaten tek başıma uçacağım, seninle orada buluşacağım, bu yüzden uçuş sırasında bazı şeyler kaydedeceğim. Otele vardığımda sana haber veririm, sen de kapını çaldığımda şaşırmış gibi yaparsın. Sonra yolculuğun geri kalanı normal şekilde devam edecek. Bu arada, bir ajandanız var mı? Ya da etkinliklerin bir listesi?"

"Menajerim gönderir."

"Oraya gitmişken diğer meydan okumalardan birkaçını yapabilir miyiz? Hepsini yapmak önemli değil ama Amelia görüşmeden önce birkaç tane daha yayınlamanın iyi olacağını söylüyordu. Bu hafta işle ilgili bir telefon almam gerekiyordu ama asıl mülakat Temmuz gezimizden sonra olacak." Bu konu hakkında konuşmak -programlar, ajandalar ve planlar- kesinlikle dikkatimi dağıtmama ve hayal kırıklığının tortusunu üzerimden atmama yardımcı oldu.

"Hangileri?"

"Bir bakayım..." Orijinal notların olduğu ajandamı aramak istemediğimden, şarj istasyonundan telefonumu aldım ve Amelia ile birlikte üzerinde çalıştığımız Google dokümanını açtım.

~~1- #BestfriendCheckIn / #OppositesAttract: Zıt kutupların birbirini çektiğini kanıtlamak için en yakın arkadaşınızdan ne kadar farklı olduğunuzu vurgulayın ve ardından kamera yukarı bakacak şekilde el ele tutuşarak bir daire içinde dans edin.~~

~~2- #VideoOyunuDikkatDağınıklığı: Video oyunu challenge oynarken kucakta oturmak, en iyi arkadaş/aşk.~~

3- #ToxicDanceChallenge: "Toxic" (Britney Spears) şarkısındaki dansı en yakın arkadaşınızla müzik eşliğinde yapın.

~~4- #AsleepChallenge: En iyi arkadaşınız içeri girdiğinde uyuyormuş gibi yapın, sonra ne yaptığını kaydedin.~~

5- #BestfriendFashionChallenge / #MatchingOutfits: Kıyafetleri değiştirin, hepsi eşleşsin, her değişiklik arasında zıplayın.

~~6- #MovieLeadRestChallenge: Bir film izlerken başınızı partnerinizin/aşkınınızın kucasına koyun ve tepkisini kaydedin.~~

7- #SeyahatSürpriziMeydan Okuması: En yakın arkadaşınızı ziyaret etmek için uzun bir mesafe kat ederek ona sürpriz yapın, tepkisini kaydedin.

8- #KissYourCrush: Aşkınızı veya gizli aşkınızı / en iyi arkadaşınızı öpün ve tepkisini kaydedin.

9- #LeggingsChallenge: Partneriniz/aşkınız için trend olan taytları giyin ve tepkisini kaydedin.

10- #WhisperASecret: En yakın arkadaşınızın kulağına bir sır fısıldayın ve tepkisini kaydedin.

Listeyi okurken yutkunmakta zorluk çekiyordum. Daha da kötüsü, Byron yanıma gelmiş ve omzumun üzerinden okumaya devam ediyordu.

"Üç, beş ve yediden ona kadar kaldı." Boğazımı temizleyerek ne kadar güzel koktuğunu ya da vücudunun yanımda ne kadar hoş ve sıcak hissettirdiğini fark etmemek için elimden geleni yaptım. Ona bakmak için başımı da çevirmedi. Yüzü çok yakınımdaydı.

Elimden geldiğince çabuk onun alanından çıkıyordum. Dokunmama sınırımı uygulamak, sevgilim için yapabileceğim en iyi şey gibi görünüyordu.

akıl sağlığı.

"Tayt Yarışması," dedi dikkati dağılmış bir sesle. "Taytlar sende mi?"

Bu soru beni kısa kesmeme neden oldu. "Tayt Yarışması hakkında ne biliyorsun?"

"Soruma cevap vermedin." Kenara çekildi ve etrafımdan dolaşarak mutfağa doğru yürüdü. Oraya vardığında musluğu açtı ve bulaşıkları yıkamaya başladı.

Bakışlarım onun uzun çizgisini, kışının kıvrımını, belinin inceliğini takip etti. "Tayt bende." Sadece arkadaş olduğumuzu biliyordum -ve yemekte olanlara bakılırsa, sadece arkadaş olarak kalacaktık- ama bu zaman zaman göz zevkime hitap edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Byron Visser göz şekerinin İsviçre çikolatasıydı. Onunla iyi bir arkadaş olabilirdim ve yine de onun Hades kadar seksi ve iki kat daha karamsar olduğunu düşünebilirdim.

"Bu gece bunu yapmak ister misin?"

"Ne?" Tam gövdesini belinden bükerken gözlerim yukarı fırladı. Poposuna hayran hayran bakarken yakalanmadığım için sessiz bir şükür duası ettim.

"Eğer taytın varsa, bu gece bunu yapabiliriz. Ben bulaşıkları yıkayacağım. Sen git üstünü değiştir."

"Ne zaman olacaklarını bilmek istemediğini sanıyordum?"

Cevabını düşünüyormuş gibi başını öne arkaya eğdi ve tekrar lavaboya döndü. "Bununla birlikte, önceden haberdar olmak iyi olabilir."

"Tayt videosu mu?" Burnumu kırıştırdım.

"Evet." Omzunun üzerinden baktı.

Yüzümü buruşturdum ve yatak odama biraz daha yaklaştım.

"Ne?

Neden?"

şimdi de yüzünü buruşturdu ve bunun benimkinin alaycı bir yansıması olduğundan şüphelendim. Ama tek yaptığı homurdanmak oldu.

"Öyle mi? *Gerçekten mi?*" Homurtusunu anlamış gibi davrandım.

"Ne kadar büyüleyici. şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

Tekrar homurdandı ve dikkatini bulaşıklara geri verdi.

"Peki o zaman." Yatak odama doğru yürüdüm. "Buna nasıl karşı çıkabilirim? Sanırım o kötü çocukları giyeceğim."

BÖLÜM 24

WINNIE

S Kapaıyı arkamdan kapatırken kuru bir kahkaha attım ve göğüs kafesimi tekrar ovuşturdum. Şimdi yalnızdım ve canım yanıyordu.

Bunu düşünme. Ben olsam düşünmezdim.

Olumlu şeylere odaklan. Ben olsam olumluya odaklanırdım.

Böyle harika bir arkadaşın olduğu için minnettar ol. Ben

Gözlerimi kırıştırdım ve yüzümü buruşturdum. "Hayır, hayır, hayır. Bu şekilde hissetmene izin yok. Byron Visser'ın senin genetiğınle ilgili bir kazaya aşık olmamasına üzölmeyeceksin. Bunu aşacaksın."

Birkaç kez başımı salladım ve derin derin nefes alıp vererek dolabıma doğru yürüdüm ve yerdeki yığını karıştırdım. Taytları -hâlâ plastik içinde- buldum ve aldım. Okul yılının sonundaki yoğun tempoda onları denemek için bir dakika bile bulamamıştım. Bu, kendimi büyölü taytların içinde gördüğüm ilk an olacaktı.

Paketi yatağı attım ve kargo pantolonumu çıkardım. Sonra bir hevesle kazağı da çıkardım ve üzerimde beyaz bir atlet, sporcu sütyeni ve beyaz pamuklu iç çamaşırları kaldı. Aynaya döndüm ve kendimi inceledim. Spor sütyeninin kolunun altında bir delik vardı ve harika görünmüyordu. Onu çıkardım ve yerine hiç giymediğim pembe dantelli bir sütyen taktım. Çok destekleyici değildi ve dokusu

danteller her yerden görünüyordu. Ama bana göre, göğüslerim kesinlikle harika görünüyordu.

Harika göğüslerim var. Kendimi ve vücudumu seviyorum. Ve Byr -başımı salladım, tekrar denedim- eğer diğer insanlar beni çekici bulmuyorsa sorun değil. Çünkü ben buluyorum.

İşte böyle. Seksi sütyen yerine oturdu, atlet tekrar giyildi.

Sonra pamuklu iç çamaşırımı sütyenle uyumlu pembe dantelli iç çamaşırıyla değiştirdim ve tayt için yatağa döndüm. Tam sağ bacağımı içeri iterken kapı çalındı.

"Telefonun nerede?" Byron kapıdan sordu.

Taytı yukarı çektim ve yataktan kalktım. "Neden?" "Çekimi ayarlayacağım."

"Sırt çantamda, kanepenin yanında. Şifrem 602214."

Bir duraklama oldu, kısık bir kıkırdama ve sonra, "Avogadro'nun numarası."

"Hatırlaması kolay." Aynaya bakarak belimi büktüm ve arka tarafımı kontrol ettim. Ağzım açık kaldı. "Vay canına, bu taytlar harika!" diye fısıldadım. Popom hiç bu kadar güzel görünmemişti ve popomu seviyordum. Ama bu üst düzey bir şekillendiriciydi. "Porno yıldızı gibi görünüyorum."

Lanet olsun. Çok ateşliyim.

Güldüm, nasıl görüldüğümü sevdim ve gözlerimi yüzüme kaldırdım. Gülümsüyordum. *Güzeldi.*

"Ne dedin sen?" diye sordu, sesi daha uzaklardan geliyordu.

"Hiçbir şey!" Taytların içindeki vücuduma hayranlıkla bakmaya devam ederken derin derin nefes alarak ve zihnimde bu hafta kaç tane alıp yine de yemek yiyebileceğimi hesaplayarak seslendim.

Senin her parçanı sevecek biri var, Win. Kollarımı kendime doladım ve **sarıldım**. Ve bu

Sadece ben olsaydım mükemmel olurdu çünkü ben harikayım.

"Kayıt mı yapıyorsun?" Kapalı kapıdan bağırdım, nedense başım dönüyordu.

Aslında neden başımın döndüğünü biliyordum. Byron bu videolarda çok iyiydi, ne yapmaya, nasıl tepki vermeye karar verdiğini görmek için sabırsızlanıyordum. Mükemmel olacağından emindim.

Kapıya doğru yürüdüm ve bir aralık açtım. "Kayıt yaptığından emin olana kadar odadan çıkmak istemiyorum."

"İşte . . . şimdi kaydediyorum. Dışarı çıkabilirsin."

Tereddüt ettim, atletime, pembe sütyenime, büyülü taytıma ve çıplak ayaklarıma baktım. "Neredesin?"

"Kanepede
oturuyorum."

"Tamam."

Derin bir nefes aldım, saçlarımı omuzlarımin arkasına ittim ve kapıyı tamamen açtım. Köşeden döndüğümde önce ayaklarını gördüm, bileklerinden çaprazlamıştı. Sonra baldırları, dizleri ve kalçaları tamamen görünmeden önce.

Dikkati televizyona odaklanmıştı, kolları kanepenin arkasındaydı ve sonra ben "Ta-da!" dediğimde bakışlarını kaldırdı.

Byron'ın gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Sonra gözleri vücudumda gezinirken daha da genişledi, kollarımı uzakta tuttuğum göğsümden başlayıp aşağıya doğru devam etti. Önce bir yana, sonra diğer yana döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

Yavaşça, komik bir şekilde, sadece bir kez göz kırptı. Gözlerini açtığında sersemlemişti. "Kutsal-"

"Sakın söyleme!" Bir elimi kaldırdım ve ona doğru koştum. "Sakın söyleme. Bunu gizli tutalım."

"Çok geç," diye mırıldandı, sonra da ağzını kapattı. Film çekerken takındığı o özlem dolu bakış ilk kez ortaya çıktı ve midemde tatlı kelebeklerin uyanmasına neden oldu.

Ne kadar iyi bir aktör.

En azından, bu bakışı bir daha görmek istersem, her zaman videolarımızı izleyebilirdim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak. Bakışları bir türlü durulmuyordu. Bu sırada ben de sanki bir podyumdaymışım gibi odanın içinde geziniyordum.

"Pek emin değilim. Sanırım biraz dolaştıktan sonra onları çıkaracağım."

"Aman Tanrım." Yüzünü kapattı.

"Byron." Yürüyüşümün ortasında durdum, bir elim kalçama geldi. Telefonumu henüz fark etmemiştim ama tüm aksiyonu çekecek bir yere koyduğuna güveniyordum. "Bakman gerekiyor. Videonun bütün amacı bu."

Elleri hâlâ yüzünü kapatıyordu, sözleri boşuktu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Güldüm. Sertçe. Tökezleyerek yanına gittim -çünkü çok gülüyordum- elini tuttum, yüzünden çektim ve ayağa kalkmasını sağlamaya çalıştım. "Hadi ama. Baksana! Bütün mesele senin bakman."

"İyi bir fikir değil." Sesi çok gergin ve hırıltılıydı, sıkıntılı görünüyordu.

Kıçımı onun göz hizasına getirecek şekilde döndüm ve omzumun üzerinden onu izledim. "Kötü görünüyorlar mı?"

"Hayır." İnledi ve gözlerini kapattı.

Kıkırdamalarımın arasından sordum: "Nasıl anladın? Gözlerin kapalı."

"İçeri girdiğinde gördüm."

"Yani iyi görünüyorlar mı?" Küçük bir dans yaptım, çalıştığım Toxic Dance Challenge gibi bir şeydi.

Çenesi kıpırdadı, gözleri hâlâ kapalıydı. "İyi tanımına göre değişir."

Rol yaptığını bilsem de gülmekten kırıldım. "Çok komiksin."

"Değilim."

Geri çekildim, kendi etrafımda döndüm. Sonra içten bir jig dansı yaptım. "Büyülü taytlara hayran kaldım."

"Farklı bir meydan okuma yapmalıyız."

Karnımı tutarak tekrar güldüm. "İşte şimdi saçmalamaya başladın."

"Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm." Tamamen öne eğildi ve yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. "Yapamıyorum. Lütfen, durdur şunu."

İkimizin de karede olmasını umuyordum. Bu anın komikliğini bir daha canlandırabileceğimizi sanmıyordum. O rol yapıyor olabilirdi ama benim kontrol edemediğim kahkahalarım yüzde 100 gerçektir. Güldüm, güldüm, kendimden ve onun performansından olması gerekenden çok daha fazla keyif aldım.

Ama bu ne kadar eğlenceliyse, o kadar iyi olduğumuzu düşündüm. Yeterince kayıt yapmıştık. Gerçek hayata ve gerçek Byron'a dönme zamanı gelmişti.

"Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Telefonu nereye koydun? Seni bu ıstıraptan kurtaracağım."

Byron küçük televizyon sehpanızı işaret etti. "İşte orada." Birden arkasına yaslandı, gözlerini açtı ve tavana dikti.

Ona bir kez daha sırtarak -bana bakmadığı için görmedi- telefona döndüm ve hızla yanına gittim. Belimden eğilerek videoyu sonlandırmak için başparmağımı kaldırdım ama sonra gözlerim telefon ekranındaki Byron'a takıldı.

Şimdi beni izliyordu, gözleri arka tarafıma odaklanmıştı ve yüz ifadesi duraksamama neden oldu. Acı verici görünen arzu, çenesinin çizgisini sert bir kenarla belirledi, ağzı mutsuz bir şekilde eğildi. Bizim

Önceki videolarda bana tapıyormuş gibi bakıyordu. Ama şu anda, bana bir yemekmişim gibi bakıyordu. Ve açlıktan ölüyordu.

Kalbim çırpındı ve ani bir üzüntüyle yutkundum. Bu sefer rol yaptığını kendime hatırlatmama gerek yoktu. Tüm bunların göstermelik olduğunu biliyordum. Yemekten sonra bana kelimenin tam anlamıyla söylemişti. Ne olduğunu biliyordum ve onun bu çılgın oyunculuk yeteneğini inandırıcılıktan başka bir şeyle karıştırmazdım.

Ama onun mükemmel performansı bana bir fikir verdi. Hâlâ cesur ve gevşek hissederken neden bu gece iki meydan okuma yapmayayım? Korktuğum ana görevi tamamlayabilirdik ve bir daha ona dokunmak için bir nedenim olmazdı. Bu iş bitirdi ve listedeki diğer videolara geçebilirdik ki bunların hiçbirisi dudaklarımın onun dudaklarının yakınında olmasını gerektirmiyordu.

İşte bu yüzden, planladığım gibi videoyu durdurmak yerine, doğrulup arkamı döndüm. Gözleri, izleyicilerimin yararına popoma sabitlendikleri yerden kalktı ve soğumadan önce bir saniyeliğine benimkilere takıldı.

Şimdi düşündüm de, bunu videolarımızdan sonra hep yapıyordu. Bakışları donuklaştı, yüz hatlarının her yönüyle birlikte uzaklaştı.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" diye sordu, sesi sertti, fısıltının biraz üzerindeydi. Kayıtta bunun anlaşılacağından şüpheliydim.

"Pek sayılmaz." Başımı salladım, ona abartılı bir şekilde göz kırptım ve gözlerimi anlamlı bir şekilde yana, telefona doğru kaydırarak hâlâ çekim yaptığımı belli ettim.

Kaşlarını çatarak, yanındaki kanepeye oturduğumda beni izledi, bacaklarımı altına sokup bana yaklaştı. Daha iyi bir kamera açısı yakalamak için telefonun yerini değiştirsem mi diye düşündüm ama hemen vazgeçtim. Bu iyi olur. En iyisi bu işi bitirmektir.

ve bu öpücüğün uğursuz bulutu uzakta belirmeden dostluk yolumuza devam edebiliriz. Bu ne büyük bir rahatlama olurdu.

Dizlerimin üzerinde doğrulup ona usulca gülümsedim, dikkatim ağzına odaklanmıştı. Güzel gözlerine bakarsam korkup kaçabilirdim. Korkacağımı biliyordum.

"Winnie." Adem elmasının bir yutkunmayla yükselip alçalmasını izledim. "Sen ne-"

"Şşş." Bir parmağımı tatlı dolgun dudaklarına bastırdım ve daha yakına eğildim. Avucumu çenesine doğru kaydırarak çenesini kavradım, her yerde bulunan kirli sakalın tadını çıkardım ve çenesine aç verdim. *Bu onun yüzünü son kez elimde tutuşum olacaktı.*

Başımı eğdiğimde nefesi kesildi. Dudaklarımız birbirine değdi, sadece sıcak bir temas. Ama içimdeki sıcaklık sarmallaştı, şiddetli bir ihtiyaca dönüştü, vücudumu saran bir şok dalgası, baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı ve bunun gerçek bir öpücük olduğuna inanmamı talep ediyordu.

Ya da ... belki gerçek olabilirdi? Belki o da sonunda benim onun hakkında hissettiklerimi hissedebilirdi. Bir kişinin başka bir kişinin çekiciliğine ilişkin görüşünün zamanla değişebileceği iyi araştırılmıştı ve-

Hayır. O yola girmeyin.

Bir anda, filme alındığımı unuttuğum o utanç verici anlardan birini daha yaşamadan önce teması kesmem gerektiğini anladım. Rol yapıyordu ve bunların hepsi rol icabıydı.

Çenemi kaldırıp öpücük kutucuğunu işaretledim ve gözlerim açılıp onunkilerle buluştuğunda yüz hatlarıma gülümsemenin bir benzerini yerleştirmeyi başardım. Rahatlama hissetmeyi bekliyordum. Bunun yerine tek hissettiğim kararsız, tatminsiz bir kederdi ve büyük bir hata yaptığımdan emindim.

Ben arkama yaslanırken Byron bana baktı, dudakları hafifçe aralanmıştı. Ya da arkama yaslanmaya çalıştım ama yapamadım. Elleri kalçalarıma gitmişti.

Ben farkına varmadan parmakları kığımın etine saplandı ve beni yerimde tuttu.

Birbirimize baktığımız bir an geçti, bakışları fırtınalı, nefes alışları sertti. Hissettiğim üzüntüden ve onun son derece inandırıcı performansının tuzağından kendimi uzaklaştırmak için videoyu nasıl düzenleyeceğime ve hangi altyazıları ekleyeceğime dair zihinsel notlar aldım. Burası, tam burası, videoyu bitirmek için iyi bir nokta olabilirdi, seyirciyi bundan sonra ne olduğunu merakta bırakabilirdi. Ben de tam bunu söyleyecektim ki, Byron bir sonraki nefeste ileri atıldı.

Çenemi kavradı ve çeneme aç verdi, ağzı ağzıma yapıştı, arıyor, aç, yıkıcı, inceliksiz öpüyordu. Beni kanepeye yatırıp üzerime ve bacaklarımın arasına tırmanırken bizi dikeyden ufka doğru hareket ettirdi.

Bu sahte, bu sahte, bu sahte, kafamın içinde kalbimin hızlı atışına göre zamanlanan etkisiz bir ilahiydi. Ağırlığını, vücudunu hissetmek için gerçekten aç bir şekilde onun altında yükseldim. Kalçalarımın sert baskısına uyum sağlamak için uyluklarımı genişlettim. Çenemdeki parmakları saçlarımı mızraklamak için hareket etti ve tellerin etrafında kapandı, hareketleri sarsıntılı ve pratik değildi, başımı geri çekerek beni ona açılmaya zorladı. Açtım, dili içeri girdiğinde istemsiz bir inilti çıktı.

Tüm vücudumu saran bir ürperti kollarımı sarsarak onu daha yakına çekmeme neden oldu, ayaklarım o enfes sertliği hissetmek için kalçalarımı eğip açabilmek için bir yer arıyordu.

Nefesim kesildi. O inledi. Ve beynim *"BU SAHTE!"* diye bağırdı.

Ama yine de sahte hissetmedim. Hiçbir şey sahte hissettirmiyordu. Bacaklarımın arasına sürtünen sertlik sahte hissettirmiyordu. Tankımı daha yukarı itmek için çalışan elleri sahte hissettirmedi. Titreyen elleriyle sütyenimin kabını aşağı çeken parmakları *kesinlikle* sahte hissettirmiyordu.

"Byron-" diye boğuldum. Göğsüm onun avucunun içindeydi. Bana dokunuyordu, bana masaj yapıyordu, çok açgözlü ve kavrayıcıydı ve ben-ve-oh myfuckinggodthatfeelssoooooood!

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sordu boynuma doğru karanlık bir ses tonuyla, sanki cevaptan şüphesi yokmuş ve soruyu sadece benimle alay etmek için sormuş gibi küstahça. Küstahlığı nasıl bu kadar seksi hale gelmişti? Kalçalarını tekrar öne doğru salladı ve ben de onun tüm, katı uzunluğunu hissettim.

İşte böyle. Kibir seksi olabilir. Gerçeği yansıttığı zaman, Hak edildiğinde seksidir. *O koca alet fermuarını zorluyor, işte bu yüzden seksi.*

Byron diliyle kulağımda yasadışı ve günahkâr bir şey yaptı ve tekrar "Durmalı mıyım?" diye sorduğunda ürperdim.

"Hayır, hayır. Ama-"

"Şşş. Konuşmak yok." Geri çekildi ve gömleğini çıkarıp muhteşem vücudunun çarpıcı genişliğini ortaya çıkardı. Ağzım kurudu ve eminim ki saf şehvetle tamamen saçma bir ses çıkardım, ellerim onun karın kaslarını şekillendiriyordu. Kesinlikle gerçek dışı, sıcak, sert ve mükemmel hissediyordu ve bundan sonra normal bir hayata nasıl dönebileceğimi (ya da dönüp dönemeyeceğimi) merak ediyordum. Vücudu bende diz çöküp dua etme isteği uyandırdı. Ona dokunmak, yasal olarak, dini bir deneyimdi.

Bu sırada gözleri, açığa çıkardığı tenimde geziniyor, inanılmaz derecede koyulaşıyor, acıkıyor ve hızla atan kalbimi doğrudan boğazıma gönderiyordu.

Ama boğuk bir sesle, "Byron, nesin sen-" diyebildim.

"Kapa çeneni, Win. Lütfen."

"Pho-oh Tanrım!" Ağzı meme ucuma kapandığında başımı geriye attım, hayatı boyunca besinsiz kalmış gibi dudaklarının arasında emiyordu, dili daha yasadışı ve günahkâr şeyler yapıyordu

Diğer sutyen kabını tutup aşağı çekerken manevralar yaptı, başparmağıyla göğsümün ortasını yakaladı ve okşadı, dokunuşu neredeyse çılgıncaydı.

Ben ona söylemem gereken önemli şeyi hatırlamaya çalışarak nefes nefese kalırken, ağzı sağ göğsüme sert bir şekilde davranmaya devam etti ve araştıran eli göğüs kafesimin yanından aşağıya, kalçama, bacaklarımın arasından geçip sihirli taytın üzerinden beni kavradı. Bir şey vardı, kritik bir şey, bir şey hakkında-

"Telefon hala kayıtta!"

BÖLÜM 25

BYRON

TWriters' Tears adında bir viski var. Menajerim ikinci kitabım çıktığında bana bir çanta almıştı. milyoner. Winnie'den eve geldiğimde çantayı açtım.

Ev. *Om* gibi geliyordu, mistik bir hece, ilahi bir şeyi onaylayan bir ses. Om'un kökenini biliyordum ve kozmik bir gücün işin içinde olduğuna uzun zaman önce karar vermiştim. Ev ve om arasındaki işitsel benzerlik bir tesadüf ya da hata olamazdı.

Hata. . .

Gözlerimi kapatıp ovuşturarak bir başka şiddetli türbülans dalgasıyla mücadele ettim, kaslarım gerildi ve kabaran dalganın geri çekilmesini bekledim.

Winnie'nin dairesinde, onun üstündeki kanepede, yokluk önce beni bulmuştu. "Telefon hala kayıtta!" diye çığlık atıp büyüü bozduktan sonra sesin ve hissin yokluğu; anlamı, sahiplenmeye, duyumda boğulmaya, içinde boğulmaya yönelik ilkel, temel aciliyeti gölgede bıraktığında zihnim karardı. Boğulmayı merakla, umutla ve aptalca bir gururla bekliyordum.

Beni istediğini düşünmüştüm. Böylece, okuduğum tüm destansı kitap ve hikâyelerdeki kahraman gibi hissetmişim. Ne kadar aptalca. Ben ne yapıyordum

düşündün mü? Tamamen ve hiçbir şekilde hazırlıksızdım.

Hafızamın keskinliğini test etmek için, onun ifşasının hemen ardından gelen anı tekrar oynattım: adımı söylemişti ve kendimi dik tutmaya çalışmışım; tenim aniden çok sıcak hissetmişti; her şey çok gürültülüydü - sadece çok gürültülüydü. Onun dokunuşu yerine gerçeğin içinde boğulmuşum.

Şu lanet olası meydan okumalar.

Sırtımı duvara dayayıp yere oturdum ve bacaklarımı önüme uzattım, kolumu desteklemek için dizlerimden birini büktüm. Ayağımın ahşap zemine sürtünmesinden çıkan sıyrık sesiyle yüzümü buruşturarak ayakkabılarımı hâlâ giydiğimi fark ettim. İyi olmuş.

Eğer kakofoniye Yazarların Gözyaşları ile bastıramazsam, yürüyüşe çıkacaktım. Ya da koşardım. Görüntü kafilesinden kaçmak için herhangi bir şey: Winnie'nin dairesi keskin bir şekilde odak noktasına geliyor, beyaz duvarlar solan yaz güneşinde griye bürünüyor, limon ve balık kokusu havayı baharatlandırıyor. Ve onun parfümü-gardenias. Ve ter.

Ve Winnie altımda, gözleri kocaman, şok olmuş, saçları dağılmış, ellerini kanepeye dayamış, dizlerini yukarı çekmiş, dudakları şişmiş, gömleği-

"Siktir." Verdiğim nefes ciğerlerimi parçaladı.

Onu öpmenin, ona dokunmanın, beni arzuladığına, beni istediğine inanmanın mutluluğu gibi bir şeyi hiç yaşamamıştım. En temel içgüdülerin o açgözlü karşılaşması, o acımasız, baştan çıkarıcı kucaklaşma. Beni tüketmesini istemiştım. Hayatımda ilk kez teslim olmayı, yarını bilmekten daha çok istemiştım.

Ama şimdi yeni de olsa yarındı ve ben burada oturmuş, bir ağız dolusu viskiyi yutmuş, bu çıplak duvarları ve sadece gölgelerin aydınlattığı bu boş odayı -kadınlarla olan deneyimim kadar çıplak ve boş- düşünürken bir yandan da onun için endişeleniyordum. Acaba onu incitmiş miydim?

Onu mu? Bu düşünce karşısında duyduğum şiddetli, ısıracı ıstırap gözlerimi kapaklarımın ardındaki karanlığı aramaya yöneltti.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Neyi bilmediğimi bilmiyordum ve bilmemekten *nefret ediyordum*.

Öpücüğün gerçek olduğunu sanmıştım. İstekli ve misafirperver olduğunu düşünmüştüm. Ona durmamı isteyip istemediğini sordum. Hayır demişti. Tepkisi kamera için miydi? Kendini çok doğru, ısıltılı, ipeksi bir mükemmellikte hissetmişti, vücudunun tepkisi hayallerimin gerçekleşmesi ve gerçekleşmesi gibiydi. Ama hayaller hayat tecrübesi değildi.

Peki bu hatıralar çarpıtılmış değil miydi? Önyargılı? Hafızam pembe renkliyse onlara güvenilebilir miydi? Onun yanlış motivasyonları ve konu hakkındaki mutlak bilgi eksikliği ile renklendirilmişlerse? Tüm o kesinlik ve doğruluk anları, gerçeği bilmeden ve ona ne kadar beceriksiz ve yeteneksiz görünmüş olabileceğimi düşünmeden önce gerçekleşmişti.

Winnie'nin öpücüğü bir yalandı ama aldatma değildi.

Ne düşüneceğimi, neye inanacağımı ya da nereden başlayacağımı bilemediğimden -ki bu kesinlikle yeni bir deneyimdi- hiç düşünemediğimi, hatta sakinleşene kadar, beynimde çok yüksek sesle duyduğum içgüdüsel tepkimi olayla ilgili hafızamdan ayırana kadar kararları ertelemek için yeterli sebep bile bulamadığımı fark ettim.

Belki de bir süreliğine Seattle'dan ayrılmalıyım. Beni tekrar görmek ister miydi? Beni görmekten nefret eder miydi? Ya da daha kötüsü, günahımı hemen affeder miydi? Onun hayatını kolaylaştıracak her şeyi yapmak istiyordum. Belki de temelli gitmeliydim. *Ama durmam gerekip gerekmediğini sorduğumda bana hayır dedi. Beni istiyor muydu? Tepkileri kamera için miydi? O-*

Gözlerimi açmaya zorlayarak başımı salladım, düşüncelerimin döngüsel doğası son derece sinir bozucuydu. Belki de o ve ben unutsak daha iyi olacaktı. Belki de Jeff haklıydı.

Mesafemi koruyacaktım ama olayı tartışmak isterse müsait olacaktım. *Onu yalnız bırakın. Bırakmak.*

Yüzümü buruşturdum, gözlerimi kapattım, boğazımı sıkan pişmanlığı içime çekmeye çalıştım, onu arama, açıklama ve özür dileme dürtüsüyle savaştım. Her iki eylem de tamamen kendime hizmet edecek, yaptığım şey göz önüne alındığında ona muhtemelen ihtiyaç duyduğı alanı vermek yerine suçlu vicdanımı rahatlatmak için bir merhem olacaktı. Ve kararlı kalmam gerekiyordu. Bundan sonra ne olacağına Winnie karar verecekti ve ben de o ne isterse onu yapacaktım.

Ben varlığın o askıya alınmış halini, düşüncenin ve hissin yokluğunu ararken zaman üzerimde ve etrafımda hareket ediyordu. şimdi ihtiyacım olan şey mesafe, karanlık ve sessizlikti.

Bu kez gözlerimi aıtığımda oda bulanıklaşmıştı. İçki sonunda, *sonunda* ısırığı kreltmışti. Pişmanlık cehennemine uzaktan, karanlıktan, sesin rahatsız edici varlığı olmadan baktım, kendimi alevlerin içindeki yılan gibi sefaletе akılsızca kaptırmak yerine.

Viski glmde yüzerken, gözlerim etrafımdaki endişe kıyısı veya şüphe fırtınası yerine yukarıdaki uzaklığın yıldızlarında, kendimi bilinmezliğin kaosuna daldırmam için hiçbir neden olmadığını iddia ettim. Hızla uyuşan düşüncelerimi başka bir yere, sıradan önemsiz şeylere, işime ve çalışmama, üzerinde kontrol sahibi olduğum konulara çevirmeliydim.

Unutmalı ve yoluma devam etmeliydim.

Kavernöz odayı bir kez daha taradım, bu kez kendi kendime uyguladığım sürgünün süzgecinden geçirdim. Buranın, yani üçüncü katın hiçbir bölümü henüz düşünmemişti. Evimi, yuvamı, om'umu, Seattle'ın ortasındaki maliknemi seviyordum. Görülmeden ve duyulmadan girip çıkmama izin veren gizli geçitlerini ve kapılarını seviyordum,

Jeff ve Lucy'nin akşam yemeği partisinde ya da arkadaşlarıyla bir araya geldikleri diğer gecelerde olduğu gibi.

Evim, raflarımdaki kitaplardan başka sevdiğim tek somut, maddi şey olabilir, ancak kitaplar ve ev birbiriyle içsel olarak bağlantılıydı. Bu eski malikanenin her bir karanlık odasında hayali insanların hayaletleri yaşıyordu. Emlakçıyla evi ilk gezdiğimde, evi edebiyatçılarla, tüm karakterlerle, tüm dostlarla dolu olarak hayal etmişim. Öyle de oldu.

Bazıları benimdi. Bazıları başkalarının zihinlerinden ve sayfalarından doğmuştu, şimdi onlara değer verdiğim, onları ziyaret ettiğim ve sevdiğim için bana aitti.

Ayağa kalktım, dengemi bulana kadar bir elimi duvara dayadım. Elimde bardak, Bayan Havisham'ın saçma sapan bir intikam planının çılgınlığına kapılmış olabileceğini hayal ettiğim gibi ıssız koridorlarda yürüdüm. Sanırım bu, insanın kendi tasarladığı alternatif bir gerçeklikte kaybolmasına benziyordu. Belki de bu duvarların dışındakiler beni sonunda hangi yapıya musallat olursam olayım terk etmekten memnun olduklarında, değışken varlığım artık ilgi çekici olmadığında, ben de onlarca yıl aynı kıyafeti giyecektim.

"Takım elbise olacak." Kelimeler yankılandı ve başımı salladım, yarısı boş bardaktan yutkundum.

Kravatsız, üç parçalı bir takım elbise. Zamanı geldiğinde cenazem için hazır olacaktım. Ölümde bile kıyafet değıştirmeye gerek yoktu.

Düşünceye güldüm, anlamsız ve hoşgörölü, bardağı bir yudum daha almak için dudaklarıma götürdüm. Bardak boştu.

Üst kattan ayrılırken, merdivenlerden inerken tırabzanı tuttum ve salona girdiğimde kendime Yazarların Gözyaşları'ndan bir porsiyon daha doldurdum. Yanılıyor olsam da, tüm yazarların konuşmak, duş almak, yemek yemek, herhangi bir şeyi değıştirmek, hatta bir şeyi değıştirmek zorunda kalmanın korkunç dehşetiyle bir dereceye kadar özdeşleştiğine inanıyordum.

Kelimeler sihirli bir nehir gibi akarken ve zihin tercih edilen bir varoluşun mutluluğuna girdiğinde nefes alın.

Hayali olanın mükemmelliğinden koparılmakla ilgili önceki deneyimlerim Winnie'nin öpücüğünün yalan olduğunu fark ettiğim ana benziyordu. Ama Winnie ile kurgudan çıkmak, başımı boynumdan çıkarmak ya da belki de nefret dolu otuz (ya da daha fazla) yılın ardından ikinci bir deri haline gelen gelinliği çıkarmak gibi hissettirmişti.

Kadehimi, sadece inatçı inadı ve kendini beğenmişliğinin yaratıcılığı için bile olsa, uzun zamandır hayran olduğum bir kötü adam olan Bayan Havisham'a kaldırdım. "Bayan Havisham'a."

Komikti. Bir kitabı okumaktan ya da yazmaktan, sadece gerçeklikle meşgul olmaktan dolayı hiç derin, iliklerime kadar işleyen bir pişmanlık yaşamamıştım. Kendimi suçladım. Bu dersi defalarca öğrenmişim: hayal gücünün dışında mükemmel hiçbir şey yoktur.

Tebrikler, Byron. Resmen kendini beğenmiş, felsefe yapan bir palavracısın.

"Daha fazla dışarı çıkmalıyım," dedim kimseye, bir kulüp sandalyesine çökerken ağrıyan parmaklarımla alnımı ovuşturarak. Sarhoş düşüncelerimin indirgeyici, saçma yönüne karşı sadece başımı sallayabildim. Ama en azından şimdi, nihayet, tamamen uyuşmuş hissediyordum.

"Seni dışarı çıkaracağım. Nereye gitmek istersin?"

Kaskatı kesildim, nefes almaya bile cesaret edemiyordum ve görünüşe göre umduğum gibi tamamen uyuşmamıştım.

Bir an sonra sıcak eli benimkinin üzerine kapandı, yumuşak parmakları parmak eklemlerimin etrafında kıvrıldı. Onları yüzümden çekti. Ben nefes almadan ciğerlerim patlayacak kadar genişledi.

"Burada mısın?" Gözlerimi kırıştırdım, yarı yarıya onu hayal ettiğimi sanıyordum.

Ama işte oradaydı, önümde diz çökmüştü, güzel yüz hatları endişeyle buruşmuş ve ay ışığıyla aydınlanmıştı. Bardak parmaklarımın arasından çekilip alınmıştı. Geriye sadece o ve hızlanan kalbim kalmıştı.

"Ne kadar içtin?" Sesi bir müzik gibiydi. İçimin tam merkezini tırtıklıyor ve yatıştırıyordu ve onun dairesinden ayrıldığımdan beri bu sesi ne kadar beklediğimi, özlediğimi fark etmemiştim.

"Burada olmamalısın," dedim, kelimeler bulamaç gibiydi. "Neden olmasın?"

Gözlerinin içine baktım, tarçın rengindeydi, çok canlıydı. Neredeyse dilimde tadını alabiliyordum. "Boşluğa ihtiyacın var."

"Ben boşluk istemiyorum. Seni görmek istiyorum ve sen de bununla baş etmek zorundasın. Şimdi söyle bana. Ne kadar içtin?"

"Beni affetmeni istemiyorum," dedim, uykulu dikkatim dudaklarına yönelmişti. "Beni affetmemelisin."

Gözlerimi kırıştırdım, keşke ayık olsaydım. Eğer bu onu son görüşüm olacaksa, mükemmel, pembe dudaklarını hafızama kazımak istiyordum. Yıllarca dikkatimi dağıtmış ve huzurumu kaçırmışlardı, gülümsemeleri ilk çiçek açtığında nasıl da sağa doğru kıvrılmışlardı. Gözlerimi kapattığımda sık sık şekillerini takip ederdim.

"Neyin affı? Ayrılmak için mi? Gittiğin için özür dilemene gerek yok." Parmakları saçlarımın arasına girdi, hafif ve tatlı bir dokunuştı.

Midem pişmanlıkla çalkalandı.

Elini şakağımda yakaladım ve kaldırdım. "Hayır, Fred. Gittiğin için değil. İçin-" Düşünceler kendi kendine dağıldı, sesim kesildi. Söyleyemedim.

"Ne için?" diye sordu, sesi meraklıydı. En azından likörle ıslanmış hislerim onun meraklı olduğunu düşünüyordu.

"Bunu yapmamalıydım," diye boğuldum, bunun utancından gözlerimi kapatmayı reddediyordum. "Ve üzgünüm ama bunu yapmanı istemiyorum."

Beni affet ya da benim için bahaneler uydur. Beni bir daha görmek istemezsen anlarım."

"Byron, sen neden b a h s e d i y o r s u n ?" Çıkardığım eli benimkine döndü ve parmaklarımızı birleştirdi. Başparmağı parmak eklemlerime sürtündü. "Öpüşme mi? Kanepe mi? Sakın bunun için üzölmeye kalkma." "Bilmiyordum." *Kahretsın*. Bunu söylemek istememiştim. Kulağa

Bir bahane gibi. Mazeret falan yoktu.

"Hâlâ kayıтта olduğumuzu bilmiyor muydun? Evet, göğsüm ağzındayken anlamıştım."

Yüzümü buruşturdum. "Kahretsın."

"Ne var biliyor musun? Bunu şimdi tartışmayacağız. Bunu sabah sarhoş olmadığında konuşuruz." Sıcak ve becerikli elleri, muhtemelen beni ayağa kaldırmak için benimkileri çekiyordu.

Onun için çok ağırdım ama öyle yapmamı istediğı için ayağa kalktım. O nereye yönlendirirse ben de onu takip edecektim. "Seattle'dan ayrılmalı mıyım? Gideceğim. Sadece söylemen yeterli."

Gözleri irileşti. "Ne? Neden?"

"Seni rahatsız etmek istemem."

Winnie sadece bana baktı, cömert, pembe dudakları kıvrılmıştı ama gözleri hüzünlüydü.

"Üzölme." Ona uzanmak için ellerimi kaldırdım ve ellerimi hala tuttuğunu fark ettim, hala birbirimize dokunuyorduk. "Asla üzölme."

"Üzgün değilim. Keşke ayık olsaydın da sana daha önce aramızda geçenleri ne kadar sevdiğimi -ne kadar sevdiğimi- ve bunun benimle arkadaşlıktan daha fazlasını istediğın anlamına geldiğini umduğumu söyleyebilseydim."

Gözlerimi kırıştırdım ve arkamı döndüm -her ikisi de muhtemelen ağır çekimde yapıldı- ve ona baktım. "Neden?"

"Çünkü seninle arkadaşlıktan daha fazlasını istiyorum." Tekrar göz kırptım. "Öyle mi?"

Bakışları yüzümde gezindi ve yüz hatlarımdaki bir şeyi komik bulmuş olacak ki güldü. "Hadi ama. Su içmen gerek."

"Sana ihtiyacım var," dedim, onun sözleri, Yazarların Gözyaşları ve kafamdaki yeni kakofoni yüzünden dilim çözölmüştü, endişe ve kendini suçlama yerine beklenti, umut ve fikirlerle gürlüyordum. "Kendimi geliştireceğim. Dersler duydum, dokunmadan öğreten bir koç. Ve insanlara tahammül etmeyi öğreneceğim. Onların deyimse ve scatolojik seslerini nasıl bastıracağımı öğreneceğim."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum." Winnie tatlı, gülerek bir iç çekti ve ellerinden birini çözerek eğilip bir şeye uzandı. Bir an sonra ellerime soğuk bir bardak tutuşturdu. "Lütfen bunu iç."

Bu gerçek miydi? Buna güvenebilir miydim? Beynim kaygan, yavaş ve yorgun hissediyordu. Onu kollarımın arasına alıp ezmekten, öpmekten kendimi alıkoydum. Tekrar yanlış anlamak istemiyordum. Harekete geçmeden önce ayık olmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

"Zehir mi bu?" Gözlerimi kısarak ona baktım ve gülümsemesini sağlamak istedim.

"Neden zehir olsun ki?" Gülümsedi ve bu gülümseme beni hem sakinleştirdi hem de heyecanlandırdı. Bu onun kızgın ya da üzgün olmadığı ve sözlerinin -olanlar hakkındaki ifadelerinin -doğruydı.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Buna güvenebilir miyim? Sen sarhoşsun.

Hiçbir şeye güvenme.

Bardaktan içtim, gözlerim hep ondaydı. Tadı Gatorade gibiydi. Süzdüm.

"Güzel. Ben de kadeh kaldırdım." Boş bardağı aldı. Görünüşte hiçbir yerden yiyecek çıkmıyordu ama bunun nedeni gözlerimin onun yüzüne sabitlenmiş olması olabilirdi, parlayan yüzünün solgunluğunun ötesindeki her şey görüş alanımın dışındaydı.

Ne zaman tost yaptı? Ne zamandır buradaydı?

Onu öpmek istedim. Hemen şimdi. Kaldığımız yerden devam etmek istedim. Hemen şimdi. Onu o iğrenç kıyafetlerden arındırmak, kulüp sandalyesine götürmek ve açılmış bacaklarının önünde diz çökmek istedim.

Bunun yerine, yemeği dudaklarıma götürdüğünde bir ısırık aldım.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın," dedi, sesi sarhoş kulaklarıma nefes nefese geliyordu.

"Yapamam."

"Dene."

Anlık *denemeler* konusunda çok kötüydüm. Önceden başarıyı garantileyecek şekilde bir şeyler ayarlamadığım sürece asla denemezdim. Ama şu anda denedim. Onun için.

Çiğneme, deneme, yutkunma ve kaybolmamasını umma arasında ona "Seninle ilgili bir rüya gördüm" dedim.

"Öyle mi?" Bana biraz daha tost yedirdi ama bu lokmanın ayılmama yardımcı olmaktan çok beni susturmak için bir çaba olup olmadığını merak ettim.

"Evet." Gözlerini yakalamaya çalıştım ama dört çift göz vardı. "Beni öptün. Ama bu bir yalandı."

"Bu bir rüya değildi, yalan da değildi ve başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

Beni daha fazla beslemeye çalıştığında elini kapattım ve hareketsiz tuttum. "Neden başka bir şey hakkında konuşalım ki?"

"Çünkü yine sarhoşsun ve ayılana kadar olanlar hakkında konuşmamalıyız."

Başımı salladım. Başım sanki bir ipe bağlıymış ve bir kuklacı onu yukarı, sonra aşağı, sonra yukarı ve aşağı çekiyormuş gibi hissediyordum. Elini kaldırdı ve

Çenem. Sabitleyici dokunuşa doğru eğildim ve "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bu gece olanlar dışında her şeyi."

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldım ve ona aklımda en çok olan şeyi söyledim. "Seni becermek istiyorum."

Kıpırdamadan durdu, birçok versiyonu birleşerek geniş gözlü ve gevşek çeneli tek bir Winnie'ye dönüştü.

Hiçbir şey söylemeyince ve yüz ifadesi donup kalınca açıkladım: "Derslere gireceğim, kitaplar okuyacağım, o koçla görüşeceğim. Her zaman bunu düşünüyorum. Bilmen gerektiğini düşündüm. Ama aramızdaki ilişkiyi mahvedecekse sana bir daha asla dokunmayacağım."

Nefes *alıp* verdi. "Tamam, yatma vakti. Yani *senin* yatman için." Winnie gitti, geri döndü ve elimi tutarak beni bir yere çekti, bir yandan da uzuvlarımı düzenledi.

Kolumu omuzlarına dolayarak ileriye doğru baktım ve ona yardım etmeye konsantre olmaya çalıştım ama konu açılmışken öğrenmek istedim: "Ayırıcı çubuğun ne olduğunu biliyor musun?"

Adımları duraksıyor gibiydi. "Bu kavrama aşınayım."

"Seni bağlamak ve bir ayırma çubuğuna kelepçelemek istiyorum. Sonra da seni bir masanın üzerine yatırıp ellerini arkadan tutarak-"

Merdivenlere ulaştığımızda belime doladığı kolunu sıkarak, "Bu kesinlikle bir resim çiziyor," diye konuştu. "Lütfen tırabzanlara tutun. Düşmeni istemiyorum."

Daha bitirmemiştim. "Ve sonra seninle sevişmek istiyorum." "Öyle mi? Ben zincirlenmişken mi?"

"Bu işte ustalaştığımda, senin her bir mükemmel santimini sevmek istiyorum." Söylendiği gibi tırabzana tutundum, ayakkabılarım kurşunla doluydu. "Boynun. Karnını. Yanların. Dizlerinin arkasına. Kaburgalarını ve omurlarını saymak istiyorum."

Dilini. Ayaklarını, parmak uçlarını ve kürek kemiklerinin arasını öpmek istiyorum. Sana tapmak, diz çökmek ve amının her santimini tatmak istiyorum."

Sahanlıkta durduk ve sırtımı duvara yaslayarak beni uzaklaştırdı. Winnie'nin nefes alış veriş i zorlaşmış tı.

"Eğer benim olsaydın ..." Gözlerim dudaklarının nazik kıvrımlarında gezindi. Dudaklarını seviyordum. "Seni yatağıma kelepçelerdim."

"O zaman sanırım senin olmamam iyi bir şey. Gelecek hafta dışı randevum var." O da duvara yaslandı ama çok uzağı. Çok uzağı.

"Ama bundan daha fazlası." Kendimi düzelttim, yardım için tirabzana uzandım, onu buldum ve tuttum. "Seni ne kadar istediğımden, sana ne kadar *ihtiyacım* olduğundan çok, senin mutlu ve iyi olmana, güvende ve sağlıklı olmana ihtiyacım *var*. İşte bu yüzden. . ."

"Ne?" Şimdi önümde duruyordu, elleri dengemi sağlamak için kollarımdaydı.

"İşte bu yüzden sana asla gerçeğı söylemeyeceğim."

Tereddüt eder gibi oldu ya da uzun bir süre sessiz kaldı, sonra "Hangisi?" diye sordu.

"Seni yıllardır seviyorum. Sen gökyüzündeki yıldızlarsın, başlangıç ve bitişsin. Seni severek, seni isteyerek öleceğim ve senin işkencen başkasının mutluluğundan daha iyi. Dün gece o taytları giydiğinde kışın şeftali gibi görünüyordu ve bir şeyi ısırmayı hiç bu kadar istememiştim."

Geniş gözleri geri dönmüş tü, nefessiz kalması da öyle. "Çok sarhoşsun."

"Ve sen benim gündeğ umlarım ve günbatımlarım, yeş il yapraklar üzerindeki yağmurum, pürüzsüz bir gölde yansıyan havai fiş eklerim ve en soğ uk kış gününde odun ateş imsin. Sen seks, günah ve koruyucu meleksin. Sen kalbimin her atış ı, her huzur anı ve her saatimsin.

Pandemonium. Sen tanıdığım en tatlı işkencesin. Ve sen. . . benim senin için hissettiklerimin onda birini asla benim için hissetmeyeceksin. Ve bu da mükemmel."

Winnie başını eğdi. "Beni kendiliğinden tutuşturmaya mı çalışıyorsun, Byron?"

Omuz silktim. Ya da denedim. "İçimdeki cehennem, ne kadar uzun süre yanarsa yansın, senin içindeki kıvılcımı onurlandırıyor. Seninki sönse de benimki devam edecek."

Dönerek kolumu tekrar omuzlarına koydu ve beni bir sonraki merdivene yönlendirdi. "Şimdi de kafiye yapıyorsun."

"Seni seviyorum. Bu yüzden, ben bir aptalım. Çünkü benim gibi seven herkes aptaldır. Ama eğer hazır ve istekliysen, hak ettiğin kişi olmayı öğreneceğim. Glütensiz yemekler pişirmeyi ve diğer insanların çiğnerken çıkardıkları seslerden nefret etmemeyi öğreneceğim. Ya da yutarken. Ya da konuşurken. Ya da nefes alırken."

Winnie cevap vermedi, belki de ayağımıza odaklanmakla meşguldü. İkinci kata çıktık, sonra benim odamdaydık ve ben sırtüstü yatıyordum.

"Uyumalısın," dedi, sesi yakınlarda bir yerdeydi.

Bir ses duydum, yumuşak bir gümbürtü ve ellerimi yatağa dayayarak kendimi kaldırdım. Winnie önümde diz çökmüş, ayakkabılarımdan birini çıkarmış ve şimdi de diğerini çözmeye çalışıyordu.

Onun botumla uğraştığını görünce kaşlarımı çatarak dizimi büktüm ve ayakkabıyı onun elinden çektim. "Kendi lanet ayakkabımı kendim çıkaracağım."

Oflayıp pufladı ve ayağa kalktı. "Peki. Sana biraz daha Gatorade ve ağrı kesici getireyim. Yataktan çıkma." Bu son emri sert bir bakışla ve işaret parmağını göğsüme doğrultarak verdi.

Başımı salladım, göz kapaklarım sarktı ve ayakkabı bağını çözmeye çalıştım.

On yıl sonra ayakkabı çıktı.

On yıl sonra Winnie geri döndü. Yatak odasına girerken onu takip ettim, yatağımın başucuna bir şeyler koydu, yere bir havlu serdi ve havlunun üstüne de bir kova koydu. "İşte," diye mırıldandı. "Eğer hastalanırsan ve tuvalete gidemezsen kovayı kullan."

Kurduğu sahnenin görüntüsü beni rahatsız etti. Onunla ben ilgilenmeliydim, tam tersi değil.

Boğazımdaki hoşnutsuzluğu temizleyerek istediğimi sordum. "Benimle kalır mısın?"

Yumuşak gülümsemesi hemen belirdi. "Elbette."

Winnie bir adım öne çıktı ve parmaklarını saçlarıma geçirdi, diğer eli de omzumdaydı. Beni yanıma götürürken saçlarımı bırakıp yastığı düzeltti.

"Buraya uzanabilir misin?" Arkamdaki yatağı okşadım. "Eğer istemezsen sana dokunmam. Ama istersen seni anlamsızca beceririm." Birini anlamsızca becerme deneyimim olduğundan değil. Şu anda bok suratlıyım ama sorarsa bir yolunu bulurdum. Yarından itibaren -en geç pazartesi- uyanık olduğum her saati onu nasıl duygusuzca becereceğimi öğrenmeye ayıracak ve sonunda bir dünya uzmanı olacaktım.

Winnie dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ama kıpırdadılar. "Sana sarılmama ne dersin?"

"Yapar mısın?"

"Evet," dedi sessizce ve görüş alanımdan çıktı. Bir an sonra onu arkamda hissettim, göğsü sırtımdaydı, kolu ortama dolanmıştı.

Yerleştikten sonra tekrar ne istediğimi sordum. "Seni bir daha ne zaman öpebilirim?"

"Tamamen ayıldığın zaman." Vücudumu sıktı. "Şu anda endişeliyim, a y ı l d ı ğ ı n zaman, bu bir

Sana bir sürü saçmalık söyleyeceğim ve sen de bunların hiçbirini söylememiş olmayı dileyeceksin."

"Eğer kendime ait bir dünyam olsaydı, her şey saçma olurdu."

"Lewis Carroll."

"Bu doğru."

"Uyu artık Byron," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

Uyuyamadım. Henüz değil. Ona bir şey söylemem gerekiyordu. "Sana bir şey daha söylemeliyim."

"Neymiş o?"

Yüzümü ona döndüm, o yatağın diğer tarafına geçip bedenlerimiz arasında boşluk bırakırken onu görmek istiyordum.

"Uyandığımızda, bununla ya da dün olanlarla ilgili şaka yapmanı istemiyorum. Rahatsızlığımı hafifletmeye çalışmanı istemiyorum. Ve eğer benimle birlikte olmak istiyorsan, bana bir şans vermek istiyorsan, bana söylemelisin. Yarın, ben ayıkken ve sen buradayken, bana dokunuşumun hoş karşılandığını söylersen sana inanırım."

"Güzel." Saçıma tekrar dokunmak istercesine uzandı.

Elini tuttum ve aramızdaki yatağın üzerine düz bir şekilde koydum. "Ama eğer öyle değilse, seni incittiysem, evinde bir sınırı aştıysam, bana söylemelisin ki telafi edebileyim. Böylece senin için her şeyi düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Bu benimle ilgili değil, yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Bu seninle ve ihtiyacın olan şeyle ilgili. Beni üzmeyeceksin. Yani-" Başımı salladım, uyku ve viskinin gözlerimi çekmesinden dolayı hüsrana uğramıştım. "Daha doğrusu, üzüleceğim ama sana değil. Senin güvenliğin ve huzurun benim rahatımdan ya da rahatsızlığımdan daha önemli. Bana söz ver."

Gözleri parlıyor gibiydi ve burnunu çektğini duyduğumu sandım. Altımdaki eli tuttuğum yerden kaydı ve sonra tekrar

parmaklarımı sardı, kavradı ve göğsüne yasladı.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Şimdi uyu." Onun emriyle gözlerim kapandı. Ve yaptım da.

BÖLÜM 26

WINNIE

H Yüreğim ağzına kadar dolu ama bir o kadar da korkuyla doluydu, uyumak gibi bir planım yoktu. Uyumanın mümkün olduğuna da inanmıyordum.

Byron'ın sarhoş ifadelerinin ve beyanlarının çeşitliliği ve genişliği göz önüne alındığında.

Beni seviyor mu?!

Beni yıllardır seviyor mu?!

. . . AMA NEDEN?

İçgüdülerim sadece mutluluk hissetmemi söylüyordu ama Byron'ın odasına gitmesine yardım ettiğim sırada duygularının sarhoşken aniden ortaya çıkması beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Aklımla kalbim arasındaki düğümü çözemiyordum ve çözmeye çalıştıkça daha da bükülüyor, dönüyor ve düğümleniyordu.

Ona güveniyordum, *o zamanlar* sarhoşken söylediği sözlerde ciddi olduğuna inanıyordum. Ayıkken bunları söyler miydi ya da kasteder miydi?

Beni endişelendiren sadece beyanlarının alkole bulanmış doğası değildi. Ya beni gerçekten seviyorsa? Daha önce hiç kimse tarafından sevilmemiştim, kesinlikle Byron'ın bana duyduğunu iddia ettiği türden bir sevgi değildi. Kendimi onurlandırılmış, alçakgönüllü ve ezilmiş hissediyordum ve aynı zamanda bir hata olabileceğinden ve beni başka biriyle karıştırdığından şüpheleniyordum.

İstem dışı çekimim ve duygularımın yoğunluğu bu noktaya kadar hep sakladığım, kontrol altında tuttuğum ve bastırdığım bir şey olmuştu çünkü Byron'ı dünyanın en etkileyici, zeki ve yetenekli insanlarından biri olarak görüyordum.

Bu adamın sevgisi ve sonsuz bağlılığı fikrini nasıl olur da tamamen korkutucu bulmazdım? Özellikle de son bir ayımı kalbimi ona aptalca aşık olmaktan korumak için aktif olarak çalışarak geçirmişken.

Birlikte geçirdiğimiz her anı ve bariz bir şekilde kaçırdığım işaretleri hatırlamaya ve kataloglamaya çalışırken, baş döndürücü bir mutluluk ve korkulu bir endişe arasında gidip gelirken kendimi tüketmiş olmalıyım. Büyük ve rahat yatağında onun yanında uyuyakalmışım. Bildiğim bir sonraki şey, birinin şarkı söyleme sesi beni Byron, ben ve onun jakuzisinin olduğu bir rüyadan uyandırdı.

İlk başta evimde, odamda olduğumu ve "Cry Me A River "ın mükemmel yorumunun kaynağının Elijah olduğunu düşündüm. Ama sonra, gözlerimdeki uykuyu sildikten sonra, karanlık yatak odasının büyüklüğü odak noktasına geldi. Yanımda Byron'ı gördüm, kollarını iki yana açmış, bir eli hafifçe karnımın üzerinde duruyordu.

Bir önceki akşamın anıları ön plana çıktı ve kızardım, gülümsedim, onu öpücüklerle uyandırabilmeyi diledim, konuşma kısmını atlayıp doğrudan soyunma kısmına geçebilmeyi diledim. Ama Byron'la arkadaştan öte kalıcı bir gelecek istiyorsam -ki istiyordum- önce konuşmalı, sonra sevişmeliydik.

Yavaşça bileğini kavradım ve ağır kolunu yukarı kaldırdım. Sonra yataktan yuvarlandım, kapının arkasından gelen şarkının sesi yaklaşıyor, yükseliyordu. Sadece nakarattı, tekrar tekrar, sanki şarkıcı diğer kelimeleri bilmiyormuş gibi.

Bu Jeff mi?

Yanımdaki boş komodinden telefonumu alıp saate baktım, sabah 8:42. Vay canına. Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum. Byron'ın odasındaki karartma perdeleri kesinlikle etkiliydi.

Yatağın etrafında dönerek Byron'a hızlıca bir göz attım, hâlâ derin uykuda olduğundan ve Jeff'in mırıldanmasının onu uyandırmadığından emin olmak için kontrol ettim, sonra kapıya doğru fırladım. Kapıyı kırarak açtım ve tepedeki ışığa karşı gözlerimi kısarak büyük sahanlığa baktım.

Jeff Viktorya dönemine ait mavi kadife bir kanepede oturmuş, bir elinde bira şişesi, diğer elinde telefonu, Justin Timberlake'in meşhur ayrılık şarkısını söylüyordu. Görünüşe bakılırsa, neredeyse Byron'ın dün gece olduğu kadar sarhoştı.

Jeff, Byron'ın kapısından çıkarken beni fark etti ve ağır çekimde çift çekim yaptı, şişeyi ve telefonunu ne kadar dolu tuttuklarına rağmen ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Jeff bu sırada bir miktar birayı halının üzerine döktü.

"Bu da ne-"

"Şşşt! Byron uyuyor." İleri koştum ve şelaleyi durdurmak için elini düzelttim. Sonra bir havlu almak için banyoya koştum. Rafta bir tane bulduktan sonra Jeff'in yanına koştum ve dizlerimin üzerine çökerek eski halının üzerindeki ıslak lekeyi sildim, dikkatsizliği yüzünden hayal kırıklığına uğramıştım. Burası onun evi değildi. Byron'ın eviydi ve o halıya bira mı döküyordu? "Burada içmek zorunda mısın?"

"Winnie?"

Başımı kaldırıp ona ve onun kuşkulu ses tonuna baktım. Şimdi bana bakıyordu, görünüşe göre şaşkına dönmüştü, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Şişeyi elinden çekip almaya karar verdim, çünkü şişe bir kez daha şingırdamaya başlamıştı.

"Dionysos dün gece Merkür'e bir parti verip onu gerilemeye mi gönderdi?" Kendi kendime konuşarak homurdandım. "Benden başka herkes sarhoş mu?"

"Winnie, ne yapıyorsun, az önce ne yaptın?"

"Şşşt!" Onu tekrar susturdum. Belki de yeni uyandığım içindi, öyle düşünmüyordum ama Jeff'in sesi çok yüksek çıkıyordu. Birasını rehin tutarak ayağa kalktım ve uzaklaşarak onu arka merdivenlere doğru yönlendirdim. "Hadi gel. Mutfakta konuşuruz." Byron'ı uyandırmasını istemiyordum. Koca adamın uykuya ihtiyacı vardı.

Daha doğrusu Byron'ın uyumasına ihtiyacım vardı, böylece karaciğeri alkolü verimli bir şekilde işleyecek, ayılacak ve konuşup her şeyi yoluna koyabilecektik. İlk ve son kez. *Sonra, kanki.*

Jeff'in beni takip edip etmeyeceğini kontrol etmeden döndüm ve beni mutfağın hemen dışında bırakan hizmetçinin küçük merdiveninden aşağı parmak uçlarımla indim. Birkaç saniye sonra kapının yumuşak bir gıcırtyla açıldığını duydum, bu sırada birasını tezgâha koydum ve çamaşır sepeti için düzenli alanı taradım.

"Burada ne yapıyorsun Winnie?" Jeff'in arkamdan gelen talepkâr, yumuşak olmayan sesi ikinci kattan ayrıldığımızı sevinmemi sağladı.

"Çamaşır sepeti nerede?" Jeff'e sormak için arkamı döndüm. "Bu katta bir tane bulunduruyor musun?"

"Çamaşır oluğuna koy, uşağın kilerinde," diye geveledi, mutfak adasının çapını karıştırarak. Diğer tarafa geçince gürültüyle bir tabure çıkardı ve içine oturdu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Çamaşır oluğu önerisi karşısında kaşlarımı çattım. Çamaşır oluğuna birayla ıslanmış bir havlu koymak istemedim. Altındaki her şeyi birayla ıslatabilirdi.

"Hmm. . ." Lavaboya göz attım. "Önce durulayayım."

Mutfak lavabosuna doğru yürüyüp musluğu açtığımda Jeff'in sarhoş dikkatini üzerimde hissettim.

"İkinizin arasında bir şeyler mi var? Sen ve Byron birlikte misiniz?" Kelimeler ağzından fırlamış gibiydi ve ellerimin akan suyun altında duraklamasına neden oldu.

Jeff'e gizlice baktığımda, asık suratlı bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. Ve sabah 9:00'dan önce bira içiyordu.

Uygun şekilde ıslanmış olan havluyu bükerek omuz silktim ve ses tonumu hafif tuttum. "Onun gibi bir şey. Lucy burada mı?"

Anlam veremediğim bir ses çıkardı. "Ah, hayır. O burada değil. Aslında biz ayrıldık. Ve bu sefer bana yalvarsa bile onu geri almayacağım." Sesi bir oktav düşmüştü.

Kaşlarımın kendiliğinden kalktığını hissettim ama hiçbir şey söylemedim. Bu onun sarhoş olmasını ve gündüz içmesini açıklıyordu ama daha önce de birçok kez ayrılmışlardı. Tarih bana bu ayrılığın geçici olduğunu söylüyordu. Bu nedenle, bir şey söylemek yerine ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Ne olduğunu sormayacak mısın?"

Yine omuz silkerek, aklım konuyu değiştirmek için bir şeyler aradı. Jeff, Lucy ya da Jeff ve Lucy hakkında konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Akşam yemeğinden haftalarca uzak kaldıktan ve Jeff'e olan aşkımın bir anda sönmesinden sonra, geçmişe dönüp bakınca aralarındaki ilişkiye tanık olmak belki de ucuz atlatmışım gibi hissetmeme neden oldu.

"Winnie," dedi, eli tezgâhın üzerinde lavaboya doğru ilerliyordu.

Ona baktım.

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkileri aradı. "Seni askıda bıraktığım için çok üzgünüm."

"Ne için? Yok canım. Sorun değil." Özrünü elimin tersiyle ittim ve lavaboyu kapattım, havluyu bir kez daha sıktıktan sonra

kuruması için kenara koydum. "Aslında daha iyi oldu."

"Çok fazla takipçi kazanıyorsun, ha?"

"Evet ve birçoğu Byron'ın kitaplarını okuyan kızlar ve kadınlar, yani benim hedef kitlem. Bunun işe yaraması çok komik." Bir esnemenin ardından gülümsedim, üst kattaki halının üzerinde duran birayı düşünerek dikkatim dağıldı. Acaba halıyı kaldırıp alttaki ahşap zemine bira bulaşıp bulaşmadığını kontrol etsem mi diye düşündüm.

"Ama hepsi sahte?"

Kendimi silkeledim ve Jeff'e göz kırptım.

"Pardon?" "Hepsi sahte mi?" diye tekrarladı.

"Ne demek istiyorsun?" Ne konuştuğumuzu unutmuştum.

"İkinizin yaptığı videolar sahneleniyor. Bir senaryoyu takip ediyorsunuz, benimle yapmak istediğiniz gibi onları sahneliyorsunuz?"

Oh. "Hayır, öyle değil. Ama bu konuda aynı fikirdeyiz." Popom karşı tezgâha değene kadar geri geri gittim. Ona yaslandım. "Neden sordun?"

"Belki sen ..." diye umuyordum. Kolunu dirseğinden büktü ve tezgâhın üzerindeki kambur pozisyonundan doğruldu. "Dinle, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Lucy aradığında ayrıldım ve bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Bu sefer değil ve asla-"

"Jeff, berbat etmedin." *Yaltaklanma, yaltaklanma, yaltaklanma.*

"Yapmadım mı?"

"Hayır. Onu seviyorsun. İkiniz on yılı aşkın bir süredir birliktesiniz. Eğer ararsa, her zaman cevap vereceksin."

Omuzları çöktü. "Bunu söylediğini duymak içimi rahatlattı."

"Lütfen bunu bir daha düşünme. Biz hâlâ arkadaşız."

"Peki, bu konuda." Yüz hatlarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Peki ya şu randevu?"

Onu yanlış anladığımdan emin olarak irkildim. "Affedersiniz?"

Bana bakmaya devam ettiğinde, bakışları vücudumun ön kısmında aşağıya doğru kayarken, gerçekten de irkildim. Kollarımı da göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu da neydi böyle? Az önce beni Byron'ın odasından çıkarken görmemiş miydi? Az önce birlikte olup olmadığımızı sormadı mı?

"Sana daha önce çıkma teklif ettim ve sen de evet dedin," dedi, sanki haftalar önce hayatımın geri kalanı boyunca sürecektir bir anlaşma yapmışım gibi ve bu sesi tanıdım. Akşam yemeğinde Lucy'ye karşı kullandığı, yatıştırıcı ve yalvaran sese benziyordu.

İğrençti.

"Hayır, Jeff. Lucy'den daha yeni ayrıldın. Benimle ya da başka biriyle randevuya çıkmamalıydın. Kendine biraz zaman tanı."

"Zaman istemiyorum." Jeff bir elini havada gezdirdi, kafasını özensiz ama kararlı bir şekilde salladı, yüz hatları çarpıldı. "İstediğim son şey zaman. Nelerden vazgeçtiğimi biliyor musun? Lucy'ye bu kadar uzun süre sadık kalarak ne kadar fedakârlık ettim?"

"Biraz-"

"Üniversitede herhangi bir kızla birlikte olabilirdim. Herhangi biriyle! Benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Benim gibi biri için sadece bir kıza sadık kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun?" Bana doğru bir el kaldırdı. "Sana sahip olabilirdim. Ama hayır. Aptallık ettim. Çok aptaldım. Ve kördüm." Avuçlarının tabanını gözlerine bastırdı.

Görünüşe göre bu gece herkes gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor. Ve

Jeff'inkiler bir tutam kibirli chartreuse ile iğrenç seladon rengiydi.

Yüzümün düşüncelerimi ele verdiğinden emindim ama kendi iğrenç acıma partisinin ötesinde bir şey fark etmemiş gibi görüldüğü için umursamadan, sessiz bir çıkış yapmanın en iyisi olduğuna karar vererek merdivenlere doğru geri döndüm. Belki fark etmezdi ve-

"Hiç kız arkadaşı olmadı, biliyorsun." Başını kaldırmamıştı, avuç içleri hâlâ gözlerini kapatıyordu.

Donup kaldım. "Kim?"

"Byron."

Bundan şüphelenmiştim ama doğrulanması midemi bulandırdı. "Öyle mi? Sanırım doğru kişiyle hiç tanışmamış." *Şimdiye kadar.*

"Dedi ki, ve bu doğrudan bir alıntıdır, 'Tek eşlilik pes edenler içindir.'"

Bu Byron'ın kuru mizah anlayışına benziyordu ve ben de bundan bir anlam çıkarmayı reddettim. Bununla birlikte, uyandığında ve her şeyi konuştuğumuzda bu ifadeyi kesinlikle açıklığa kavuşturacaktık. Bir ilişkide tek eşlilikten başka bir şeyi kabul edebilecek bir insan değildim.

"Belki de şaka yapıyordu," dedim.

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence Byron kadınlara bağlanmıyor çünkü insanların ondan bir şey beklemesi Byron'ı rahatsız ediyor." Jeff kıkırdadı, sesi mizahtan yoksundu. "Belki de haklıdır. Belki de Lucy haklıdır. Belki de o ve ben çok gençtik." Elleri yere düşerken tezgahın üzerine çarptı. Sersemlemiş bakışlarıyla umutsuzca, "Beni aldattı," dedi.

Ağırlığım arka ayağıma kaymış, bu bilgiyi özümsemiştim. Bir zamanlar ben de aldatılmışım. Lisedeki erkek arkadaşımın üniversite ikinci sınıftayken bu yüzden ayrılmıştık. Aldatılmanın insanın kendine olan saygısında yarattığı yıkımı hatırlıyordum. "Çok üzgünüm Jeff."

"İş yerindeki bir adamla yatıyordu. Ondan önce de hukuk fakültesinde birkaç erkekle birlikte olmuş." Sesi mırıltıya dönüşmüştü ve çok kederli görünüyordu. Kırılmış. "Yıllardır bana yalan söylüyor"-sesi çatallaştı-"Ve ben de tam bir aptal gibi buna kandım."

İçimi çekerek ona şefkatli bir bakış gönderdim, kalbim onun için çarpıyordu. Aldatılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeme rağmen, eski sevgilim olayın ertesi sabahı bana bir telefon görüşmesi yapmış ve şöyle demişti

Üzgündü. Benden gerçekten hoşlandığını ama uzun vadede ilişkimizin yürüyeceğini sanmadığını, uzun mesafeli bir ilişki için çok genç olduğumuzu ve seks yapmaya hazır olmamı beklemekten yorulduğunu söylemişti.

Aldatmıştı ama bu konuda yalan söylememişti. Beni yıllarca kandırmamıştı. Jeff'in şu anda ne hissettiğini hayal bile edemiyordum. Öfkenin her şeyden önemli olduğunu düşündüm.

Avazı çıktığı kadar "Cry Me A River" şarkısını söylemesine ve ona sadık kalmakla ilgili tüm o şeyleri söylemesine, üniversitede birileriyle yatmış olmayı dilemesine şaşmamalı. İğrenç ifadelerini mazur görmüyordum ama insanlar incindiklerinde gerçekte kim olduklarını yansıtmayan şeyler söyler ve yaparlar. *Zavallı adam*.

"Hayatımın en güzel yıllarını çaldı. Çok fazla zaman harcadım." Jeff'in dirsekleri tezgâha geldi, alnı ellerine düştü. "Çok aptalım." Ağlamaya başladı.

"Olamaz" diye mırıldandım. Sadece bir an tereddüt ettikten sonra hızla mutfak adasının etrafından dolaştım ve yanına geldim. Sırtını sıvazlayarak onu yatıştırdım ve acısını hafifleteceğini umduğum saçmalıklar mırıldandım. Ya da en azından, bir varlığın, yalnız kalmak zorunda kalmaması için birinin onun yanında olmasının yardımcı olabileceğini umdum.

Jeff birkaç dakika boyunca ellerine sarılıp ağladı, ben de durumu düzeltmek için ne yapabileceğimi ya da ne söyleyebileceğimi düşünerek bekledim. O hâlâ benim arkadaşımdı ve ben de iyi bir arkadaş olmak istiyordum. Zihinsel olarak fıkra veritabanıma göz attım ama bir şey bulamadım; bu konuyla ilgili onu güldürecek ya da moralini düzeltecek hiçbir şey bulamadım.

Sonra aniden ayağa kalktı, arkasını döndü ve beni kollarının arasına aldı.

Beklenmedik sarılma karşısında şaşırarak kaskatı kesildim ve kendi içimde hızlı, hararetli bir tartışmaya giriştim.

Bir yandan, bu Jeff'ti, arkadaşım ve teselliye ihtiyacı vardı ve bu sadece bir sarılmaydı. Ben arkadaşlarımla her zaman kucaklaşıp ve sarılırım. Öte yandan, bana çıkma teklif etmişti, "bana sahip olmakla" ilgili kaba ifadeler kullanmıştı ve çalkantılı ve kırılgan durumuna rağmen, şu anda bana sarılmasını özellikle istemiyordum. Bu beni rahatsız hissettiriyordu.

Ve tüm bunlara ek olarak, Byron ve ben -umarım ki- resmen arkadaştan daha fazlası olmanın eşiğindeydik. Eğer roller tersine dönseydi ve Byron bir kadın arkadaşına çıkma teklif ettikten sonra onu teselli ediyor ve ona kolayca sahip olabileceğinden bahsediyor olsaydı, kadın ne kadar incinmiş olursa olsun ve Byron'a ne kadar güveniyor olursam olayım, kucaklaşmaya yan gözle bakardım. Belki de bunun nedeni geçmişte aldatılmış olmamdı ve daha soğukkanlı olmalıydım ama bu hoşuma gitmezdi.

"Bana bir şans daha vereceğine söz ver." Jeff ıslak yüzünü boynuma bastırarak burnunu çekti.

"Uh . . ."

Ellerim hala yukarıdaydı, kollarım yanlarımdan uzaktaydı. Hayatımda ikinci kez, sınırlarımla ve rahatlığımın bir başkasını rahatsız etmekten daha önemli olduğuna karar verdim. Byron'ı ve onun etkisini hem suçladım hem de suçladım. Ne olursa olsun, kendimi kurtarmak istiyordum ve öyle de yapacaktım.

"Jeff, hey, bırak gideyim."

Bana daha sıkı sarıldı. "Winnie, bir hata yaptım. İzin ver, izin ver seni dışarı çıkarayım. Sadece bir kez. Sana göstereceğim. Benden hâlâ hoşlandığını biliyorum."

Yüzümü buruşturdum, avuç içlerimi omuzlarına dayadım ve ittim. "Gitmeme izin verirsen senden çok daha fazla hoşlanacağım. Jeff- bırak beni-"

Boynumu öptü ve ben donakaldım. Buz gibi bir tiksinti dalgası midemi bulandırdı. Sonra boynumu tekrar tekrar öptü, elleri sırtımda kayarak beni kavradı.

Ciddi bir şekilde ittim, boynumu ve başımı uzaklaştırdım. "Bırak beni dedim. Dur dedim. Jeff, dur!"

Jeff başını kaldırdı, sonra ağzını benimkine yapıştırmaya çalıştı, ben de fırsattan istifade ona bir tokat attım. Sertçe. Geriye doğru sendeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yanağını tutuyordu.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak kendimi tam boyuma doğru çektim. "Şimdi beni dinle. Acı çektiğini biliyorum, harap olduğunu biliyorum. Ama ben senin arkadaşınım, kullanılacak biri değilim ve arkadaşlarına bu şekilde davranamazsın. Bundan daha iyi ol. Yazıklar olsun sana."

Yüzü buruştu ve başını salladı. "Tanrım, Winnie. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Hoşuna gittiğini sanmıştım."

"Ne? Neden böyle düşündün ki?" Ne olur ne olmaz diye mutfak adasının etrafında tekrar döndüm, aramıza biraz mesafe koydum ve bir elimi çarpan kalbime bastırdım.

Artık ayrıldığımıza göre, adrenalın dalgasının ne olduğunu anlamıştım. Daha önce hiç kimse bana böyle dokunmamış, isteğim dışında beni tutmamıştı. Ne de başka birine tokat atmış ya da vurmuştu. Vücuduma sakinleşmesini söyledim, kendime her şeyin bittiğini ve iyi olduğumu söyledim.

Eli alnına geldi ve gözlerini sakladı. "Bana dokunma şeklin, benden hep hoşlanmış olman ve -özür dilerim, sanırım verdiğin sinyaller kafamı karıştırdı."

Sinyal sözcüklerini ağızımdan çıkardım, öfkeliydim çünkü. .

. ne? Ona hiçbir işaret vermiyordum. Veriyor *muydum*?

"Boş ver. Unut gitsin." Eli yanına düştü ve gözleri tavana dikildi. "Sanırım artık benimle ilgilenmiyorsun, artık Byron gibi birine sahip olabilirsin." Yorum

Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi, ama kelimeler kesinlikle gurur okşayıcı değildi.

Byron gibi biri. Bununla ne demek istedi? Byron gibi birini istemiyordum, Byron'ı istiyordum. Ayrıca, bana kalırsa, Byron gibi biri yoktu. Sadece Byron vardı.

Ama Jeff bu sözleri söylediğinden beri, merdivenlere doğru geri geri giderken iki adamı karşılaştırmaktan kendimi alamadım. İkisi de bu akşam şok edici açıklamalarda bulunmuşlardı ve ben onlara rastladığımda ikisinin de canının yandığı belliydi. Ama Byron -ki o da sarhoştı, belki Jeff'ten bile daha sarhoştı- ellerini kendine saklamıştı. Sarhoşken bile benim iyiliğim ve rahatım için endişelendiğini ifade etmiş ve bana uygunsuz bir şekilde dokunmamıştı. Bir kez bile.

Oysa Jeff varsayımlarda bulunmuş ve iğrenç davranışları için beni ve benim var olmayan sinyallerimi suçlamaya çalışmıştı. Sanırım Jeff'le bir kurşundan değil, nükleer bir savaş başlığından kaçmıştım.

"Tamam, sarhoşsun ve canın yanıyor. Belki birini ararsın, böylece yalnız kalmak zorunda kalmazsın." Kapıya kadar geldim ve elimin hafif titremesini gizlemek için tokmağı kavradım.

"Benimle kalabilirsin," dedi yalvarırcasına, gözleri yumuşak ve hüznüldü. "Sanırım sana ihtiyacım var, Winnie. Sanırım ihtiyacım var-"

"Hayır, bana ihtiyacın yok." Düşüncesini tamamlayamadan sözünü kestim, vücudumun her hücresi bu odadan çıkmaya ihtiyaç duyuyordu. "Halıdaki bira lekesini kontrol edeceğim. Ahşaba kadar sızmasını istemiyorum."

"Oh. Anlıyorum. Ahşap zemin, zor zamanlar geçiren bir arkadaştan daha önemli. Anladım." Yüz ifadesi sertleşti. Taburesini geri çekerek tezgâha koyduğum birayı aldı ve etiketini karıştırdı. "Senin hep iyi bir kız olduğunu düşünürdüm ama şimdi anlıyorum ki

nasıl olduğunu, gerçekten neyin peşinde olduğunu. Sen ve Byron birbirinizi hak ediyorsunuz."

Göğsüm tedirginlik, hayal kırıklığı ve adrenalinin geri kalanıyla gerilmişti, merdivenin kapısını açtım ve Jeff'ten mümkün olduğunca uzakta olmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkarak içeri süzıldüm.

Kendime onun sarhoş olduğunu ve acı çektiğini hatırlatmaya çalıştım. Ama bu kez, beni o şekilde yakaladıktan ve gitmeme izin vermedikten sonra, eskisi gibi sempati duyamadım. Bir daha onun yanında kendimi rahat hissetmem uzun zaman alacaktı, tabii eğer hissedebilirsem.

Hafifletici sebeplerden dolayı birine müsamaha göstermekle, hafifletici sebeplerden dolayı insanların size bok gibi davranmasına izin vermek arasında fark vardı. Şu ana kadar, sanırım ikisini de yapmıştım. Daha da kötüsü, şu ana kadar aradaki farkı görmemiş ya da anlamamıştım.

Ama şu andan itibaren, hafifletici *nedenler* ne olursa olsun, hiç kimse - ama *hiç* kimse - bana bir pislikmişim gibi davranmayacak.

Bu düşünceler aklımda ön plandayken ve Jeff'e kulak kabartırken, kadife mavi kanepayı geriye ittim ve halıyı kaldırdım, ahşap zemin ile halı arasında yastıklı bir koruyucu bulduğumda rahat bir nefes aldım. Ne olur ne olmaz diye banyodan bir havlu daha aldım ve ilave nemi emmesi için halının hemen altına serdim. Bunu yaptıktan sonra Byron'ın odasına geri döndüm. Tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum, aşağıda Jeff'le karşılaştığım için hâlâ titriyordum ama Byron uyandığında orada olmak istiyordum.

Yavaşça kapıyı açtım, onu erken uyandırabilecek herhangi bir ses çıkarmak istemiyordum. Endişelenmeme gerek yoktu. Byron uyanıktı, odada volta atıyordu, yakışıklı yüz hatlarında

kaşlarını çattı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kapıyı arkamdan kapattım, yan tarafındaki komodini inceledim, bardağı boşalttığını ve bıraktığım ağrı kesicileri aldığını görmekten memnun oldum.

Bir anda hareket etmeyi bıraktığını fark ettim ve dikkatim ona döndü. Gözlerimiz buluştu ve bakışlarının ağırlığı ve yoğunluğu beni bir gong gibi çarptı.

İşte o an buydu. O andı.

İşte bu kadar.

BÖLÜM 27

WINNIE

"H Ey orada." Kapıya yaslandım, bir gülümseme zorla ağzıma yerleşti, kalbim boğazıma düğümlendi. Eminim ben de Gözlerimde yıldızlar vardı. "Nasıl hissediyorsun?"

Byron bana baktı, hiçbir şey söylemedi, bakışları temkinli ve dikkatliydi.

Hah.

Ani ve sıkı endişemi yuttum. Endişelenmemeliydim. En kötüsü doğru olsa ve dün gece söyledikleriyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor olsa bile, tüm o ölümsüz aşk ve bağlılık beyanlarını söylemişti. Onları duymuştum. Artık onun duygularının gerçekliğini biliyordum, bu da kendi duygularımı paylaşmakta özgür olduğum anlamına geliyordu.

Onları gerçekten kastettiğini ve sarhoş olmadığını varsayarsak Gevezelik. . .

Ellerimin hafifçe titremesi ve garip bir endişe nöbeti geçirmemden Jeffle yaptığım konuşmayı sorumlu tutarak gülümsememi ve kapıyı engelleyen stratejik yerimi korudum. "Beni gördüğüne sevindin mi?" Hafifçe sordum.

"Seni gördüğüme her zaman sevindim," dedi. Dışarıdan bakıldığında doğruyu söylüyor gibi görünüyordu, sesi ne coşkulu ne de alaycıydı ama bu beni duraksattı.

Eğer mutluysa, neden mutlu görünmüyordu?

Dudaklarımı yana bükerek, sarhoşken söylediği sözleri tam olarak hatırlamıyorsa onu utandırmadan bu konuşmayı nasıl başlatabileceğimi düşündüm. Belki de sorun buydu. Onun utanmasını isteyeceğim son şeydi. Bu sözleri ayıkken de tekrarlamasını istiyordum, böylece açıkça konuşabilir ve bazı şeyleri birlikte çözebilirdik.

"Yani ..." Zihnim hızla bu açıkça temkinli Byron'a en iyi nasıl yaklaşacağımı çözmeye çalışırken, hatırlaması en muhtemel olaylarla başlamaya karar verdim. Evimde olanlarla ilgili endişelerini giderirsem belki rahatlayabilirdi. Şu anda rahatlamış değildi. "Odadaki seks kasetine değinecek miyiz?"

Kirpikleri titredi, yüz hatlarından bir duygu geçti ve sonra döndü, bana sırtını dönerek odanın pencerelerinden birine doğru yürüdü. Oraya vardığında telaşsızca perdeyi kaldırdı. "Devam et."

Tamam. Sanırım başlayabilirim. Tüm içgüdülerim bana korkak olmamı söylese bile ona karşı cesur olabilirdim.

"Hatırlar mısın bilmiyorum ama dün gece uyumadan önce, dün gece dairemde olanlar yüzünden üzgünsem sana haber vermemi söylemiştin." Cesaretimi toplamaya çalışarak ellerimi yumruk yaptım ve telaşla, "Sana söylüyorum, en ufak bir üzüntüm bile yok. Hâlâ kayıta olduğumu fark etmediğin için üzgünüm-"

"Bunun için özür dileme," diye araya girdi, arkasını dönmeden. "Ne zaman kayıt yaptığını bilmek istemeyen bendim."

"Ama özür dilerim. Şimdi anlıyorum ki size göz kırpıp baş sallamaktan daha açık bir uyarıda bulunmalıymışım. Sadece yüksek sesle bir şeyler söyleyebilir ve daha sonra o kısmı düzenleyebilirdim-"

"Winnie." Byron bana kendi profilini önerdi. "S o r u n değil."

"Tamam, sorun yok diyorsan, sorun yok. Ama olduğu için üzgün değilim. Olduğu için *çok* mutluyum. Bu konuda çok ama çok mutluyum ve gerçek bu."

Vay be. Bunu söylemek iyi hissettirdi, duygularım hakkında endişelendiğim onca haftadan sonra gerçek beni özgür bıraktı. Cesarettime aynı şekilde karşılık vermesini, belki de dün geceki itiraflarından birini tekrarlamasını bekledim.

Byron uzun bir süre pencereden dışarı baktı, sonra "Kayıt hala sende mi?" diye sordu.

Yalan söyleyip sildiğimi söyleyemem. Silmedim. Belli ki cezalandırılmaya ve rahatsız edici konuşmalara karşı oburlaşıyordum.

"Hâlâ bende."

"Gönderecek misin?"

"Ne?! Hayır!" Kapıdan uzaklaştım. "Asla postalamam o!"

"Bununla ne yapacaksın?" Ses tonu ölçülüydü, dikkatlice ilgisiz.

"I . . . Bilmiyorum." *Hoşuna gitti mi?*

O aceleyle gittikten sonra izledim. Hem de çok. Hem de çok çok. Her izlediğimde, beynimin bana büyük bir dopamin vuruşu yaptığından emindim ve vuruşun yoğunluğu sabit görünüyordu, tekrar tekrar maruz kalsam bile asla azalmıyordu.

Aslında o videoya bağımlıydım.

Ve eğer bu beni tuhaf bir sapık yapıyorsa, öyle olsun. Ama seksiydi. Ve bu bana bir sürü ateşli his verdi. Elleri üzerimdeydi ve tişörtünü çıkardığında göğsü, omuzları, karın k a s l a r ı ve tüm o teni ortaya çıkmıştı,

sutyenimi aşağı çekmek için eğildi ve meme ucumu ağzına aldı
-NEWTON DİREKSİYONA GEÇİ!

Byron başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Kıpırmızı olduğuma eminim. "Göndermeyeceksen neden sakladın?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım, bakışları beni mikroskop altındaki bir böcek gibi hissettirdi. Tartışmak istediğim şey bu değildi. Konuşmayı tekrar rayına oturtmam gerekiyordu ama şimdi dilim işe yaramıyordu. Hâlâ bu kadar titrek hissetmekten nefret ediyordum ve keşke Jeff'i teselli etmeye hiç çalışmasaydım diyordum. Beni tutup boynumdan öptüğünde sergilediği davranış beni çileden çıkarmıştı.

Rahatlamaya, sakinleşmeye, kendi kafamdan çıkmaya ihtiyacım vardı. *Biraz ve sakinleş.*

Sessizliğim üzerine Byron tamamen dönüp bana baktı, bakışları artık araştırıyordu. "Winnie."

Ortamı yumuşatmayı ve kendi sinirlerimi yatıştırmayı umarak, "Bu Fred'den sana," diye takıldım.

Bir şekilde işe yaradı. Byron'ın gözleri kısıldı ama dudakları yana çekildi ve daha da yaklaştı. Gevşemeye başladığımı, kalan endişemle nefes almaya çalıştığımı hissettim.

"Neden sakladın?" diye sordu. Ne yazık ki soru talepkârdı ve ben yeniden gerildim.

"I . . ." Bir yandan onun ruh halini ve benden ne söylememi istediğini anlamaya çalışırken, bir yandan da adrenalin krizimin yarattığı bulanıklıkla mücadele ederek, "Silebilirim. İstersen hemen şimdi silebilirim."

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana ters ters bakarak, "Silmen ya da yayınlaman umurumda değil. Ama *neden* sakladığını bilmek istiyorum."

Endişeyle beslenen sorular zihnimde hızla ilerledi. *Bekle. . . neden videoyla bu kadar meşguldü? Sarhoşken söylediklerinden pişman mıydı? Ciddi değil miydi? Hatırlamıyor muydu?*

Bunun başlamak için daha iyi bir yer olacağına karar vererek, "Dün gecenin ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Hepsini."

Bir sıcaklık şoku yanaklarımı ısıttı ve parmaklarımı büktüm. "O zaman buraya geldiğimi hatırlıyorsun? Seni salonda bulduğumu? Ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı, yüz ifadesi açıklanamayacak kadar güvensiz ve gergindi. "Hatırlıyorum. Benimle arkadaşlıktan fazlasını istediğini söylemiştin."

Rahat bir nefes aldım. "Evet." Tamam. Güzel. Şimdi bir yerlere varıyorduk.

"Ve sana seni sevdiğimi söyledim," dedi, sesi törpülenmişti.

Gergin bir şekilde gülümsedim, kalbim zevkle çarpıyordu ve biraz da inatçı bir endişe vardı. "Evet, söyledin."

"Ve bana bugün ayıldığımda konuşacağımızı söylemiştin," diye devam etti.

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım ama onu incelerken gülümsemem azaldı.

Hâlâ mutlu görünmüyordu. *Neden mutlu görünmüyordu?*

Ben daha soramadan, "O zaman konuş. Tabii . . ." Kaşlarından biri bir santim kadar kalktı, gözleri bariz bir şekilde imalı bir incelemeye vücudumda gezindi. "Konuşmak istemiyorsan başka."

Kafatasımın arkasından karnıma doğru yayılan yeni bir ısı patlaması nefesimin kesilmesine neden oldu. "Hayır, hayır. Konuşmak istiyorum. Konuşmamız gerek." Belki aptalcaydı ama birkaç dakika önce Jeff tarafından yakalandıktan sonra, şu anda kimseyle, Byron'la bile bu tür bir fiziksel yakınlık kurmak istemiyordum.

Bakışları tekrar benimkilere kaydı, sabırsızlanıyor gibiydi. "O zaman konuş."

Onun kızgınlığı karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hey! Ben zaten konuştum. Sana dairemde olanlar için üzgün olmadığımı söyledim, sonra da söylediklerimi yineledim

Dün gece, arkadaştan daha fazlası olabileceğimizi umduğumu söyledim. Şimdi sıra sende."

Gözleri bir fırtına bulutu gibiydi. "*Benim sıram* mı? Eğer bir şey varsa, o da senin sıran. Seni sevdiğimi söyledim. Ciddiydim. Seni seviyorum. Sana aşığım. Bunu ayık olduğumda konuşacağımızı söylemiştin. Şimdi ayığım. Konuşmak mı istiyorsun? Konuşalım. Benim için söyleyecek bir şey kalmadı." Sesi yine talepkârdı, hâlâ sabırsızdı ve her ikisi de beni sinirlendirmeye devam ediyordu.

"Ben-Byron'ı istiyorum." Ona kaşlarını çatarak baktım, kelimelerim birbirine karışmıştı. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Ne hakkında?"

Ona sert bir bakış attım, öfkem beklenmedik bir şekilde alevlendi. Genelde sakin kalmakta çok iyiydim ama kendimi çok kötü hissediyordum. *Ve o neden böyle davranıyor?*

Sinir bozucu bir şekilde, muhtemelen iradesi dışında dudakları kıvrıldı. "Göz korkutucu olmaya çalıştığında çok güzel oluyorsun" derken sözleri bir suçlama gibiydi.

"Göz korkutucu olmaya çalıştığımda göz korkutucu olmayı tercih ederim." "Sen de öylesin."

Bakışlarımız tutuştu ve kendi dudaklarımın isteksizce kıvrıldığını, aramızdaki manyetik alanın biraz daha derinlerine düştüğünü hissettim. Ama düşemezdim, henüz değil. Sonraki adımlarımızın tam olarak ne olacağına karar verene kadar olmazdı. Beni seviyordu, bana aşıktı ama şu anki arkadaşlık rotamızı değiştirmeye pek de hazır ya da istekli görünmüyordu.

Gözlerimi onun acı veren yakışıklı yüzünden ayırıp tavana kaldırdım, sonra yere indirdim, sonra arkasındaki duvarı ve pencereyi inceledim, sakinleşmek, odaklanmak ve doğru kelimeleri ararken Byron'dan başka her yere baktım.

Bunu yapabilirim. Jeff'e olanlarla dikkatini dağıtmayı bırak. Byron'a konsantre ol. Mantıklı ol.

Sonunda, duyarlılığımı bir battaniye gibi üzerime çekerek, "Tamam. Konuşacağım. Senden etkilendiğim çok açık. Ve sen de bana olan hislerin konusunda oldukça açık sözlü davrandın. Karşılıklı duygularımıza dayanarak, gördüğüm kadarıyla-"

"Karşılıklı mı? *Karşılıklı* mı?"

Kavgacı tonuna takılmamaya çalışarak tuhaf sorusunu duymazdan geldim ve devam ettim. "Gördüğüm kadarıyla, ileride ne yapacağımız konusunda birkaç seçeneğimiz var."

"Seçenekler mi?" diye yineledi, sesi kuşkulu geliyordu. Bunu da görmezden geldim. Tepki vermeyecektim. Belki akşamdan kalma olduğu için kendini kötü hissediyordu ama ben sakin ve mantıklı olacaktım.

"Evet. Yapmamız gereken seçimler var ve bunu birlikte yapmalıyız, böylece aynı sayfada oluruz." Ona hızlıca bir göz attım, muhteşem bakışlarını yüzümde buldum, yüz hatları sertti. Gereksiz yere saçlarımı kulaklarımın arasına sıkıştırdım ve hızlı adımlarla uzaklaştım. "Birinci seçenek çıkmamız."

"Çıkmak." Bu kelimeyi tadı kötüymüş gibi söyledi.

Adımlarımı hızlandırmaya başladım. "Evet. Çıkmak. Bir sonraki doğal adım bu. Çok uzun zamandır kimseyle çıkmadım -ciddi anlamda çıkmadım- ve sadece bir kişiyle çıktım ve senin kadar deneyimli olduğumdan emin değilim."

"Ben hiç kimseyle çıkmadım. Eğer bir kişiyle çıktıysan, benden çok daha tecrübelisin demektir."

"Bu da başka bir şey." Jeff'in az önceki yorumu kulaklarımda çınlarken ona bir kez daha hızlıca baktım. "Ben tek eşliliğe inanırım. Benim için, eğer biriyle çıkarsam, bu tek eşli olmalı."

"Evleniyor muyuz?"

Şaşırtıcı sorusuyla duyarlılık battaniyemden sıyrılan dikkatim yüzüne yöneldi, saçma sapan sözcükler yüzüyle çelişiyordu

açık sözlü tonu ve yüz hatlarındaki ciddiyet. Ama bu ciddi bir soru olamazdı.

"Bunu seninle konuşmaya çalışıyorum ve sen alaycı mı davranıyorsun?"

"Alay etmiyorum. Soruyorum, evleniyor muyuz?" "Ne? Neden? Ne? Bana evlenmek için tek koşulun evlenirsek tek eşli olacağınızı mı söylüyorsunuz? Ciddi olamazsın. Henüz evlenmedik-Byron, benimle dalga geçmeyi bırak ve ciddi ol."

"Seninle dalga geçmiyorum," dedi, sesi alçak ve sessizdi ve öfkesinin kaynadığını ima ediyordu. "Sana aşığım Winnie. Doğal olarak evlenmemizi istiyorum. Eğer aynı şeyi hissetmiyorsan, söylemen yeterli."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Evlilik mi?"

"Birbirini seven insanlar evlenir. Beni ya seversin ya da sevmezsın."

Kalbimin yakınında bir şey kasıldı. "Şu anda ciddi misin?"

"Ciddi görünmüyor muyum?"

Ciddi görünüyor.

Şaşkınlıktan oluşan bir çukura hapsolmuş ve gizlemeye çalıştığım kaygının yeniden kabarmasıyla ağırlaşmış bir halde, bilinç akışı sakarlığıyla konuştum. "Ben-biz-biz evlenmiyoruz! İki insanın birbirini sevmesi otomatik olarak evlenecekleri anlamına gelmez."

"Demek öyle?"

"Neyi?" Sesim neredeyse bir çığlık gibiydi ve kendime sesimi kontrol etmem gerektiğini hatırlattım.

Bana sert bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Kafam karıştı ve arkamı döndüm. Ne olursa olsun, Byron muhtemelen akşamdan kalmaydı ve ona bağırmama ihtiyacı yoktu (öyle olsa bile

beni kesinlikle ıldırıyor).

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. "Bak, evlenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum, asla. Ve kesinlikle yirmi altı yaşında evlenmeyeceğim." Bu kez ses tonumu nazik tutmaya çalıştım, ama ifadelerime bir hayal kırıklığı notası karıştı ve sesimin ne kadar tiz çıkmaya devam ettiğini görünce yüzümü buruşturdum.

Bu, akşamdan kalma bir sabahda ya da uzun süredir birlikte olduğum bir arkadaşımı, pisliğin teki olduğu için tokatladıktan sonra verilen bir karar değildi. Bu, aylarca, hatta yıllarca süren bir ilişkiden sonra, birbirimizi yakından tanıdıktan sonra, iyisiyle kötüsüyle ve aradaki her şeyle birlikte verilen bir karardı.

Byron tanıdığım en mantıklı, en sağduyulu insandı. Belki de o kadar da ayık değildi. Onu sarhoşluk belirtileri açısından inceledim ve yorgun gözleri ile çenesindeki koyu renkli kırıxıklıktan başka bir şey bulamadım. Ama ben onu incelerken, bakışlarının ardındaki bir şey sertleşiyor, beni uzaklaştırıyor, araya mesafe koyuyor ve zihinsel olarak ona yetişmek için çabalamama neden oluyor gibiydi.

Sonunda bir kez başını salladı ve "İyiyim"

dedi. "İyi mi? İyi olan ne?"

Başını bir kez daha hafifçe salladı, bakışları daha da donuklaştı. "Bunu hallettiğimize sevindim."

Halletmek mi? Neyi açıklığa kavuşturduk?

Yüzümü kapattım, artık hayal kırıklığımı saklamaya çalışmıyor ya da saklayamıyordum. "Bak. İstediğim bu değildi."

"O zaman söyle bana. Tam olarak söyle, benden ne istiyorsun Fred?"

Bir kez daha, ses tonunun -bu kez sakın bir düşmanlık- beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım, ama etti. Kendimi daha da dengesiz hissediyordum, düşünemiyordum ve parmaklarımın arasından onu inceliyordum. Aradığım

Dün gece özgürce sergilediği ve bahsettiği kıvılcımın, cehennemin bir benzerini bulduğumda, soğuk bir kayıtsızlıktan başka bir şey bulamadım.

Bir dakikaya ihtiyacım vardı, ellerimin arkasına saklandım ve derin nefes aldım, düşüncelerimi topladım, sonunda en önemli soru olduğunu düşündüğüm şeye odaklandım. "Aramızdaki ilişkiyi denemek istiyor musun, istemiyor musun? Arkadaştan daha fazlası olmakla ilgileniyor musun?"

Cevap evetti. Belli ki evetti. Eğer bana aşıkta, cevabı evet olmalıydı.

Byron sessizdi.

Ellerimi indirdim ve ona baktım, onu okumaya çalıştım. Ama okuyamadım. "Byron. Soruya cevap ver."

"Hayır," diye mırıldandı. "Aramızdaki ilişkiyi *denemek* istemiyorum."

Gözlerimi kırptım. İçimi keskin bir hüznün kapladı, sert, hızlı ve acı vericiydi, ciğerlerimi sızlattı ve gözlerimi yaktı. Yeni bir adrenalın dalgası kulaklarımı çınlattı. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Ama refleks olarak anlamsız bir hareketle başımı salladım ve kapıya doğru sendeleyerek döndüm.

İşte yine kafam karışmıştı. Kafam çok karışıktı. *Düşünemiyorum.*

Tek eşliliği kabul etmeyen biriyle birlikte olmaya çalışmayacaktım. Belki başkaları için durum böyle değildi ama benim için bu, kararlı bir ilişkinin en temel şartı olarak görülüyordu. Byron'la da gelişigüzel çıkmayacaktım. Onu tanımak için bir süreye ihtiyacım yoktu, onu zaten çok iyi tanıyordum. Ondan ne istediğimi biliyordum ve eğer hemen söz veremiyorsa, o zaman unut gitsin.

Daha fazlasını hak ediyordum ve daha azıyla yetinmek zorunda kalmamalıydım ve kimsenin - Byron'ın bile - bana bir pislikmişim gibi davranmasına izin vermeyecektim.

Bu da ne? Hayır. Ne halt değil. *Bu da ne?*

"Anlamıyorum," diye mırıldandım, sıkıntılı otomatik pilotta onunla yüzleşmek için döndüm, gözlerimden öfkeli yaşlar akıyordu. "Seni hiç anlamıyorum!"

Byron'ın kaşları birbirine yaklaştı ama çenesi sert ve kararlı bir çizgiydi.

Sessiz mi kalmak istiyordu? İyi. Sessiz kalabilirdi. Ama ben olamazdım, sinirlerim çok gergindi. "Neden denemediğini bile anlamıyorum. Bana aşık olduğunu iddia ediyorsun ama neyi tercih ediyorsun? Hemen evlenmezsek hiç denememeyi mi?" Çığlık atıyor ya da tiz sesle konuşuyor olmam umurumda değildi. Kalbimin etrafındaki kafesi sırf o içeri uzanıp kırsın diye açmışım gibi hissediyordum.

Gözlerini birkaç kez kırptırdı, ilerledi ve tam önümde durdu. Elini yüzümü kavrayacakmış gibi kaldırdı. Son saniyede kendini durdurdu.

Yine de konuştu, sesi tedirgin olduğu kadar dikkatliydi de. "Win, eğer şu anda denersem başarısız olurum. Ve seninle başarısız olmak istemiyorum."

"Başarısız olacağınızı nasıl söyleyebilirsiniz?"

"Nasıl deneyeceğimi bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hiç deneme deneyimim yok. Bektan bir erkek arkadaş olduğum için seni kaybedemem."

Onu tutup sarsmak istedim. "Tek eşliliğin pes edenler için olduğuna inandığın için mi?"

Geri çekildi. "Ne?"

"Eğer harika bir erkek arkadaş olmak isteseydin, olurdun." Suçlayıcı parmağımı onun aptal, muhteşem yüzüne doğru uzattım. "Bektan bir erkek arkadaş olacağını söyleyip benimle evlenmek istemen nasıl mantıklı olabilir? Bektan bir erkek arkadaş olsaydınız, o zaman iğrenç bir koca olacağınızı düşünürdük. Ve bilginiz olsun, ben ikinizin de

Eğer gerçekten biriyle birlikte olmak isteseydiniz, o kişi sizin için sadık kalacak kadar önemli olsaydı, bunların hiçbirisi doğru olmazdı!"

"Hayır, yani, özür dilerim, sadece bilmem gerekiyor-" Bir nefes verdi, soluk yanakları ve alını pembeleşti. Elleri bana dokunacakmış gibi havaya kalktı ama onun yerine alnını ovuşturdu. "Evlilik meselesini unut. Bu benim korkaklığımı. Ama lütfen bir dakika dinle. Ben insanları izlerim, tamam mı? Gözlem yaparım. Ve pek çok kez gözlemlediğim bir olgu, çiftlerin ayrıldıktan sonra arkadaş kalmalarının son derece nadir olduğudur, anlamlı bir şekilde değil. Oluyor ama nadiren. O çizgi bir kez aşıldığında, işler yolunda gitmezse, arkadaşlık biter. Başaracağımı garanti etmedikçe ya da edene kadar denemem."

"Ama az önce beni sevdiğini söyledin." "Doğru."

"O zaman ne oluyor?" Gerçekten çığlık atarak, bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Bana ne istediğimi sordun ama sen ne istiyorsun? Görünüşe göre her şeyi hemen, kendi şartlarıyla, karşılığında hiçbir şeyi riske atmadan istiyorsun." Sesim tizleşti ve içimden gelen bir şeyi yumruklama isteğiyle mücadele ettim. "Ne var biliyor musun? Bunu neden kendime yapıyorum? Bunu biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Cesur davranacak ya da istediğimi isteyecek kadar aptal olduğumda hep böyle olur. Unut gitsin. UNUT GITSİN!" Ondan uzaklaşmak ve buradan gitmek için döndüm. Resmen kendimi kaybetmişim. Muhtemelen pişman olacağım bir şey söylemek üzere kendimi sınırda sallanırken hissedebiliyordum.

Ama daha ileri gidemeden dirseğimi yakaladı, beni durdurdu ve sırtımı sıkıştırdı.

"Dur, dur. Sadece dinle," dedi, sesi alçak, çakıllı ve hüzünlüydü. "Zaten her şeyi riske attım, Win. Beni sevmiyorsun. Bunu kabul ediyorum."

Duyularım onun nazik yakınlığıyla dolup taşarken gözlerimi kapattım, bedenim içgüdüsel olarak onunkine doğru yattı, sırtım ön tarafına bastırdı.

"Lütfen kızgın gitme." Eli kolumda sıkılaştı ve kabaca fısıldadı, "Lütfen bana kızma. Ne yapabilirim ki? Her şeyi yaparım."

"O zaman dene."

"Bunun dışında her şeyi." "Neden?"

"Sana söylemek istemiyorum ve sana yalan söylemek istemiyorum."

Başımı salladım. "Denemeyeceksin bile." Sesim titriyordu ama umurumda değildi. Onu göremiyor olsam da, saniyeler önceki öfkeli konuşmalarımızın yanında bu sessiz alışveriş bir hediye gibi geliyordu.

Çenesini indirdi ve omzuma yasladı, yanağı şakağıma değdi. "Yapamam."

"Bana nedenini söylemek zorundasın." Uzaklaşacağından endişelenerek arkama uzandım ve pantolonunun paçasını kavradım. "Neden denemiyorsun?"

Kolu ortama dolanarak beni kendine çekti ve Jeff'in istenmeyen kavrayışından sonra onun gücüyle eridim. "Riske atamayacağım tek şey, *tek* şey seni tamamen kaybetmek." Byron'ın göğsü anlık bir nefesle inip kalktı. "Şimdiye kadar olduğu gibi devam etmemiz, hayatlarımızın diğer kısmını ayrı tutmamız ve her zaman arkadaş kalmamız daha iyi."

. . . hayatımızın diğer kısmını ayrı tutmak.

Sıcak, öfkeli gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken bir kıskançlık patlaması beni ele geçirdi. Gözlerim kapıya kilitlenmişti, sesimden kızgınlığı uzak tutmak için mücadele ettim. "Kimin için daha iyi? Senin için mi? Bunun nasıl yürüdüğünü görüyorsun? Sürekli takılıyoruz ve sonra sen

Ben senin aramanı beklerken umursamadığın insanlar mı?" Başımı kararlılıkla salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Beni dinlemiyor muydun?" Kolunu sıktı ve fısıltısı sertleşti. "Kimseyle yatmıyorum, kimseye dokunmuyorum ya da kimseyi becermiyorum! Tek eşlilik mi istedin? Sen istemeden önce vardı zaten. Başka kimseyi istemiyorum. Ben sana aşığım. *Sana.*"

Sözleri duyularımı doyurup içimi kasıp kavururken, beynim bir düzensizlik felaketine dönüşürken ağzım boşuna çalışıyordu. Byron asla yalan söylemezdi, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyordum. Ama istediği şey bu olamazdı, değil mi? Hem arkadaş kalmak hem de bekâr kalmak mı? Ve ne kadar süreyle? Yıllarca mı? Sadece bana değil, kendisine de haksızlık ediyordu.

"Tecrübesizliğim yüzünden arkadaşlığımızın mahvolmasını istemiyorum," diye devam etti. Konuşurken, dudakları boynumun hassas derisinde ileri geri gidip geliyordu, sanki dudaklarıyla oradaki yumuşaklığı kasıtlı olarak hissediyordu, hareketleri ve bedenimdeki tepki sözleriyle tamamen çelişiyordu.

"Arkadaşlığımız mahvolmayacak." Fısıldamaya çalıştım ama bu ifade daha çok nefes nefese kalmış bir soluğa benziyordu. Arzu karnımda birikti ve bu his acı vermeye başladı. Bu adamın dudaklarının bir fırçasıyla bana yaptığı şey yasal olmamalıydı.

Ancak, ördüğü özlem ağına rağmen, beynim takıldı ve sonra ifadesinin ilk kısmına geri döndü.

Arkadaşlığımızın mahvolmasını istemiyorum.

Gözlerimi kırptım, sertleştim ve nefesimi tuttum. Dün gece de benzer bir şey söylemişti.

Aramızdaki ilişkiyi mahvedecekse sana bir daha asla dokunmayacağım.

"Hoşgörüsüzlüğüm, beceriksizliğim ve kültürsüzlüğüm yüzünden olur," diye mırıldandı, ortama doladığı kolu gevşemişti. "Buna izin vermeyeceğim."

Bu arada, sadece yarı dinleyerek, pantolonunu sıkıca kavradım. "Bekle, bekle, kımıldama. Bırak düşünüyüm."

Byron geri çekilmesini durdurdu ama kolu sadece kalçamdaki eli kalana kadar çekildi, hafif bir dokunuş.

Beni bırakmamaya kararlıyım, bunu konuşmaya kararlıyım. Eğer bunu şimdi konuşmazsak, gelecekte bu konuyu her açtığımda benden kaçacaktı. Kendimi konsantre olmaya zorlayarak, söylediği her şeyi bir arada düşündüm, kendi umutlarımı ve mutfaktan çıktığımdan beri hissettiğim ısrarlı kararsızlığı denklemden çıkardım. Yalnızca mesajına, sözlerine odaklanarak onları gözden geçirdim, niyetini aradım.

Ne istiyordu? Gerçekten ne istiyordu? Ve bu benim istediğimden çok mu farklıydı ki bir yol bulamadık?

. . . çiftlerin ayrıldıktan sonra arkadaş kalmaları çok nadirdir.

Beni sevmiyorsun. Bunu kabul ediyorum.

Arkadaşlığımızın mahvolmasını istemiyorum.

Yavaşça derin bir nefes aldım ve tamamen farklı iki konuşma yaptığımızı fark ettim.

Arkadaştan daha fazlası olmaya o kadar odaklanmıştım ki, zaten inşa ettiğimiz şeyi kaybetmemek için ne kadar çaresiz olduğunu fark etmemiştim. Dürüst bir konuşma yapmamız altı yılımızı, resmi olarak arkadaş olmayı kabul etmemiz ise sekiz haftamızı almıştı.

Byron zihinsel viteslerini bu kadar çabuk değiştiremezdi. Herhangi bir değişikliği kabul etmeden önce şimdiki zamanın fotoğrafını çeken bir adam olarak, onun için her şey uzun süren bir iç müzakere, doğru ve yanlış, risk ve fayda analiziydi. Dün gece ilk kez öpüşmüştük ve bu durum benim için bile kafa karıştırıcıydı.

Çok erken çok fazla şey beklemiştim ve bunu bildiğim için şimdi önümdeki yolu görüyordum.

Diğer elimi arkama uzatıp, ne olur ne olmaz diye diğer pantolonunun paçasını avuçladım. "Tamam. Sanırım şimdi anladım."

"Anladın mı?"

"Önce şunu sorayım, gerçekten evlenmek istiyor musun? Eğer evet deseydim, benimle evlenmek ister miydin?"

Tereddütünü, isteksizliğinin yoğunluğunu hissettim ve sonunda şöyle dedi: "Beni sevseydin ve istediğin buysa seninle bugün evlenirdim. Ama alışmak için biraz zamana ihtiyacım olabilir."

AH HA!

Kesinlik üzerime güneş gibi doğdu ve yanaklarımdaki yaşları sildim. "Tamam. Anlıyorum. Anlıyorum."

Cevap şimdi benim için o kadar açıktı ki, daha önce görmediğime inanamıyordum. Bu kadar rahatlamamış olsaydım utanırdım.

"Ne aldın?" diye sordu, alçak sesi şüpheyile doluydu.

Gülümsedim. "İşleri ağırdan almalısın." Bunu neden kendisinin söyleyemediği hayatın ebedi gizemlerinden biri olarak kalacaktı. Belki de akşamdan kalmadır? Ya da belki ne istediğinin farkında değildi? Bir keresinde insanların bir şey istediklerini iddia ederken aslında bilinçaltılarının başka bir şey istediğini söylememiş miydi?

Byron'ın göğsü inip kalkıyor, yükselip alçalıyor, kalp atışlarının ritmi kürek kemiklerimin arasında artıyordu. Yine de ifademi ne doğruladı ne de reddetti, bu da genellikle aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu. Bu onun kişiliğindeki bir tuhafıktı, düşünceleri çok hantal ya da gizli tutmayı tercih ettiği arzularını açığa çıkarmaya çok yakın hissettiğinde sessizliğini korurdu.

Başımı salladım, içime bir rahatlama yayıldı. "Yani işleri ağırdan alacağız. Salyangoz gibi olacağız. El ele tutuşmakla, yanaktan öpmekle, kanepede sarılmakla başlayacağız - bu tür şeyler."

"Winnie." Adım boğuk bir yalvarış gibi geliyordu.

Döndüm -pantolonunun paçalarından birini elimde tutmaya dikkat ederek- ve onunla yüzleştirdim. "Ne dedin? Arkadaşlar el ele tutuşur. Arkadaşlar birbirlerini yanaklarından öper ve kucaklaşır."

Kapüşonlu bakışları yanıyordu, dudakları kaşlarını çatmakla isteksiz bir gülümsemeye teslim olmak arasında kararsızdı.

Omuz silktim. "Arkadaş kalmak mı istiyorsun? Tamam. Arkadaş gibi davranacağız. Ve eğer zamanla arkadaşlığımız daha da öteye giderse ..." Gülümsemem büyüdü ve "Öyle olsun" diye fısıldamak için yaklaştığımda yenilenmiş bir sersemlik hissettim.

Byron'ın bakışları a ғ z ı m a kaydı ve kalçamda tuttuğı eli büküldü. "Başka bir deyişle, bana işkence edeceksin."

"Bunu bir *arkadaşıma* asla yapmam," dedim tatlı bir sesle, bu konuda kendimi iyi hissediyordum, bunun işe yarayacağından emindim, başaracaktık.

Oraya varacaktık. Sadece sabırlı olmam, zorlamamam ve son derece yavaş ilerlemem gerekiyordu.

Çenemi kaldırdığımda, yanağına doğru giderken ağzının köşesini sıyırdığımda gözleri kapandığında, alnı kırıştığında, nefesi hızlı nefes alışlarına dönüştüğünde neşeli bir heyecan hissettim. Oraya vardığımda, ona mükemmel bir şekilde iffetli, hafif bir gagalama yaptım.

Geriye doğru bir adım attığımda inledi, parmağı kemerimin halkasına takıldı. Ben de sııttım.

Tamam. Evet. EVET!

Bununla kesinlikle çalışabilirim. Deneriz ve yaparız ve gideriz denemeye ve hızlı gitmeye hazır olana kadar *yavaş*.

BÖLÜM 28

WINNIE

B yron hemen ertesi gün New York'a kaçtı ve ben somon balığı artıklarıyla dolu bir öğle yemeği yerken bana bir mesaj gönderdi. Aç ağzıma kinoa.

Byron: New York'a birkaç hafta erken gidiyorum, şimdi uçağa biniyorum. Temmuz'da görüşürüz.

Dün gece Byron ona yemek yapma teklifimi geri çevirdikten sonra bir hevesle kendim için somon balığı yapmışım. Zorlamak istemedim, bu yüzden yatak odasındaki konuşmamızdan sonra onu evinde yalnız bıraktım. Sanırım artık neden benimle yemek yemek istemediğini biliyordum, seyahat ayarlıyordu. *SON DERECE ÜZGÜN BİR YÜZ İFADESİ.*

Mesajını ilk okuduğumda ne hissettiğime karar veremedim. Planlanan New York seyahatine dört haftadan az bir süre kalmıştı, bu da onu dört hafta boyunca göremeyeceğim ya da onunla yüz yüze konuşamayacağım anlamına geliyordu ...?! Sıkıntılı bir ses çıkardım, ciğerlerim daraldı.

Ama aynı zamanda, eğer gitmesi gerekiyorsa, o zaman bu sıkıntı duyguları bencilce değil miydi?

Birbiriyle çelişen düşüncelerimi bölen birkaç takip mesajı art arda geldi.

Byron: Ben yokken istediğın zaman mesaj at ya da ara.

Byron: Ayrıca resim gönderin

Byron: Görüşmenin nasıl geçtiğini bana bildirin

Byron: Ya da bir şeye ihtiyacınız olursa

Byron: Seni özleyeceğim

Ah . . . Tamam.

Kafa karışıklığım dağıldı ve üzüntüm yarı yarıya azaldı. Şimdi anlıyordum. Bunalmış hissediyordu ve boşluğa ihtiyacı vardı ama tüm boşluğu istemiyordu. *Anlamıştım.*

Sanırım Byron dilini anlamaya başlamıştım ve bu da beni bir Byron fısıldayıcısı yapıyordu. Eğer onunla bir gelecek istiyorsam, bu ipte nasıl yürüyeceğimi öğrenmeliydim.

Son birkaç mesaja bakarken tırnağımı ısırdım. Ayrılmanın bana bir şekilde fayda sağlayacağına inanmış olması da mümkündü. Belki de duygularımın kalıcı olmadığını ve dört hafta içinde kaybolacağını ya da sarhoşken ve ayıkken itiraf ettiği her şeyi unutacağımı düşünüyordu.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Öğle yemeğimi şimdilik unutmuş, önümüzdeki birkaç haftanın gidişatını belirlemek için nasıl bir yanıt vereceğimi tartışıyordum. Onun yalnız kalma ihtiyacını anladığımı ve buna saygı duyduğumu, uzun süredir bu işin içinde olduğumu ve dört haftalık ayrılığın duygularımda bir fark yaratmayacağını bilmesini istedim. Ve ona baskı yapmak ya da onu konfor alanının dışına itmek istemedim.

Hayır! Hayır! ONA KALMASINI SÖYLE!

Bu bencilce düşünce karşısında başımı salladım ve kendimi azarladım. Fiziksel mesafeye ihtiyacı varsa, buna tecavüz etmek istemedim.

Ama dikkatim "Fotoğraf da gönder" isteğine takıldı ve gözümü kııptım, muhteşem ve hınzır bir fikir kafama dank etti. Dik oturdum.

Yapmalı mıydım?

Alt dudağımı kemirerek bu muhteşem ve kötü fikrin erdemlerini ve bilgeliğini düşündüm. Byron'a tamamen güveniyordum, bu yüzden fotoğrafları başkalarıyla paylaşma tehlikesi söz konusu değildi. Benden fotoğraf göndermemi istemişti, bu yüzden açık ya da örtük sınırların dışına çıkmayacaktım. Ve arkadaşlar birbirlerine her zaman resim gönderirlerdi.

Bununla birlikte, bu resimlerin arkadaşlığa uygun olması gerekmezdi. Yine de daha önce Amelia ve Lauren'a mayolu fotoğraflarımı göndermiş ve uygunluk konusunda fikirlerini sormuştum, bu da çok farklı olmayacaktı. Arkadaşlar bu tür şeyler yapar.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Tabureden kaydım, cesaretim kırılmadan önce yatak odama doğru yürüdüm ve yolda iki hızlı mesaj gönderdim.

Winnie: Ben de seni özleyeceğim. Ama gitmen gerekiyorsa, anlarım. Mülakat Temmuz'un sonlarına doğru, yani o zaman evde olmalısın.

Ayrıca, ilk resim geliyor. Tavsiyene ihtiyacım var.

Amelia Elijah'la geçirdiği hafta sonundan henüz dönmemiş olsa da yatak odamın kapısını kapattım, soyundum ve hızlıca kırmızı dantelli sütyen ve külot takımımı giydim. Sonra birkaç selfie çektim ve Byron'ın bunları aldığında vereceği tepkiyi hayal gücümle tasvir ederken çıldırmamak için elimden geleni yaptım.

İçlerinden en gurur okşayıcı olanını seçip mesajlaşmamıza ekledim ve derin bir nefes alarak gönderdim.

Artık geri dönüş yoktu.

Aceleyle başka bir mesaj yazdım.

Winnie: Pekala dostum, gitmeden önce fikrine ihtiyacımız var. Bu Jüpiter Ödülleri için (elbisenin altında). Beğendin mi?

Telefonumu sıcak bir patates gibi yatağıma fırlattım ve yüzümü kapattım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve şu anda belirsizlikten kavrulduğumu ve terlediğimi hissediyordum ama pişman olmayı reddettim. En kötü ihtimalle kendimi aptal durumuna düşürmüştüm ve benden bu tür fotoğraflar istemiyordu. Eğer durum böyleyse, bunu söyleyeceğinden emindim. Ve sonra ikimiz de birbirimizi tekrar görmeden önce dört haftalık bir mesafeye ve boşluğa sahip olacaktık, bu da benim açımdan utanç acısını hafifletecekti.

Ama bunun olacağına gerçekten inanmıyordum. Byron binlerce mil uzakta olacaktı. İhtiyacı olan tüm fiziksel mesafeye sahip olacaktı. Bencilce de olsa, kendimi ona adadığımı ve duygularımın kalıcı olduğunu bilmesine ihtiyacım vardı. Bu -seksi fotoğraflar göndermek- iyi bir uzlaşma olacaktı.

Evet. Bu güvenli bir plandı.

Dürtüsel hareketlerime teslim olarak bornozumu aldım, üzerime geçirdim, telefonumu aldım ve yarısı yenmiş salatama döndüm. Yemek yerken bir gözüm telefonun ekranındaydı, Byron'dan gelen bir mesaja dair beni uyaran üç nokta belirip kaybolduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sonunda, beş dakikadan fazla sürmemiş olsa da saatler gibi hissettiren bir sürenin ardından cevap verdi.

Byron: Sevdim.

Midemdeki hoş girdap yanaklarımı ısıttı ve rahatladığım için güldüm. Ve sonra iç çektim.

Evet. Bu iyi bir uzlaşmaydı. Ve bu eğlenceli olacaktı.

Gönderdiğim fotoğrafa geri döndüm ve giydiğim seksi iç çamaşırıyla eşleşen boğucu ifademe gülümsedim. Ama sonra bir şüphe tohumu beni koltuğumda kıvrandırdı. Ona hemen mesaj attım.

Winnie: Ciddiyim, sana bir şey gönderirsem ve beğenmezsen ya da zorladığımı hissedersen lütfen bana haber ver

Tam ekranı kapatmıştım ki bir zil sesi cevabını duyurdu.

Byron: Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok.

Byron: Fikirlerimi sunmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun.

Cevap beni hesaplanamaz bir şekilde ateşlendirdi ve nefessiz bıraktı, ancak ön kapıdaki anahtarların sesi dikkatimi onun cevabını takıntı haline getirmekten uzaklaştırdı.

"Ben geldim! Herkes giyinik mi?" Amelia bağırarak dikkatimi aylaklıktan uzaklaştırdı.

Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp zıpladım ve onunla kapıda buluştum. "Hey! Eğlendin mi?"

Bana çamaşır torbasını uzattı. "Evet. Cuma günü hem oyun hem de akşam yemeği harikaydı ve Cumartesi günü tembellik yaparak geçti,

Bütün çamaşırları yıkıyorum. Peki ya sen? Byron burada mı?" Amelia sanki etrafımı gözetlemeye çalışıyormuş gibi boynunu bükte.

"Hayır. Byron burada değil." O yiyeceklerle dolu poşetlerle uğraşırken ben de çamaşırlarını odasına taşıdım. Omzumun üzerinden seslendim, "Aslında az önce ondan bir mesaj aldım. Erkenden New York'a gidiyor."

"Ne?" Sorusu keskindi. "Ne zaman?!"

"Bugün." Mutfağa geri döndüğümde Amelia'nın huysuz yüz ifadesine gülümsedim ve yiyeceklerle dolu market poşetini elime aldım.

"Çok sinir bozucu!" Bunu tavana doğru homurdanarak söyledi.

Açıkça sergilediğı hayal kırıklığı beni güldürdü ve dilimlenmiş etleri ve peynirleri buzdolabının şarküteri çekmecesine yerleştirdim.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" Beni inceledi. "Gittiğine sevindin mi? Gittiğine memnun musun?"

"Şey, biraz." Birkaç dakika önceki mesajlaşmamızı düşündüm. Çünkü konuşmamızın doğası ve Byron'ın ani değişikliklerle ilgili zorluğu göz önüne alındığında, kısa mesaj yoluyla iletişim kurmanın birkaç hafta için daha iyi olacağından emin oldum. Ve duygular. Ve güven.

Ona karşı dikkatli olmalıydım.

Yazılı sözcükler yüz yüze görüşmelerde olmadığı gibi açıkça gönüllülük esasına dayanıyordu. Kısa mesajlar hem gönderenin hem de alıcının rızasını gerektiriyordu. Yüz yüze konuşmalarda, konuşan kişi tüm güce sahiptir ve dinleyici en iyi ihtimalle sadece zımni bir rıza gösterir.

Byron istemediğı sürece mesajlarımı görmek zorunda değildi. Numaramı engelleyebilir ya da hazır olana kadar -eğer hazırsa ya da hazır olduğunda- beni görmezden gelebilirdi. Ya da benden durmamı isteyebilirdi. Bu onu korumanın güvenli bir yoluydu.

"Gittiğı için mutlu musun?" Amelia'nın sesi hayal kırıklığına uğramış ve endişeli geliyordu. "İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Sana bu hafta sonu neler olduğunu anlatayım." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve hikayeye başladım.

Yiyecekleri yerleştirirken ona hafta sonu yaşananları anlattım. Ona tozluk videosunu ve aşık öpücüğü videosunu da anlattım, ama ateşli ve ağır detayları dahil etmeden - sadece telefonun bizi kaydettiğini fark etmeden beni geri öptüğünü söyledim. Aniden nasıl gittiğini de anlattım.

Başını salladı, dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Kontrolü kaybetmekten korkuyor ama bir noktada bunun sadece kendisiyle ilgili olmadığını anlaması gerekiyor. Byron'ın sert kabuğu onu o an için koruyabilir ama sonuçta ona ve diğerlerine zarar verecektir."

Salatama döndüm, biz sohbet ederken yemeyi planlıyordum ve o da kendine öğle yemeği hazırladı. "Hayır, ihtiyacı varsa sert kabuğunu alsın. Benim için sakıncası yok."

"Ama aldırmalısın. Bu ilişkideki tek kişi o değil, onun sınırları ve ihtiyaçları seninkilerden daha önemli değil. O kabuğu kırmalısın! Bir balyoz al ve onu parçalayarak aç."

Amelia'nın neredeyse her şeye çekiç ve çivi ile yaklaşmasına gülmekten kendimi alamadım. "Bırak da sana ne olduğunu anlatmayı bitireyim."

Gözleri büyüdü. "Dahası mı var?"

Başımı salladım. İstemeye istemeye mevcut konudan uzaklaşarak, Jeff ve onun iğrençliği, boynumu öpmesi ve bana sarılmasıyla ilgili tüm kirli ayrıntıları ona anlattım. Bunu tartışmayı pek istemiyordum ve Amelia'ya hiç anlatmamayı düşünmüştüm ama ona tokat attığımda aşırı tepki vermediğimden emin olmak istedim.

Karşılaşmadan sonra gerçekten iyi olduğumu anladıktan sonra ona birçok renkli isim taktı. Hiçbiri iğrenç celadon ya da kibirli chartreuse değildi, ama temelde aynı anlama geliyorlardı.

Daha sonra Byron'la olanların ikinci yarısına döndük. Onu nasıl sarhoş bulduğumu ve gece yarısı yaptığı itirafların tüm detaylarını anlatmak yerine, iyi niyetli bir özet sundum. Byron'ın mahremiyetinin benim için her şeyden önemli olduğunu düşünerek, ne zaman olduğunu belirtmeden evine gittiğimi ve *aşk* kelimesini kullandığını belirtmeden bana karşı hisleri olduğunu itiraf ettiğini söyledim. Ayrıca, arkadaşlığımızı tehlikeye atmaktan çekindiğini ve bunu anladığımı açıkladım.

Yeni yaptığı makarnaya çatalını batırarak homurdandı. "Anlıyor musun? Ben anlamıyorum. Temkinli olmak var, riskten kaçınmak var ve bir de Byron Visser var. Bu kendini inkâr onun bir alışkanlığı. Sanki iyi bir şeyden, bir şey istemekten, bir şey umut etmekten çok korkuyor. Daha başlamadan sabote ediyor." Amelia çiğnerken bana baktı. "Peki, bu konuda ne yapacağız?"

"Sorduğuna sevindim." Ellerimi birbirine kenetleyerek sııttım. "Ona arkadaş kalacağımızı söyledim-"

"Ne?! Hayır!"

"-ve iyi arkadaşların yaptığı gibi el ele tutuşarak, yanaktan öpücükler kondurarak, sarılarak, kucaklaşarak vb. davranın."

Amelia'nın gözleri kısıldı ve baş döndürücü bir şüpheyile dans ediyor gibiydi. "Oh, anladım. Onu baştan çıkaracaksın."

İfadem düzleşti. "Hayır. Onu baştan çıkarmayacağım. Onu zorlamak istemiyorum-"

"Hayır, hayır. Beni dinle. Byron'a planlarından bahsettin mi? Tabii ki söyledin! Şimdi bunu bekliyor -ki bu iyi bir şey çünkü ani değişikliklerle arası pek iyi değildir- ama şimdi bunu beklediği için, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağı anlamına da geliyor. Bunu durdurmak ani bir değişim anlamına gelir. Zekice."

Onun uğursuz özetine güldüm. "Pek sayılmaz."

Dolambaçlı olduğum için bana çok fazla kredi verdi. Planım onu tuzağa düşürmek ya da herhangi bir şeye yönlendirmek değil, onu bu fikre alıştırmak ve rahat edeceği bir hızda ilerlemektir. Arkadaşlığımızı kaybetmek ya da tehlikeye atmak istemediğini biliyordum. Çok yavaş hareket edersek, arkadaşlığımızın bundan sonra ne olursa olsun ayakta kalacağına güveneceğini umuyordum. Ya da kaçış kapağını çekip arkadaştan daha fazlasına doğru kasıtlı yürüyüşü durdurmak isterse, rahatça yapabileceği kadar yavaş gidiyor olacaktık.

Ve eğer kaçış kapağını çekerse, o zaman sadece arkadaşlığa razı olmak ve bununla nasıl iyi olacağımı bulmak zorunda kalacağım. Tıpkı -eğer arkadaştan fazlasını istemezse- benim yeni biriyle *hayatıma* devam etme olasılığımı kabullenmek zorunda kalacağı gibi... *Byron hâlâ hayatında olsaydı bu mümkün olabilirdi.*

Bu hatalı düşüncüyü bir kenara iterek destekleyici ve makul olmaya odaklandım. Her seferinde bir gün yaşayacaktım. İstedğim şey Byron'ın ilişkimizin gidişatı hakkında iyi hissetmesiydi, beni kaybedeceği korkusu değil-

SENİ KAYBEDECEK! Eğer arkadaşlıktan fazlasını istemiyorsa, sadece arkadaşlığa geri dönmenin bir yolu yok.

O iç sesin çenesini kapatmasını istedim. Byron'a ultimatoma vermeyi reddettim, mantıksız olmayı reddettim ya da-

Winnie! Uyan ve kaçınılmazlığın kokusunu al. Ona nasıl hissettiğini söylemek mantıksız değil. Byron Visser ile "sadece arkadaş" olarak kalamazsınız. Yapamazsın-

Amelia'nın çatalının tezgâha çarparken çıkardığı şangırtı beni yaramaz düşüncelerimden uzaklaştırdı ve ellerini birbirine sürttü. "Tamam, peki. Planımız nedir? New York'a kadar gelmişken bunu nasıl yapacağız?"

"Şey." Bornozumun yakasını geri çektim ve ona kırmızı sütyenimin askısını gösterdim. "Fotoğraf çekmeyi düşünüyordum."

Gözleri yuvalarından fırladı ve ağzı açık kaldı. "Seni sinsi dahi."

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Arkadaşlarına kıyafetlerinin fotoğraflarını gönderip fikirlerini sormakta anormal bir şey yok."

"Hiçbir şey," dedi, neşesini zorlukla bastırarak. "Peki yeni bir mayoya ihtiyacın yok muydu? Sanırım ipli bir bikini almayı düşünüyordunuz, değil mi?"

"Ah evet. Kesinlikle haklısın." İpli bikini almayı düşünmüyordum ama şimdi kesinlikle bir tane deneyecektim.

"Bu konuda arkadaşın Byron'ın fikrine ihtiyacımız olacak." Amelia aptalca etkilenmiş bir ses tonu takınarak bana gülümsedi. "Ve Jüpiter Ödülleri için elbise. Tüm seçenekleri görmesi gerekecek."

Korkunç bir İngiliz aksanıyla "Oldukça, oldukça," dedim, bir çatal dolusu daha salata yerken serçe parmağımı kaldırdım ve arkadaşıma gülümsedim.

Byron'la planlarım ve Amelia'nın iş yerinden bu hafta alacağım telefon arasında, en son ne zaman gelecekle ilgili bu kadar umutlu ve heyecanlı hissettiğimi hatırlayamıyordum.

* * *

Amelia ve ben Çarşamba günü mayo alışverişine çıktık. İşten sonra benimle Westlake Center'da buluştu ve asla ama asla toplum içinde giymeyeceğim çeşitli bikinilerle fotoğraflarımı çekti. Ben bir öğretmendim ve Alki Plajı'nda bir okul yöneticisi -ya da daha kötüsü, bir veli ve öğrenci- tarafından ipli bir bikini ve dar bir tanga içinde görülürsem, yapmam gereken bazı açıklamalar olurdu.

Ve özellikle tangaları sevmezdim. Bazı arkadaşlarım onları severdi ama bana hiç rahat gelmemişti. Onları giyerken her zaman komik yürüyormuşum gibi hissederdim - hem iç çamaşırı hem de

bikini altı. Ama şu anki özel amaçlarım için bir amaca hizmet ediyorlardı.

"Ona hangisini göndereyim?" Mayo bölümünden çıkıp resmi kıyafet bölümünü ararken en son fotoğraflara göz gezdirdim.

"Neden sadece birini göndereyim? Hepsini gönder. Ama günde sadece bir tane, her gün aynı saatte gönder. O zaman her gece saat 22:00'de telefonunu bir şahin gibi izleyecek. Pavlov'un köpekleri gibi olacak, ama daha mutlu, hem tükürük *hem de* ereksiyonla."

Kabalığına kısı kısı güldüm ve mesajlaşma uygulamasını açıp Byron'la mesajlaşmalarına baktım. Minik genler ve iplerden oluşan, gerçekten cretkr kırmızı bir bikiniyle çekilmiş bir fotoğrafımı seçip gönderdim ve ardından bir mesaj ekledim.

Winnie: Mayo alışverişi. Bu konuda fikrini almak isterim dostum.

Omzumun zerinden Amelia yazdıklarımı okuduktan sonra kahkahalarla güldü ve yürüyen merdivenden inerken gözlerini sildi. "Yemin ederim, Byron'la olan tüm arkadaşlığım bu ana doğru gidiyordu. Senin tarafından işkenceye uğramanın her dakikasını sevdiğini görmek, işte bunun karşılığı. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam, ikiniz için de."

"Fotoğrafların biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?" öyle olduğunu düşünmüyordum ve Pazar gününden beri Byron'la bu konuyu her görüştüğümde hiçbir şikyet dile getirmemişti. Ama Amelia'nın eleştirel ve dürüst görüşünü almak istedim. Byron'ı benden daha uzun süredir tanıyordu. Bana durmamı tavsiye ederse dururdum.

"şaka mı yapıyorsun?" Burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle hayır! Bu onun için çok iyi. Buna *ihtiyacı var*. Burada Tanrı'nın işini yapıyorsunuz. Israrcı ve güvenilir birine ihtiyacı var.

Dürüst olacağına ve onu konfor alanının dışına iteceğine güvenebileceği, onun için bahaneler üretmeyecek ya da hayattan kaçmasına izin vermeyecek biri. Ama aynı zamanda uzun süre orada kalacak, ördüğü bu duvarlarla karşılaştığında yaratıcı olacak biri."

"Uzun süre orada kalmak" deyişindeki bir şey ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Byron'ın saçımı boyadığı o geceyi düşündüm, bana Amelia'nın ailesinden hiç bahsedip bahsetmediğini sormuştu.

Amelia bir keresinde Byron'ın annesinin bir tür mühendislik dehası olduğundan, büyük bir Doğu Yakası üniversitesinde araştırma profesörü olduğundan bahsetmişti ama babasından ya da -eğer varsa- kardeşlerinden hiç bahsetmemişti. Şimdi düşündüm de, Byron da o bir sefer dışında ailesinden hiç bahsetmemişti. Annesi Doğu Yakası'nda bir profesörken Byron nasıl olur da Doğu Oregon'da büyümüş olabilirdi?

Sorularımı tam olarak formüle edemedim ya da sıralayamadan telefonum çaldı, bir mesajı duyurdu ve kalbimi boğazıma gönderdi.

Kırmızı sütyen ve iç çamaşırlarıyla çekilmiş fotoğrafımdan beri Byron ve ben mesajlaşıp duruyorduk. Skandal bir şey yoktu, sadece iyi arkadaşlar arasında geçen normal bir sohbetti. Hatta Pazartesi gecesi New York trafiğinin ne kadar gürültülü olduğu hakkında on dakikalık kısa bir telefon görüşmesi yapmıştık. Sesimi duymak istediğini söylemişti. *İç geçirdim*. Çok tatlıydı.

Byron'ın yanıtını okumak için gizlilik istediğimi belirtmek üzere gözlerimi arkadaşşıma dikerek mesajına göz attım.

Byron: Daha fazla örneğe ihtiyaç var. Bu konuda bir görüş belirtmeden önce ek bilgiye ihtiyacım var. Ek veri noktalarını (yani çeşitli alternatiflerin resimlerini) en kısa sürede göndermeniz gerekecek

Ötmemeye çalışarak hemen cevap verdim.

Yeterince makul. Bu hafta daha fazla veri noktası göndereceğim.

Durakladım, Amelia'nın birkaç dakika önceki ifadelerini düşünürken sinirden yutkundum. Byron'ın konfor alanının dışına itilmesi gerektiği iddiasına katıldığımdan emin değildim. Onu zorlamak istemiyordum. Daha çok, sert kabuğunun dışına çıkmak isterse takip *edebileceği* bir ekmek kırıntısı izi bırakmayı umuyordum.

Belki de sınırlarının dışına çıkmaya hazır değildi. Belki de hiç hazır olamayacaktı. Bu iyiydi. Kalbimi bu olasılığa karşı korumam gerektiğini biliyordum - ve koruyacaktım, kalbimi koruyacaktım, ona aşık olmama izin vermeyecektim - ama bu isteğe bağlı ekmek kırıntılarını sağlamak için ona tekrar mesaj attım.

Winnie: İç çamaşırları, mayolar ve hatta otel banyo havlularının boyutları hakkında fikrimi almak istersen, benzer bir kapasiteyle senin için de burada olduğumu bilmeni isterim. Ama baskı yok.

Manyak gibi sırtarak -ki bugünlerde Byron'la mesajlaşırken temel çizgim bu gibi görünüyordu- bakışlarımı kaldırdım ve Amelia'nın beni izlediğini gördüm, gözleri parlaktı ve dudakları dişlerinin arasında yuvarlanmıştı, açıkça yüzünü bastırmakla tehdit eden kocaman gülümsemeyle savaşıyordu.

"Ne?" diye sordum. Masumca sordum.

"Hiçbir şey," dedi, sesi de aynı derecede masumdu. Amelia kollarımızı birbirine doladı ve ekledi, "Ben de tam - senin çok önemli mesajınla bölünmeden önce - şunu söyleyecektim

Byron'ın hayatında ben varım, başka bir beyden gelen bir kız kardeş gibiyim, onu güldürdüğüm kadar sinirlendiriyorum da. Ama sana tapıyor. Senin için muz pantolonları var. Kendisine tapılabilecek biri olduğunu ve senin de onun için kivi pantolonların olduğunu bilmeye ihtiyacı var."

Ona yan gözle baktım. "Kivi pantolon mu?"

Amelia sorumu düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Tüylü, sulu, etli ve keskin."

Yüzümü buruşturdum, bir kahkaha attım ve iç çektim. Amelia'yı severdim. Beni sürekli tetikte tutardı ve ne olursa olsun ona her zaman güvenebilirdim. Ama beyni kesinlikle gizemli bir şekilde çalışıyordu.

"Hadi gel." Kolundan çekiştirdim. "Gidip elbiseleri bulalım."

Telefonum tekrar titrediği sırada mağazanın resmi kıyafet bölümüne girdik. Rafları karıştırmaktan memnun olan Amelia, imalı bir göz kırpmaya bile yapmadan telefonumu kontrol etmem için beni yalnız bıraktı. Zihinsel olarak kendimi onun sevimli yanıtlarından birine daha hazırlarken, ağzım şok içinde açık kaldı, son mesajını gördüğümde kan her hassas parçama hücum etti.

Byron. Kapüşonlu, muhteşem gözleriyle kameraya bakıyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. Dar kalçalarına sarılmış küçük bir havlu. Ve işte bu kadar.

Bir sonraki mesajı geldiğinde hala ağzım açıktı ve muhtemelen salyalarım akıyordu.

Byron: Fikre ihtiyacım var. Bu havlu çok mu küçük?

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmazsam bayılacağımdan emin bir şekilde titrek bir nefes verdim ve hemen yanıtladım.

Sorduğuna gerçekten sevindim. Eğer bir şey varsa, bu çok büyük.

* * *

Endişelenmemeye çalışıyordum.

Amelia'nın topluluk yöneticisi mülakatı için yakında benimle iletişime geçilmesini beklemem gerektiğini söylediği Cuma gecesinin üzerinden üç hafta geçmişti. Henüz bir telefon ya da e-posta almamıştım.

Özgeçmişimle birlikte gönderdiğim telefon numarasını ve e-posta adresini üç kez kontrol etmişim.

Geçen Cuma Amelia ile tekrar görüştüm, sorularım konusunda rahat olmaya çalıştım ve mülakatlar hakkında bir şey duyup duymadığını sordum. Bana olumlu yanıt verdi ve hala her şeyi planlamaya çalıştıklarını ve hepsinin Temmuz ortasında New York'tan döndükten sonra gerçekleşeceğini, bu yüzden rahatlamam ve yazın tadını çıkarmam gerektiğini söyledi. Denedim ama bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordum ve bu kesinlikle ruh halimi etkiliyordu.

Jeff, sarhoşken verdiği kötü kararların sabahından beri süren sessizliğin ardından bana mesaj attığında-

Jeff: Öğle yemeği için bir araya gelebilir miyiz? Olanlar için gerçekten üzgünüm. Sarhoştum ve kendim gibi davranmıyordum.

Sen de

Byron'a söyleyecek misin?

-Ona geri mesaj atmadım. Lucy konusunda onun için ne kadar üzülsem de, midemin onun yüzüne bakarken yemek yemeyi kaldıracabileceğine inanmıyordum. Byron'a olanları anlatmamıştım, ama bunu anlatmak istemediğimden başka bir nedenle değil. Ya da düşünmek. Ya da tartışmak. Bu yüzden anlatmadım.

Ne yazık ki kötü ruh halimi gizlemekte pek başarılı değildim. Canlı videolarım sırasında - ki ortalama bir süre sonra tekrar başlamıştım

Byron'a layık olup olmadığım ile ilgili yorumlar çoğunlukla azaldı - üzgün olup olmadığımı ya da bir sorun olup olmadığını soran yorumlar alıyordum.

Binlerce kilometre uzaktaki Byron bile endişemi hissetmiş olmalıydı. Neredeyse her gece beni aramaya başlamıştı. Birbirimize gönderdiğimiz seksi fotoğraflar hakkında konuşmadık ve asla neyin yanlış olduğunu sormadı, ama her aramayı "Umarım ne kadar olağanüstü olduğunun farkındasındır" gibi bir şeyle bitiriyordu.

Tatlı sözleri bir süreliğine ruh halimi iyileştirirdi ama sonra bir saat içinde tekrar endişeye kapılır, uyumaya çalışırken dönüp durur ve sabahın erken saatlerinde Volunteer Park'ta yaptığım koşular sırasında endişelenirdim.

Yüz bin takipçiyi geçtiğimden beri ilk kez röportajı alamayacağımdan endişe ettim ve bu midemi bulandırdı. İşe alınacağıma asla kesin gözüyle bakmamalıydım. Bana mülakat ya da pozisyon borçlu değillerdi ve tüm umutlarımı bu fırsata bağlamam aptallıktı. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bağışlara güvenmek istemediğim için, Okul Aile Birliği'ni bilim fuarı için açık artırma yapmama izin vermeye zorlamıştım, değil mi? Bu topluluk yöneticisi pozisyonuna da aynı şüphecilikle yaklaşmalıydım.

Hesaplarım için yaptığım ek içeriklerin akıllıca olup olmadığı, moda, makyaj ve romantizm yarışmalarının bir bilim insanı olarak güvenilirliğimi zedeleyip zedelediği gibi eski korkular yeniden su yüzüne çıktı ve kendimi onları defalarca bir kenara iterken, endişeden huzursuz olurken buldum.

Byron haftalar önce bu korkularımın üstesinden gelmemde bana yardımcı olmuştu ve o zamandan beri kararımı sorgulamamıştım. Şu ana kadar. Ta ki bir telefon görüşmesinin üzerinden üç hafta geçene, neyi yanlış yaptığımı merak edene -eğer yanlış bir şey yaptıysam- ve bu huzursuz, kayıtsız hoşnutsuzluğu sona erdirmek için yapabileceğim bir şey olmasını dileyene kadar.

Yapmam gereken şey bir yedek plan oluşturmaktı. Tek bir kişiye ya da tek bir çözüme güvenmek her zaman felaket anlamına gelirdi. Bunu biliyordum. Sadece kendime güvenebilir ya da kendimden bir şeyler bekleyebilirdim. Hayatım boyunca bu dersi pek çok kez öğrenmiştim. Kendinden başkasına güvenmek her zaman hayal kırıklığına yol açıyordu.

Bu nedenle, Amelia'nın bir telefon beklemem gerektiğini söylemesinden bu yana resmi olarak üç haftayı işaret eden Cuma günü - Byron ve ben ilk öpücüğümüzü paylaştığımız aynı Cuma - kendimi buzlu bir çayla Seattle şehir merkezindeki Kütüphaneye götürdüm, internet tarayıcımda benzer pozisyonlarla ilgili potansiyel ipuçlarıyla dolu on sekme açtım ve işe koyuldum.

Uzaktan, STEM odaklı, esnek saatlere sahip yarı zamanlı ve sosyal medya tabanlı her şeye ve her şeye başvurdum. Birkaç saat sonra, iş arayışımı şimdilik bitirmiş olarak kolları sıvadım ve bilim fuarı müzayedem için bağışta bulunmak üzere yerel işletmelere e-posta göndererek işe koyuldum. Topluluk yöneticisi işiyle ilgili üzüntüye o kadar dalmıştım ki, açık artırma konusunda olması gerektiği kadar proaktif olamamıştım.

Yarıdan itibaren kaldırımlara çıkıp Downtown, First Hill, Capitol Hill, Madrona ve Montlake'de kapı kapı dolaşarak işyerlerinden bağış isteyecektim. Her mahalleyi dolaşmak tüm haftamı alır ama olsun.

Adımlarımda yeni bir baharla, hafif raylı sisteme binmek yerine eve kadar yürümeye karar verdim ama yeni envanterlerine bakmak için Phoenix Games'e uğramaktan vazgeçtim. Yeni bir kutu oyunu almayalı bir yıldan fazla olmuştu ama başvurduğum hiçbir işi alamayacağımı düşünemezdim. Gerekli olmayan bir şey için para harcamayı göze alamazdım.

Bunun yerine vitrine bakmakla ve Everdell adlı bir oyunun kutu resimlerini pervasızca incelemekle yetindim.

Vitrindeki versiyonda üç boyutlu ağaç vardı. Birkaç aydır onu arzuluyordum. *Çok güzeldi.*

"Winnie?"

Adımın sesiyle başımı çevirdim. Kalabalık, güneşli kaldırım taradım ve kendime yüzüncü kez güneş gözlüğü almam gerektiğini söyledim. Kışın karanlık ve ıslak günlerinde eczaneden aldığım güneş gözlüklerimi hep kaybediyor ve yazın ilk yarısını gözlerimi kısarak geçiriyordum.

Tanıdığım bir kadın bana doğru yürüdü, elindeki tasmanın ucunda sevimli görünümlü bir köpek vardı.

"Merhaba Christy. Nasılsın?" El salladım, önce gelen köpeğini sevmek için diz çöktüm.

Christy Burgess okulumun drama öğretmeni idi ve tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Shakespeare ile ilgili her konuda uzmandı ve genellikle her durum için renkli bir alıntısı vardı. Bir keresinde en sevdiği Shakespeare hakaretlerini sıralayarak beni gülmekten kırıp geçirmişti. Öğrenci kredilerini geri ödemeye yardımcı olmak için yaptığı yan işler arasında Parkta Shakespeare gösterilerini yönetmek, sahne sanatları merkezi için drama yaz kamplarında öğretmenlik yapmak ve hem yetişkinler hem de çocuklar için bir Cumartesi doğaçlama sınıfı işletmek vardı. Onu çok takdir ettim.

"Ben iyiyim!" Geniş geniş gülümsedi. "Iago için yeni bir fırça almak üzere Mud Bay'e uğradım. Sen nasılsın? Dinlenmeye fırsat bulabiliyor musun?"

Ağzıma bir dil kaçmasını önlemek için Iago'ya kulağımı verdim ve onun salyalı samimiyetine güldüm. "Birazcık. Bilim fuarı için açık artırmaya başlamak üzereyim ve-"

"Oh! Bilim fuarına fon sağladığınız için tebrikler. Duyduğumda çok mutlu oldum. Ne kadar rahatladım. Bu yıl iptal edileceğinden endişeleniyordum,

Ve sekizinci sınıfa giden çocukların bunu ne kadar çok beklediklerini biliyorum."

"Selam. Teşekkürler." Ayağa kalktım ama parmaklarımı Iago'nun kabarık yelesinde tutmaya devam ettim. Her zaman bir köpek istemiştim ve bir tanesine sahip olabilmem için en az on yıl geçmesi gerektiğini kabullenmiştim. Ama onların koşulsuz sevgisini içime çekme fırsatını asla kaçırmadım. Ayrıca, Amelia ve Elijah'ın sonunda birlikte yaşamaya başlamalarının bencilce bir sonucu olarak, sonunda bir köpek teyzesi olabileceğime dair umut besliyordum. Amelia da hep bir köpek istemişti. "Okul Aile Birliği'yle açık artırmayı yapmama izin vermeleri için konuşmak biraz zor oldu ama harika olacak. Aslında bugün yerel işletmelere bir dizi e-posta gönderdim ve yarın da takip etmek için bizzat dolaşacağım."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden?"

"Bilirsin, bağışlar için."

Bana şaşkın bir gülümseme verdi. "Winnie, bağışa ihtiyacın yok. Bilim fuarı tamamen finanse edildi."

"Ne?" Şimdi ben de ona şaşkın bir gülümseme verdim. "Evet."

"Ama nasıl? Ve ne zaman?"

"Oh, üzgünüm, efendim." Iago yanından geçen yaşlı bir adamla yakınlaşmaya çalışırken Christy tasmaını eline daha sıkı sardı ve sonra bana döndü. "Birkaç hafta önce. Gelecek yılın bütçe planlama toplantısında bir kalemdi ve dış bir kaynak tarafından finanse edileceği belirtilmişti. Bu sonbaharda iki yerine üç araba yıkamak için lobi yapmak üzere toplantıdaydım. İhtiyaç duyulan setleri sadece iki araba yıkamayla karşılayabilmemim imkanı yok."

"Hayır, hayır. Bilim fuarı finanse edilmedi. Finanse edileceğini kastetmiş olmalılar. Ben-"

"Hayır. Önümüzdeki on yıl için tamamen finanse edildi." Iago'nun başını okşadı ne zaman o burun atmadı başka bir kasık içine

yoldan geçen. "Kenarda bir not vardı. Chen'in özellikle açıklama istediğini ve Bhavna'nın da - kahretsin, ne demişti?" dediğini hatırlıyorum. Christy parmak uçlarıyla ağızını kapattı, kaldırırına bakarak kaşlarını çattı, belli ki okul sekreterimiz Bhavna'nın bilim fuarı hakkında ne dediğini hatırlamaya çalışıyordu. "Özür dilerim." Elini bıraktı. "Özel bir bağış ya da daha geniş bir okul müzayedesini için toplu bir bağışla ilgili bir şeydi. Onun gibi bir şeydi. Neyse, Bhavna'ya e-posta atmalısın." Odak noktası arkamda bir noktaya kaydı. "Dinle, gitmem gerekiyor. Ama iyi bir yaz geçir, tamam mı?"

Nutkum tutulmuş, umut dolu bir kafa karışıklığı ile pragmatik bir inkâr arasında gidip gelirken, o ve Iago yollarına devam ederken başımı salladım ve el sallayarak veda ettim. Köşeyi döner dönmez telefonumu çıkardım ve Bhavna'ya e-posta gönderdim.

Christy yanılmış olmalıydı. Eğer bilim fuarı finanse edilmiş olsaydı, bundan haberim olurdu.

BÖLÜM 29

WINNIE

"Heyecanlı mısın?" Amelia bacağımı okşadı, kocaman sırıtıyordu.

Pilot az önce uçuşumuza başladığımızı duyurmuştu.

A Son iniş ve Byron'ı görmeyi kimin daha çok beklediğini bilmiyordum, ben mi yoksa Amelia mı? Ya da belki de yaklaşık bir ay süren telefon görüşmeleri ve mesajlaşmalardan sonra beni ve Byron'ı aynı yerde görmekten heyecan duyuyordu.

Sadece o değil.

Pencere kenarındaki koltuğumdan New York'a bakarken bir elimi karnıma bastırdım. "Heyecanlıyım," dedim belli belirsiz. Gergindim. Byron'la ilgili kelebeklerle mücadele etmemin yanı sıra - yani ondan ve bu yolculuktan beklentilerimin kontrolden çıkmasına izin verdiğim endişesi- ilk kez uçakla seyahat ediyordum. Kalkıştan hiç hoşlanmamıştım ve inişte de tersini yapma fikri avuçlarımı soğuk terlerle ıslatmıştı.

"İniş kalkıştan daha kolay," dedi Elijah, belli ki aklımdan geçenleri okumuştı. Bana bir parça sakız vermek için Amelia'ya doğru eğildi. "Taze nefes ve basınçsız kulaklar için."

"Teşekkürler." Sakızı kabul ettim, dua etmek ve yutkunmak dışında yapacak bir şeyim olduğu için şükreliyordum.

Son dakikada Amelia ve Elijah benimle New York'a uçmaya ve hafta sonunu birlikte geçirmeye karar vermişlerdi. Amelia'nın Pazar gecesine kadar Seattle'a dönmesi gerekiyordu çünkü şirketinin yeni hibe paraları dağıtılmıştı ve faaliyetler Ağustos ortasındaki açılış için hızlanıyordu.

Bu arada şirketinden kimse beni görüşme için aramamıştı. Ama bu gayet normaldi ve Amelia'ya bundan bahsetmek için bir neden görmüyordum. Ondan benim adıma müdahale etmesini beklemek haksızlık olurdu.

İşleri kendim halletmeye kararlıyım, geçen haftayı iş başvurularını araştırarak ve doldurarak geçirdim. Artık topluluk yöneticisi işine güvenmiyor ya da bunu ummuyordum ve bu nedenle ruh halim önemli ölçüde iyileşmişti.

Ancak Bhavna'dan haber aldım. Christy ile konuşmamın ertesi günü, geçen Cumartesi e-postama geri dönmüştü. Tam bir şok ve şaşkınlık içinde okul sekreteri Christy'nin bana söylediklerini doğrulamıştı. Bilim fuarı finanse edilmişti ve önümüzdeki on yıl boyunca sürekli olarak finanse edilecekti. Okul, Bhavna'nın deyimiyle, özellikle bilim fuarı, yeni bilgisayar laboratuvarı ve yeni kütüphane kitapları için ayrılmış olan genel okul müzayedesini için "bin numunelik toplu bağış" almıştı. Bhavna, toplanan paranın tüm bu girişimleri tam olarak finanse etmesini bekliyordu.

Daha fazla ayrıntı isteyerek yanıt verdim - bu toplu ürün bağışı tam olarak neydi, ne tür "numuneler", kim bağışladı ve minnettarlığımı nasıl ifade edebilirdim - ancak Bhavna bu sabah New York uçağına bindiğimizde bana geri e-posta göndermemişti.

"Tamam, tamam! Byron bizi alması için bir araba göndereceğini söyledi. Elijah ve ben önce sizi otelinize bırakacağız, sonra da Village'daki kiralık evimize gideceğiz. Sizinle akşam yemeğinde buluşuruz." Amelia dönüp

Elijah. "Byron'ın yemeğe çıkmak istediğine inanamıyorum. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım ve hiç yemeğe çıkmadık. Bir kere bile. Kalabalıktan nefret eder."

"Winnie planı biliyor, Amelia." Elijah sevgilisine bir sakız uzattı. "Durmadan bundan bahsediyorsun. Akşam yemeğini unutacak değil ya."

"Biliyorum, biliyorum. Aldığımız daire için çok heyecanlıyım. Sence de bu hafta sonu için rezerve edilmemiş olması şaşırtıcı değil mi? Sanki Winnie'yle birlikte buraya uçmamız gerekiyordu." Mutlu bir ses çıkardı ve bana döndü. "Yarın iyi olacağına emin misin? Her şey hakkında iyi hissediyor musun?"

"Evet. Harika hissediyorum."

Yarından başlayarak Çarşamba gününe kadar Byron'a mülakatlarında eşlik edecek ve tampon görevi görecektim. Menajeriyle birlikte menajeri bu hafta başında bana kesinleşmiş programı içeren bir ajanda göndermişti. İkisi de orada olacaktı. Her bir görüşmeciyi araştırdım, sosyal medya hesaplarında hobilerinden, zevklerinden, önceki işlerinden, hangi üniversiteye gittiklerinden vb. bahsedenleri taradım, böylece onlarla etkileşime girebilir ve Byron'ın üzerindeki baskıyı azaltabilirdim.

Geçtiğimiz hafta tüm özgürlüğümle - artık kapı kapı dolaşıp açık artırma bağıışı istememe gerek kalmadığından - sosyal medya kanallarım için birkaç STEM ve makyaj eğitimi videosu kaydettim ve iki sürekli eğitim kursunu tamamladım. Bunların yanı sıra mülakata girecek kişiler hakkında dosyalar oluşturup iş başvurularında bulundum. Ayrıca Amelia ve benim Lucy ve Jeff'in lanetli akşam yemeği partisinde tanıştığımız güzel bayanlar Danielle ve Olivia ile patika yürüyüşüne çıkmış ve ardından Byron'a gönderdiğim daha muhafazakar bikinilerden birini giyerek Pilchuck Nehri'nde tüple gezmiştim.

Evet, Byron ve ben hala fotoğraflar gönderiyor, havlulardan mayolara, gri eşofman altlarından o büyüğü TikTok taytlarına kadar her şey hakkında birbirimizin fikirlerini soruyorduk. Byron bana her ikisini de ne zaman istersem yayınlayabileceğimi söylemiş olsa da ben hala tozlukları ya da "kiss your crush" videolarını yayınlamamıştım.

Açıkçası, eğer aşık olduğun kişiyi öp videosunu yayınlasaydım, onu takip eden öpüşme seansı yerine sadece hızlı ve iffetli öpüşmeyi göstererek videoyu düzenlerdim. Ama tereddüt ettim ve tereddüt etmemin nedeni bana acı verici derecede ironik geldi. Byron ve ben arkadaştan daha fazlası olmaya başladığımızdan beri, artık *sadece* arkadaşmışız gibi davrandığımız videoları yayınlamak yeni bir samimiyetsizlik gibi geliyordu.

Beynimin neden böyle olduğunu sormayın. VERECEK CEVABIM YOK!

Daha da kötüsü, insanlar videolarıma ve paylaşımlarıma giderek daha fazla yorum yapmaya, Byron'la başka bir meydan okuma videosu yapıp yapmayacağımızı veya ne zaman yapacağımızı sormaya başlamıştı. Bunlar açık ara en çok izlenen içeriklerim olmaya devam ediyordu ve nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden Byron'ı görene kadar herhangi bir karar vermeyi erteledim ve sorunu çözmemde bana yardımcı olacağına güvendim.

Yere doğru alçalırken gözlerimi kapatarak sakızımı çiğnemeye odaklandım ve dönüş koltuğumu cam kenarı yerine koridora çevirip çeviremeyeceğimi düşündüm. *Ya da* beynim *bir dahaki sefere sadece perdeyi kapatmayı* önerdi.

Elijah koridorun karşısındaki bir adamla havadan sudan konuşurken Amelia elimi tutup cesaretlendirici sözler fısıldadı. Uçak yere indi, iki kez zıpladığında ve yavaşladığımızda midem kalktı.

Ve sonra her şey bitti.

"Gördün mü?" Amelia elini oynatarak beni tutuşumu gevşetmeye zorladı. "O kadar da kötü değil."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. *Gerçekten de öyle.*

Umarım, ve dinlenme . ve yolculuk olur olmak
pürüzsüz yelken kıyaslandığında.

* * *

Beklendiği gibi, Byron'ın şoförü bizi bagaj tesliminde karşıladı. Beklendiği gibi değildi, iki şoför vardı. Birinin elinde benim soyadımın yazılı olduğu bir tabela, diğerinin elinde ise Amelia'nın soyadının yazılı olduğu bir tabela vardı.

Jüpiter Ödülleri için gerekli olan elbise ve aksesuarları yerleştirmek için büyük bir valiz kontrol etmiştim. Zaten büyük çantaya ihtiyacım olduğundan, Byron için iki kutu See's bitter çikolata da ekledim, mülakatları atlatmasına yardımcı olacak bir gıda terapisi.

Amelia ve Elijah ise sadece sırt çantalarını ve küçük el çantalarını getirmişlerdi. Bagaj tesliminde beklerken benimle takılmayı teklif ettiler, ancak ben onları el sallayarak çok heyecanlandıkları geçici kiralık eve gidip check-in yapmalarını söyledim.

Şimdilik vedalaştık ve onlar da şoförlerinin peşinden havaalanından çıktılar. Yaklaşık bir saat sonra -şoförüm Alvin'le hayatı, nereli olduğu, New York'u nasıl sevdiği ve eşiyle nasıl tanıştığı hakkında sohbet ederken- ben de şoförümü havaalanından çıkıp Özel Ulaşım yazan bir bölümde park etmiş bekleyen cipe kadar takip ettim.

Havaalanından çıktıktan yaklaşık yirmi dakika sonra telefonum çaldı ve ekranımda Amelia'nın gülümseyen yüzü belirdi.

"Alo?" Hoparlörden cevap verdim.

Konuşmadan önce bir iç geçirdi. "Tamam. Bazı kötü haberlerim var."

"Olamaz. Ne oldu?" Koltuğumda öne doğru oturdum.

"Yani, daire bir aldatmacaydı. Öyle bir yer yok ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

Sakin kalmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim ama daire konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordum.

"Çok özür dilerim."

"Ne yapacağımızı bilmiyorum. Elijah internette ararken ben de yirmi dakikadır otelleri arıyorum. Her şey rezerve edilmiş. Havaalanı otelleri bile dolu." Sesi çatallaştı ve Elijah'ın arka planda rahatlatıcı bir şeyler söylediğini duydum.

"Şoförün çoktan gitti mi?"

"Evet. Harikaydı ama gideli çok oldu. Kiralamadaki bağlantımızın bizimle buluşmasını beklemek zorunda kalmasını istemedim. Kendimi çok aptal hissediyorum."

Alvin'in aynadaki bakışlarıyla karşılaştım ve "Gidip onları alalım" dedi. Başımı salladım.

"Yapacağımız şey şu. Bana şu anki konumunuzu gönderin. Alvin ve ben gelip seni alacağız. Hep birlikte Byron ve benim kaldığımız otele gideceğiz."

"Orayı aramayı denedim zaten. Fiyat aralığımızın çok dışında ama paramız yetse bile tamamen dolu. Ödüller için herkes orada kalıyor gibi görünüyor."

"Byron'a mesaj at, neler olduğunu anlat. Sana her yerin dolu olduğunu söyleseler bile bir oda ayarlayabilir. En kötü ihtimalle benimle kalabilirsin. Kendime ait koca bir otel odam var."

"Kazan-"

"Merak etmeyin! Ayrıca, kocaman bir otel odasında ne yapacağım ki?" Alvin'le bir bakış daha paylaşarak neşeyle sordum.

Sırtıttı ama hiçbir şey söylemedi.

* * *

Anlaşılan New York'taki otel odaları dolap büyüklüğündeydi.

"Ben de dairemizin küçük olduğunu sanıyordum." Odanın içinde bir metre kadar ilerledim ve sonra durdum. En fazla bu kadar ilerleyebildim. Küçük bir duşu olan küçük bir banyosu, tam boy bir yatağı, bir komodin parçası ve duvarda asılı bir televizyonu vardı.

Bununla birlikte, zevkli bir şekilde dekore edilmişti ve pencereden güneye bakan manzara muhteşemdi.

Arkamı döndüğümde Amelia ve Elijah'ın kapının yanında dehşet içinde durduklarını gördüm. Gülmekten kendimi alamadım. Hepimizin burada uyuyabilmesinin imkânı yoktu. Ayakta bile zor sığıyorduk.

Elijah'la göz göze geldik ve o da gülmeye başladı, ayaklarını sürüyerek ilerledi ve büyük çantamı solundaki banyoya doğru itti. Otel odasının kapısı kapanmıyordu, henüz kapanmamıştı ve kapının kapanması için Amelia'nın çantalarıyla birlikte yatağa girmesi gerektiği hemen anlaşıldı.

O anda Byron arkalarındaki açık kapı aralığında belirdi ve omurgam kaskatı kesildi, Amelia'nın başının üzerinde göz göze geldiğimizde küçük oda unutuldu.

Buna inanamıyordum. O buradaydı. *Tam orada!* Kalbim küt küt atıyordu. Şaşırmamalıydım, Amelia'nın ona mesaj attığını biliyordum ama onu görmek yine de nefesimi kesti. Her zamanki gibi tamamen siyah giymişti ve tamamen aynı görünüyordu. Yani, neredeyse aynıydı. Saçları son fotoğrafından daha kısa görünüyordu.

Son fotoğrafını düşününce yanaklarım ve göğsüm tutuştu. Gömleksizdi ve gri boxer külot giymişti ve ... şey, son derece dar olduklarını ve hayal gücüne çok az şey bıraktıklarını söyleyelim.

Ona sarılmak için kısa mesafeyi geçmek istedim ama Amelia, Elijah ve çantaları kapıda bir tıkanıklık oluşturdu.

"Şey. . . ." Elijah - belli ki koridordaki Byron'ı henüz görmemiş ya da hissetmemişti - şok geçiren Amelia'yı yatağa doğru yönlendirdi, oturması için onu cesaretlendirdi ve ardından çantalarını kucağına yükledi. "Seni daha yakından tanımak istediğimi hep söyledim Winnie. İşte şimdi fırsat."

Byron'ın kaşlarını çatmasını ve bakışlarını benimkilerden ayırmasını izledim. Elijah'ın başının arkasına göz kırptı ve sonra bakışları odaya kaydı -odada ne varsa- gözleri Amelia'nınki kadar büyüdü.

"Bu da ne böyle?" Byron'ın sesiyle Elijah döndü ve Amelia oturduğu yerden köşeye baktı.

"Byron!" Amelia ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Onun yerine el salladı. "Bunların hepsi benim hatam."

Yüzü asık olan Byron'ın dikkati tekrar benimkine takıldı. "Odanın bu kadar küçük olduğunu bilmiyordum." Sesi üzgün değil, kızgın geliyordu. "Müdürüme size bir süit ayırtmasını söyledim. Benden haber alacak."

"Merak etmeyin. Süite ihtiyacım yok." Sesimin biraz şaşkın çıktığına eminim. Nerede uyuduğum umurumda değildi, sadece onu gördüğüm için çok mutluydum.

"Burada kalamazsın," dedi, sesi hırçındı. "Bu kabul edilemez."

Elijah, Byron'ın tokalaşması için elini kaldırdı. "Sorun için özür dilerim."

Byron kaşlarını çatarak Elijah'ın eline baktı ve elini sıktı. "Bunun için endişelenme. Ama neden sen ve Amelia eşyalarınızı burada bırakıp dışarı çıkmıyorsunuz? Winnie benimle gelecek. Bu işi hallederiz ve akşam yemeğinde buluşuruz."

Gözle görülür bir şekilde rahatlayan Elijah, Byron'a teşekkür etti ve koridora çıktı. Amelia çantaları kucağından itti ve Elijah'a katılmadan önce ona sarıldı. İkisi de Byron'ın omzunun üzerinden bana sessizce el salladıktan sonra bizi okuldaki malzeme dolabım büyüklüğünde bir odada yalnız bırakarak ayrıldılar.

Byron öne çıkıp kapının kapanmasına izin verdiğinde ağırlığımı ayaktan ayağa kaydurdım, yakışıklı yüz hatları mutsuzlukla sertleşmişti.

"Seni görmek çok güzel." Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerektiğini fark ettim. "Şahsen yani."

Hâlâ kapının yanında dururken ellerini ceplerine soktu. "Oda için çok özür dilerim. Söylediklerimde ciddiydim, bu kabul edilebilir bir şey değil."

"Sorun değil."

"Değil. Öyle olduğunu söyleme. Ve sen de-" Byron aniden ağzını kapattı, tavana baktı ve daha sessiz, daha sakın bir sesle devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Eğer senin ya da onlar için başka bir oda bulamazsam, burada Amelia ve Elijah ile kalmamanı *tercih ederim*."

"Tamam mı?" Tam boy yatağa bir göz attım. "O zaman ne yapmalıyım?"

Sanki okumaya çalıştığı bir kitapmışım gibi uzun bir süre bana baktı. Sonra, sonunda, Byron öne doğru küçük bir adım attı. "Benimle kalır mısınız?"

"Seninle mi?" Sesim titreyerek sordum. Kalbim göğsümün etrafında zıpladı ve mideme bir beşlik çakmak için aşağı indi.

Ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Kanepesi ve tam boy yatağı olan bir süit var. Ben kanepede uyurum. Yatağı sen alabilirsin."

"Oh." Kalbim ve midem kutlamalarına ara verip ne düşüneceğimi bilemezken başımı salladım. "Ama kanepeyi ben almalıyım. Ben daha kısayım."

"Bir yolunu buluruz." Bir adım daha yaklaştı, gözlerimi tutarken başını eğdi. "Bu bir evet mi?" diye sordu sessizce, bakışları araştırıyordu.

"Evet." Gülümsedim. "Evet, bu bir evet."

"Güzel." Küçük gülümsememe memnun olmuş bir sesle karşılık verdi, sonra başını kapıya doğru eğdi. "Hadi gel. Şu fiyaskoyu halledelim."

Utangaç bir şekilde gülümseyerek, çünkü -açıkçası- biraz utangaç hissediyordum, Byron'ı odadan çıkıp koridora kadar takip ettim. Elleri hâlâ ceplerindeydi, ben yanına gelene kadar durakladı, sonra asansöre doğru yan yana yürüdük.

"Uçuşun nasıldı?"

"İyiydi. İyiydi." Şu anda türbülans hakkında konuşmak istemiyordum. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Burada geçirdiğin zaman nasıldı?"

Byron gözlerini öne dikti, yüz hatları giderek belirsizleşiyordu. "Uh, aydınlatıcı."

"Açıklayıcı mı? Kulağa gizemli geliyor."

Asansöre yaklaşırken sırtıttı ama bana bakmadı ya da başka bir şey söylemedi. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Dört hafta boyunca birbirimize açıkça müstehcen bir şey söylemeden mesaj yoluyla fikir sorma kılığına girerek şakalaşmış, bir yandan da neredeyse hiçbir şey giymediğimiz fotoğraflarımızı değiş tokuş etmiştik. Telefonda konuştuğumuzda, konuşmalarımız hem aşırı arkadaşça hem de platonikti, ikimiz de fotoğraflardan bahsetmemiştik.

Bir ay boyunca sabrettim ve eğer ihtiyacı olan buysa sonsuza kadar sabretmeye hazırdım. Kendime söyledim.

ona baskı yapmak.

Ancak, şimdi o buradayken ve ben Byron gerçeğiyle karşı karşıyayken, içimden bir parça ona baskı yapmak, nerede durduğumuzu, ne düşündüğünü ve arkadaşlığın ötesine geçmeye hazır olup olmadığını sormak istiyordu ama bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

Kendimin bu kısmını anlamıyordum. Bu ben değildim. Zorlamadım, ekmek kırıntıları bıraktım.

O ekmek kırıntıları bayatladı. İT ONU!

Kalbimin huzursuz ağrısına karşı yüzümü buruşturarak, talepte bulunma, onun özgürce sunmaya istekli olabileceğinden daha fazlasını isteme dürtüsünü bastırdım ve hiçbir şey söylememeye karar verdim. Evet, cevap konuyu hiç açmamaktı. Cevap sadece rahatlamak ve arkadaşım ile dostça vakit geçirmektir, çok fazla şey beklememeli ve her şeyi olurlarına bırakmalıydı.

Ya da hiç hazır değilse, öyle olsun. Bana bir şey olmazdı. Geçen ay onun odasında yaptığımız konuşmadan beri kalbimi korumuş ve duvarları güçlendirmiştim. O kilidin anahtarını teslim etmeyi düşünmemin tek yolu, aylarca arkadaştan daha fazlası olmamızdan sonraydı. Eğer o kadar ileri gidemezsek, sonunda neye karar verirse versin hayatta kalacak ve gelişecektim.

Başımı sallayarak ve kalbimi boğucu, vahşi, kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettirse de bu cevabın bilgeliğine teslim olarak asansörü çağırmak için öne uzandım.

"Nereye gidiyoruz? Aşağı mı, yukarı mı?"

"Aşağıya," diye cevap verdi. "Önce kapıcıya gideceğiz."

"Tamam." Aşağı düğmesine bastım ve geri çekildim, Byron'a baktım ve onun dikkatli gözlerini üzerimde buldum.

"Seni görmek çok güzel Fred." Bakışları benimkilerden ayrılıp yüzümde gezindi; saçlarım, alnım, burnum, yanaklarım, dudaklarım. "Şahsen."

Az önce rahatlamaya ve etkileşimlerimize bir arkadaş gibi yaklaşmaya karar vermiş olmama rağmen, aptal kalbim sinsi bir darbe yaptı. Omzuna dürtüsel, hafif bir itiş verdim. "Ne? Resimlerimi beğenmedin mi?"

Byron elimi yakaladı ve sıkıca tuttu. "Beğendim. Hem de çok. Bilmene izin vereceğimden çok daha fazla." Bakışları hâlâ dudaklarımda, "Ama resimlerle yapılabilecek çok şey var," diye ekledi.

BÖLÜM 30

WINNIE

B yron ne benim için ne de Amelia ve Elijah için başka bir oda bulamayabildi. Kapıcıyı, kapıcının müdürünü ve otel müdürünü ne kadar telaşlandırırsa telaşlandırсын, terletirse terletsin ve özür diletirse diletsin, hiçbir oda bulunamıyordu. Tüm bölgenin Oteller aylardır doluydu.

Byron Amelia'yı arayıp odayla ilgili haberleri verirken bana Byron'ın süiti için bir anahtar verdiler. Ayrıca akşamki uyku düzeniyle ilgili planları da açıkladı. Amelia'nın söylediği bir şey karşısında gözlerini devirirken ona bakmaya devam ettim, Amelia ona süitini nasıl paylaşacağımızı anlattıktan sonra soluk yanakları pembeleşirken sırtışımı gizlemeye çalışıyordum.

Umutlanmamaya devam etmeme kararlılığıma rağmen, asansör gelip gergin anı kısa kesmeden hemen önce resimlerle ilgili o şeyi söylediğinden beri sırtıyordum.

Telefon görüşmesini bitirmesini beklerken, VIP check-in alanında dolaştım ve sıradan biri yerine VIP olmanın avantajlarını listeledim. Bir köşede tam hizmet veren bir bar ve hemen önünde birkaç büyük, rahat görünümlü deri koltuk vardı. Fotokopi makinesi, bilgisayar ve fotoğraf yazıcısından oluşan küçük bir iş merkezi, Byron'ın durduğu masanın yanındaki cam duvarın arkasında duruyordu.

telefon. Büyük odada ayrıca tek bir düğmeye dokunarak espresso, cappuccino ve filtre kahve hazırlayan yüksek teknolojik, yerleşik kahve makinelerinden biri vardı.

"Bayan Gobaldi."

İsmimi duyunca döndüm ve kapıcıyı omzumda acı dolu bir bakışla buldum.

"Merhaba." Ona küçük bir el salladım.

"Bay Visser'in talebini karşılayamadığımız için ne kadar üzgün olduğumu tekrar ifade etmeme izin verin."

"Sorun değil."

VIP alanından çıkarken onu takip etmemi işaret ederken hâlâ perişan görünüyordu. "Temsilcisi Bay Visser'in süitini Aralık ayında rezerve etti ve sizin rezervasyonunuzu ancak Nisan ayında ekledi. O zamana kadar elimizde sadece standart odalar kalmıştı. Ama eğer bir süit açılırsa sizi bekleme listesine aldı. Ne yazık ki çok az iptal oldu."

"Mantıklı. Lütfen bu konuda stres yapmayın." Odadan çıkarken Byron'la göz göze gelmeyi umarak omzumun üzerinden baktım. Hâlâ telefonla konuşuyordu.

"Lütfen çantalarınızı Bay Visser'in odasına taşımamıza izin verin. Ve işte" -içeri girdiğimizde fark etmediğim bir asansörü işaret etti- "bu sizi çatı katına çıkaracak." Bir anahtar kartı taradı, sonra yukarı düğmesine bastı ve ışık yandığında kartı bana uzattı. "Bu kart size tüm VIP alanlarına giriş izni verecek. Bay Visser akşam yemeğinden önce dinlenebilmeniz için sizi odasına göndermemi istedi."

Asansörün kapıları açıldı ve bana içeri girmemi işaret etti. Her zaman talimatlara uyan biri olarak, yaptım.

"Yukarıya bir tepsi içecek de göndereceğiz." Asansörün içinde bir adım attı ve 35 yazan düğmeye bastı, ardından

Geri. "Bay Visser bu akşam başka bir yerde yemek yiyeceğinizi söyledi."

"Evet. Doğru."

"O halde, döndüğünüzde, konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için yapabileceğim bir şey varsa bana bildirin. Lütfen tereddüt etmeyin."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"İhtiyacınız olan her şeyi söylemeniz yeterli. Banyo malzemeleriniz eksikse ya da gece yarısı atıştırmalığı istiyorsanız, aramaktan çekinmeyin. Bir eczane ve bakkal gibi stoklarımız var. İsteddiğiniz şey elimizde yoksa, birini gönderebilirim ve bunun gerçekleşmesini bizzat sağlarım. Hiçbir şey söz konusu değil."

"Uh ... teşekkürler." Onun bu coşkusu karşısında rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım.

Görünüşe göre, kapılar kapanmadan hemen önce gülümsemesinin ne kadar memnun görüldüğüne bakılırsa iyi saklamışım.

* * *

Byron yemekten önce odaya gelmedi. Ben onu VIP alanında bıraktıktan yaklaşık yarım saat sonra mesaj atarak menajeri, yayıncısı ve kitap serisinin film haklarını alan yapımcıyla buluşması gerektiğini söyledi. Bu toplantının menajerinin geçen hafta bana gönderdiği ajandada yer aldığını hatırladım. Programa göre birkaç saat sürmesi gerekiyordu.

Manzarası etkileyici olsa da süit, filmlerde ya da dizilerde hep gördüğümüz o görkemli çatı katlarından biri değildi. Central Park, tavandan tabana pencerelerin tam altında uzanıyordu ve bana parkta koşan ve yürüyen karınca kadar küçük figürleri, insanları izleme imkânı veriyordu. Küçük karınca insanları incelerken, Byron'ı ilk kez bugün gördüğümü fark ettim.

benim dairemin, onun evinin ya da hepimizin yaşadığı yurtların dışında.

Seattle'da halka açık yerlere girdiğini biliyordum. Rugby oynardı. Nuflours'a gider ve bana çörek alırdı. Bir keresinde Interlaken Park'ta koşuya çıktığından bahsetmişti.

Ama Byron'ı düşündüğümde aklıma sadece sessiz, özel bir alanda olduğu geliyordu.

Çantalarım içecek tepsisiyle birlikte geldi; buğdaydan yapılmış ya da buğday izi taşıyor olabilir diye hiçbirini yemedim. Yavaşça siyah şal elbisemi giydim ve yeni makyajımı yaptım. Byron'ın hiçbir eşyasının dağınık olmadığını fark ettim. Bavulunun fermuarı çekilmiş ve yatak odasının bir köşesine yerleştirilmişti, sanki o da bu öğleden sonra gelmiş gibiydi.

Hah. Bunu ona sormak için aklıma bir not aldım.

Lobideki mağazalara göz atmak için zaman ayırdıktan sonra saat 19:00'da Amelia ve Elijah ile otelin önünde buluştuk. Byron'ın menajерinin tavsiye ettiği Le Chat adlı restorana doğru yürüdük. Restoranın ortasında dört sandalyeli yuvarlak bir masaya oturduk, menüler dağıtıldı ve su bardakları dolduruldu. Şef garson gittiğinde, Elijah ve ben fiyatları okurken neredeyse küçük dilimizi yutacaktık.

"Times Meydanı'nda iyi bir pizza standı olduğunu duydum," diye fısıldadı Elijah, koltuğunda kıpırdanarak.

"İşleri tuhaflaştırma." Amelia erkek arkadaşını azarladı. "Byron bizi dışarı çıkarmayı teklif etti. Ne istersen sipariş et."

"Bunu söylemek sizin için kolay," diye homurdandı. "Sen onun en iyi arkadaşısın ve Winnie de kız arkadaşı. Adamla şimdiye kadar sadece üç kez karşılaştım ve yabancı erkekler tarafından şarap içirilip yemek yedirilmeye alışık değilim."

Son yorumu beni güldürdü. Ama Byron ve benim çıktığımızı dair varsayımını düzeltme fırsatım olmadı. Adamın kendisi restorana girdi ve sanırım bu sefer dilimi yuttum. Ya da boğulmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştım.

Byron nefis koyu gri bir takım giymişti. Daha doğrusu, koyu gri takım elbisesi onu nefis gösteriyordu. Bakışlarımız restoran boyunca kilitlendi - onunki gömleğinin akuamarin rengiyle daha da canlı hale geldi

-Yavaş ve titrek bir nefes aldım.

"Huh," diye mırıldandı Amelia, o yaklaşırken düşünceli bir sesle. "Bunu daha önce görmemiştim. Nereden aldığını merak ediyorum."

"Geç mi kaldım?" Gözlerini benimkilerden kısa bir süreliğine ayıran Byron, Elijah'ya başıyla selam verdi, Amelia'nın yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için eğildi ve sonra elimi tutarak arkasını dudaklarına götürüp öptü. "Uzun zamandır mı bekliyordun?" diye sordu bana.

"Çok değil," diye kısık sesle cevap verdim, ona baktım ve ...

Özür dilerim. Ne diyordum ben?

Parmaklarımı sıktı, beni tamamen bırakmadan önce bileğimin iç kısmına yumuşak, yavaş bir öpücük vermek için avucumu çevirdi. Byron benimkinin yanındaki koltuğa oturdu ve sandalyelerimizi birbirine yaklaştırdı. "Sipariş verdiniz mi? Beyaz mı kırmızı mı?"

"Sipariş vermedik," diye söze girdi Amelia, sonra gözlerini üzerimde hissederek ekledi, "Neden şarabı sen ve ben seçmiyoruz Byron? Elijah ve Winnie bu ertelemeyi takdir edeceklerdir. İkisi de biraz bunalmış görünüyor."

Amelia ve Byron şarap seçeneklerini tartışırken ben gözümü ayırmadan menüme bakıyor, ateş basması ve hafıza sorunları yaşıyordum. Onu takım elbise içinde gördüğümde vücudumun verdiği tepkiye gerçekten şaşırmış mıydım? *Hayır. Hayır, şaşırmadım.*

Onu neredeyse bir aydır şahsen görmemiştim. Bu kadar uzun bir Byron kuraklığından sonra onu takım elbise içinde görmek -ve tüm o

Onun çok küçük kıyafetlerle çekilmiş fotoğrafları biyolojim için felaket anlamına geliyordu.

Byron, "Her şey glütensiz," diye fısıldayarak beni şaşkınlığımdan kurtardı.

Kafamı kaldırdım ve bana doğru eğildiğini fark ettim. "Pardon?" Dopaminin baş döndürücü etkisine yenik düşerek sordum.

Sadece devam et, Winnie. Tadını çıkar. Onun tadını çıkar.

"Her şey glütensiz." Kolu kalktı ve sandalyemin arkasına yerleşti, eli kürek kemiklerimin arasında gezindi. "Endişelenmene gerek yok. Tüm kokteyller ve içecekler de glütensiz."

"Oh. Teşekkür ederim." Ona küçük, minnettar bir gülümseme gönderdim.

O da karşılığında gülümsedi, gözleri benimkiler arasında gezindi. "Çok güzel görünüyorsun."

İltifatı karşısında bakışlarım kaydı, yanaklarım alevlendi, midem bulandı ve gülümsemem genişledi. Görünüşe göre, vücudum onun ifadesi hakkında pek çok şey hissediyordu. "Ah, teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Eli boynuma doğru kaydı. "Yemekten sonra dışarı çıkmamızın bir sakıncası var mı? Yoksa Amelia ile plan mı yaptın?"

"Hayır, hayır. Plan falan yok.

Çıkabiliriz." "Güzel."

Parmakları saçlarıma dolandı ve saç tellerimi biraz çekiştirdi, bu da beni yüzümü tamamen ona doğru çevirmeye ve gözlerimi ona geri vermeye zorladı. Nedenini sormayın ama bu küçük hareket karnımda bir ağrıya neden oldu ve kendimi onun muhteşem bakışlarında kaybederek dizlerimi birbirine bastırdım.

Kendimi zayıf hissettim. Ve muhtaç. Ve yemek için hiç de aç değildim.

Keskin bir *patlama* sesi bizi bakışma yarışımızdan kopardı. Başımı ona doğru çevirdiğimde Byron'ın parmakları boynumdan düştü.

Amelia - bu ses onun masaya vuruşuydu.

"Hey. Bunu sonraya sakla ve bir meze seçmeme yardım et." Amelia elindeki menüyü bana doğru çevirdi. "Pastırmalı hurma gerçekten güzel görünüyor, ama karides ve yengeç de öyle."

"Ah, karides ve yengeç," dedim otomatik pilotta, telaşlanmış ve aniden susamıştım.

Byron'ın eli sandalyemin arkasından indi ve tam suyuma uzanırken cesurca üst uyluğuma yerleşti. Kıpırdamadan durdum, titrek bir nefes daha verdim ve bir yudum almadan önce kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Pastırma sever misin?" Byron Elijah'a sordu.

Elijah konuyu düşünüyormuş gibi başını öne arkaya eğdi. "Kahvaltı için. Ya da öğle yemeği için. Akşam yemeğinde de."

Byron, Amelia'nın erkek arkadaşına sıırttı. Dostça bir sıırtımaydı ama gülümseme değildi. "O zaman ikisini de alalım."

Tartışma ana yemeklere ve herkesin ne sipariş etmek istediğine döndü. Byron bana siyah morina balığı olduğunu söyledi ama sonra Amelia ve ben yıllar önce küçük bir köpekbalığı yakaladığım ve çıldırıldığım bir balık tutma gezisini anımsadıkça sessizleşti. Onu kancasından çıkarıp geri atmak zorunda kalmıştı.

Akşam ilerledikçe, Elijah, Amelia ve benim sohbetin çoğunu yürüttüğümüzü, Byron'ın ise sadece dinlemekten memnun görüldüğünü fark ettim. Kendisine doğrudan bir soru sorulduğunda -genellikle Elijah tarafından- kısa cevaplar veriyor ve karşılığında bir soruyla diyalogu yeniden yönlendiriyordu. İlk kez ben, Amelia ya da Jeff dışında biriyle dostane bir şekilde etkileşime girdiğini görüyordum.

Ancak yemek uzadıkça cevapları da kısaldı. Tabaklarımız temizlendiğinde, hafifçe tedirgin görünüyordu. Açıkça ya da kaba bir şekilde değil, daha çok

Restoranın sesleri onun dikkatini dağıtıyordu. Etrafımızdaki herhangi bir masa orta dereceden daha fazla gürültü yaptığında irkiliyordu. Daha yakına eğildi ve vücudunu bana doğru eğdi. Bacağımdaki eli aralıklarla esneyip gevşedi ve diğer eliyle mutfak eşyalarıyla oynamaya, onları mükemmel paralel çizgiler halinde düzenlemeye başladı. Bir noktada Elijah ona bir soru sorduğunda yanıt vermedi -ya da fark etmemiş gibi göründü-, dikkatini çatalına vererek sessiz kaldı.

Amelia'yla göz göze geldim ve başımı restoranın önüne doğru eğdim, aklımdan geçenleri okuyup Byron'la bir an önce ayrılma niyetimi anlamasını umuyordum.

Bir kez başını salladı ve ben de hesabı istemeyi planlayarak garsonumuzu aradım.

Ama Amelia bir dahi olarak, "Hey, kredi kartına yine ihtiyacım var, Byron. Winnie'nin ödül töreni kıyafeti için birkaç şeye daha ihtiyacı var ve onları yarın almayı umuyordum." Sonra bana dedi ki, "Neden siz ikiniz buradan gitmiyorsunuz? Hesabı onun kartıyla ödeyeceğim. Tüm gün süren seyahatimizden sonra ne kadar yorgun olduğunuzu biliyorum."

"Oh. Evet." Esnedim -gerçekten esnedim, yorgundum- ve elimin tersiyle ağzımı kapattım. Byron'a döndüm. "Sakıncası var mı? Çok erken kalktık."

Zoraki gülümsemelerinden birini takınmıştı ama masanın üstüne sabitlenmiş gözlerinde hiç eğlence yoktu. Tartışacağını ya da hepimizin tatlıya kalması için ısrar edeceğini düşündüm. Tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonuçta tartışmadı.

Cüzdanını çekerek sözsüzce ayağa kalktı ve hepsini Amelia'ya verdi. Daha sonra Amelia kredi kartını çekerken o da sandalyemi taşımama yardım etti. Ben elimi uzatır uzatmaz

dik duruyordu ve cüzdanını geri almıştı, Byron parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"İkinizle sonra görüşürüz." Amelia ve Elijah'a el salladım, sonra Byron'ın bizi kalabalık masaların etrafından dolaştırıp ön kapıdan geçirmesine izin verdim.

Otele doğru sola döndük ve uzakta bir arabanın korna sesi duyulduğunda Byron'ın nasıl yüzünü buruşturduğunu fark etmeden edemedim.

Kalbim acilen işe yarar bir şeyler yapma ihtiyacıyla çarparken, kolumu beline dolamak için elini bıraktım. "Bu iyi mi?" diye sordum. Daha fazla yakınlığın faydası mı yoksa zararı mı olacağını bilmiyordum.

Byron bana baktı, yüz hatları uzaktı. Sanki bakışları ona ait değilmiş ya da beni çok uzaktan inceliyormuş gibi hissediyordum. Ama kolunu omuzlarıma doladı ve yürürken yanına sokulmama izin verdi.

Sokaktaki tüm gürültüye rağmen, otele vardığımızda Byron'ın vücudu neredeyse rahatlamış görünüyordu. Özel asansörün kapıları arkamızdan kapandığında döndü ve beni yavaşça minderli duvara yasladı, gözleri çoğunlukla canlı ve berraktı.

"Hey," diye fısıldadı, eli yanağıma geldi.

"Hey," diye fısıldadım, dokunuşuna doğru eğildim. Bu kez kalbim yerinden çıkmadı ama göğsümde hoş bir sıcaklık oluştu.

"Sen ve Amelia'nın orada ne yaptığınızı biliyorum." Sesi kızgın değildi ama sözleri bir suçlama gibiydi.

"Öyle mi? Ne yapıyorduk?"

Byron'ın dikkati şakağımdaki saçlara yöneldi ve parmaklarını gevşek saç tellerinin arasına soktu. "Beni gürültüden ve insanlardan kurtarmaya çalışıyordun."

Omuz silktim, ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Byron'ın kurtarılmaya ihtiyacı vardı ve buradayken benim görevim de bu değil miydi? Onu kurtarmak?

Yarın onu mülakatçılarla gereğinden fazla muhatap olmaktan kurtarıyor olacaktım.

Ben de aynı şeyi söylemek için ağzımı açtım ama işaret parmağının ucunu şefkatle dudaklarıma bastırdı, gözlerini o noktaya dikti. "Daha iyi olmak için çalışıyorum. Daha iyi olacağım. Ama teşekkür ederim," dedi basitçe ve parmağını çekti. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Gülümsedi ama alaycı ve temkinli görünüyordu. "Sakıncası yok değil mi?" "Neye?"

"Şu anda kurtarılmaya ihtiyacı olan biri olduğumu mu?" Sırıttım. "Gerçekten mi? Hayır."

"Hayır mı?" Cevabım karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Hayır," diye tekrarladım, parmak uçlarıma kalktım ve ağzının köşesine hafif bir öpücük kondurdum. "Kimse için kim olduğunu değiştirmen gerektiğini düşünmüyorum. Sen mükemmelsin."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu ne geri çekilmesi, ne şu anda takındığı mutsuz ifade, ne de yüz hatlarını gölgeleyen kaş çatmasıydı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Byron başını hafifçe sallayarak benden uzaklaştı ve asansörün diğer tarafına doğru çekildi. "Kimse mükemmel değildir Fred," dedi hışımla, dikkati katlar arasındaki ilerleyişimizi gösteren LED ekrana yöneldi. "Herkesin kendini geliştirebileceği bir alan vardır."

BÖLÜM 31

WINNIE

BYron'un ani öfke değişimi devam etti. Süitimize doğru yürürken derin düşüncelere dalmış gibiydi ve odaya girdiğimizde sessiz kaldı.

içeri girdik. Sırayla yatak odasına geçip pijamalarımızı giydik. Birbirimize gönderdiğimiz fotoğraflar düşünüldüğünde, sırayla giyinmemiz bana biraz tuhaf gelmişti.

Ben üstümü değiştirirken Byron bir film seçti ve küçük kanepedeki ayrı köşelerimizden izledik. Ama çok küçük olduğu için bacaklarımız birbirine değiyordu ve bu küçük temas ve onun neden bu kadar mesafeli davrandığını bilmemek biyolojimi alt üst etti.

Açılış jeneriğinin ardından, artan gerilime dayanamadım ve "Başını kucağıma koyar mısın?" diye patladım.

Bana baktı. "Pardon?"

Göğsüm sıkışmıştı, bağdaş kurup oturmak için bacaklarımı yukarı çektim. "Baskı yok ama başını kucağıma koyar mısın? Saçlarınla oynamayı seviyorum."

Byron uzun bir süre bana baktı ve ben bir hata daha yapıp yapmadığımı merak ederek huzursuzlandım.

Ama sonra olabildiğince geriye çekildi ve başını kucağıma koydu, "Bana baskı yapmak o kadar kötü bir şey mi?" diye homurdandı.

şey?"

Yüzünün yan tarafına kaşlarımı çattım. "Sana baskı yapmamı mı istiyorsun?" "Benden daha fazlasını beklemeni istiyorum" dedi, sanki ben

onu hayal kırıklığına uğrattı.

Profiline bakarken, şaşkınlığımla birlikte kaşlarımın da çatıldığını hissettim, o uzanıp ellerimi başına dikene kadar ellerimi göğsümde kıvrılmış tuttuğumu fark etmemiştim.

"Saçlarımla oyna," dedi, bir talep gibi. Sonra kollarını kavuşturdu ve televizyona baktı, konuşmamız artık bitmişti, sessiz olma ve filmi izleme zamanı gelmişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, filme konsantre olamadım. *Ondan daha fazlasını beklememi mi istiyordu?*

Bu ne anlama geliyor? Nasıl daha fazla? Bir aylığına New York'a giden ve uçağa binene kadar bana planlarından bahsetmeyen birinden nasıl daha fazlasını bekleyebilirdim ki? Sinir, sert bir yüzeye vuran tırnaklar gibi kaburgalarımın baskı yapıyordu, görmezden gelmek imkânsızdı.

Ama sonra Byron homurdanır gibi bir ses çıkararak kıpırdandı ve ne kadar garip bir şekilde uzandığını fark ettim. Kanepe onun iri bedeni için çok küçüktü.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi tekrar homurdandı ve "Yere geçmemizin bir sakıncası var mı?" dedi.

Ellerimi kaldırdım. "Hayır, hiç de değil. Aslında ben de tam bunu önerecektim."

Kanepenin önündeki halıya geçtik, Byron bir an sehpayı iterek yoldan çekildi ve beni şaşırtarak başını kucağıma koyup parmaklarımı tekrar saçlarına yerleştirdi.

"Çok daha iyi." Memnun bir şekilde iç geçirdi ve yanağını kalçama yasladı.

Onun kedi gibi sevgi gösterisine gülümseyerek arkamızdaki kanepeye baktım. Gerçekten de oldukça küçüktü.

"Kanepede ben yatmalıyım. Senin için çok küçük."

"Ben kanepede yatarım," dedi, sanki mesele hallolmuş gibi.

"Bu mümkün değil. Asla uyuyamazsın. Sığmazsın."

"Bunu sonra konuşuruz." Bana bakmak için döndü, parmakları ensemin hemen üstündeki saçlara doğru uzandı. Sonra beni bir kez daha şaşırtarak Byron'ın başını kaldırdı, benimkini aşağı indirdi ve dudaklarımız sert bir okşamayla ortada buluştu.

Ellerim saçlarında sabitlendi, nefesim ciğerlerime doldu, beni öptü. Onu kamera için öptüğüm **z a m a n k i** gibi iffetli ve hızlı değildi, ama sonraki öpücükler gibi çılgınca ve hızlı da değildi. Yavaş ve şehvetliydi, tadını çıkarıyordu, dudakları yumuşak ve sıcaktı, dili alay ediyor ve tadına bakıyordu.

Ve sonra, sinsi bir ısırıkla, bitti. Beni bıraktı, başı kucağıma düşüp kalçama sarıldı, dikkati televizyona döndü. Ve ben . . . *Bir dakika. Ne için endişeleniyordum ki?*

Film oynamaya devam etti. Tek bir saniyesini bile özümseyemedim, çok sersemlemiştim ve odaklanamayacak kadar heyecanlanmışım.

Ateş basması ve hafıza sorunları.

Görünüşe göre, Byron Seattle'a döndüğünde birlikte vakit geçireceğimizi varsayarsak, gelecekte çok sayıda ateş basması ve hafıza sorunu beklemeliyim.

* * *

Byron'ın saçıyla oynamak tek kelimeyle rahatlatıcıydı. O kadar rahatlatıcıydı ki, uyuyakalmış olmalıyım. Uyandığımda kendimi yatakta buldum, yorganı çekmiştim ve Byron görünürde yoktu. Kendimi dik tutmaya çalıştım.

saate baktım. Saat 1:00'i biraz geçiyordu. Yatağın el değmemiş, boş tarafına baktım.

Bu kanepenin onun için çok küçük. Çok inatçıydı!

İçimi çekerek yorganı geriye ittim ve parmak uçlarımda oturma odasına doğru tırmandım. Eğer uyuyorsa, onu rahat bırakacak ve uyumasına izin verecektim. Ama eğer uyumuyorsa, yatağa taşınacaktı, o kadar.

Pencerelerden süzülen şehir ışıkları oturma odasının genel düzenini görebilmem için yeterli ışığı sağlıyordu ve hayal kırıklığıma rağmen Byron kanepenin yakınında bile değildi. Sadece bir yastık ve hafif bir battaniyeyle yere uzanmıştı. Hareket etmiyordu ve gözleri kapalı görünüyordu.

Gerçekten uyuyup uyumadığını anlamaya çalışarak birkaç saniye boyunca ona baktım. Yanına gidip nefes alıp almadığını kontrol etmeden ya da adını söyleyip cevap verip vermediğini görmeden bunu söylemek imkansızdı.

Adını söylemek en az invaziv test gibi görünüyordu, bu yüzden olabildiğince yumuşak bir şekilde "Byron?" diye fısıldadım.

"Evet?" diye cevap verdi hemen, dirseklerinin üzerinde doğruluyordu. "İyi misin?"

İçimi çektim -yüksek sesle- ve "Uyumuyorsun" diye suçladım. "Doğru."

İnatçılığı karşısında başımı sallayarak ona doğru yürüdüm, eğildim, elini tuttum ve çektim. "Hadi ama. Yatakta uyuyorsun."

Kımıldamadı. "Yatakta uyuyorsun."

"Bu tartışmaya açık değil. Yatakta yatan ben olmamalıydım. Bir kere sen benden çok daha uzunsun. Bir diğeri, sabah röportaj yapacak olan sensin. İyi bir gece uykusuna benden daha çok ihtiyacın var."

Hâlâ yerinden kımıldamıyordu ve onu ayağa kaldırmaya çalışmak bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. "Ben kanepeye geçiyorum."

Vazgeçerek elini bıraktım ve kendi elimi kalçalarımaya koydum. "Bu tam bir kanepede değil, bir aşk koltuğu. Bacağının yarısı ve bir ayağının kenarı sığar, o kadar."

Sonunda ayağa kalktı. Loş ışıktaki yüz ifadesini göremiyordum. "Bir yolunu bulacağım. Lütfen yatağa geri dön."

Artık ayağa kalkmıştı, fırsattan istifade elini tekrar tuttum ve onu yatak odasına doğru çektim. "Yatağa geri döneceğim, söz veriyorum, yeter ki sen de benimle gel."

"Yapamam."

"Evet,
yapabilirsin."

"Kanepede-"

"Saçmalama." Topuklarını sıkıttığı için ilerlememiz yavaştı. "Sadece, hadi. Uyuyacağız. İkimiz de dinleniriz. Yenilenmiş ve sabaha hazır oluruz."

Adımları gevşedi ve bizi tekrar durdurmadan önce onu neredeyse yatak odasına kadar çekmeme izin verdi. "Bekle, bekle."

Onunla yüzleştirdim, onu bu kadar uzağa götürmek için harcadığım çabadan dolayı biraz nefes nefese kalmıştım. "Ne?"

"Eğer seninle aynı yatakta uyursam, sana dokunurum," dedi açıkça. "İstediğin bu mu?"

"Sorun değil." Omuz silktim. "Büyük bir yatak değil."

Hırıltılı bir ses çıkardı, her zamanki homurtularına benziyordu ama daha sinirliydi. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

Anladığımda göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim ama sıcak bir nefes çıkardım. "O küçük koltukta uyuyamazsın, burada da yerde uyuyamazsın. Rahatsız olursun. Ve ben de senin rahatsız olduğunu düşünerek uyuyamayacağım."

Belini büktü ve bir kolunu kanepeye doğru kaldırdı. "Yastıkları kullanacağım-"

"Bu gece benimle yatacaksın ve bu son sözüm."

Byron hareketsizleşti ve havada ani bir değişim hissettim. İşte o zaman ne söylediğimi ve kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Homurdandım, mantıklı bir şey söylemedim ama utancımdan oflayıp pufladım. Öne doğru uzanarak bileğini nazikçe kavradım ve aslında çekmeden benimle gelmesi için onu cesaretlendirdim.

Bu sefer boyun eğdi. İtiraz etmeden onu küçük yatak odasına kadar götürmeme izin verdi ama şöyle dedi: "Seattle'dan ayrılmadan önce işleri ağırdan almamızı önermiştin. Hâlâ ağırdan almak istiyor musun?" Bu karanlık, neredeyse suçlayıcı soru tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Arkadaşlar yataklarını paylaşır." Ses tonumu hafif ve havadar yapmaya çalıştım. "Ve sadece iki gece, Amelia ve Elijah diğer odayı kullanırken."

"Ama birlikte yatarsak arkadaş olacak mıyız?" Sesi neredeyse fısıltıya kadar alçaldı ve bileğini çevirerek parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Bir sinir patlaması beni güldürürken kendime ne ima ettiğini bilmediğimi söylemeye çalıştım. "Söz veriyorum. Yüzümü duvara döneceğim ve sana dokunmayacağım, tamam mı?" Ellerimizi çözdüm ve içeri tırmanmak için örtüleri geri çektim.

"Bana dokunmanı istiyorum. Ben de sana dokunacağım." Kelimeleri o kadar basit, o kadar içten söyledi ki. "Eğer aynı yatakta olursak, dokunurum. O yüzden soruyorum, bunu istiyor musun?"

Şu anda nefesimi tutamadığım gerçeğine teslim olarak battaniyenin altına girdim ve nefes nefese kaldım. "Olur. Ne var biliyor musun? Tamam. Dokun bana."

"İstediğin bu mu?"

"Evet. Beni yakaladın. Tek boynuzlu at geceliğim ve kahverengi yün çoraplarımla seni baştan çıkarmaya çalışıyorum. Lütfen, yatağa gir ve ellerini kullan." Telaşlı telaşla ellerim başımın etrafında dönüyor, bir yandan çelişkili umutlar ve pragmatiklikle boğuşurken bir yandan da sözlerimin -alaylı bir şekilde söylenmişti- aslında bir şekilde doğru olduğu gerçeğiyle mücadele ediyordum.

Ona baskı yapmak ve onu itmek isteyen o itaatsiz yanımla, sadece bir yatak olduğu için çok mutluydu. Tek boynuzlu at geceliğim ve kahverengi yün çoraplarımla onu baştan çıkarmak istiyordu. Sabır değil, hızlanma istiyordu. Ondan bayat ekmek kırıntılarından daha fazlasını beklemek istiyordu.

Yastığımı yumruklayıp kabartırken kanımın kulaklarımla arasındaki gürültülü koşuşturması arkamdaki hiçbir şeyi duymamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu, bu yüzden Byron'ın usulca söylediği "Sana hâlâ aşığım Win." sözünü neredeyse duymuyordum.

Sessiz itirafı kalbimi sızlattı, vahşi bir yaratık onu güvende tutmak için yerleştirdiğim koruma kafesine doğru kendini fırlattı.

Yutkunarak biraz daha hava aldım ve aceleyle, "İkimiz de yetişkiniz. Eğer bir şeyden hoşlanmazsam, sana söylerim. Ve eğer bir şeyi beğenmezsen, bana söylersin. Şimdi-" İçimi çektim, düşüncenin geri kalanı boğazıma takıldı.

Ne yapıyorsun, Winnie? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?

Hedy Lamarr aşkına, ne yapıyordum ben?

İkimiz de yatakta yatmak yerine inatla kanepede yatmakta ısrar edip etmediğimi düşünerek yaptıklarımla boğuşurken, o da yerleşti. Kısa bir sükûnet, durgunluk ve sessizlik anı oldu ve kendime bunun iyi olduğunu ve uykuya ihtiyacım olduğunu söyledim. Ne de olsa yorgundum, uyumak zor olmamalıydı-

Yatak alçaldı ve Byron'ın *tam* arkama yerleştiğini hissettim. Vücudunun sıcaklığı benimkini koza gibi sarmış, pozisyonumu yansıtıyordu, dokunmadan son derece yakındı. Bir an sonra eli kalçama geldi ve temasla neredeyse sıçradım, sıcaklığı uyku tişörtümden ve iç çamaşırimdan kanıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım.

"Durmali mıyım?" Fısıltısı bir sıyrıktı ve parmakları esnedi, sonra serbest bıraktı.

"Bu iyi. İyi." Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak söyledim.

Yavaşça yaklaşıp göğsü sırtıma çarptığında yatak hafifçe sarsıldı. Kararsız bir nefes aldım. O da nefesini verdi. Kulağa garip, sıkı geliyordu ama omzumun üzerinden baksam bile onu göremiyordum. Bu oda -oturma odasının aksine- zifiri karanlıktı.

Bir duraksamadan sonra eli pijama gömleğimin üzerinden aşağıya doğru kaydı, ta ki parmakları çıplak kalçamla buluşup kasıkları arka tarafıma doğru bastırana kadar.

Nefes almayı bıraktım. Sertleşmişti. Çok sertti. İnanılmaz derecede sertti. "O nasıl? İyi misin?" diye sordu, pürüzlü sesi ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle gölgelenmişti. Tam olarak tahriş değil ama ona benzer bir şey. Ve bir cesaret.

Sinirden dişlerimi sıktım. Neden bana iyi olup olmadığımı sorup duruyordu? Sertleştiği için onu yataktan atacağımı mı sanıyordu? Saçımı boyadığından beri (ve ondan birkaç hafta önce) pantolonum nemliydi. *Kulübe hoş geldin dostum.*

Bununla birlikte, umutsuzca ne kadar istememe rağmen işlerin bundan daha ileri gitmesine gerçekten izin vereceğine inanıyor muydum? Hayır. Hayır inanmadım. Bu Byron'dı ve Byron hiçbir şeyi anlık olarak yapmazdı.

Boğazımı temizleyerek yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim, böylece hayal kırıklığım sesime yansımayacaktı. "Harika. Sadece harika.

Ama bana bir iyilik yap ve durum güncellemesi istemeyi bırak. Dediğim gibi, bir Şeyi beğenmezsem sana söylerim. Bana kendi aklını bildiğine güvenilemeyecek bir çocukmuşum gibi davranmak zorunda değilsin."

Göğsü arkamda yükselip alçalıyor, kokusu ciğerlerime çekiliyordu. "Kendi tavsiyene uymalısın," dedi karanlık bir sesle.

Kaşlarımı attım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ben de ocuk değilim. Sen beni zorlama endişesi duymadan kendi kararlarımı verebileceğime güvenebilirim. Ve senden istediğim son Şey Őımartılmak." Byron'ın dudakları ensemdede gezinirken, bacağımdaki eli geceliğimin eteğini kalamdan yukarı, i çamaşırımın üzerinden belime doğru sıyırdı.

Durdu. "Daha fazlasını istiyor musun? Beni istiyor musun?"

Hararetle başımı salladım, sadece nefes almaya odaklanabiliyordum, başka hiçbir Şeye odaklanamıyordum. Duygular, istekler ve *aman tanrım*, kalbimde ve kafamda yüksek sesle geçit töreni yapıyordu.

"O zaman durum güncellemeleri istemeyi bırak, Winnie. Gerçekten ne istediğini sorarak bana güvenmeye başla."

Onun sözleriyle hiçbir ilgisi olmayan keskin bir zlem kaburgalarımın altından, midemin derinliklerinden süzüldü, sıkılaştı ve kıvrıldı. Boynumda ve göğsümde dayanılmaz, lezzetli bir sıcaklık yayıldı ve sırtımı kasıklarına doğru bastırmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Hiç kıpırdamadan durdu, bana arkamdaki sert bedeninden başka bir Şey vermedi. Çok ateŐliydim. Ve bu gece asla uyuyamayacaktım.

Ne istediğimi sormamı mı istiyordu? İyi o zaman. "Arkadaştan daha fazlası olmamızı istiyorum."

"Tamamdır. Artık bana ne istersen diyebilirsin ve ben de öyle olacağım."

nce Şaşkınlığımı, sonra da hayal kırıklığımı dışa vurdum. Hareket etmedi.

"Byron-"

"Başka ne istiyorsun? Başka ne istiyorsun?"

"Lütfen," diye inledim, ona karşı kıvranıyordum.

"Lütfen ne?"

Bana dokunacağı ve hiçbir şey ile her şey arasındaki bu arafta donup kalmaktan başka bir şey yapacağımız anlamına geliyorsa, hemen şu anda benimle evlenmesini isteyecektim.

Onun yerine, "Dokun bana!" diye bağırdım.

Hemen parmakları iç çamaşırımın bel bandından kayarak ön tarafa geçti, başparmağı göbek deliğimi sıyrırken "Bacağını kaldır ve benimkinin üzerine koy" diye fısıldadı.

Ben de yaptım. Hemen. Nefesim hızlandı, kalbim iyice karıştı ve beynim BU GERÇEKTEN OLUYOR MU?

Yapmayacaktı.

Yaptı.

Bir nefes ve bir sonraki nefes arasında, becerikli parmakları iç çamaşırımın içine girdi ve beni okşadı ve -Tanrım- bu oldu.

BU OLDU! Ve çok hoşuma gitmişti.

Ayrıca ne oldu? İnliyordum. Sadece birkaç küçük inilti ve ardından onun adı geliyordu.

Kalçaları öne doğru itildi, ısrarlı ereksiyonu popoma sürtündü, boynumun kenarına yumuşak öpücükler yerleştirirken başı kalktı. Parmakları günahkâr bir şekilde aşağıya indi ve ne bulacağını biliyordum. Her nasılsa, o anda utanmayı kendime yediremiyordum. Düşünmemekle çok meşguldüm.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiği anda anladım. Boynuma doğru inledi, diğer kolu bedenimin altından geçerek belime sıkıca sarıldı. Hareket etti, tek bir parmağını klitorisimin etrafında dolaştırdı, beni öğreniyormuş gibi benimle oynadı, dudakları ve dişleri şimdi kulağımdaydı, sıcak nefesi boynumda dolaşıyordu. Döndüm

Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğdim, külotumun içindeki elim vücudumla oynarken dilinin kulak mememle oynadığı sıcak, kaygan kayışla nefes nefese kaldım.

Ama çok hızlı gidiyorduk. Çok mu hızlıydı? Buna pişman olacak mıydı?

O iyi miydi?

"Byron, sen o-"

"Eğer bir şey yapmamı istiyorsan, benden bir şey istiyorsan, lütfen bu düşünceni sürdür. Ama artık dikkatli bir şekilde kontrol etmek yok, iyi olup olmadığımı sormak yok." Belimdeki kolu gevşedi ve boştaki eli gömleğimin altından karnımdan göğsüme doğru kaydı, parmak eklemlerinin arkasını son derece alaycı bir hareketle ileri geri fırçaladı. "Buna ihtiyacım var."

Bu son cümlemin onun yararına mı yoksa benim yararına mı olduğunu, kendisiyle mi yoksa benimle mi konuştuğunu anlayamadım ve umursadığımdan da emin değildim.

Kalçalarım parmaklarına karşı sallandı ve hafif bir dokunuştan daha fazlasını arayarak sırtımı dikleştirdim.

"Daha fazlasını. Lütfen." diye sızlandım. Yanıyordum. Byron ve ben aynı alanı paylaştığımızda hissettiğim o kıvrımlı, lezzetli, rahatsız edici his beni tamamen tüketmişti. Başımın tepesinden ayaklarımın tabanına kadar *her yerim* yanıyordu, bir özlem yumağı, akıl almaz bir ihtiyaç ve huzursuzluk yığını.

"Senin de buna ihtiyacın var, değil mi?" Soruyu mırıldandı, göğsümü avuçladı, kavradı ve masaj yaptı. "Ne istersen yaparım."

Bu sözler kulağıma alay eder gibi geldi ama umurumda değildi. Aslında, başımı salladım. Çılgınca. *Evet dedim.*

Kalçaları ileri doğru fırladı, aleti kışıma saplandı, içinden umutsuz, hırıltılı bir ses yükseldi. "Sana ne istersen veririm."

Utanç verici bir Şekilde, teklif karşısında boşalmaya çok yaklaŐmıŐım. Hem kırılđanlık hem de kendini beğenmiŐlik iması beni çılgına çevirdi. O kadar Byron'dı ki. Ama boŐaldıktan sonra ne yapacağımı, ona ne sleyeceğimi bilmiyordum.

Bu Şekilde, bu kadar ani, bu kadar hızlı olmaması gerekiyordu. Bir seviyede, eylemin yeri, ellerin yerleŐtirilmesi, yasak bölgeler, izin verilen süre ve benzeri konularla ilgili birkaç tartışma, Şart ve müzakere olmadan işleri asla bu kadar ileri götürmek istemeyeceğini varsaymıŐım.

Bilirsiniz işte. *Sınırlar.*

Ama Şu anda sınırlar yoktu. Sadece biz vardık. Ham ve açıkta. Dürüst ve bencil ve birbirimizin her santimi için, her aydınlık ve karanlık yer için, her gizli hırs için açgözlü. Ve ben ona, bize teslim oldum. Teslim oldum ve kendimi onun her Şeyini istemeye, çizgiyi aŐarsam bana haber vereceğine güvenmeye bıraktım.

Keskin bir nefes alarak arkama uzandım, tırnaklarım omzuna saplanırken onu satın almaya alıŐım. İlk Şok dalgaları kaslarımı sertleŐtirdi, zihnim bedenime teslim oldu ve o anda önemli görünen tek Şey bunu ne kadar istediğim, buna ne kadar *ihtiyacım* olduğuydu.

O haklıydı.

Buna ihtiyacım vardı. Ona ve onun acımasız odaklanmasına ihtiyacım vardı. Onun sevecen dokunuşuna, becerikli ellerine, sabırsız bedenine ihtiyacım vardı. İçine girip onu yutmak ve asla ayrılmamak, asla nefes almamak, ikimiz de yaşadığımız sürece ondan ayrı kalmamak istiyordum ve bunu düşünmek kalbimi yaralasa da bu duyguya ihtiyacım vardı.

Yeryüzüne geri döndüğümde, parmakları vücuduma girip çıkmaya devam ederken, ciğerlerim onlardan esirgeğim havaya açken, titredim. Byron'ın dişleri, dudakları ve dili boynumda mutluluk verici bir tahribat yarattı ve aramızda kaç kat kıyafet olduğunun farkına vardım. Bu miktar adaletsizdi. Haksızdı. Mantıksız. Tenim

Onun tenini arzuluyordu ve o anda her şeyden daha azı kabul edilemezdi.

Dudaklarımı yalayarak gömleğimin altından göğsümü okşayan elimi kapattım. "Byron. Yapabilir miyiz-"

"Prezervatifim yok."

Karanlıkta gözlerimi açıp kııptım. *Lanet olsun.* Ne düşünüyordum ki?

Başımı şehvet örümcek ağlarından silkeleyerek, "Benim de yok," diye mırıldandım.

Bu basit, trajik gerçeği kabul ettiğini başıyla onayladığını hissettim, kirli sakalı enseme sürtünüyordu.

"Ölecekmişim gibi hissediyorum," dedi. Kelimeler aceleyle, acıyla, işkenceyle söylenmişti. "Seni istemekten öleceğim." Bunları yüksek sesle söylediğini fark ettiğinden şüpheliydim.

Bu sözler beni gülümsettiği kadar -çünkü nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum- beni harekete geçirdi de. *A r a m ı z a* uzandım.

Byron keskin bir nefes çekerek elimi yakaladı. "Koruma olmadan olmaz."

"Hayır, değilim. Bana dokunduğun gibi sana dokunmama izin ver. Seni iyi hissettirmeme izin ver." Başımı çevirip hızlı bir öpücük çaldım ve az önceki düşüncesini yineledim. "Buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacımız var."

Beni yerinde tutmak için çabalayarak titredi. Nefes nefese kalmıştı. "Fazla bir şey yapman gerekeceğini sanmıyorum."

Yavaşça yüzümü ona döndüm ve tekrar pantolonunun ön kısmına uzandım. Bu sefer bana izin verdi, tüm vücudu gergindi, nefesi kesilmişti. İçine uzanmama izin verdi, parmaklarım leğen kemiğinin yaylı, sert kıllarıyla karşılaştı, ama sonra tam ona dokunacakken beni durdurdu.

"Bekle."

Başımı salladım. "Tamam."

"İzin ver-" Elleri bel kemerine gitti ve beni şaşırtarak her şeyi çekip çıkardı ve fırlattı. Bir yere.

Ağzım kurudu.

Bir ışık açabilir miyiz diye sormak istedim. Umutsuzca, *umutsuzca* dünyadaki tüm ışıklar açıkken onun her santimetrekaresini görmek istiyordum. Ama bu istek daha dudaklarımdan dökülemeden, bir elini başımın arkasındaki saçlara doladı ve ağzımı öne doğru getirdi, beni aceleyle ve aç bir ihtiyaçla öperken, diğer eli benimkini ereksiyonuna yönlendirdi, parmaklarımı onun sıcak, kalın uzunluğunun etrafına kapatmaya çalıştığımda ikimiz de nefes aldık.

"Siktir." Byron yuvarlandı, başı yastığa yaslanmıştı, boynu açıktaydı ve üzerine eğilip güçlü boğazıyla ziyafet çekerken pürüzsüz tenine sert bir vuruş yaptım, sonra bir tane daha, kalbinin göğsüme çarpışını hissettim.

"Yapamam, Tanrım, yapamam."

Gerildim, irkildim, çünkü ... *aman tanrım*. O geldi. Byron geldi. Boşaldı.

On saniye, iki vuruş ve patladı. İçimden zevkle gülmek geldi ama bu dürtümü bastırdım. Lisedeki erkek arkadaşımınla birkaç kez oynaşmıştım, o da çok hızlı boşalmıştı.

-bu kadar hızlı değil, ama hızlı- ve ben şaşkınlıkla gülmüştüm. Bu pek iyi gitmedi.

Parmakları hâlâ saçlarımda düğümlüydü, dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına doğru itti, içine çekti ve diliyle beni sevdi. Serbest kalmasının yarattığı karmaşaya aldırmadan beni sırtüstü yatırdı ve öpmeye devam etti, elleri yüzümün iki yanında, ağzı aç ama aynı zamanda besleyici, sanki ben onun en sevdiği şarap, en çökmekte olan tatlısıymışım ve beni her açıdan tatmaya ve tadını çıkarmaya kararlıydı. I

onu ve aramızda olan her şeyi sevdim ve kendimi çok neşeli ve umutlu hissettim.

Umudumun ve sevincimin büyüklüğü beni çok korkuttu.

Ama ne yapabilirdim ki? Çok mu ileri gitmiştim? Kafesi açmış mıydı? Kalbim tehlikede miydi?

Kötü haber, Win. Cevap muhtemelen evet.

Sarsılarak yutkundum, bunu düşünmeme izin vermedim ve her şey yolundaymış gibi davrandım. Kendime bir ay önce beni terk etmesinin iyi bir yanı olduğunu söyledim. Boşluğa ihtiyacı vardı ve şimdi denemeye hazırdı. Şimdi deneyecektik. Onu sevmeye razı olmam için birkaç ay geçmesi gerekecekti. Belki bir yıl. Belki de hiç.

Bu arada, içimdeki itaatsiz parça bu fikri reddetti ve kalbimin etrafındaki kafese bir yumruk indirerek onu takırdattı ve titretti.

Kırılıp açılması gereken sert kabuğa sahip olan sensin.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama itaatsiz düşünceler kafamın içinde kükrüyordu.

Belki bir ay önce gitmesi gerekiyordu, belki şimdi denemeye hazır, ama o zaman ona ihtiyacın vardı. Ve ona neye ihtiyacın olduğunu söylemek yerine gitmesine izin verdin.

Elbette inatçı temkinliliğime "sabır" denebilirdi ama öyle değildi. Gerçekten değildi. İstediğim şeyi istemekten korkuyordum. Bu çaresizlik duygusundan, umutlarımı tek bir kişiye bağlamaktan, birine güvenmekten, birine ihtiyaç duymaktan ve birine güvenmek istemekten korkuyordum. Dizginleri eline almasına, kontrolü ele geçirmesine ve hızını belirlemesine izin vermekten son derece memnundum.

Ve şimdi, bu geceden sonra, ilişkimizin beklenmedik ve hızlı ivmesinden sonra, daha da dehşete düşmüştüm.

BÖLÜM 32

WINNIE

üstsüz, dudakları çatlamış ve yatakta yalnız uyandım.

Alnımı ovuşturarak saçlarımın dağınıklığını geriye ittim. haline geldi ve odanın etrafına baktı. Oda da boştu. Midem bulandı ve hayal kırıklığına uğradığım için kendime kızarak gözlerimi sıkıca kapattım. Gördün mü? İşte bu yüzden dün geceki fanteziye inanmamalı ya da bu sabah her şeyin harika olacağını varsaymamalıydım. İyi olup olmadığını sormalıyım. Byron'ın bunaldığında gittiğini biliyordum ve ben-

"Uyanmışsın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başım onun sesine doğru döndü. Odanın hemen içinde, elleri cebinde, siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve mavi kravatıyla ayakta durmuş ve hiç de bunalmış görünmeden usulca gülümserken gördüğüm muhteşem manzara karşısında vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Mutlu görünüyordu. . mutlu görünüyordu.

Tehditkâr hayal kırıklığı bir U dönüşü yaptı, gözlerimde yıldızlar ve her şeyi daha parlak ve daha iyi hissettiren tatlı, umutlu bir sevinç bıraktı.

Ve daha korkutucu.

Umut ve dehşetin tuhaf karışımı içinde boğulurken, onu selamlayacak sözcükleri oluşturmaya çalıştım.

Parmağını kaldırarak beni durdurdu. "Bu düşünceni unutma. Hemen döneceğim." Byron kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Çarşafı göğsüme bastırarak dik oturdum. Bir saniye sonra, nereye gittiğini merak etmeye bile başlayamadan, elinde bir tepsi yemekle geri döndü.

"Nedir bu?" diye sordum. diye sordum, sesim uykudan pürüzlüydü.

"Kahvaltın." Üzerime eğilerek tepsiyi yatağın üzerine koydu ve hızlı bir öpücük için ağzımı yakaladı. Sonra bir tane daha, bir tane daha.

Elinin omzumu nasıl kapladığını ve sonra kolumu nasıl okşadığını kaçırmadım. Başparmağı göğsümde gevşekçe tuttuğum çarşafa takıldı ve onu aşağı çekti. Usulca yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, çenemden boynuma ve göğsüme öpücükler bıraktı, eli şimdi göğüslerimi ortaya çıkarırken gövdemin etrafında kayıyordu.

"Çok güzelsin," dedi bir iniltiyle ve sıcak, ıslak ağzını meme uçlarımdan birinin üzerine kapatarak beni anında ateşli ve ıslak hale getirdi.

"Demek öyle-oh Tanrım-" Ciğerlerim yanıyordu. Aşağıya bakıp dilinin göğsümün ortasında dolaşmasını ve tenimi sevmesini izledim. Bir elinin parmakları sırtımı esnetip masaj yaparken, diğeri çarşafı aşağı doğru itmeye devam ederek vücudumun geri kalanını ortaya çıkardı ve aniden tüm dehşet düşüncelerim buharlaştı.

Konuşmadan, sormadan, kontrol etmeden ya da durum güncellemesi istemeden, Byron beni iç çamaşırımın üzerinden kavradı, elinin sert baskısı harika, korkunç bir işkenceydi. Yatağa sırt üstü uzandım, çok sıkı kaslarımı gerdim ve kalçalarımı eğdim. Elini tutarak uzun parmaklarını iç çamaşırımın içine yönlendirdim, göğsüme gülümsediğini hissettiğimde tenim ürperdi.

Başını kaldırıp bana, boynuma ve kollarıma, göğsüme ve karnıma, kalçalarıma ve baldırlarıma baktı; iç çamaşırımın gizlediği elinin içimde hareket edişini izlerken gözleri inanılmaz derecede karardı. Zorlu nefeslerimle birlikte göğüslerim zıplıyordu ve bakışları tenime perçinlenmiş gibiydi.

"Bir keresinde buna benzer bir rüya görmüştüm," diye mırıldandı, sesi dalgındı, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyordu. "Ama sen yatağa bağlıydın."

İçimden bir kahkaha patladı, tenimi ter bürüdü. Bileğini bıraktım ve ellerimi başımın üzerine kaldırarak duvara monte edilmiş yatak başlığını kavradım. "Böyle mi?" Nefes nefese sordum, bacaklarımın arasındaki parmakları aklımı başımdan almıştı.

"Aynen böyle." Kapüşonlu ve ilgili bakışları onaylar gibiydi. "Ve sonra beni bağlayacaksın."

Gözlerimin ardında yanıp sönen görüntüyle inledim ve krizle savaşıarak, anı uzatmak isteyerek gözlerimi kapattım.

"Bu işte çok iyisin." Kelimeler ağızımdan döküldü. "Ben- ben hiç-" Beni orgazm eden ilk erkeğin o olduğunu itiraf etmemek için dudağımı ısırdım. Bana bir erkeğin sadece parmaklarıyla bir kadını böylesine yoğun bir zirveye çıkarabileceği söylenmişti ama ben bundan şüphe duymuştum.

Byron kulağıma eğildi, sıcak nefesi boynumu okşadı ve "Hiç ne yapmadın?" diye fısıldadı.

Cevap vermek yerine başımı salladım. Ne kadar deneyimsiz olduğumu bilmesini istemiyordum, hele ki yatak odası konusunda bu kadar yetenekli olduğu ortadayken.

"Daha önce hiç ne yapmadın Winnie?" dedi, sesi derin, ustaca ve ikna ediciydi. "Söyle ki ben de sana yapabileyim."

"Oh. Siktir," dedim dişlerimi sıkarak, boşalırken sırtım refleks olarak kamburlaştı, merkezim spazm geçirdi ve parmağını sıkı

Dalga dalga beni delip geçerken, ellerim yatak başlığını kavradı, bu kafa karıştırıcı yarı zevk, yarı acı fırtınasında tek bir apa.

Sonunda vuruşları yavaşladı, dili ve dişleri kulak mememi yakaladı, beni titretti ve titretti. Gerçeklik etrafımda keskinleşirken, nefesimi tutmaya ve son birkaç dakikayı anlamaya çalıştım. Byron'ın elinde tepside kahvaltıyla bir otelin yatak odasına girmesi, üzerimi orten çarşafı kaldırması ve çıplak tenimi yalayıp operken parmaklarıyla beni orgazma ulaştırması artık sadece yaptığı şeylerdi. Görünüşe göre öngörülebilir gelecekte aramızdaki şeyler böyle olacaktı.

Beynimin pragmatik kısmı, sürdüğü sürece tadını çıkarmamı söylerken, beynimin endişeli kısmı beni boğucu bir şekilde yakaladı ve bunu bozacak hiçbir şey sylemememi veya yapmamamı istedi.

"Vücudunu seviyorum. Bu kadar seksi olmana bayılıyorrum" dedi, sesi biraz huysuz çıkıyordu. "Nefret de ediyorum" diye eklediğinde nedenini anladım.

Eğlenerek güldüm, ama aynı zamanda süregelen kırılganlık hissini dağıtmanın bir yolu olarak. Çıplak bedenime daha fazla öpücük kondurmak için alçalırken parmaklarımı saçlarına bastırarak kendi tenimde ve bu anda rahatlamaya çalıştım. "Neden bundan nefret ediyorsun?"

"Dikkat dağıtıyorsun. Ve çok fazla kıyafet giyyorsun."

Tekrar güldüm, bu sefer daha içtendi, midemde biriken gerginliğin bir kısmını dağıttım. Onun hayal kırıklıklarını anlayabiliyordum. Ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum ve - şimdi beynim de beni yakalamıştı- vücudumu sevdiğini ve seksi olduğumu düşündüğünü söylemesi oldukça hoştu.

Göğsüme ve karnıma kondurduğu öpücükler harika hissettiriyordu ama içimdeki kırılganlık onu daha da yakınımaya çekme isteği uyandırıyordu. İhtiyacım vardı

bana doğru bastırđı, bana sarıldı. Ne istediğimi sormayı düşünđüm ama takım elbise giymişti, gömleği mükemmel ütölenmişti, kravatı mükemmel düzdü. Onu mahvetmek istemedim.

Ama ona ne istediğimi söylemem gerektiğini söyledi.

"Ne?" diye sordu, tartışmamı yarıda keserek.

Gözlerimi kırpıştıırarak onu tekrar odak noktasına getirdim. Hâlâ yatağın yanında yanımda diz çökmüştü, şimdi üzerimde duruyordu, bir eli sırtımla şilte arasında, diğeri parmak uçlarıyla çıplak tenimde geziniyordu.

"Çok şık görünüyorsun," dedim kravatına dokunarak. "Ve bu takımın içinde yakışıklı."

"Biliyorum. Bu yüzden giydim."

Ciddi ciddi gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Asla - ya da neredeyse hiç- teşekkür etmemesini, bunun yerine iltifatları kabul etmesini seviyordum.

"Bugün etkilemen gereken biri mi var?" Kravatın alt kısmını hafifçe çekiştirdim, kravat iğnesiyle sabitlemediğini görünce sevindim.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Etkilemek istediğim tek kişi sensin. Sen etkilendin mi?"

"Etkilendim." Elimi kravattan yukarı kaydırđım ve mavi ipeği ezmemeye dikkat ederek parmaklarımı düğümün hemen altına doladım. "Beni her zaman etkiliyorsun."

Sırıttı, eli çıplak kalçama yöneldi, avucu dizimin üzerinde yumuşadı. "Seni etkilemeye devam etmeyi planlıyorum, bilesin diye söylüyorum."

"Öyle mi? Ne zamana kadar?"

"Sonsuza kadar," dedi ciddiyetle ama gülümseyerek, elini karşı bacağıma götürdü, kalçama doğru kaydırđı ve sonra beni kendisine doğru çekerek yan yatmamı sağladı. "Ama önce yemek yemelisin." Onun

Parmakları tekrar iç çamaşırlarımın içine girdi ama bu sefer arkadan, popomu avuçlarken kuru bir sesle ekledi, "Eldiven için enerjiye ihtiyacın var."

Kravatını çözerek bir kaşımı kaldırdım. "Gauntlet mi?"

"Mülakatlar," dedi açıkça. "Bir saat içinde başlıyorlar."

"Ah . . ." Başımı salladım ve ona teselli edici bir gülümseme verdim. "Merak etme. Ben senin tamponun olacağım."

"Endişelenmiyorum." Popomu sertçe sıkarken gözlerini kapattı ve dişlerini sıkıyor gibiydi. "Ama giyinmene izin vermeli ve sana dokunmayı bırakmalıyım, yoksa bu odadan asla çıkamayız." Kendi kendine konuştuğunu, pek de hoşlanmadığı ama beni manyak gibi sırttıran emirler verdiğini hissettim.

Byron beni serbest bıraktı. Ayağa kalktı ve uzaklaştı. Gözleri hâlâ kapalı, kravatının düğümünü kontrol ediyordu.

Beni bırakma konusundaki isteksizliğine gülümsedim, tekrar baş döndürücü ve neşeli hissettim, sözleri ve hareketleri orgazm sonrası endişemi yatıştırdı. Ayrıca kendimi gevşemiş ve rahatlamış hissettim, vücudum onun ilgisinden sonra uğuldadı ve gözlerim refleks olarak pantolonunun önüne düştü.

Vay be.

"Beni istiyor musun-"

"Evet. Ve hayır," dedi sıkıca, uzaklaşıp banyo kapısına doğru yürüdü. Bir süre sonra içeriden seslendi: "Başka bir zaman alabilir miyim?"

Sorusunun boğucu niteliğine güldüm ve ayağa kalkarak "Kesinlikle. Ne zaman istersen."

Byron kafasını odaya geri attı, gözleri dans ediyordu, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Bunu duyduğuma sevindim." Çenesini yemek tepsisine doğru kaldırdı. "Acıktıysan ye. Merak etme, şefi tanıyorum ve mutfağı gördüm. Güvenlidir."

* * *

Görüşmeler başka bir otel süitinde yapıldı, ancak bu seferki çok büyüktü. Byron'ın süitinin üç katı büyüklüğündeki oturma alanında stüdyo ışıkları ve kameralar, iki büyük kanepeler, dört sandalye, içecek ve yiyeceklerin yerleştirildiği bir büfe masası ve on iki kişilik bir yemek masası bulunuyordu. Pencere tıpkı bizim süitimiz gibi Central Park'a bakıyordu ama oda çok büyük olduğu için üç kat daha fazla manzaraya sahipti.

Ancak Byron içeri girer girmez, iki kişi etrafta dolaşan insan kalabalığından ayrıldı ve perdeleri çekerek manzarayı kapattı ve odayı güneş ışığından korudu. Bu bana mantıksız gelmişti. Kameraların ekstra ışığa ihtiyacı olmaz mıydı?

Byron beni menajeri, ajansı ve yayınevinde kitaplarının editörlüğü ve pazarlamasından sorumlu ekiple tanıştırmak için dikkatimi yeni gizlenen manzaradan uzaklaştırdı. O elimi tutarken ben de onlarla sohbet ettim. Bir kez daha, Amelia ve Elijah ile akşam yemeğimizde olduğu gibi, dinlemekten ve sadece doğrudan sorular sorulduğunda konuşmaktan memnun görünüyordu.

Mülakatı yapanlardan ilki tam vaktinde geldi ve toplanan herkese hızlıca kendini tanıttı, el sıkışmayı teklif etmeden Byron'ın karşısındaki koltuğuna oturdu ve ardından herhangi bir teklifte bulunmadan ya da nezaket göstermeden doğrudan işe koyuldu. Bu beni çok şaşırttı. Araştırmalarıma göre Jes Ekker, sorulara başlamadan önce ünlülerle yakınlık kurmasıyla ünlüydü. Kendisiyle tanışmayı dört gözle beklediğim birkaç kişiden biriydi çünkü profil röportajlarını sadece şişirme haberlerden ziyade dinamik hikayelere dönüştürme yeteneğine sahipti. Bayan Ekker ayrıca Byron ile göz teması kurmaktan kaçınıyor gibiydi.

Byron'a dördüncü sorusunu sanki bir senaryodan okuyormuş gibi sorduğunda, Byron'ın menajerine doğru eğildim ve "Byron'dan hoşlanmıyor mu?" diye fısıldadım.

Bana şaşkın şaşkın baktı ve "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Bu kadın genelde önce şaka yapar, değil mi? Ama Byron'ın elini sıkmayı ya da nasıl olduğunu sormayı bile teklif etmedi."

"Oh." Byron'ın menajeri anlayışla başını salladı. "Her şey Bay Visser'in binicisinde. Gevezelik yok, sohbet yok, sadece önceden onaylanmış sorular."

"Anlıyorum." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, dikkatimi önümdeki sahneye verdim ve Bayan Ekker'in duruşunu inceledim. Sıkılmış görünüyordu, en az Byron kadar bu görüşmeyi bitirmek için sabırsızlanıyordu ve bu gerçekten utanç verici bir durumdu, iki yetenekli insanın bir bağ kurması ve birbirlerine yardımcı olması için bir fırsatın kaybedilmesi.

Cesaretim kırılmıştı ama bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum, diğer izleyicilerle birlikte odanın kenarında bekledim ve verimli, sıkıcı röportajı sonuna kadar dinledim, bu noktada Bayan Ekker ayağa kalktı, kibarca teşekkür etti ve gitti.

Bir sonraki görüşmeci çoktan kanatlarda bekliyordu ve sabah aynı şekilde ilerledi: sıkıcı fikir alışverişleri; yaratıcı olmayan sorular; pragmatik, şaşırtıcı olmayan cevaplar. Durup dinledikçe Byron'ın bu cansız versiyonundan ve sönük mülakatlardan daha da memnuniyetsiz oldum. Her şey bir süreçti, bir tekerleğin bir aks üzerinde tekrar tekrar dönmesini izlemek kadar ilginç ve şaşırtıcıydı.

Dinlemeyi bıraktığımda zihnim bu mevcut durumu ve bunun Byron'ın şımartılmama isteğiyle ne kadar çelişkili görüldüğünü tartışmaya daldı. Her ayrıntı- nasıl ele aldıklarından görüş ve

Güneş ışığını önceden onaylanmış sorular listesine bloke etti - özellikle onu şımartmak için tasarlanmış gibiydi.

Ama bir fark vardı. Bu görüşmecileri tanımıyordu. Menajeri, ajansı ve yayın ekibiyle iyi çalışıyordu ama onları yakın arkadaşı olarak görmüyordu. Onlar iş arkadaşlarıydı, kendi tanımladıkları kutulara ve davranış beklentilerine yerleştirilmişlerdi. Burası onun için güvenli bir alan değildi.

Ama ben onun için güvenli bir yer ve kişiydim. Amelia öyleydi. Belli ki kolay güvenmiyordu ama bize güveniyordu. Belki de bu yüzden onu şımartmamı istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordu.

Ve biliyor musunuz? Onun bakış açısını anlayabiliyordum, her ne kadar ben -ve sanırım çoğu insan- dünyaya çok daha farklı yaklaşıyor olsam da.

Byron kendini güvenilmez insanlardan korumak için dış sınırlarını belirler ve uygular. Bu, dürüstlüğü, çoğu insanı onun yanında rahatsız ediyor, ona tuhaf ve eksantrik diyordu; bu tuhaflığa ilk elden tanık olmuştum; dürüstlüğüne kabalık olarak etiketleyerek bunu kendim de deneyimlemiştim.

Ben -ve çoğu insan- dünyaya içten içe temkinli ama dışa dönük bir açıklık maskesiyle yaklaşırdık. Byron gibi biz de diğer insanların çoğunun güvenilmez olduğunu varsayıyorduk, ancak duvarlarımız kafalarımızın içinde ve kalplerimizin etrafındaydı, dünyanın görmesi için açıkça iletilmiyordu.

Hepimizin Byron kadar çok sınırı vardı ama bizimkiler içseldi. Bunları onun yaptığı gibi paylaşmadık, yokmuş gibi davrandık. İnşa ettiğimiz duvarlar ve sıkı sıkıya sarıldığımız şartlar gizliydi ve diğer insanların aklımızı okumasını mı bekliyorduk?

Bu düşünce karşısında sıırıttım ve başımı hafifçe salladım. Byron karşılaştığı herkese karşı dürüst ve açık sözlüydü ve bu

onu eksantrik yapıyordu. Oysa çoğu insan dünyanın zihinlerini okumasını beklerdi ve *bu* son derece normaldi. Ne kadar ironik.

Byron'ın menajerinden gelen bir nefes sesi düşüncelerimi böldü. Ona ve sersemlemiş profiline baktım.

Bir saniye sonra ileri atıldı. "Tamam. Bu görüşme bitmiştir."

Byron'ın elleri kucağında rahatlamış görünüyordu ama gözleri karşısındaki diğer koltukta oturan adama dikilmişti. Adam Byron'a masum bir ifadeyle bakıyordu, sanki neyi yanlış yaptığını hayal bile edemiyordu. Diğer görüşmecilerin aksine, kanepenin kenarına oturmuş, öne doğru eğilmiş, neredeyse Byron'ın alanını doldurmuştu.

"Dr. Visser hakkında soru sormaya iznimiz olduğunu sanıyordum." Görüşmeci Byron ve Byron'ın menajeri arasında bir bakış attı. "Kimse bana annesinin yasak bölge olduğunu söylemedi."

"Bay Visser'in annesiyle ilgili herhangi bir soru göndermediniz. Onaylanmamış sorulara izin verilmez, Harry. Bunu biliyorsun."

Byron'ın gözleri benimkilere kaydı, sonra da ellerine kaydı. Menajeri ve Harry adlı röportajcı gazetecilik dürüstlüğü ve "hak sahibi, şımarık yaratıcılar" hakkında tartışırken parmak uçlarını inceledi.

"Tek istediğim, Bay Visser'in annesinin duygusuz yorumları nedeniyle tüm sosyal medya hesaplarını silip silmediği idi. Hepsi bu. Basit bir evet ya da hayır sorusu. Ben onun tarafındayım."

Byron'ın menajeri elini kaldırdı ve daha önce tanıştığım yayın ekibine doğru el salladı. "Senaryoya sadık kalamazsan, gidersin."

"Sana hata yaptığını söylediği, bir oğlu olmadığını söylediği o video. Bunu söylediğinde aklından ne geçti?" Harry acımasızdı, Byron'ın menajerine doğru eğilerek onu sorgulamaya devam etti. "Bu kadar başarılı olduğun için hâlâ böyle mi hissediyor sence?"

Subrah karakteri size mi dayanıyor? Annen senin
-"

"Yeter. Yeter." Yayın ekibi oradaydı, Harry'nin ceketini çekiştirip ısrarlı ellerini omuzlarına koydular ve onu odadan dışarı ittiler.

Bu sırada Byron taş suratlı, heykel gibi hareketsiz, gözleri ellerinde oturuyordu. Hareket ettiğimi fark edene kadar yolu yarılamıştım bile ve ona ulaştığımda düşüncesizce kucağına oturdum, kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım.

Byron'ın annesi hakkında böyle bir şey hiç duymamıştım. Eğer doğruysa, şu anda neler hissediyor olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Byron olmasaydı bile, münzevi, suskun, sevimli huysuz bir pantolon olmasaydı bile, sokaktaki rastgele bir insan olsaydı bile, bu sözler onu derinden yaralar.

"Sen-" İyi olup olmadığını sormaktan kendimi alıkoydum. Dün geceki konuşmalarımıza dayanarak, ona bunu sormamı istediğinden emin değildim.

"İyi olacağım. Sorman senin için sorun değil," diye mırıldandı sessizce, sözcükler monotonda. Boynuma bir öpücük kondurdu ve bana sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. İhtiyacım var ..."

Sözünü bitirmesini bekledim. Bitirmeyince, "Neye ihtiyacın var?" diye sordum.

"Sana."

Kalbim pır pır etti, verdiği cevaptan fazlasıyla hoşlanmıştım. O hâlâ belimi tutarken ben olabildiğince uzağa eğildim. "Ben varım," diye fısıldadım ona, kafamın içindeki o inatçı, itaatsiz ses *YALANCI* diye bağırırken bile!

Yarattığım azıcık mesafeden yararlanarak yüzünü çevirdi ve sanki yumuşaklıklarında boğulmak istermiş gibi göğüslerime bastırdı. "Tanrıya şükür," diye boğuk bir yanıt verdi.

Güldüm, yanaklarımın kızardığını hissettim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Daha da sokuldu, yanağını göğsüme yaslamak için çevirdi.

"Mutluluk kelimesini elle tutulur, dokunulabilir bir şey olarak gösterebilseydim nasıl olurdu diye hayal ettiğim gibi hissediyorsun."

Kalbimin etrafındaki kafes çatladı, bu his ciğerlerimdeki havayı çaldı ve çenemi başının üstüne yaslayarak nefes almaya çalıştım. Çenesinin vücuduma yaslanmayan tarafını kavrayarak, o kalbimi dinlerken ben de ona sarıldım. Birkaç dakika boyunca neredeyse sessizlik içinde oturduk - sessizliğe ihtiyacı olduğunu hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse ben de öyle - bu sırada zihnim tekrar, bu kez son görüşmecinin yaptığı açıklamalara ve sorduğu sorulara sürüklendi.

Annesi hakkında soru sormamak için dudağımı ısırdım - annesinden bahsetmek istemediği açıktı, aksi takdirde Harry hala diğer kanepede oturuyor olurdu - konuyu açıp açmayacağımı ya da ne zaman açacağımı tartıştım. Gerçekten Byron'ın oğlu olmadığını mı söylemişti? Ona gerçekten bir hata mı demişti?

Sanırım ondan nefret ediyordum. *Hayır, Win. Birinden nefret edemezsin.*

hiç karşılaşmadım.

Bu durumda bir istisna yapmaya karar verdim.

BÖLÜM 33

WINNIE

B yron'un müdürü birkaç dakika sonra geri döndü ve bize öğle yemeği vakti olduğunu, Byron'un önümüzdeki bir saat ve bir saat boyunca boş olduğunu söyledi.

Yarım. Burada büyük süitte yemek yiyebilir ya da mola vermek isterse başka bir yere gidebilirdik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde başka bir yere gitmeyi tercih etti.

Elimi tutarak bizi çıkışa doğru yönlendirdi ve yayın ekibine hızlı ve içten bir teşekkür sunarak -ki gerçekten şaşırmış görünüyorlardı- odadan çıktı.

Koridorda yaklaşık üç adım atmıştık ki arkamızdan biri "Affedersiniz. Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Byron'ın elinin gerginleştiğini, omuzlarının ve boynunun gözle görülür şekilde kilitlendiğini hissettim. "Hayır," dedi ve adımlarını hızlandırdı.

Tam da "*Tanrım*" diye düşünüyordum. *Bu insanlar çok acımasız,* diye düşünürken konuşmacı "Siz değil, Bay Visser. Bana biraz müsaade ederse Kimya Maven ile konuşmak istiyorum."

Ayaklarım durdu ve içgüdüsel olarak omzumun üzerinden baktım, "*Hayır, teşekkürler*" demeye hazırlandım. Ama ilk görüşmecinin -Jes Ekker- arkamızda, biraz uzakta durduğunu gördüm. Bir omzunu duvara yaslamıştı ve elinde videolarımda her zaman tavsiye ettiğim, çocuklar için STEM projeleri kitabımın bir kopyası vardı.

Byron'ı da yanıma alarak durakladım ve "Neden benimle konuşmak istiyorsunuz?" diye sordum.

Bana umutlu ve utangaç bir yarım gülümseme verdi ama bize doğru gelmek için hiçbir hareket yapmadı. "Aslında çocuklarım için. Onlar büyük hayranlarım. Bunu onlar için imzalayacağınızı umuyordum."

Kitaba kaşlarımı çattım. "O kitabı ben yazmadım."

"Biliyorum ama siz tavsiye ettiğiniz ve sürekli kullandığınız için aldık. Yine de zorlamak istemiyorum, bu yüzden kullanmamayı tercih ederseniz, hiç sorun değil."

Onu inceledim. Tamamen samimi görünüyordu. Ve bana yaklaşmamıştı. Ve daha önce takipçilerimden biriyle hiç karşılaşmamıştım. Merak ediyordum.

Byron'ı da yanıma alarak yavaşça ona doğru yürüdüm. "Ben Winnie," dedim ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Çocuklarınız kaç yaşında?"

"Kızım on dört, oğlum altı yaşında. İkisi de sizin STEM videolarınızı izliyor." Kitabı bir kalemle birlikte bana doğru uzattı. "En sevdikleri deneyleri yapışkan notlarla işaretledim, eğer sakıncası yoksa ilkini Ryann'a -iki *n ile*- ikincisini de James'e yazabilirsin."

"Elbette," diye sııttım ve acelesi olmadığından emin olmak için Byron'a baktım. Çenesini Bayan Ekker'e doğru kaldırdı ve zoraki gülümsemelerinden birini takındı. Bu seferki gururlu görünüyordu.

Kitaba uzanmak için Byron'ın elini bıraktığımda Bayan Ekker'e gülümsedim.

Ekker'e baktım. *Ne kadar heyecan vericiydi!*

"Ne zaman izlemeye başladılar?" İlk sayfayı çevirip Ryann'ı dikkatle iki *n ile* heceleyerek sordum. "Geçen yıl mı?"

"Hayır, yaklaşık iki yıl oldu. Kocam YouTube'da videolarınıza rastladı ve kızımıza gösterdi. O da

Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ama zeki olmak ya da zeki olarak görölmek istemediği bir dönemden geçiyordu."

"On iki yaşında mıydı? Bu kızlar için alışılmadık bir şey değil," diye mırıldandım imzalarken. "Bununla ilgili her türlü hakemli araştırma var. İlkokul boyunca derslerinde başarılı olan bazı kızlar, zeki olarak algılanmak istemedikleri için on iki yaş civarında - özellikle de matematik, fen, mühendislik ve teknoloji gibi geleneksel olarak erkek egemen derslerde- bilerek başarısız olmaya başlıyorlar. Bu gerçek bir sorun ve aslında bu yüzden yedinci ve sekizinci sınıf STEM derslerine girmeye karar verdim."

"Gerçek bir öğretmen olmanıza bayılıyorum. Videolarınızda çocuklarla nasıl bağlantı kuracağınızı bildiğiniz çok açık. Ayrıca yeni içerikleri de seviyoruz. Ryann sizin sayenizde artık makyaj yapıyor."

"Gerçekten mi?" Sorum inançsızlıkla tizleşti, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Evet. Dışarı çıktık ve ona göz farı aldık. Çok şaşırmıştım. Videolarınızı sadakatle izlemeye ve mühendislikle ilgili diğer şeyleri, TV programlarını ve kitapları aramaya başladığında sarkaç diğer yöne doğru sallandı. Akıllı olmak istememek yerine, akıllı olmak - bilirsiniz, inek - olmak istediği tek şeydi ve başka hiçbir şeye yer yoktu. Elbise giymek, arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gitmek istemiyordu. Ki, tamam. Eğer istediği buysa. Ama şimdi aynada makyaj yapmaya çalışıyor."

Ryann'ın annesine sarılasım geldi. "Bu harika."

"Bu çok harika." Bir adım öne çıktı, gözleri kocaman ve heyecanlıydı, bana da sarılmak ister gibiydi. "Makyaj yapmayı çok seven biri değilim, genelde makyaj yapacak zamanım olmuyor. Ama sanırım, teşekkür ederim. Ya beni reddediyor olması ya da

Akıllı olmak ya da diğer yanlarını reddetmek, diğer ilgi alanlarını inkar etmek. Sanki ikisi birden olamayacağını düşünüyordu. Evde daha iyi model olmaya çalışıyoruz ama bilemiyorum. Gazeteci ya da sanat tarihçisi olmak istemiyor -ki eşim de öyle yapıyor- elektrik mühendisi olmak istiyor. Belki de birinin ona 'Hey, sorun değil. Olmak istediğin her şey olabilirsin, istediğin her şeyle ilgilenebilirsin. Hiçbir şey sınır dışı değildir. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?'

Kitabın iki sayfasını da imzaladıktan sonra ona geri verdim ve omzumu duvara yaslayarak konuşmaya başladım. "Evet, biliyorum. Büyürken hep bunu benim için yapacak, bana model olacak birini aradım. Ve videolarımı izleyen kızlara bunu modellemem gerektiğini söyleyen de arkadaşım Amelia oldu."

"Oğlum için de modellik yaptın." Güldü, kitabı ve kalemi çantasına tıktırdı. "Oğlum James de videolarınızı izliyor ve -şunu dinleyin- bana erkeklerin de mühendis olup olamayacağını ya da bunun sadece kızların yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu."

Güldüm ve başımı salladım. "Eğer canlı deneyler ve mühendislik projeleri yapan erkek eğitimcileri de gösteren bir hesaba ihtiyacınız varsa ya da istiyorsanız, bazı önerilerim var."

Düşünüyormuş gibi başını öne arkaya eğdi. "Seni bu konuda ikna edebilirim. Ama en sevdiği mühendisleri ve bilim insanlarını düşündüğünde aklına gelen ilk kişi her zaman sen olacaksın ve ben bunu seviyorum. Seninle ilişki kurmasını seviyorum ve bu son derece normal. Bu son nesle kadar erkeklerin ve erkek çocuklarının kızlarla ve kadınlarla kişisel kahramanlar olarak ilişki kurmasının teşvik edildiğini sanmıyorum. Ve bunun gerçekleştiğini görmek çok güzel."

"Katılıyorum." Heyecanla başımı salladım. *Aman Tanrım*. Buna bayıldım

Kadın. Onu cebime koymak ve sonsuza kadar saklamak istiyordum.

Bakışları sağa doğru kaydı, Byron'ın omzumun yanında sessizce durduğu yere baktı ve orada olduğunu unutmuş gibi gülümsemesi soldu. "Her neyse." Omuz silkti, geri çekildi ve elini bana uzattı. Elini sıktım. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Her zaman," dedim, ciddiydim. "Ve eğer Seattle'a gelirsen bana haber ver. Oradaki bilim merkezi harika."

"Haber veririm. Kendine iyi bak." Byron'a sıkı, kibar bir gülümseme vererek etrafımızdan dolaştı, koridordan aşağıya, asansöre doğru yürüdü.

Bu sırada ben çılgınca sırtıyor, kendimi harika hissediyordum. Çok mutluydum. Enerjim yükselmişti. Beynim yeni fikirler, yeni deneyler, yeni içerik olasılıklarıyla çalkalanıyor.

"Biliyorsun-" Byron gelip önümde durdu ve omzunu Bayan Ekker'in daha önce yasladığı noktaya yasladı "-Sen olağanüstüsün."

Ayaklarımın üzerinde zıplayarak ona hızlı bir öpücük verdim. "Bu harikaydı! Müthiş değil miydi? Vay canına. Sanki yaptığım her şeye değmiş gibi hissediyorum. Bu duyguyu seviyorum, bu yüzden öğretmen oldum, biliyor musun? Bu kritik dönemde genç insanların hayatlarında yaratabileceğim fark, benim için dünyadaki tüm para ve şöhretten çok daha değerli. Tüm bu şeyler gerçek bir fark yaratmanın yanında çok değersiz kalıyor. Ve ben, uh, ben ...
."

Sıcak gülümsemesi eğlenceli bir sırtışa dönüştü ve kaşlarından biri kalktı.

Olamaz. *ACK!* Bu sözler ağızımdan çıkana kadar kulağa nasıl geldiğini fark etmemiştim ve bir elimi ağızıma kapatıp parmaklarımın arasından şöyle dedim. "Özür dilerim. İstemedim, istemedim."

"Özür dileme." Elimi ağızımdan çekip tuttu ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Yaptığım şeyin değersiz olduğunu ima etmek istemediğini biliyorum."

"Demek istemedim. Sen bir fark yaratıyorsun."

"Hmm ..." Gözleri kısıldı ama şakacı görünüyordu. "Ama belki de senin kadar fark yaratmıyor?"

Başımı salladım. "Hayır. Asla olmaz. Bunu seninle tartışmayacağım."

"Neden?" Elimi çekiştirerek bizi tekrar asansöre doğru götürdü.

"Eskiden yaptığım iş için ne kadar az maaş aldığımı söyledin ve ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Byron sessizdi, daralmış gözleri biz yürüdükçe düşünceli bir hal alıyordu. Kapıya vardığımızda çağrı düğmesine bastı ve bana döndü. "Az maaş aldığımı söylemeyeceğim, bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Ama?" Kendimi bir sonraki söyleyeceği şeye hazırlayarak kuru bir sesle sordum. "Ama temel konuda yanılmışım ve özür dilerim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Özür mü? Artık az maaş aldığımı düşünmüyor musunuz?"

"Tüm öğretmenler en az on kat daha az maaş alıyor -bana göre- ama seni o kadınla izlerken, mutluluğuna, neşene tanık olurken, az maaş için ağır iş yükünü neden kabul ettiğin konusunda yanılmışım."

"Peki ben neden bu ağır iş yükünü kabul ediyorum?" Kendimi toparlayarak ona yan gözle baktım.

"Bir hayatın başarısını kazanılan para ya da şöhretle değil, yaratılan farkla ölçersin, sana sağlanan özgürlükle değil." Byron'ın belli belirsiz gülümsemesi geri döndü ve eskisi kadar gururlu görünüyordu. "Yaptığın iş önemli."

"Biliyorum."

"Güzel. Ve bu konuda her zaman bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." "Affedildin."

"Hâlâ az maaş alıyorsun-"

Gözlerimi devirdim.

"Byron."

"-ama sana ne kadar ödeme yaparlarsa yapsınlar, bu asla yeterli olmayacak." Bir adım daha yaklaştı ve kollarımı boynuna dolamam için beni cesaretlendirdi. "Bu bir süper kahramanın maaşını hesaplamaya çalışmak gibi."

Güldüm. "Şimdi de süper kahraman mı oldum?"

"Sen her zaman bir süper kahramandın." Byron burnunu benimkine dayadı, dudaklarımızı birbirine sürttü ve fısıldadı, "Sen bir öğretmensin, değil mi? Tek fark öğretmenlerin pelerin giymemesi."

"Belki de doğum günüm için bana bir tane almalısın." Onun dudaklarını ısırdım.

du

da "Belki giyerim." "Belki

k. takarım."

Birkaç santim uzağa eğildi, umutlu görünüyordu. "Belki takarsın Bunu giyip başka bir şey giymeyecek misin?"

Başımı arkaya attım ve güldüm.

* * *

Süitimizde hızlı bir öğle yemeği yedik. Çabuk olması gerekiyordu. Bize ayrılan zamanın çoğunu küçük koltukta öpüşerek geçirmiştik, ben gömleğimin düğmeleri açık bir şekilde kalçalarına oturmuştum, o ısıyor, öpüyor, yalıyor ve açıkta bıraktığım her santim tene dokunuyordu.

Yine acısını hafifletmemi isteyip istemediğini sordum, yine ertelememi istedi, Amelia'nın haklı olup olmadığını, Byron'ın kendini inkâr etme alışkanlığı olup olmadığını merak ettim.

Onu zorlamalıyım. Belki de ona yalvarmalıyım? Ona yalvarırsam, acaba ne yapardı? Bana verir miydi?

İkinci grup mülakat sırasında odanın diğer ucundan Byron'a bakarken aklımdan geçenler bunlardı, muhtemelen bu yüzden gözleri sürekli bana kayıyor ve prova ettiği cevaplarda tökezleyip duruyordu.

"Siz ikiniz kavga falan mı ettiniz?" diye fısıldadı menajeri yanımdaki yerinden.

Başımı salladım, Byron'la tekrar göz göze geldik, dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardığında dikkatim ağzına kaydı. "Affedersiniz," dedi görüşmeciye. "Yarım saatlik bir molaya ihtiyacım var." Byron adamın cevap vermesini beklemeden aniden ayağa kalktı. ve duvara yaslandığım yere doğru ilerledi.

Müdürü bir adım öne çıktı. "Ne var-"

"Yarım saatlik bir molaya ihtiyacım var," diye tekrarladı. Ama sonra daha sakın bir sesle ekledi: "Herkesi bir dakikadan kısa bir sürede buradan çıkarırsan sana yirmi bin dolar ikramiye vereceğim."

Byron onun cevabını beklemeden elimi tuttu ve beni süitin uzak tarafındaki kapalı bir kapıya doğru çekti. Kapıyı açtı ve bizi içeri götürdü. Kapıyı kapattı ve beni kapıya doğru bastırdı. Ağzı ağzıma y a p ı ş t ı ğ ı n d a , menajerinin herkesin gitmesini söyleyen acil sesini duyabiliyordum.

"Bana öyle bakarken konsantre olamıyorum," dedi çılgınca öpüşmeler arasında.

Eteğimi avuçlayıp kaldırdı. Ama ellerini aceleyle ittim ve çevremizi hızlıca gözden geçirebilmem için onu bir adım geriye ittim. Süitin yatak odasıydık. Oda karanlıktı. Yatak kral boyuydu. Ve hâlâ prezervatifim yoktu.

LANET OLSUN. LANET OLSUN.

Byron tekrar bana uzandı ama ben dizlerimin üzerine çöktüm, titreyen parmaklarım kemerini çözdü.

"Winnie. Ne yapıyorsun?" Sesi titriyordu ve parmak uçları omuzlarıma düştü, sonra elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi sıçradı.

"Bana daha önce hiç yapmadığım bir şeyi sordun," dedim arzuyla beslenen bir cesaretle. "Bunu hiç yapmadım."

Belki de Byron'ın her parçası benim için güzel olduğu için bunu bu kadar çok istiyordum. Ya da belki de ilkel, muhtaç, sıkın, bükün ve talep eden yanımdı, kafamın içindeki itaatsiz ses, onu konfor alanının dışına itmek anlamına gelse bile gerçekten istediğim şeyi istememi söylüyordu. Evet demesi halinde kalbimin maruz kalacağı risk, hayır deme ihtimaline tamamen değermi.

"Lanet olsun. Win, sen- sen-" Sözcükler boştu, vücudumda yankılanan bir duygu ve ses kazıntısı. Onun huzursuzluğunu, belirsizliğini ve isteksizliğini hissettim ve -içgüdüsel olarak, bir şekilde- isteksizliğinin ve endişesinin benim için olduğunu biliyordum. Eğer durmamı istiyorsa, bunu istemiyorsa, hayır diyecekti. Bana ne istediğini söyleyeceği konusunda ona güveniyordum.

Ben de onun sözünü kesmek için dün geceki ifadelerini kullandım. O anda hissettiklerimin mükemmel bir yansımasıydı. "Eğer bir şey yapmamı istiyorsan, benden bir şey istiyorsan, lütfen bu düşüncene devam et. Ama artık dikkatli bir şekilde kontrol etmek yok, iyi olup olmadığımı sormak yok."

Ellerinin kalçasının iki yanında yumruk haline gelişini, ağzının kapanışını izledim. Bir an sonra başı sarsılarak sallandı ve gözleri inanılmaz derecede karardı. Sonra pantolonunun düğmelerini açtım, fermuarını indirdim, son fotoğrafını gönderdiğinde beni çılgına çeviren gri boxer külotunun içine uzandım ve ereksiyonunu ortaya çıkardım.

İlkel, muhtaç bir parçam onu görünce sıkıştı, ağzım tükürükle doldu, cildimin altında ve üstünde sıcaklık çiçek açtı. Daha önce bir penisin bu kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlamıyordum ama şimdi hatırlıyordum. İnanılmaz derecede çarpıcıydı. Daha önce hiç ağzıma almak istememiştim, dilimle dokunup tadına bakmazsam, emmezsem, dudaklarımı kullanarak bir tepki vermezsem ölecekmişim gibi hissetmemiştim. Onun tepkisine, yıkımına, kontrolünü kaybetmesine havadan daha çok ihtiyacım vardı.

Kalçalarını kavrayarak dibinden başladım ve şaft boyunca yukarı doğru yaladım, ereksiyonunun zıplamasını, gömleğinin ayrılmış ön kısmı arasından görünen alt karın kaslarının gerilmesini ve teninin altında rahatça öne çıkmasını neşeli bir hayranlıkla izledim.

Pürüzsüz, sıcak uzunluğunu ağzıma alabildiğim kadar aldığımdaya inledi, korkunç, harika bir sesti. Çevresel görüşümde, yanlarındaki ellerinin sıkılıp gevşediğini gördüm, sanki onlarla ne yapacağını hâlâ bilmiyormuş gibiydi. Bir hevesle geri çekilirken ellerinden birini yakaladım ve başımın arkasına götürdüm.

Saçlarım onu yakmış gibi hemen çıkardı. "Hayır, hayır. -Bunu yapmak istemiyorum. Bu sefer olmaz. Hızını sen belirle." Byron öne uzandı ve kapı çerçevesini kavradı, gözleri kapanıyordu. "Lütfen," dedi sesi çatlayarak. "Lütfen hareket et. Lütfen -sanırım- *siktir*. Ağzının içinde olmalıyım, Win. Lütfen."

Yüzüne baktığımı fark ettim, yüz hatlarını yakalayan tüm ifadelerle açgözlülükle bakıyordum ve onu tekrar içeri almamıştım. Kendimi hızlıca silkeleyerek, dikkatimi penisine yeniden odakladım ve ağzımı daha geniş açtım, öncekinden daha fazlasını almaya çalıştım, sonra eylemi tekrar tekrar tekrarlamak için geri çektim.

Belki de yanlış yapıyormuşum gibi hissediyordum. Öğürmek istemeden uzunluğunun yarısından fazlasını ağızıma alamıyordum, aleti çok güzeldi ama aynı zamanda kalındı, başı boğazımın arkasına rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyordu. Onu tekrar yalamayı denedim, sorunu incelerken ereksiyonunu yumruğumda tuttum, dudaklarım ve bademciklerim arasındaki yaklaşık mesafeye karşı inçlerini zihinsel olarak ölçtüm.

Dudaklarımı yalayarak tekrar denedim. Bu kez elimi penisinin dibinde tuttum ve geri çekilirken onu mastürbasyon yapar gibi çektim ve içinden yarı inilti, yarı hırıltı gibi gırtlaktan bir ses çıktı. Gözlerini kapatıp alnını kapıya dayadı ve beni dizlerimin üzerinde geriye doğru yaslanmaya zorladı.

bakıcılık.

Şimdi onun vücudu ve arkamdaki kapı arasında sıkışmıştım, geri çekilirken başımın arkasına vurdum.

"Oh, lanet olsun. Özür dilerim!" Byron bana daha fazla yer açmak için doğruldu, yüzü acıya benzer bir şekilde bükülmüştü, yanakları kızarmıştı. "Sen iyi misin? Yani, *siktir*-" elleriyle yüzünü kapattı. "Kahretsin. Özür dilerim."

Özür dilemeye devam ettiğinde sevinmek ve böbürlenmek istedim. Ne kadar sert olduğundan, çıkardığı seslerden ya da takındığı ifadeden çok, her şeyden çok, beceriksizce söylediği sözler kontrolü ne kadar tamamen kaybettiğini gösteriyordu.

İçimde kabaran bir tatmin duygusu kükredi ve kendimi daha derine inmeye, ondan daha fazla almaya zorladım. Hareketlerim beceriksizce olsa da, yanlış yapıyor olsam da, gözlerim dolsa da, öğürürken çirkin sesler çıkarsam da umurumda değildi. Byron yaptığım her şeyden çok ama çok hoşlanıyor gibiydi. Dengesiz sesleri, küfürleri ve soğukkanlılığını tamamen kaybetmesi beni 500 wattlık bir halojen ampul gibi tahrik etti. Kısa süre sonra ben de inliyordum, boştaki elim

eteğimi topluyor, bacaklarımın arasına uzanıyordu. Dokunulmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

"Nesin sen-" Bir düşüncenin başlangıcını mırıldandı ve asla bitiremedi, tüm vücudu kaskatı kesildi. Elleri başımın yasak olduğunu söylediği kısmına geldi, parmakları saçlarımda dolaştı ve çekti. "Kahretsin. Geleceğim. Ben-"

Kendi ihtiyacımı bir kenara bırakarak, iki avucumla lezzetli bir şekilde yontulmuş kıcıını kavradım ve onu öne doğru çektim, aç bir şekilde aletini ağzımın derinliklerinde emdim. Onu istiyordum. Onu istiyordum. Her şeyini istiyordum. İçimden başka bir yerde harcaması fikri beni çılgına çevirmişti.

Ve sonra boşaldı ve -kutsal çizik plak, Batman- tadı iğrençti.

Arkadaşlarım bana tadının harika olmadığını söylemişlerdi ama hiçbir şey beni şu anda ağzımda olan, beni zorla uyarılma şehriden çıkarıp tiksime şehrine iten iğrenç, jelatinimsi, bozulmuş balık ve mayonez aromalı yapışkan maddeye hazırlayamazdı. Seksi düğmemi bu kadar hızlı kapatmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Dokusu ve beklenmedik keskin tadı karşısında tılandım, ama bir şampiyon olarak boğazımın kontrolünü yeniden ele geçirmeyi başardım ve yine de yuttum - bu arada kendime bir daha asla yutmayacağıma dair söz verdim.

Başımı kaldırıp Byron'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüğüm ana kadar bu sözü tamamen tutmaya niyetliydim. Tam bir bağlılık, özlem, şaşkınlık ve arzu. Ve aşk. Çok fazla aşk. Dudaklarımı yaladım, onu orada tattım ve gözleri dilimin hareketine yapıştı, sanki evrenin tüm cevaplarını barındırıyordu ve ona ve bana her zaman tapmayı planlıyordu.

Belki de sperm o kadar da kötü değildir.

Byron omuzlarımı kavradı ve beni güçlü, akıcı bir hareketle ayağa kaldırdı, dikkati hâlâ dudaklarımdaydı. Beni kapıya doğru bastırarak, öpecekmiş gibi öne doğru eğildi ve içgüdüsel olarak sertleştim, avuçlarım göğsüne yaslanarak onu uzak tuttu.

"Dur bakalım. Bırak da ağzımı çalkalayayım."

"Bu umurumda değil. Seni öpmem gerek."

Başımı yana çevirdim ve o hâlâ ilerliyordu, ağzı şimdi yanağıma ve boynuma dayanmıştı, dili kulağımın hemen altında dönüyordu.

"Seni tatmam gerek. Amını tatmama izin verecek misin?"

Byron'ın beni tatması fikriyle içimdeki ateşli arzu kabarması hemen söndü. Hiçbir şekilde bana oral seks yapmayacaktı. Evet, bununla ilgili fantezilerim vardı -özellikle de Byron'ın bunu yapmasıyla ilgili- nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişim, *harika* bir his olduğunu duymuştum ama az önce yaptığım şeyi yapmasını asla istemeyecektim. Oral seksin aksine, sıvı boşaltımı sürekli olacaktı. Sadece sonunda değil, tüm zaman boyunca diliyle tadıma bakmak zorunda kalacaktı. Sırf ben boşalabileyim diye ondan bu iğrençliğe katlanmasını istememe imkân yoktu. Parmakları mükemmeldi, ağzına ihtiyacım yoktu.

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Hayır, teşekkür ederim."

Reddedişim üzerine Byron'ın öpücükleri azaldı ve başımı çevirdiğimde onu cevabıma kaşlarını çatmış, sorgulayan bakışlarıyla buldum. "Zamanımız var."

"Biliyorum, ama
sorun değil." Gözlerini
kırpıştırdı. "Sorun
değil mi?"

"Yani, ben iyiyim. Zaten fazlasıyla cömert davrandın."

Kaşlarının çatılma şiddeti arttı. "Sana her dokunuşumun cömertlik değil, saf bencillik olduğunun farkındasın, değil mi?"

Güldüm, çenesini ve çenesini öptüm.

Byron'ın elleri üst kollarıma geldi ve beni hafifçe uzakta tuttu, daralmış gözleri benimkileri arıyordu. "Şu anda neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ne düşünüyorsun? Aklından neler geçiyor? Nefret mi ettin?"

"Nefret etmek mi?"

"Bana oral seks yapmaktan."

"Ne? Hayır! Bayıldım. Seni izlemeye bayıldım. Çok seksisin, biliyorsun."

Daha önce gözlerini karartan şehvet bulanıklığı artık kaybolmuştu ve mavi-yeşil derinlikleri zekâ ve endişeyle parlıyordu. "Fred. Nesini beğenmediniz?"

"Byron-"

"Bu konuda hoşuna gitmeyen bir şey var ve o şey de sana oral seks yapmamı istememenin nedeni."

Çenem düştü ve içimden ciyak ciyak bir şaşkınlık sesi çıktı. "Nasıl-ne-neden-" Aklımı okumasına nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ağzımı kapattım. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

"Neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Neden bu konuda konuşmak zorundayız ki? Eğer eğlendiysen ve ben de sevdiğimi söylediysem -ki sevdim- neden sevmediğim şeyleri söylemem için bu kadar zorluyorsun? Bu senin için her şeyi mahvetmez miydi?"

"Hayır. Bana oral seks yapmanla ilgili yapabileceğim ya da değiştirebileceğim bir şey varsa, gelecekte bunu yapma olasılığını artıracaksa, o şeyi değiştirmek istiyorum. Ama daha da önemlisi, eğer aynı şey seni bana oral seks yapma şansı vermekten alıkoyuyorsa, o zaman *kesinlikle* bilmek istiyorum."

Çenem bir kez daha düştü.

Bu kez şaşkınlığımı kullanarak beni nazikçe öne doğru çekti, ellerini kalçalarımın doğru kaydırıp ve eteğimi avuçlarının arasında toplamaya başladı. "Seni tatmak istiyorum, Winnie. Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Özlemle titrek bir nefes verdim ama ellerini tuttum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hareketleri durdu ve uzun bir süre birbirimize baktık, benimki temkinli, onunki hayal kırıklığıyla keskin.

"Neden bana güvenmiyorsun?" diye fısıldadı. "Güveniyorum."

"Hazır değil misin? Bu kadar mı?" "Evet."

Muayenesinin yoğunluğu arttı. "Sence hiç hazır olabilecek misin?"

Cevap vermek istemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevap hayırdı. Hayır, Byron'ın beni tatmasına ve iğrenç bulmasına asla hazır olamayacaktım. Ona sperminin tadından ne kadar nefret ettiğimi söylemeye de asla hazır olamayacaktım. Bu bilginin onun duygularını incitmeyeceği bir senaryo hayal edemiyordum, özellikle de birkaç dakika önce yutkunduğumda bana bakışından sonra.

Bir süre daha beni inceledi, eteğimin tekrar yerine **d ü ş m e s i n e** izin verdi ve kendini bir adım uzaklaştırdı. "Şuna ne dersin, bana bunu neden yapmak istemediğini söylemeye hazır olacak mısın?"

Dikkatimi arkasındaki odaya verdim, kollarımı kavuşturdum ve göğsümden boynuma yayılan panik ateşini görmezden geldim. "Neden bu işin peşini bırakmıyorsun anlamıyorum. Çoğu erkek rahatlardı."

"Rahatlar mıydı?" Gözlerinin bedenimde gezindiğini hissettim. "Seni hiç tadamayacakları için rahatlarlar mıydı? O zevki alamayacakları için? Çıplak vücudunuzun bir ziyafet gibi önlerine serilmemesi için mi? Sanmıyorum."

Yani. Bu konuda, diğer erkekler gibi olduğuma inanıyorum."

Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, çünkü aşırı ısınmış ve haksız yere tahrik olmuşum ve dürüstlüğün dehşeti ile onun duygularını incitme korkusu arasında sıkışmış hissediyordum - her ikisi de benim sonumu getirecek ve nihayetinde onu kızdıracak gibi görünüyordu - döndüm ve kapıyı açtım, yatak odasının, bu süitin ve Byron'ın amansız kazananı olmayan sorularının sınırlarından kaçmaya ihtiyacım vardı. *İşte ben buyum. Ben kazanamayanım.*

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz boşluğa ihtiyacım var." Süitin çıkışına doğru koştum.

Byron'ın avuç içi tam benim elim kapı kolunu kavradığında kapıya indi ve yanıma geldi. "Bekle, Win. Henüz gitme. Eğer bunu şimdi tartışmak istemiyorsan, anlarım. Sana istediğin kadar zaman ve mesafe tanıyacağım. Ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Bu konu hakkında *asla* konuşmak istemiyorum." Gözlerimi ileri dikerek

Ona bakmadım ve bağımlılık yapan sıcaklığı ve gücüne doğru kaymamak için omurgamı sertleştirmek zorunda kaldım.

"O zaman en azından bana nereye gittiğini söyler misin?"

Lütfen." Başımı salladım. "Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"Kazan-"

"Belki de kapıcıya gidip bana prezervatif getirmesini isteyeceğim."

Verdiği nefes saçlarımı hışırdattı, yanağıma ve kulağıma düştü.

"Lütfen bunu yapma."

O zaman ona baktım ve isteğinin ciddi olduğunu gördüm. "Neden yapmayayım? Benimle seks yapmak istemiyor musun? Her zaman bunu düşünmüyor musun? Ne değişti?"

"Evet. Ve evet. Ve hiçbir şey değişmedi, benim için değil." Yüz ifadesi acı içindeydi. "Ama bana neden bu kadar üzgün olduğunu söylemeye hazır değilsen

Benimle oral seks yapmak istemiyorsan, seninle cinsel ilişkiye hazır değilim."

Üç dakika içinde üçüncü kez çenem düştü ve geri çekildim, öfkem hızlı ve sıcak bir şekilde alevlendi. "Sen-sen-sen-" Çırpınan, öfkeli düşüncelerimi toparlamaya çalışırken nefesimi içime çektim. "Beni şimdi mi cezalandıracaksın? Oral seks istemediğim için mi?"

"Olan şey bu değil." Eli kapıdan düştü ve koluma doğru kalktı.

İrkilerek uzaklaştım. "Dokunma bana."

Öfkeli, hırıltılı bir ses çıkardı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi, saç telleri dikenli bir kaos halinde duruyordu. "Eğer benimle konuşamıyorsan, bana henüz güvenmiyorsan, o zaman sen güvenene kadar başka bir şey yapmadan önce beklemeliyiz." Dışarıya yansıyan hayal kırıklığına rağmen ses tonu rahatsız edici derecede ölçülü ve sakindi. "Aramızda yalanlar ya da yarı gerçekler istemiyorum. Benim sana güvendiğim gibi senin de bana güvenmeni istiyorum. Ben kırılğan değilim. Ne olursa olsun gerçeğe başa çıkabilirim."

Onunla konuşamadım. Tek yapmak istediğim çılgılık atmaktı. Burada nazik olmaya çalışıyordum, duygularını bağışlamaya çalışıyordum. O ise bunun için beni cezalandırıyordu.

Gözlerimi ileri dikerek, "Çekil" dedim.

Söylenmemiş sözler etrafımızda yükseliyor gibiydi ve tereddütünü gerçek, somut bir şey gibi hissettim, sırtımdaki bir el ya da saçımı çeken parmaklar gibi. Ama sonunda hareket etti. Kapıyı açabilmem için kenara çekildi, ben de açtım. Sonra dışarı çıktım ve koridorda asansöre doğru yürüdüm.

Takip etmedi.

BÖLÜM 34

BYRON

Constantrasyon, düşünme ve Winnifred Gobaldi'den başka bir şey hakkında konuşma hızla Herkül'e özgü görevler haline geliyordu.

New York'a geldiğimden beri teori eğitimi aldığım yakınlaşma ve seks koçu Walter, bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Eğer Winnie'yi iddia ettiğim gibi seviyorsam, o ve ben mahremiyet bariyerini bilinçli bir rıza ile aştığımızda ya da aştığımızda, ona olan arzumun ve onun iyi niyeti için duyduğum endişenin azalmak yerine artabileceğini belirtmişti.

O zamanlar böyle bir olgunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadığım için ondan şüphe etmiştim. Seattle'da yoğunluk çoktan acı verici boyuta yaklaşmış, ıstırap verici olma yolunda ilerliyordu. Nasıl daha da kötüleşebilirdi ki?

Bugün, onun haklı olduğu kanıtlanmıştı. Yenik düştükten on sekiz saatten az bir süre sonra, şimdi ona dokunduğum ve adımı haykırırken parçalara ayrılırken onu kollarımda tuttuğum için, şimdi parmaklarımın etrafında boşaldığını hissettiğim için, onun uyarılmasını ve odada ağırlaşan terinin tatlı kokusunu kokladığım için, bu deneyimi - tekrar tekrar, birçok farklı şekilde, birçok farklı yerde - yeniden yaratma düşünceleri beni tüketti. Tıpkı onun aceleci ve öfkeli ayrılışı karşısında duyduğum endişe gibi.

Hata yapmıştım. Onu mutsuz etmişim. İşleri yoluna koymam gerekiyordu.

"Bir görüşmemiz daha var. Nasıl gidiyor?" Müdürüm Pamela yaklaştı ve omzumdan yaklaşık bir metre uzakta durdu.

Winnie beni büyük süitte yalnız bıraktıktan on beş dakika sonra Pamela görüşmeleri yeniden başlatmıştı. Bu süreyi karanlık yatak odasında oturup karşılaşmamızın her anını tekrar tekrar izleyerek değerlendirmiştim.

Winnie'nin bilinmeyen nedenlerden dolayı iletme istemediği memnuniyetsizliğinin sperm tadından kaynaklandığı sonucuna varmıştım. Doruğa ulaşmamı engelleyen her an ciddi bir şekilde istekli görünüyordu, hatta eylem sırasında kendine dokunuyordu. Ama sonrasında onu öpmeye çalıştığımda, önce ağzını çalkalamak istemişti.

Lanet olsun. Lanet olsun. Sperm.

Emin olamıyordum ama kendi itirafına göre bugüne kadar hiç oral seks yapmadığı için Winnie'nin de hiç oral seks yapmadığını düşündüm. Belki de ilk kez (açıkça iğrenç olan) boşalmaya maruz kalması, kendi vücudunun da benzer şekilde tatsız olup olmayacağını sorgulamasına neden oldu? Ve bu korku, beni rahatsız etmeme arzusu, -sanırım- bu yüzden ona oral seks yapmamı istemiyordu.

Son birkaç görüşmem, sorunun bu kısmı üzerinde çalışarak, bu sonuca ulaşarak ve zamanı geri sarabilmeyi dileyerek geçti.

Sık sık pişmanlık duymazdım ama keşke önce ben onunla yatsaydım diye düşündüm. Şimdi bana izin vereceğinden şüpheliydim ve kaybettiğim fırsatın dayanılmaz trajedisine ağlayabilir -ya da bir şeyi yumruklayabilir ya da maraton koşabilirdim.

Geriye kalan tek gizem, tadından hoşlanmadığını bana söylemeyi neden reddettiği idi. Neden bana gerçeği söylemedi? Bana inanıyor muydu?

Bu kadar kırılgan mı? Geri bildirim almaktan bu kadar mı acizim? Peki bu algıyı nasıl değiştirebilirdim? Güvenilir olduğumu kanıtlamak için ne yapabilir, neyi değiştirebilir, ne söyleyebilirdim? Neye ihtiyacı varsa.

"Byron?" Pamela birkaç santim daha yaklaştı. "İyi misin? Son görüşmeyi yapabilir miyiz?"

Müdürümün omzumda durduğunu unutmuştum, bana şu anki ruh halimi sorduğunu unutmuştum, nerede olduğumu unutmuştum.

"Evet, özür dilerim," dedim avuçlarımın içiyle gözlerimi ovuşturarak. "Lütfen devam edin. Sabrınız için teşekkür ederim."

Bu zorlu sınavın bitmesi için sabırsızlanıyordum. Beni biyolojik annem hakkında sorgulayan Harry Lorher dışında her görüşme bejin farklı bir tonundaydı. İyi olmalıydım. Bugüne, restoranlara gitmeye, insan içine çıkmaya ve yabancılarla sohbet etmeye hazırlanıyordum. Yeteneklerime güveniyordum. Walter'dan yakınlık ve seks üzerine teori dersleri almanın yanı sıra, New York'ta geçirdiğim son bir ayı da akıllıca kullanmıştım.

Duyusal işleme bozuklukları konusunda dünyaca ünlü bir uzmanla yoğun, bire bir terapi, kendimi başa çıkma becerilerini öğrenmeye adanmak, Seattle'dan ayrıldığımdan beri her haftanın dört gününü emmişti. Ayrıca her Cumartesi gurme glütensiz yemekler hazırlamayı ve pişirmeyi öğrendim. Çölyaklı biriyle yaşamak üzerine bir günlük, altı saatlik bir ders, ayın ortasında tam bir Cumartesi gününe yayıldı. Ayrıca, her Pazartesi sınıf yönetimi üzerine kısa bir kurs aldım ve bu da bana gözlem yapmak için birkaç yerel ortaokulu ziyaret etme fırsatı sağladı.

Winnie'yi anlamak istedim. Onun için daha donanımlı ve deneyimli olmak istedim. Ve kendi adıma, bir gelecek inşa etmek için mücadele etme şansımız olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ama tüm bu hazırlıklar

Bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmese bile dünyanın bir önemi olmazdı.

Şu anda ve son yirmi yedi günde kaydettiğim tüm ilerlemeye rağmen, şu anda giydiğim gömlek kaşındırıyor, stüdyo ışıkları gözlerimi yakıyor ve köşedeki yayın ekibimden gelen mırıltılı konuşma, beynimin arkasında sürünen hamamböcekleri gibi duyularımı tiksindiriyordu.

Yani, evet, bu etkileşimlerin sona ermesine ihtiyacım vardı. Winnie'yi bulmalı ve onu güvenebileceğıme ikna etmeliydim. Onun hak ettiği türden bir ortak olmak için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamasına ihtiyacım vardı, sadece onun iyiliği için değil, aynı zamanda ve esasen bencilce kendi iyiliğim için.

Pamela yanımdan ayrıldı.

Görüşmeci geldi.

Gözlerimi kaldırdım ve karşımdakinin kafasına yumuşak bir şekilde odaklandım.

Onlar anlamsız sorularını soruyor, ben de anlamsız yanıtlar veriyordum. Dakikalar uzadıkça uzadı, ezbere konuşmalarımız ocaktaki çaydanlığın ısınmasını izlemeye eşdeğerdi, ta ki -en sonunda- ben kaynamadan saniyeler önce bitene kadar.

Kendimi sandalyeden fırlatarak, tanımam gereken ama o anda isimlerini hatırlayamadığım insanların yüzlerinin yanından geçtim. Arka cebimden cep telefonumu çıkardım, odadan çıktım, koridorda yürüdüm ve asansöre vardım, bir yandan da Winnie'ye mesaj atıyordum.

Byron: Sonunda görüşmelerimi bitirdim. Konuşmak istersen, hazırım. İstemezsen bekleyebilirim. Her iki durumda da, şu anda kollarımda, bir yatakta, sessiz ve karanlık bir yerde olmanı çok isterim - tabii beni görmek istediğini varsayarsak.

Göndermeden önce kelimeleri tekrar okudum, yukarı bakmadan asansöre adım attım. Kapılar kapanırken, açık ve net mesajı başımla onayladım. Winnie'nin hâlâ kızgınsa bana siktir olup gitmemi söyleyeceğine güvenerek gönder tuşuna bastım.

Ancak o zaman telefonumdan başımı kaldırdım ve asansör kabinini Harry Lorher ile paylaştığımı fark ettim, bu sabahki pislik mülakatçı.

"Bay Visser." Sırıtarak başını eğdi, sinsi bakışları üzerimde geziniyordu. "Ne tesadüf."

"Siktir git." Bakışlarımı az önce beni aptal ve dikkatsiz yapan "akıllı" telefona çevirdim. Saniyeler önce gönderdiğim mesajı kontrol ettiğimde

Winnie'nin mesajımı henüz okumadığını gördüm.

Adam cık cık gibi bir ses çıkardı. "Bana söylediğin her şeyin kayıtlara geçtiğini biliyorsun. Bunu basmak zorundayım. Okurlarıma, iddia ettiğin gibi hak sahibi, ayrıcalıklı, şımarık bir kar tanesi olup olmadığını bildirmeyi borçluyum. Öte yandan, fikrimi değiştirebilirsin."

"Benden alıntı yapın: Senin tortul dışkı kalıntılarını bilerek okuyan herkes sülük gibi bir bok lekesidir ve ayrıca siktirip gidebilir." Rakamlardan oluşan panele baktım, henüz bir kat seçmediğimi fark ettim ve o da seçmemişti. Öne doğru uzanarak lobiyi seçtim. İhtiyacım olan son şey bu pisliğin beni nerede bulabileceğini bilmesiydi.

Harry Lorher kıkırdadı ve yüzünü bana döndüğünü hissettim. "Çok düşmanca ve sebepsiz yere. Kayıtları düzeltmen ve insanların senin tarafını bilmesini sağlaman için sana bir şans veriyorum. Ben sadece konuşmak istiyorum. Biri seni tanımaya, anlamaya çalıştığında neden bu kadar düşmanca davrandığını anlamıyorum. Okuyucularınıza her beş yılda bir dürüst bir röportajdan daha fazlasını borçlu değil misiniz? Senin kim olduğunu bilmeyi hak etmiyorlar mı?"

Hiçbir şey söylemedim ve indiğimiz katları sayarak onu dinledim. Bir kayaya çakıl taşları fırlatır gibi, annem hakkında, başarıma verdiği tepki hakkında, hata olarak adlandırılmamla ilgili hislerim hakkında aynı soruları tekrarladı. Neyse ki sadece konuştu, bana yaklaştı ya da dokunmaya çalışmadı. Ama asansörün kapıları zemin katta açıldığında ve ben dışarı çıktığımda sinirlerim bozulmuştu. Tek istediğim sıkı, yumuşak, ağır bir battaniye ve sestten, ışıktan ve pisliklerden arınmış karanlık bir odaydı.

Ya da daha doğrusu Winnie dışında her şeyin olmadığı karanlık bir oda.

* * *

Harry Lorher'dan kaçarak, o sabah Winnie'nin kahvaltısını hazırladığım oda servisi mutfağına girdim. Dondurucu karanlık değildi ama loştu ve nispeten sessizdi. Ne yazık ki cep telefonu da çekmiyordu. Telefonu kaldırıp bekledim.

Dondurulmuş hamburgerlerle dolu raflara yaslanarak bekledim ve nefeslerimi saymak için gözlerimi kapattım, ona ulaşana kadar her nefes alıp verişte bir sayı saydım. Sonra tekrar başladım. Bekledim, ellerimi sıcak tutmak için kollarımın altına soktum, gömleğim artık kaşındırmıyordu ama gerekli yalıtımı sağlıyordu. Hiçbir ses çıkmayana kadar bekledim, beynimin içi ya da dondurucunun kompresörünün uğultusu bile... Ancak o zaman gözlerimi açtım ve saatime baktım. Görüşmeler kırk dakika önce sona ermişti.

Gitme vakti gelmişti.

Gömleğimin cebinden bir çift küçük kulak üstü Bluetooth kulaklık çıkararak telefonumdaki uygulamayı Seattle yağmur seslerinden oluşan bir çalma listesine ayarladım. Sonra ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve

Harry Lorher ya da diğerk mlakatçılardan herhangi biri ya da beni gördüğünde yüzünde tandk bir ifade beliren herhangi bir kişi için dikkatim tetikte, mutfakların içinde ve dışında dolaştım.

Neyse ki Harry Lorher'i görmedim ve VIP check-in'in yanındaki özel asansörlere ulaştığmda kimse bana yaklaşmadı. Winnie'nin glütensiz yemeğinin yukarı gönderildiğinden emin olmak için konsiyerjle teyitleşmeyi düşündüm ama vazgeçtim. şu anda konuşmak istemiyordum.

Süite gitmek de aynı şekilde olaysızdı ama emin olmak için kapmın önünden iki kez geçip geri döndüm. Kimsenin beni takip etmediğinden, izlemediğinden ya da takip edilmediğinden emin olarak kulaklıklarımı çıkardım, gömleğimin cebine geri koydum, anahtar kartımı aldım ve süitin kapısını açtım.

İçeri girdiğimde Winnie'nin görüntüsü gözümün önüne geldi, küçük kanepede oturuyordu, dizüstü bilgisayar kucağında dengede duruyordu, elinde bir fincan çay vardı. Huzurlu bir vaha, her şey nezaket, sükûnet ve güzellik. Gerginlik boynumu ve belimi terk etti. Sessiz bir nefes verdim ve başını bana doğru çevirdi, tatlı baharat tonundaki gözleri benimkilerle birleşti.

"Selam," dedi usulca, dizüstü bilgisayarını kaldırıp sehpanın üzerine koyarken kaşlarını çattı. "Nerelerdeydin? Mesajımı aldın mı?"

"Mesajını almadım," diye başardım, boğazım kuru ve paslıydı. Kapnın yanında durdum, eğer isterse gitmeye hazırdım. şimdi onu terk etme fikri bile ciğerklerime isyanla kramp girmesine ve kemiklerimin yorgunluktan kırılmasına neden oluyordu. Yine de hâlâ yalnız kalmaya ihtiyaı varsa giderdim.

Çayını dizüstü bilgisayarının yanına bırakıp bana doğru yürüdü, parmakları önünde kıvrılıyordu. "Mdrnz sizi kontrol etmek için aradı, numaranızın doğrudan telesekretere düştüğünü söyledi. Ben de aramayı denedim. Kırk beş dakika oldu. Nerelerdeydin?"

"Özür dilerim. Ben. . . . özür dilerim." Çok fazla şey olmuştu, Bay Lorher'in sorduğu sorular hiç kimseyle isteyerek tartıştığım sorular değildi. Ama mümkün olan en kısa sürede ona hikayeyi anlatacaktım. Şu anda olayları düşünmek, onları yeniden yaşamak gibi geliyordu. Konuyu değiştirdim. "Kalabilir miyim?"

"Ne? Kalmak mı?" Güzel bakışları şaşkınlıkla doluydu. "Gitmemi mi istiyorsun? Boşluğa mı ihtiyacın var?"

"Hayır. Kal. Lütfen kal." Winnie iki eliyle elime uzandı, tenimiz temas ettiğinde vücudu sertleşti. "Byron, neden bu kadar üşüyorsun?"

Onun dokunuşuyla içimdeki bazı temel unsurlar hafifledi, hücresel bir değişim oldu. Boğazım gevşedi, nefes almam kolaylaştı, konuşulan kelimeler ve içsel düşünceler yeniden arkadaş oldu. Aynı olaylar dün gece restorandan eve dönerken de gerçekleşmişti.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Hayatımın dokusuna hem dingin hem de kaotik bir sihir katan bu kadına, görünüşe göre bilinçli olarak hiç uğraşmadan, sonsuza dek minnettar kalarak sordum. "Söyleyeceğim ama şimdi olmaz."

"Tamam." Beni ileriye, kanepeye doğru çekti. Telefonu sehpanın üzerinde vızıldayarak çaldı. Ona bakmadı ama yönümüzü değiştirdi, sanki gideceğimiz yeri tekrar düşünüp yeniden ayarlıyormuş gibi bizi yatak odasına doğru götürdü. "Hâlâ yatakta kucaklaşmak istiyor musun?"

Aman Tanrım. Evet. Lütfen. Siktir, evet, diye düşündüm.

Ama tek söylediğim "Lütfen" oldu.

Sırtışına bakılırsa, bu tek kelime konuya bakış açımın tamamını yansıtıyor olmalıydı.

"Zor bir gün müydü?" O konuşurken telefonu çaldı ve öttü. Sonra tekrar çaldı ve tekrar çaldı.

Soruyu düşündüm. Ona daha önce, beni terk ettiği zaman hakkında soru sormak istiyordum ama şimdi değil. Henüz değil. Güvenilir olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bulana kadar olmazdı.

Şu anda, sadece benim için gülümsüyordu, onca çirkinlikten sonra güzellik kişileşmişti. Şu anda bana sunduğu şeyi istiyordum ve daha önceki kaygılarımın ötesini düşünemiyordum.

Böylece, aramızdaki şeyleri basit tutmaya kararlı olarak, sorusuna çift anlamlı bir cevap vermeye karar verdim. "Bazı kısımlar diğerlerinden daha zordu."

Güldü, gözleri dans ediyordu. Winnie aynı şekilde cevap vermeyi umarak ağzını açtı ama telefonu çaldı ve yatak odasına doğru olan yolculuğumuz durdu. Kaşlarını çatarak yana doğru eğildi ve ekranı inceledi. Sonra beni bırakarak telefonu aldı ve aramayı reddetti.

"Amelia arıyor. Onu sonra ararım," diye açıkladı ve tekrar elime uzandı.

Dikkatim onun bilgisayar ekranına takıldı. "Bölüyor muyum? Çalışman mı gerekiyor?"

"Hayır, hiç de değil." Dudakları kıvrıldı, bakışları benimkileri tutmaya devam ederken puslu görünüyordu. "Sadece gönderdiğim bazı başvuruların durumunu kontrol ediyorum. Önemli bir şey değil."

"Başvurular mı?" Kaşlarımı çatarak önce bilgisayarına, sonra da ona baktım. "Okul değiştirmek mi istiyorsun?"

"Oh, hayır. Öğretmenlik işi için değil. Ek iş için."

"Yan iş mi? Amelia'nın şirketi için çalışacağını sanıyordum?"

"O pozisyon için mülakata giremedim." Elimi çekiştirdi. "Ben de benzer pozisyonlara başvurmaya karar verdim."

Hareket etmedim.

Telefonu tekrar çaldı. Yine ekrana baktı ve reddetti.

"Mülakata giremedin mi?" Bu haber karşısında şaşkına dönmüş bir halde telefonuna baktım. "Amelia biliyor mu? Bu yüzden mi seni arıyor?"

"Hayır, Amelia bilmiyor. Ama sorun değil. Aslında her şey çok iyi gitti."

"İyi mi oldu?" *Ne?* Neden üzgün değildi?

"Her şey yolunda gitti ve şimdi her şey yolunda." Omuz silkti, sanki yaptığı onca iş, katlandığı onca nefret dolu yorum, hepsi bir hiçmiş gibi. Sanki duyguları *hiçbir şeymiş* gibi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona daha net bir şekilde odaklanmaya çalıştım. Benimle aynı havayı solumaya tahammül edemediği zamanlarda bu işi, o meydan okumaları yapacak kadar umutsuzca istemişti. Şimdi omuz silkmesi daha az mantıklı olamazdı.

"O işi gerçekten istiyordun."

"İstedim ama dediğim gibi, sorun değil."

İyi mi?

"Hayır. Bu iyi değil. Seni görüşmeye bile çağırmadılar mı? Amelia'yla konuşmalısın." Bir şüphe, isterseniz bir önsezi, beni yerimde tuttu. Bu konuşmanın ufkunun hemen ötesinde çözülmeye yakın bir gizemin yattığı hissi devam etti ve basitlik planlarımı terk etmemi istedi.

Elimi bıraktı. "Hayır, istemiyorum. Onu bu konuda rahatsız etmek istemiyorum."

Kulaklarıma inanamadım. "Sen neden bahsediyorsun? Nasıl bir sıkıntı olabilir ki? O senin en iyi arkadaşın, onu yıllardır tanıyorsun, sen iki-"

Bina söylevim Winnie'nin telefonunun tekrar çalmasıyla kesildi. ekranına baktı ve aracılığıyla cevap verdi.

hoparlör. "Merhaba, Amelia. Hoparlörde sen varsın. Byron zor bir gün geçirdi ve-"

"Byron için aramıyorum. Winnie, konuşmamız gerek. Önemli bir konu. Neredesin?"

"Süütteyiz ama-" "Hemen geliyorum."

Winnie benden uzaklaştı ve pencereye doğru yürüdü. "Bekleyebilir mi? Şu anda bir işin ortasındayız."

"Üzgünüm, bekleyemez. Az önce iş yerimden aday mülakatlarının son listesini içeren bir e-posta aldım ve listede sen yoktun. Ne olduğunu anlamadım ama bilmeni istedim, bununla ilgileneceğim. Bir yolunu bulup seni o listeye alacağım."

Winnie bana baktı, dudakları bir çizgi halinde kenetlenmişti ve Amelia'yı hoparlörden çıkardı. "Bu konuda endişelenme. Sorun yok."

Onun nesi vardı böyle? O bir robot muydu? Duyguları yok muydu? Neden üzgün değildi? Neden Amelia'ya gitmemişti?

Amelia'nın cevap olarak ne söylediğini duymadım ama benim düşündüklerime çok benzediğini hayal ettim. Winnie oflayıp pufladı ve telaşlı göründü.

"Hayır, hayır, dur. Dürüst olmak gerekirse, bunun için endişelenme. Hiç şaşırmadım.

Hiç aramadılar ve-"

Amelia çığlık atarak *Ne ya da Ne cehennem* ya da benzer bir şey söyleyerek Winnie'nin telefonu kulağından uzak tutmasını gerektirdi. Sonrasını tam olarak takip edemedim ama bir ağıt ve tirat gibiydi, bu da Winnie'nin yüksek sesle bir nefes daha vermesine neden oldu.

"Sakin ol. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Ben-Amelia? Amelia?" Telefonu tekrar kulağından çıkardı ve ekrana baktı. "Kapattı!" Winnie bana döndü, telefonu incelerken gözleri şokla irileşmişti. "Yüzüme kapattığına inanamıyorum."

"Kızgın," diye homurdandım, yükselen öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum. "Onu suçlayabilir misin?"

Şok olmuş bakışları bana kaydı. "Bana neden kızsın ki? Ben bir şey yapmadım ki."

Aynen öyle. Tek yapmak istediğim patlamakken bağırmamam gerektiğini kendime hatırlatarak ona doğru yürüdüm. "Benden sana istemediğin tavsiyeler vermememi istediğini biliyorum ve vereceğime söz vermiştim ama bu sözümü tutmuyorum. Yanılmışım. Başkalarından hiçbir şey beklememek kendine değer vermediğin anlamına gelmez Winnie. Bu, diğer insanlara yeterince değer vermediğin, *onların* değerli olduğuna inanmadığın anlamına gelir."

"Ne?" Yüzünü buruşturdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Onun alanına girmektense geri çekildim. "Neden Amelia'dan yardım istemedin?"

"Dediğim gibi, rahatsız etmek istemedim."

"Ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu? O senin en iyi arkadaşın. Zahmet olmazdı. Neden yardım isteyemiyorsun?"

Ağız amaçsızca açılıp kapanıyordu ve ben biliyordum. Biliyordum. Daha önce kör olduğum yerleri görebiliyordum.

"Bunca zaman ..." Bakışlarım odaksızlaştı. "Bana güvenmen için değişmem ve seni hak etmeyi öğrenmem gerektiğini düşündüm. Ama hiç öyle olmadı, değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ben hiç-"

"Bir keresinde sana bir bebekmişsin gibi davrandığımı iddia etmiştin, ama tam tersi. Herkese bebek gibi davranıyorsun. Herkese. Seni hayal kırıklığına uğratacaklarını ya da senin seviyende çalışamayacaklarını varsayıyorsun. Daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

Winnie'nin nefesi kesildi ve gözlerimin önünde onun öfkesinin benimkine yetiştiğine tanık oldum. "İstemiyorum!"

"İstiyorsun. Ve ne var biliyor musun? Öylesin. Sen harikasın. Ama asla bir başkasının bir şey olmasını beklemiyorsun."

ölçmek. Ya da onlardan sadece sizi hayal kırıklığına uğratmalarını bekliyorsunuz." Döndüm ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm, ona bakamadım. Tüm parçalar çok hızlı bir şekilde bir araya geliyordu.

O da beni takip etti, kelimeleri birbirine karıştırıyordu. "Sen, sen yeteneklisin. Sen-"

"Sanırım bir keresinde itiraf etmiştin. O sabah odamda, istediğin şeyi asla istemediğini söylemiştin. Cesur olmaktan daha iyisini biliyormuşsun gibi bir şey söyledin. Beni seviyor musun?" Bilinç akışıyla konuşarak sordum, her şey çok mükemmel, zarif, korkunç bir anlam ifade ettiği için çenemi kapatamıyordum. Sabrı, ona ne kadar kötü davranırlarsa davranırsınlar her şeyi ve herkesi kabullenışı.

"Ben-ben seviyorum-"

"Hayır, Win," diye mırıldandım. "Öyle değil. Herkesi *sevdiğini* biliyorum. Bana aşık mısın? Yatırım yaptın mı? İlişkımız yürümezse kalbin kırılır mı? Harap olur muydun?"

Nefes alış verişleri tekrar değişti, zorlaştı, kaşları birbirine yaklaştı. "Eğer karar verirsen anlarım-"

"Bu." Parmaklarımı şıklattım, belki biraz vahşi görünerek onu işaret ettim. "Tam orası. İşte sorun bu."

"Sorun mu?"

"Seni hayal kırıklığına uğratırsam anlamanı istemiyorum. Pisliğin teki olup olmadığımı anlamanı istemiyorum. Daha iyisini beklemeni istiyorum. Her şeyi beklemeni istiyorum."

Winnie kollarını kavuşturarak gözlerini tavana kaldırdı, şimdi akmayan gözyaşları yüzünden cam gibiydi, çenesi güçlükle sallanıyordu.

Ve aynen böyle, tüm öfke ve hayal kırıklığı buharlaştı, geride sadece ekşi bir mutsuzluk tadı bıraktı. Bunu düzeltmenin hiçbir yolu yoktu. O düzeltmek zorundaydı.

"Tamam. Byron, dinle." Avuçlarını birbirine bastırdı, belli ki sesini eşit tutmak için mücadele ediyordu. "Dn bana seni konfor alanının dışına itmemin o kadar kötü olup olmayacağını sordun. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana baskı yapmak istemiyorum. Duygularını incitmek ya da seni-"

"Neden olmasın? Bana baskı yap, Winnie! Hak ettiğin her şey olmam için bana baskı yap." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Benden beklentilerini açmamı bekle. Bunu yapmadığında, benim için bahaneler uydurduğunda ya da seni hayal kırıklığına uğratacağımı varsaydığında -yapabileceğim tek şeyin hayal kırıklığı olduğunu- bunun beni sevmeni imkânsız hale getirdiğini göremiyor musun? Eğer kalbini her zaman korursan, bana asla açık olmaz."

"Seni anlamıyorum." Parmaklarını çevirip benimkilere doladı. "Nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu söyleyebilirsin? Son derece yetenekli ve başarılısınız. Kitaplarınız-"

"şöhret ve paradan bahsetmiyorum. İkimiz de bunların senin için anlamsız olduğunu biliyoruz."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Bana yetenekli olduğuma inanıyormuşsun gibi davranmıyor ya da benimle konuşmuyorsun." Kendimi onun elinden kurtardım. "Ve eğer Amelia'yla yaptığınız telefon görüşmesine tanık olmasaydım, bunu kişisel olarak algılayabilirdim. Ama şimdi görüyorum, anlıyorum, kişisel değil. Eğer-ne dedin sen? Onu rahatsız etmek istemiyor musun? Altı yıllık en yakın arkadaşın olan ve kendini sayısız kez kanıtlamış Amelia'yı rahatsız etmek istemiyorsan, beni rahatsız edeceğine nasıl gveneabilirim?"

Uzanıp kolumu tuttu, mengene gibi kavramıştı. "Bu hiç adil değil." Sesi titriyordu ama ağlamadı. Ağlayamayacak kadar inatçıydı.

"Hangi kısmı?" Cevabını tahmin edebildiğim halde usulca sordum.

"Hepsi. Kimseden daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Ve bunu söyleyen sensin, kimseye tahammül edemeyen, kimseye zaman ayıramayan ya da-"

"İnsanlardan hoşlanmıyorum. İnsanlardan hoşlandığımı hiç iddia etmedim. Ama hoşlanıyorsun. Peki neden? Tüm insanların, hatta benim, hatta Amelia'nın bile eninde sonunda seni korkunç, affedilmez bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağına inanırken neden onlardan hoşlanıyorsun?"

Ağız kapandı, gözleri belirsizliği ele veriyordu ve bir sinire çarptığımı görebiliyordum. Onunla ilgili bir gerçeğı dile getirmiştım, onun apaçık kabul ettiğı ve doğruluğunu hiç ya da nadiren sorguladığı bir gerçeğı.

"Bunu bilmiyorsun ama-" Boğazımı sıkan gerginliğin arasında konuşabilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Bir sorun olduğumu düşündüm. Koçluğa ve derslere ihtiyacım olduğunu düşündüm. Senin ihtiyacın olan şey olmayı öğrenebileceğimi düşündüm. İkimiz için de daha iyi olabileceğimi düşündüm. Olmak istiyorum. Ama olabilir miyim? Bana karşı dürüst olacak kadar güvenecek misin? Dürüst olduğun biri var mı?"

Nefes alış verişı hızlanmıştı ve belirsizliğinin devam ettiğini görebiliyordum, yine de konuşmak yerine yutkundum.

Ne söyleyebilirdi ki? Haklıydım.

Elini sıkarken başımı salladım ve gitmeden önce onu net bir şekilde görmek istediğim için aramıza önemli bir mesafe koydum. Gitmem gerekiyordu. Büyük olasılıkla cevabı olmayan bu yeni sorunu incelemem gerekiyordu. Bu kendi başıma çözebileceğim bir şey değildi. Alabileceğim hiçbir ders ya da kurs yoktu. Değişmesi gereken ben değildim.

"Byron, ben-" Yutkundum, parmakları büküldü. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum."

"Öyle mi?" Kapıya doğru geri çekildim.

"Biliyorum. Ama ben ..." dedi, sesi kısık ve çatırtılıydı. "Ya artık beni istemiyorsan? Ya dürüst olursam ve sonra

Beni sevmeyi bırakır mısın? Ya da ya beklentilerim çok yüksekse? Ya da ya yapmamam gerekirken seni zorlarsam? Ya seni kaybedersem?"

Soruları ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Cevap vermeden önce sesimi bulabilmek için bir ya da on saniyeye ihtiyacım olduğunu fark ettim. "Seattle'dan ayrılmadan önce, yatak odamdayken kavga ettiğimizde, beni her şeyi hemen, kendi şartlarımla, karşılığında hiçbir şeyi riske atmadan istemekle suçladın. Şu anda bana yaptığın da bu."

Yüzü buruşmaya başladı ve bu görüntü içimdeki utanç ve pişmanlık duygularını harekete geçirdi. Onun gözyaşlarından nefret ediyordum. Onun üzüntüsünden nefret ediyordum. Sadece onun mutluluğunu istiyordum. Ancak yakından tanıdığım bir deneyim varsa, o da sevginin bencil, yıkıcı davranışlara olanak sağladığında sevgi olmadığıdır. Sevgi, istismarcı ve incitici seçimler için bahaneler yarattığında sevgi değildir. Çarpık, sapkın bir hale gelir. Korkaklığa dönüşür.

Yine de, onu rahatlatma ve özür dileme içgüdüğü, onu şimdi şımartmanın sadece daha sonra mahvolmamıza neden olacağı bilgisini neredeyse bastırdı. Neyse ki, ben kendime hakim olamadan o yüz hatları üzerindeki kontrolünü yeniden kazandı.

"Mesele şu ki Fred. Senin müstahkem kalbinin bu tarafında durmak mı? Bu beni bok gibi hissettiriyor." Nereye gideceğimi bilmeden kapıya doğru geri geri gittim. Belki de uyuşturan dondurucuya geri dönecektim. "Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, şu anda bildiklerimle, burada risk alan tek kişi benim. Eğer beni istiyorsan, benimle birlikte olmak istiyorsan, gururundan daha fazlasını riske atman gerekecek. Bu yeterli değil. Senin gibi ben de daha fazlasını hak ediyorum. Ben her şeyi hak ediyorum."

BÖLÜM 35

WINNIE

A Melia beni süitin zemininde ağlarken buldu. Bana şöyle bir baktı ve banyoya doğru yürüdü, kısa bir süre sonra geri döndü. bir süre sonra dumanı tüten sıcak bir havluyla.

"Sorun yok. Bir yolunu buluruz," dedi, havluyu hıçkıran yüzüme bastırırken sesi neredeyse neşeli geliyordu. "Onlara tekrar e-posta göndereceğim ve sana mülakat vermelerini talep edeceğim. Her şey yoluna girecek."

Kolunun sırtıma dolandığını ve başımı omzuna koymam için beni cesaretlendirdiğini hissettim. "Şimdi söyle bana, seni görüşmeye çağırmadıklarını neden bana bildirmedi?"

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?" Hıçkırıklar arasında sordum. O aptal iş umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. İklim değişikliği bile. Ve insanlığın kaderi iklim değişikliği yüzünden ölmekti. *İşte bu* kadar üzgündüm.

"Evet! Sen bu iş için mükemmeldin." Beni sıktı. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız. Neden bana söylemedin?"

Sıcak havluyla yüzümü sildim. "Aramalarını beklememi söylemiştin.

Hiç aramadılar. Sorun yok."

"Sorun değil. İyi olsaydı ağlamazdın. Geçen hafta, bütün uçuş boyunca hiçbir şey söylemedin. Neden sen-"

"Aptal iş için ağlamıyorum!" Yüzümü ıslak havluya gömdüm, yeni bir kontrol edilemez, dayanılmaz üzüntü nöbeti içimde bir kasırga gibi dönüyordu. "Acıyor," diye feryat ettim. "Fiziksel bir yara olmadığı halde nasıl böyle acıyabilir. Bu hiç mantıklı değil!"

Ben ağlayıp dururken Amelia sessizdi -sessiz ve hareketsiz-. Düşündüğünü, kafa yorduğunu, tartıştığını neredeyse duyabiliyordum.

Tartışması o kadar gürültülüydü ki, kendimi ağzımdan kaçırmak zorunda hissettim: "Byron beni sevdiğini ve ona layık olmadığımı söyledi. Ben kimseye güvenmeyen ya da hayattan hayal kırıklığı dışında bir şey beklemeyen duygusal olarak bodur bir korkak kediye ve şimdi o gitti ve iklim değişikliği umurumda bile değil!"

Başımı çevirdim ve boynuna sarılıp ağladım, arkadaşşıma sarılıp ağlarken havluyu unuttum. O gitmişti ve kalbim sanki

. . .

Sanki. . .

Tanrım, ama annemin ölümünden ve beni bu dünyada yapayalnız bırakmasından sonraki aylara benziyordu. Dünyanın esneyen, boşluklu, sonsuz bir acı ve sefalet kaynağı olduğunu hissediyordum ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyordum. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Onu bu kadar çok istememe, ona aşık olmama nasıl izin verebildim?

-

"Hayır!" Amelia'yı korkutup korkutmadığımı umursamadan kendi kendime söyledim. "Hayır! Ona güvenmiş olsaydım, dürüst olup istediğimi sorsaydım, cesur olsaydım böyle hissetmezdim."

"Ooo-tamam." Amelia halının üzerinde yanıma kaydı, vücudunu benimkine doğru eğdi ve beni kucakladı. "Neden en baştan başlamıyorsun? Ve bu sefer neden bana her şeyi anlatmıyorsun?"

Teklif ettiği teselliği kabul ederek kollarımı boynuna doladım ve hıçkırıklar arasında ona her şeyi anlattım. Duygularımı ve anılarımı, endişelerimi ve korkularımı, benimle evlenmek istemesiyle ilgili endişelerimi.

Byron'la olan arkadaşlığına zarar verme endişesi, hepsi ortaya döküldü. Hiçbir ayrıntıyı, hiçbir konuşmayı atlamadım. Hatta ona kanepemde öpüştüğümüz ve hala telefonumda kayıtlı olan videoyu göstermeyi bile teklif ettim. Ona tüm hikayeyi anlattım ve anlattıkça ve dinledikçe ne kadar çakal olduğumu fark ettim.

Onu gerçekten tanıdıkça ve gerçekten sevdikçe, utanmaktan, reddedilmekten, artan duygularıma karşılık bulamamaktan daha çok korkuyordum. Her şeyi mahvetmişim. En büyük korkum onun gözünde aptal durumuna düşmekti ama onu incitmek çok daha kötüydü.

New York'a gitmeden önce Byron'ın odasında yaptığımız tartışmaya geldiğimde, bu sefer hiçbir şeyi atlamadan, Amelia ayağa kalktı ve adım atmaya başladı. Ona öğleden sonra yaptığım saksoyu ve tadımın kötü olacağından endişelendiğim için bana oral seks yapmasını istemediğimi ama duygularını incitebileceği için bunu ona söylemek istemediğimi söylediğimde histerik bir şekilde gülmüştü. Sonra özür diledi, süitin buzdolabını karıştırdı ve bana küçük bir şişe viski ya da cin teklif etti. Ben viskiyi seçtim. Bana üç tane getirdi.

İlkini çabucak içtim ama sonra ikincisini yudumladım, son kavgamızı, söylediği her şeyi, ne kadar haklı olduğunu, kendimi ne kadar kötü hissettiğimi ve onun için yeterince iyi olup olmadığımıdan emin olmadığımı anlattım. İstediğim şeyi nasıl isteyeceğimi bildiğimden emin değildim.

Amelia cin tonağını bana doğru kaldırarak, "Elbette isteyebilirsin," dedi. Kendi içkisini karışık bir içkiye dönüştürmüştü ama benimkini değil. "Benden sonra tekrar et: Byron, senin meninin tadı çöp gibi. Şimdi sen söyle."

Güldüm, küçük şişeyi göğsüme bastırdım, başım zonkluyordu, burnum tıkalıydı, dudaklarım kuru ve çatlaktı. Ağlamak en kötüsüydü, sadece sefaleti artırmaya yarayan bedensel bir işlevdi. Mutsuz musunuz? O zaman muhtemelen ağlayacak gibi hissediyorsunuz. Merak etmeyin, şimdi

sadece mutsuz olmakla kalmayacak, aynı zamanda mutsuz hissedecek ve mutsuz görüneceksiniz. Sümük ve gözyaşlarına hoş geldiniz!

"Ama görmüyor musun? Sorun sadece sperm sorunu değil! İçgüdülerim tamamen yanlış. Felç edici bir korku olmadan istediğimi nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Ve o her zaman dürüst olmaktan korkan birinden daha iyisini hak etmiyor mu? Onun kadar korkusuz birini hak etmiyor mu? Onun kadar cesur ve harika birini?"

"Şey... evet. Ama asıl mesele bu değil, değil mi?" Amelia yerde oturduğum yere döndü, sırtımı kanepenin önüne dayadım ve o da yanıma oturdu. "O kişiyi sevmiyor. O seni seviyor. Ve sonuçta Byron'ın sevgiyi cesareten daha çok istediğini düşünmüyor musun? Gerçi düşününce ikisi de aynı şey sayılır."

"Cesaret aşk mıdır?" Beynimi acıtmasına rağmen ona yan gözle baktım.

Omuz silkti, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Sadece cesur olanlar sever."

"Peki ne yapmam gerekiyor?" Küçük viski şişemi sehpanın üzerine koydum. "Ve lütfen 'Başarana kadar numara yap' deme. Ya artık beni istemiyorsa? Ya bundan sonra beni bir daha görmek istemezse?"

Amelia yüzünde delirdiğimi düşündüğünü gösteren bir ifade belirdi. "Tamam, öncelikle Byron'ın beyni bu şekilde çalışmaz. O sadece bir başka kuşla çiftleşebilen kuşlardan biri gibi. Hani şu tüyleri olan uzun kuşlardan."

"Bütün kuşların tüyleri vardır. Bu belirleyici bir özelliktir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Arsız Charlie. Hangi kuş ömür boyu çiftleşir? Uzun gagalı uzun kuşlar Florida'da yaşarlar ama flamingo değildirler. Ve sonra, eğer eşleri ölürse, kendileri de ölene kadar etrafta feryat figan dolaşırlar."

Hangi kuştan bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için ona boş boş baktım.

Yüz ifadem karşısında elini salladı. "Neyse, kuşun adı önemli değil, önemli olan feryat figan ve kara kara düşünme kısmı. O Byron. Demek istediğim, o tek kuşlu bir adam. Eğer senin onun kuşu olduğuna karar verdiyse, Tanrı yardımcın olsun. Onunla sıkışıp kaldın."

"Bu fikir bile beni korkuturken ona gerçeği söyleyeceğime nasıl güvenebilir? O çok daha fazlasını hak ediyor."

"Hmm. O zaman benim üzerimde pratik yapmaya ne dersin?" Amelia omzuma kendi omzuyla vurdu. "Devam et. Benden ne istiyorsan iste."

Sinirle çenem titredi. "İstemiyorum." "Neden istemiyorsun?"

"Seni kızdırmaktan korkuyorum."

"Bu işle mi ilgili? Sana bir görüşme ayarlamak için e-posta göndereceğimi söylemiştim. Bana gelmeliydin. Senin adına ekiple konuşabilirdim."

"Biliyorum. Geriye dönüp baktığımda, sana gelmeliydim."

"Evet. Gelmeliydin." Tekrar omzuma vurdu. "İşe almayı düşündükleri topluluk yöneticilerinin kanallarına baktım. Hiçbiri senin verdiğin enerjiyi, eğlenceyi, açıklığı vermiyor. Hepsi sadece STEM odaklı ve her konuda çok ciddi. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil ama bence tek tip influencer'dan daha fazlasına ihtiyacımız var."

"İşte böyle. İstedikleri buydu ve şimdi neden aramadıklarını biliyoruz."

"Kesinlikle, ki bilseydim buna şiddetle karşı çıkardım. Demek istediğim bu. Sizi seven insanlara gerçeği söylemediğinizde ve onlar da sizin onlara gerçeği söylemenize güvendiklerinde

her şeyi herkes için zorlaştırıyorsun. Örnek vermek gerekirse, sizi aramadıkları konusunda bana bilgi vermeyerek işimi zorlaştırdınız."

"Ben mi yaptım?"

"Sen" dedin. Kapıların tüm kadınlara, tüm ilgi alanlarına açık olmasını istiyoruz, değil mi? Ve şimdi en başa döndüm. Sana güveniyordum. O pozisyonda sana ihtiyacım var. Şimdiye kadar seni savunabilirdim ve işler daha kolay olurdu. Ama tıpkı Byron gibi sen de her şeyi kendi başına halletmen gerektiğini düşünüyorsun. Siz ikiniz tamamen aynısınız."

"Ne? Bunu nasıl söylersin? O benden çok daha cesur." Bu noktayı kanıtlamak istercesine viski şişesini elime aldım ve sıvı cesaretinden bir yudum daha aldım.

"Beni dinle. O da kimseden bir şey beklemez. Yani, beklemiyordu. Sana kadar. Ama aradaki fark şu ki, o insanlardan uzak durmak için elinden geleni yapıyor, onlardan hiçbir şey istemiyor, net sınırlar ve beklentiler olmadan hiçbir şey istemiyor. Bu arada sen herkese her şeyi veriyorsun ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun. Çileden çıkarıyorsun." Amelia cin tonağını benim mini şişemle tokuşturdu. "Bana ihtiyacın var Winnie. İhtiyacın var. Ben."

"İhtiyacım var-"

"Sonunda bu konuyu konuştuğumuz ve cin içtiğim için çok mutluyum. Sanırım bu beni bir süredir rahatsız ediyor olmalı."

"Neymiş o?" Küçük şişemi yanıma alarak ayağa kalktım ve daha fazla mendil aramak için buzdolabına doğru yalpaladım.

"Son altı yıldır senin en iyi arkadaşınım ve sen beni hâlâ kol mesafesinde tutuyorsun," diye bağırdı arkamdan, sesi giderek daha da öfkeli çıkıyordu. "Ne yapmam gerekiyor? Arkanı kolladığımı sana kanıtlamak için daha ne yapmam ya da söylemem gerekiyor?"

Amelia'nın her zaman arkamı kolladığını iddia etmesinden rahatsız olmamak için elimden geleni yaparak burnumu sildim, sonra da kullanılmış mendili fırlattım.

Çöp kutusuna. "Her zaman arkamı kollamak istediğini biliyorum ama her zaman yanımda olmanı bekleyemem."

"Evet! Olabilirsin!" Elini sehpa vurdu. "Senin için orada olacağım. Her zaman-"

"Hayır, gitmeyeceksin! Gidiyorsun."

Lanet olsun! Bunu söylemek istememiştim. Ama madem bunu şimdi yapıyorduk, o zaman sanırım şimdi yapacaktık. Dürüst olmamı mı istiyordu? Öyle olsun.

Amelia yerden doğruldu ve bana doğru gelirken burnunu kırıştırdı. "Sen ne-"

"Sen ve Elijah." Süitin kapısını işaret ettim. "Sen gidiyorsun. Siz ikiniz birlikte taşınıyorsunuz. Sana güvenemem."

Bana doğru uzandı. "Kazan-"

"Hayır." Kollarımı onun tutan ellerinden kurtardım ve geri çekildim. "Anlıyorum. Aşıksınız, birlikte yaşamak istiyorsunuz, üniversitedeki oda arkadaşınız bir faktör olmamalı. Anlıyorum. Benimle sonsuza dek yaşamayı beklemiyorum."

Bana baktı. "Elijah'ın yanına taşınacağımı mı düşünüyorsun?"

"Belli ki," dedim. Sonra yeni gözyaşları dökmek için viskiden bir yudum aldım. Tanrım, bu konuda konuşmak acı veriyordu, bu yüzden konuşmak istemiyordum.

Ama Amelia bana sanki üç kafam varmış da ikisi iblis keçilere aitmiş gibi bakıyordu. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Birlikte yaşamayacağız."

Sustum. "Bekle, ne? Sen değil misin?"

"Evet, o istiyor ama ben hazır değilim." Amelia içkisinden bir yudum aldı, bardağın kenarından beni izliyordu. "Hazır olsam bile seni öylece terk edeceğimi mi sanıyorsun? Gerçekten seni de düşünmeden taşınacağımı mı sanıyorsun?"

"I-" Gözlerimi kırptım, afalladım.

"Evet. Sen de öyle düşünmüştün. Peki, teşekkürler." Bana bir parmağını salladı. "Ben senin için dünyaları düşünürken beni bu kadar az düşündüğün için çok teşekkürler."

"Tanrım, Amelia, özür dilerim."

"Senden başka herkesin bencil bir pislik olduğuna inanıyor olmalısın." "Senin bencil bir pislik olduğunu düşünmüyorum."

"Sen biliyorsun." Boştaki elini havaya kaldırdı. "Senin için mükemmel olabilecek bir pozisyon için seni savunmama izin vermiyorsun. Taşınacağımı ve seni zor durumda bırakacağımı düşünüyorsun. Ya benim bencil bir pislik olduğumu düşünüyorsun ya da senin bencil pislik tanımın benimkinden tamamen farklı."

Ayakta durduğum yere ağır bir şekilde oturdum, dirseğimi dizime dayadım ve yüzümü kapattım. "Özür dilerim." *Pisliğin tekiyim.*

"Neden üzgünsün?" diye sordu üstümden.

"Çünkü-" Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sana güvenmediğim için . sana güvenmediğim için."

Amelia cevap vermedi ama gittiğine dair herhangi bir ses de duymadım. Cesaretimi toplayarak elimi bıraktım ve ya onun bakışlarıyla ya da boş bir odayla karşılaşmak için kendimi hazırladım. Kafamı kaldırdığımda hâlâ oradaydı. Hâlâ aynı yerde duruyordu. Hâlâ bana bakıyordu.

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" diye sordu, sesi hak ettiğimden daha yumuşaktı.

Çenem titredi.

"Güveniyorum." "Ama ona güveniyor musun?"

İçimdeki suçluluk duygusunu yutmaya ve yerine kararlılık koymaya çalıştım. Ama yapamadım. Onun yerine başımı salladım.

"O zaman beni içeri almalısın." Tekrar yanıma oturdu ve elimi kendi eliyle kapattı. "Benden bir şey istemek zorundasın."

şeyler. Benim sana inandığım gibi sen de bana inanmalısın."

"Tamam," diye mırıldanmayı başardım.

"Buraya gel." Amelia derin bir iç çekerek, ellerimizde hâlâ içkiler olduğu ve yerde bağdaş kurmuş oturduğumuz için beni garip bir şekilde kucakladı.

Kollarım hemen ona dolandı ve gözyaşlarım özgürce yüzümden aşağı dökülürken ona tutundum. Tekrar.

Amelia saçlarımı okşadı ve "Winnie, teyzen ve amcan sana kimseye güvenilemeyeceğini, iyi olacağına g ü v e n e b i l e c e ğ i n tek kişinin kendin olduğunu öğrettikleri için üzgünüm. Ama yanılıyorlardı." Geri çekildi, omzumu tuttu ve gözlerimi yakaladı. "Seni dolu dolu bir hayat yaşamaktan mahrum etmelerine izin verme. Başkalarına inanmanı, onlar için en iyisini düşünmeni ve seni yakalamak için orada olmalarını beklemeni çalmalarına izin verme. Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun. Benden faydalanmıyorsun."

"Tamam. Tamam." Daha fazla gözyaşı sildim.

"Seni seviyorum, Win. Seni sevmek istiyorum. Bu benim seçimim. Ve sonunda bana izin vermene ihtiyacım var."

BÖLÜM 36

WINNIE

A Melia akşam yemeği için Elijah'la buluşmak üzere ayrıldı, ama ona üç ayrı kez gerçekten ve dürüstçe söz verdikten sonra gitmesini istedim. Ayrıca ona bundan sonra ne istediğimi söyleyeceğime dair söz vermeliydim, onun beni zorlamasına gerek kalmadan.

Tek başıma yatağa girdiğimde, eğer beni hâlâ istiyorsa Byron'dan ve bana olan inancını haklı çıkarmak için Amelia'dan gönüllü olarak isteklerde bulunmaya karar verdim. Ama aynı zamanda kendimden de. Hiç kimseden bir şey beklememekten daha iyisini hak ediyordum.

Sabah, dönüp durduğum ve telefonumu kontrol ettiğim uzun bir gecenin ardından kendimi yataktan sürükledim ve yüzüncü kez mesaj listeme baktım. Byron'dan hâlâ bir şey yoktu. Kalbim, batacak bir yeri kalmadığından emin olmama rağmen battı. Şimdiye kadar dünyanın çekirdeğine girmiş olmalıydı.

Benimle konuşmasını istedim! Geri dönmesini ve her şeyi düzeltmek için bana bir şans vermesini istedim. İstedim ki-

. . . bekle bir dakika.

Bir elimle gözlerimdeki uykuyu silerken, diğer elimle yazmaya başladım.

Winnie: Benimle konuşmanı istiyorum. Süite geri dönmeni ve her şeyi düzeltmem için bana bir şans vermeni istiyorum. Ve istiyorum ki

beni affetmeni istiyorum.

Mesajı birkaç kez tekrar okuduktan sonra, o burada olmadan iletebileceğim her şeyi kapsadığına karar verdim. Gönder tuşuna bastım ve aralıklarla saati kontrol ederek bekledim. Ancak beş dakika yedi dakika olduğunda ve o hala mesajı okumadığında, telefonumu komodinin üzerine geri koydum. Ağlamak yerine duş aldım.

Bu yeni bir Winnie'nin şafağıydı; istek ve ihtiyaçlarını yutmak, endişe ve korkunun altına gömmek yerine özgürce dile getiren bir Winnie.

Dün hem Byron hem de Amelia ile temelde aynı konuşmaları yaşamış olmak tuhaf ve tesadüfi bir şeydi. Gerçi Amelia'yla olan konuşmam Byron'la olandan daha iyi sonuçlanmıştı ama bu durum kalbimin yeniden acımasına ve o esneyen, kavernöz, sonsuz acı ve sefalet kaynağının ön plana çıkmasına neden oldu.

Yüzümü sıcak su ve yüz yıkayıcısıyla ovarken kendime, eğer beni dinlemezse, beni görmeyi reddederse, dürüstlüğüme reddedilirse ya da Byron bu yüzden beni istemeyi ve sevmeyi bırakırsa, o zaman belki de birbirimiz için doğru kişi olmadığımızı söyledim. Zamanı geldiğinde o köprüyü geçeceğimi sanıyordum. Köprüyü geçecek kadar cesur olmak - sizi bekleyen kalp acısı ne olursa olsun - köprüye hiç yaklaşmayan bu yarım hayattan çok daha iyi olmalıydı.

Duştan çıkan buhar aynayı buğulandırmıştı ve moral konuşması için yansımamı görebilmek amacıyla el havlusuyla sildim. "Eğer kendin olmak ve seni mutlu eden şeyleri istemek -talepte bulunmak ya da ultiatom vermek değil, iyi niyetle istemek- onun seni sevmekten vazgeçmesine neden oluyorsa, o zaman seni gerçekten sevdi mi? Ya da senden hoşlandı mı?" Kendimi işaret ettim, sonra parmağımı salladım. "Hayır. Yapmadı. Ve ne olursa olsun

Bir insan için ne kadar çok şey hissederseniz hissedin, sizi olduğunuz gibi takdir etmeyen biriyle birlikte olmazsınız, Byron'la bile."

Bu yüzleşmesi zor bir olasılıktı, özellikle de ona karşı hislerimin gerçek olduğunu bildiğim için. O bana karşı her zaman dürüst olmuş ve ne istediğini sormuştu. Oysa ben isteklerimi ve arzularımı saklıyordum. Kendimi onunla tam olarak paylaşmazsam beni nasıl tanıyabilir, bana karşı olan hislerine nasıl güvenilebilirdi? Çenem titredi, ama onu sıkılaştırdım.

Artık ağlamak yok.

Havluyu vücuduma sarıp göğsüme bastırarak banyodan çıktım ve bavuluma doğru ilerledim. Sütyen ve iç çamaşırı ararken süitin kapısının açılma sesini duydum ve beynim oturma odasından gelen seslere karşı uyanık bir şekilde doğruldu.

"Alo?" Açık yatak odası kapısına doğru sürüklendim.

"Byron?" "Evet. Byron."

Şu anki kıyafetlerimi düşünmeden, sakinleştirici bir nefes aldım ve ayaklarımı dışarı çıkıp onu karşılamaya zorladım, etrafımda cesaret bulutları dönüyordu. Şu anda kendimi dürüst olacak kadar cesur hissediyordum. Bu cesaretin giyinmeme yetecek kadar uzun sürüp sürmeyeceğini kim bilebilirdi ki?

"Merhaba," dedim o görünür görünmez, sesim istediğimden daha az kesindi.

Yap şunu. Şimdi yap.

Mini buzdolabının yanına çömelmişti, üzerinde hâlâ dünkü takım elbisesi vardı. Buruşuk görünüyordu, kravatı çıkarılmış, gömleği kırıışmıştı. Odaya girdiğimde başını bana doğru çevirdiğinde henüz tıraş olmadığını fark ettim. Ama sert kaşları, tıpkı benim cesaretimin buhar bulutu gibi hızla buharlaştı ve ben buna izin veremezdim. Cesaretimin buharlaşmasına izin veremezdim.

Elimden kayıp gitmeden önce dedim ki, "Seattle'dan New York'a benimle konuşmadan gitmenden nefret ettim. Nefret ettim, seni özledim ve bu beni üzdü. Artık beni terk etmeni istemiyorum."

Byron kaşlarını kaldırıp gözlerini üzerimde gezdirirken yavaşça ayağa kalktı ve mini buzdolabını kapattı.

Daha bitirmemiştim. "Zaman zaman biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duymanı anlayabiliyorum, ben de duyuyorum ve bu sorun değil. Ama bir tartışmadan sonra bütün gece ayrılmak ya da New York'a veya başka bir yere uçmak kabul edilemez. Yapabildiğin *an* geri dönersin. Önce benimle konuşmadan başka şehirlere uçup gidemezsin."

Ben konuşurken yaklaştı, yüz hatları açık ve biraz şaşkıındı. "Kulağa hoş geliyor," dedi, sesi hafifti.

"Ayrıca, bana yemek yapmana bayılıyorum ama ben de sana yemek yapmak istiyorum. Bazen yemek yapmama izin vermelisin. Ve beni eve beş biftekle göndermek çok saçma. Buzlukta üç haftadır taco biftek güvecim vardı. Takdir etmediğimi söylemiyorum ama kabul etmelisin ki beş biftek biraz fazla."

"Katılıyorum." Dikkati dudaklarımdan bacaklarıma kaydı.

Tamam. Şimdi sıra daha zor olanlarda.

"Ve lütfen bunu yanlış anlama - bugün sana oral seks yapmanın bu küçük şey dışında her bölümünü gerçekten çok sevdim - ama spermin tadı bana uymuyor. Bundan hoşlanmıyorum. Bunu tekrar yaptığımızda ya da yaparsak, ağızımda olmamasını tercih ederim."

"Harika. Mantıklı." Byron başını salladı, bakışları ellerimdeydi. Havlunun iki ucunu göğsüme tutturdular.

Bu iş beklediğimden çok daha iyi gidiyordu. Ona ne istediğimi haftalar önce söylemeliydim!

"Ve bana oral seks yapmanı istemedim çünkü iğrenç vücut sıvılarını tatmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Bu ifade gözlerinin benimkilere kaymasına ve hafifçe daralmasına neden oldu, bu da direncin ilk işaretiydi.

Hemen ekledim: "Dinle, bu konu hakkında çok düşündüm, tamam mı? Bir erkek boşaldığında, hepsi en sonda olur. Boşalma sırasında bir miktar pre-cum olur ve bu aslında kötü bir şey değildir. Sulu ve tuzludur ve tadı da sorun değildir." Onunla cinsel vücut sıvılarını bu kadar açık bir şekilde tartışmaktan utanma içgüdümü görmezden gelerek, havlunun kenarındaki yumruklarımı sıktım ve kelimelerin geri kalanını zorla çıkardım. "Ama bir kadın sadece sonunda değil, tüm zaman boyunca kayganlaştırma yapar. Beş dakika boyunca suratında bozulmuş balık ve mayonez olacak ve ben bunu bilerek rahatlayamayacağım."

Byron'ın dudakları birbirine yapıştı, gözleri belirgin bir eğlenceyle parladı. Belli ki ya kocaman bir sırıtışla ya da bir kahkahayla savaşıyordu.

Bu samimi ve açık tartışmadan caymayacaktım. Dürüstlük mü istiyordu? Dürüstlük istiyordu. Hem de hepsini.

"Belki tadından benim kadar nefret etmiyorsun, ama birazcık nefret etsen bile orgazm olamam ve kendimden zevk alamam. Orgazm olabilmem için beynimin senin de yaptığın şeyi sevdiğine, benim kadar hatta daha fazla tahrik olduğuna inanması gerekiyor. Uzun zamandır mastürbasyon yapıyorum. Beynimin ve vücudumun bu alanda nasıl çalıştığını biliyorum."

Eğlencesi azalmış gibiydi ama yerine küçük, memnun görünen bir gülümseme yerleşti ve "Teşekkür ederim" dedi.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı, samimiyetinden kuşkuluydum.

Alaycı olduğunu düşünmemiştim ama minnettarlığını ifade etmesi beklenmedik bir şeydi. Ne için minnettar olduğundan emin değildim. Ve söylediği çoğu şey soğukkanlılıkla söylenmişti. Byron'a fısıldayan yeteneklerime rağmen, onu okumakta hala zorluk çekiyordum.

Kafamın karıştığını ve endişelendiğimi anlamış olmalı ki biraz da ciddiyetle ekledi: "Tamamen ciddiym. Bu ayrıntılar için -muhakemeniz, beyninizin cinsellik ve uyarılma ile ilgili iç işleyişi ile ilgili- teşekkür ederim. Bunları akıllıca kullanmak istediğim bir hediye olarak görüyorum."

Ona güvenebilirdim ama kaşlarım çatık kaldı. "O zaman, sanırım, rica ederim."

Gülümsemeye devam ederek yaklaştı ve kişisel alanıma girdi. Göz temasını korumak için başımı biraz geriye eğmek zorunda kaldım.

"Endişenizi anlıyorum," dedi duraksayarak, ses tonu konuşkan ama dikkatliydi. "Ama hakem olmama izin vermenizi önerebilir miyim? Başım kalçalarının arasında, dilim amını yalarken ben olacağım."

Sözleri ve çağrıştırdıkları imgeler ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu ve bedenimin derinlerde bir yerde gerilmesine neden oldu. "Uh . . ."

"Ya tadını seversem?" diye sordu, sorusu mantıklı ve makul bir havayla gelmişti. Byron ellerimden birine uzandı, havlunun önünden nazikçe kaldırdı ve başparmağı avucumun ortasına bastırarak tuttu.

"Bunun gerçekten olacağını mı düşünüyorsun?" Bunun sadece bir tartışma olduğunu ve onun teorisini test etmek üzere olmadığımızı kendime hatırlatarak mırıldandım.

Sakin ol, Win. Hâlâ tartışacak çok şeyiniz var.

"Bana fırsat verilmezse tadının nasıl olduğunu asla öğrenemeyeceğim." Başını benimkine doğru eğerek elimi çevirdi ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Ve sen de kadın uyarılmasının tadının erkek spermi gibi olduğunu varsayıyorsun ki bu hatalı bir varsayım."

"Bu iyi bir nokta." Beni tatmaktan, bana dokunmaktan bahsetmesi aklımı karıştırmıştı ve oral seksle ilgisi olmayan, paylaşacak daha çok dürüstlüğü vardı. "Peki, tadı neye benziyor o zaman?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama söz veriyorum, eğer beğenmezsem sana söyleyeceğim."

?" Ona göz kırptım, kaşlarım yeniden çatıldı. "Bekle, ne? Sen hiç. .

Başını salladı ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğdi.

"Hayır." "Oh." İki savaş cephesinde savaşıyordum, kelebekler ve güzel

Karnımda bir gerginlik ve gözlerimin arkasında şehvetin bulanık sisi. "Özür dilerim, öyle sandım."

"Neden?" diye fısıltıyla sordu. "Erkek olduğum için daha tecrübeli olduğumu mu düşünüyorsun?" Byron'ın kaşlarından biri çatıldı ve ağzının sağ tarafı -her zaman hoşnutsuzlukla kıvrılmaya hazır görünen tarafı- bunun yerine alaycı, kendini küçümseyen bir sırıtışa dönüştü. "Sana söylediğim gibi, benden çok daha fazla deneyime sahipsin."

"İlişkiler konusunda mı?" O bu kadar yakınken nefesimi tutamıyor gibiydim. Gözlerimi kısarak ona baktım ve ne demek istediğini düşündüm.

"Doğru," dedi. "Ve onlarla ilgili her şey."

Onlarla ilgili her şey . . .

"Byron."

"Evet?" Bileğimin iç kısmını öptü ve sonra diğer elime uzandı. Yapmak üzere olduğu şeyin farkına varmak, ifadelerini işleme yeteneğimi gölgede bıraktı.

Parmaklarımı havlu kumaşın üzerinde sıkarak düşünmeye çalıştım.

Avucunu parmaklarımin üzerine koydu ama elimi havludan çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Bir şey yapmadan önce sana soracağım. Bu konuda isteksizliğini anladığıma göre, kontrol edeceğim."

"Bekle." Burnumdan derin nefes alarak gözlerimi kapattım. Ve bu bir hataydı. Aynı takım elbisenin içinde yirmi dört saat geçirdikten sonra bile her zaman çok güzel kokardı. "Bekle," diye tekrarlardım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Giderken çok kızgındın."

"Evet, öyleydim." Sakallı yanağı yanağıma değdi ve bir an sonra boynuma tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi daha sıkı kapatarak ona doğru sallandım. "Ama şimdi bana kızgın değilsin?"

"Emin değilim." Elimi hâlâ rehin tutarken, kolunu belime doladı, öyle ki benimki -havluyu tutmayan kolum -Şimdi arkamdaydı. "Emin değil misin?"

"Sana kızgın olabileceğimden emin değilim. . ." Kulağımın hemen altından usulca söylediği sözler tüylerimi diken diken etti. "Üzerinde havludan başka bir şey yokken."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kaskatı kesildim. "Çıplak olduğum için mi kabul ediyorsun?"

Söz konusu havluyu göğsümde tutan elimi çekiştirerek kolunu belime doladı ve beni kendisine doğru yaklaştırarak omzuma kondurduğu öpücükler arasında şöyle dedi: "Bu hileli bir soruya benziyor. Cevap vermeyeceğim."

Gözlerimi tavana kaldırarak elimi arkamdan çözdüm ve göğsüne bastırdım. "Bana kızgın olmadığından emin olana kadar konuşmamız gerek."

"Tamam." Beni sırtlayıp yatak odasına doğru yürümeye başladı, hâlâ omzuma ve boynuma öpücükler konduruyor, dilinin girdabı midemdeki kasların sıkışmasına neden oluyordu. "Sen konuş. Dinleyeceğim."

Ofladım. Beni inanılmaz derecede ateşlendirmişti. Dengesiz bacaklarıma hareket etmemelerini söyledim ama onlar da itaatsizce beni yatağa götürmesine izin verdiler. Yatağın kenarında durduk.

"Bana kızmanı istemiyorum," diye hatırlattım ona ve kendime. "Seninle fiziksel bir şey yapmak istemiyorum."

Aramızdaki her şey yeniden iyi ve sana güvendiğimi, sana karşı dürüst olacağımı biliyorsun."

Vücudunun hareketsiz olduğunu hissettim ve iç çekti. Sonra beni bıraktı ve parmaklarını saçlarının arasına sokarak arkasını döndü. "Haklısın. Konuşmalıyız. Konuşmalıyız." Sesi kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu.

Görünüşe göre hatırlatmaya ihtiyacı olan tek kişi ben değildim.

"Tamam. Evet. Konuşacağım." Alnımı ovuşturdum ve umutsuzca dağılan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Nerede kalmıştık?"

"Cunnilingus," dedi volta atarak, sonra mırıldanarak ekledi, "Ya da ben öyle olduğumuzu umuyorum."

Sözleri beni telaşlandırdı ama gözlerimi kapatıp birkaç saniye kendime geldikten sonra konuşmamız gereken konuların geri kalanını hatırlayabildim.

"Sana ne istediğimin bir kısmını söyledim. Ve daha fazlası da var. Ama haklısın. Neden bana oral seks yapmanı istemediğimi konuşuyorduk. Endişelerim konusunda dürüst olmaya çalışıyordum."

Ben konuşurken volta atmayı bıraktı ve ellerini ceplerine soktu. "Sanırım harekete geçmeden önce sana danışmakla ilgili bir şeyler söylemiştim ve öyle de yapacağım."

"Güzel." Yutkunarak nefes aldım. Beynim ciddi meseleleri tartışmaya hazır olabilirdi ama bedenim hâlâ Byron'ın neden odanın diğer tarafında, benimse burada, yatağın yanında, tek başıma durduğuma şaşıırıyordu.

Hâlâ sıcak olan bakışları temkinli bir hal aldı ve bakışlarına sinen ihtiyat, şehvet örümcek ağlarının temizlenmesine yardımcı oldu.

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Kazanmak." Byron'ın göğsü inip kalktı. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, bunu gerçekten istiyorum. Nedenini bilmiyorum, gerekçemi ifade edemiyorum, sadece sizinle aynı fikirde olduğumu ve çok uzun zamandır aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim. Ama bir şey

Benim hakkımda bilmen gereken bir şey varsa, o da sana her zaman ne istediğimi söyleyeceğimdir. Bunu sana baskı yaptığım şeklinde yorumlama riskine rağmen. Sessiz ya da dürüst olmaktan başka nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Bu bilgiyi ve tüm sonuçlarını özümseyerek başımı salladım. Onun hakkında bildiklerim ve konuşmalarımızdan öğrendiklerim göz önüne alındığında, tüm bunlar hem doğru hem de şaşırtıcı değildi. Yine de her şeyi bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi iyiydi.

Bakışlarının ardındaki sıcaklık tamamen söndü, bakışları ciddileşti. "İşte bu yüzden bana karşı her zaman dürüst olman çok önemli. Duygularımı incitmek konusunda endişelenme. Zorladığımı bilmediğim zaman zorluyorum, insanlardan kaçmamın nedenlerinden biri de bu. İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum ama konuşurken incitiyorum, bu yüzden konuşmuyorum. Ben iyi niyetli bir istek olduğuna inandığım şeyleri söylerken, diğerleri bunu gözdağı olarak görüyor. Eğer değişebilseydim, değiştirdim."

"Değişme." İçgüdüsel olarak ona doğru ilerledim ve kolunu tuttum, tutuşum aciliyetle sıkıydı. "Lütfen değişme."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Değişmeliyim. Bu dünyada nasıl yaşayacağımı öğrenmek bana iyi gelecektir - hem kendim hem de karşılaştıklarım için - ama amacım bu değil." Elini cebinden çıkardı, parmaklarımızı tekrar birbirine geçirirken bakışları parmaklarımızın ilerleyişini inceliyordu. "Demek istediğim, ilişkimizde, yatak odasında ve dışında, istediğim ya da yapmak istediğim şeyden hoşlanmıyorsan ya da hoşlanmadığın bir şeyse, o zaman -bu konudaki hislerine benzer şekilde- ben de bundan hoşlanmayacağım. O zaman da seni buna zorladığım için kendimden nefret ederim."

"Kendinden nefret etmeni istemiyorum."

"Ben de seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyorum."

Dudağımı ısırarak sorunu düşündüm, ikimiz de sürekli endişelenmeden nasıl ilerleyebileceğimizi düşündüm

diğer kişinin refahını düşünürken aklıma bir fikir geldi. "Kontrolleri genişletmeye ne dersiniz? Sadece seksle ilgili yeni veya farklı bir şey yapmak istediğinde değil. Günlük hayatımızda da -arada bir- sorsan ve ben de sana doğruyu söyleyeceğime söz versem nasıl olur?"

Byron'ın alnı kııştı. "Şimdi de giriş yapmamı mı istiyorsun? Biz-"

"İlk başta, evet. Şimdi bu konuda daha fazla konuştuğumuza göre bunun iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Ve güvenli kelimenin tersi gibi bir şeyim olacak. Eğer ... dersem." Beynimde kulağa seksi gelen ya da bizi güzel bir andan uzaklaştırmayacak bir şey aradım. Ama sonra kendime fazla düşünmememi söyledim. "Eğer sevdiğimi söylersem, doğruyu söylediğime inan. Ama koyun ısırın ayak yalayıcı dersem, o zaman dur."

Bana tuhaf ama bir o kadar da sevimli biriymişim gibi baktı. "Neden sadece dur demiyorsun?"

"Ya rol yapıyorsak?"

Sorum üzerine boyu birkaç santim uzamış gibi göründü ve yüz hatları aydınlandı. Byron boğazını temizledi, sonra Noel'deki bir çocuk gibi bakarak dudaklarını yaladı. "Evet, tamam. Evet. Bunu sevdim."

Byron'a fısıldama becerilerim bana onun aslında "*evet*" demeye yakın bir şey düşündüğünü söyledi. Bu fikre duyduğu coşku beni sıcakık ve baş döndürücü hissettirdi.

Ama böyle bir şey yapmadan önce önümüzde uzun bir yol vardı, bu da bana hâlâ paylaşmam gereken dürüstlüğün ana noktasını hatırlattı.

"Yolumuza devam etmeden önce sana son bir şey söylemem gerekiyor, buna iyi demeden önce, tamam mı?"

"Elbette." Bana doğru eğiliyordu ve huzursuzluğunu hissedebiliyordum. "Ama seni bilgilendirmem gerektiğini hissediyorum, sen burada durup mantıklı düşünceler ve tutarlı cümleler üretirken

Sadece havlu giymek hayatımın en zorlu zihinsel görevi olabilir."

Havlu kumaşı vücuduma daha sıkı sararak, bu bilgiyi keyifli bulan ve konuyu ve havluyu bırakmam için beni cesaretlendiren itaatsiz yanıma içten içe gözlerimi devirdim.

Bunun yerine bir adım geri gittim. "Gidip üzerime bir şeyler giyeyim mi?" "Bu soruya asla evet cevabı vermeyeceğim."

"Byron-"

Sırıtarak -ki bu kalbimin takla atmasına neden oldu- ellerini üst kollarıma götürdü ve yumuşak bir sesle, "Devam et. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Dinleyeceğim ve iyi olacağım."

İtaatsiz Winnie'nin kötü olmasını dileyerek titredim.

Ama odaklanmayı başardım. Bu önemliydi. *Şimdi sıra en zor kısımda.*

Derin bir nefes alarak, dün Amelia gittikten sonra, bütün gece dönüp dururken ve bu sabah duşta çalıştığım sözleri söyledim. "Seni konfor alanının dışına itmemi istemeni anlıyorum ama bu konuda pek iyi değilim ve olacağımı da hiç sanmıyorum. Zorlamak benim güçlü yanımdan değil, bunu yapmaktan zevk almıyorum. İnsanları oldukları gibi kabul etme ve anlama ve yardıma ihtiyaç duyduklarında cesaretlendirme ve araçlar sağlama konusunda iyi olduğumu hissediyorum. Bu benim gücüm, bu benim kim olduğumun temelini oluşturuyor. Yani, eğer seni her zaman farklı bir şey yapmaya ya da olmaya zorlayan kişi olmamı istiyorsan, bu asla ben olmayacağım."

Sanki onu şaşırtmışım ve dünya görüşünü hızla yeniden düzenlemesi gerekiyormuş gibi yüz hatları düşünceli bir ifadeye büründü. Ya da belki sadece Winnie'ye bakış açısını yeniden düzenlemesi gerekiyordu.

Kalbim endişe ve korkuyla doldu - bu son dürüstlük ifşası beni daha az sevmesine, daha az, zayıf görmesine neden olabilirdi - ama kendimi korkuyu aşmaya zorladım. Merhamet konusunda çok iyiydim.

yüzleşme, ve kesinlikle bu iyiydi. Şüphesiz dünyanın her ikisine de ihtiyacı vardı?

Bu varoluşsal tartışmayı bir kenara bırakarak son noktayı koymaya devam ettim. "Ama senin bir pislik olman için hiçbir zaman bahane üretmedim ya da ürettiğimi sanmıyorum. Meydan okumalara başlamadan önce, senin için asla bahane üretmedim. Kötü davrandığını düşündüğümde seni görmezden gelirdim."

"Evet. Hatırlıyorum."

Sessiz ve hırıltılı ifadesiyle omurgamdan bacaklarımın arkasına doğru bir ürperti yayıldı. Ama söylenmesi gerekenleri bitirmeye bu kadar yakinken, önceki davranışlarımdan dolayı duyduğum suçluluk duygusu beni yolumdan saptıramazdı.

Omurgamı dikleştirerek saçlarımın ıslak olduğunu ve üşüdüğümü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "O zaman şunu da hatırlamalısın ki meydan okumalara başladığımızdan beri sesimi yükselttim. Kaba ya da mantıksız davrandığında sana söyledim; ilk meydan okumada bana fikir vermeyi bırakmanı söylediğimde ya da New York'a gitmeden önce denemek istemediğin için sana bağırdığımda olduğu gibi."

Başını salladı, yüz hatları dikkati dağılmış, odaklanmamıştı. "Bu doğru." "Ve hiçbir zaman dürüst olmadığımı söylemenizin haksızlık olduğuna inanıyorum. Ben dürüstüm.

İnsanlar bana kötü davrandığında dürüst davranırım. Kendim için ayağa kalkıyorum. Başarısız olduğum, daha iyisini yapmam gereken ve senin kesinlikle haklı olduğun nokta, bana verilenle yetinmek yerine istediğimi aktif olarak istemek."

Byron çenesini hafifçe kaldırdı. Bu bilgiyi işlediğini hissettim, dudaklarının çizgisi pişman görünüyordu ama mutsuz değildi.

Sonunda, "Haklısın. Özür dilerim." dedi.

Cevap vermesini beklerken gergin olan kaslarım gevşedi; omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Affedildin.

Özür dilediğın için de teşekkür ederim. Bu noktaya gelebilmek, insanlar bana kötü davrandığında onlara seslenebilmek benim için çok şey aldı ve bu kendimle ilgili gurur duyduğum bir şey." Zorlukla mücadele edilmiş ve zor kazanılmış bir şey.

Başını yana eğerek beni inceledi. "Neden böyle? Neden bu kadar çok zaman aldı?"

Amcamla ilgili pek çok anıdan biri olan tatsız bir anı su yüzüne çıktı. "Yaklaşık bir saat sonra ilk görüşmen var. Gidip giyinmemi ve çocukluk travmaları hakkında konuşmamızı ister misin? Yoksa sevişmek istersin ve bunu yarına mı bırakırız?"

"Çocukluk travması," diye cevap verdi, hiç tereddüt etmeden. Bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi? Ben-"

"Bunu söylediğime inanamıyorum ve kendimle çeliştiğimi biliyorum ama evet. Lütfen giyin. Konuşmamız gerekiyor." Kalın bir şekilde yutkundu, sesi aniden gerildi. "Ve sen bana kendininkini anlatmayı bitirdiğinde, sanırım ben de sana kendiminkini anlatmaya hazır olabilirim."

BÖLÜM 37

WINNIE

B yron hızlı bir duş alırken ben de aceleyle giyindim, zihinsel olarak kendimi rahatsız edici, tatsız olana hazırladım.

sohbet edeceğimizden emindim. Ancak, anlaşıldığı üzere, ilk görüşmeden önce konuşacak vaktimiz yoktu.

Müdürü cep telefonunu aradı. O cevap vermeyince benimkini aradı ve ilk randevudan önce sadece on beş dakikamız olduğunu söyledi. Programda sabah 7:30'da değil 8:00'de başlamamız gerektiği için şaşırdığımı ifade ettiğimde, iki dergiye daha yer verebilmek için programı değiştirmek zorunda kaldıklarını açıkladı. Dergiler ilk taleplerini Byron'ın yayıncısı yerine Jüpiter Ödülleri ekibine göndermişlerdi, bu nedenle karışıklık oldu.

Giyinip asansöre doğru ilerlerken Byron bana dünkü röportajlardan sonra nereye kaybolduğunu ve korkunç röportajcı Harry Lorher'in onu nasıl taciz ettiğini aceleyle anlattı.

"Dün gece için, kavgamız için özür dilerim." Asansör kapıları kapandığında elimin arkasını öptü. "İtiraf etmekten utanıyorum ama sanırım biraz dramatik davranmış olabilirim."

Parmaklarını sıktım. "Üzülme. O an için zor olsa da, söylediklerine sevindim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Yine de öfkem büyük ölçüde Bay Lorher'le olan etkileşimden kaynaklanıyordu ve bu kadar sert olmamalıydım. Lütfen beni affedin."

"Elbette affediyorum." Ona bir öpücük vermek için parmak uçlarıma kalktım, o da hemen kollarını bana dolayarak ve beni kendine yakın tutarak öpücüğünü derinleştirdi.

Ancak kapılar açılıp da gelişimizi haber veren bir ding sesi duyulduğunda geri çekildi.

"Kahretsin," dedi alnını kısa bir an için benimkine dayayarak. Doğruldu ve asansörden birlikte çıktık. "Tamam. Hadi gidelim."

Çok acımasız görünüyordu ve bu beni üzüyordu. Bu sabah barışmış olmamıza rağmen aramızda hâlâ bir huzursuzluk vardı. Kavgamızın yanı sıra mülakatların baskısıyla da uğraşmak zorunda olmasından nefret ediyordum. Sadece bu da değil, yorgun görünüyordu.

"Dün gece hiç uyudun mu? Çıktıktan sonra nereye gittin?"

"Birkaç saat uyuyabildim ve buraya geldim." Byron çenesini büyük süitin kapısına doğru kaldırdı, biz yaklaştıkça ayakları yavaşlıyordu. "Geceleri kimsenin kullanmadığını düşünerek şansımı denedim ve haklı çıktım."

"Madem kimse kullanmıyordu, neden küçük süit yerine hep burada kalmadın?"

"Bu oda yayıncım tarafından özellikle röportajlar için tutulmuştu. İnsanların uyuduğum odaya girip çıkması fikrinden hoşlanmadım, bu yüzden Pamela'dan bana başka bir oda ayırtmasını istedim." Cebinden bir anahtar kartı çıkardı, kilidin önünde salladı ve sonra Byron'ın en az olmak istediği yere geri döndük.

İkinci günü izlemek de ilk günkü kadar zordu. Her görüşme diğerleriyle aynıydı. Ama sıkıcı olması, Bay Lorher gibi birinin senaryo dışına çıkıp Byron'ı annesi hakkında taciz etmesinden kesinlikle daha iyiydi.

Öğle yemeği vakti geldi ve geçti, ancak Byron dünkü gibi dağılmak yerine, programa yeni eklenen iki kişiyi karşılamak için öğle yemeği boyunca çalışmak zorunda kaldı. Görüşmecilerin soruların dışına çıkmasına izin verilmediği için her bir görüşme senaryolaştırılmış olabilir, ancak bitkin haldeyken bile her bir kişiye karşı inanılmaz derecede kibar davranmasına hayret ettim.

Bu çok önemli bir şey gibi görünmeyebilir ama röportajların ikinci gününün altıncı saatinde hala lütfen demesi ve sabırsızlık belirtisi göstermesine izin vermemesi çok önemliydi.

Bu yüzden gazete muhabiri programdan önce bitirip aceleyle vedalaştığında, hemen yanına gidip kollarımı ona doladım ve omuzlarını sıkıca kavradım. On muhteşem dakikamız vardı, kesinlikle dört saati daha olduğu gerçeğini aklından çıkarması için yeterliydi.

Kalçalarımдан tuttu ve beni kucağına oturttu. "Buraya otur. Buna ihtiyacım var."

Gülümseyerek yanağını dün yaptığı gibi göğüslerime yaslamasına izin verdim. "Ne yapabilirim?"

"Çok iyi hissediyorsun," dedi, kelimeler neredeyse bir inilti gibiydi. "Herkesi odadan çıkarmak için Pamela'ya yirmi bin dolar daha ikramiye ödemekten vazgeçir beni."

Güldüm, dikkatini dağıtacak bir konu bulmaya çalıştım ve onu hep kızdırmak istediğim bir konuda karar kıldım. "Sence de biraz abartılı değil mi? Adın Byron, uzun boylu, esmer ve düşünceli birisin ve bir yazarsın."

"Bu bir aile ismi," diye kısa bir cevap verdi. "Büyükannem koymuş adımı."

"Adın Albert olsaydı, teorik bir astrofizikçi olur muydun?" Parmaklarımı saçlarında gezdirirken, ipeksi saç tellerinin yumuşak dokusunun tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi. "Ya da doğum belgenizde Babe yazsaydı, bir beyzbol oyuncusu olur muydunuz?"

Sorularımı ciddiye alıyormuş gibi bir an kıpırdamadan durdu, ama sonra eğildi ve çenesini bana bakacak şekilde eğdi. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Ediyorum."

Çoğunlukla gözleriyle gülümsedi, görünüşe göre dikkatini dağıtma amacımı anlamıştı. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesine karşılık vererek tekrar saçlarıyla oynamaya başladım. "Ama gerçekten, neden yazar oldun? Her şey olabilirdin."

"Beyzbol oyuncusu değil."

"Tamam, ama teorik bir astrofizikçi, evet."

Bakışları omzumun üzerinden bir yere kaydı ve odağını kaybetti. "Bu çok kolay. Benim için. Kurgu yazmak denediğim diğer her şeyden çok daha kolay."

"Yani kolay bir şey yapmak istedin?"

"Başarısız olmaktan bıkmıştım. Yani, evet."

"Sen neden bahsediyorsun?" Onunla göz göze gelmek için arkama yaslandım. "Ne zaman başarısız oldun?"

"Her gün, etkileşimde bulunmam beklendiğinde."

"Diğer insanları mı kastediyorsun? Diğer insanlarla iletişim kurmak zorunda kaldığında kendini başarısız mı hissediyorsun?" Duyulmadığımızdan emin olmak için etrafımıza bakarak fısıldadım. Bunu kimsenin duymasını istemeyeceğinden emindim.

"Kendimi başarısız hissetmedim, başarısızdım." "Bu çok acımasızca."

"Gerçek bu."

"Ben-" Düşüncemi tamamlayamadan sözümü kestim. İnsanlarla iletişim kurma konusunda oldukça kötüydü. Ama başarısız mıydı?

"Fred. Her zaman insanları daha iyi hissettirmeye çalışmak zorunda değilsin."

Başarısızlığımla bir sorunum yok. Herkes başarısız olur."

"Diğer insanlarla hiç etkileşime girmemek senin için sorun değil mi? Her zaman yalnız olmakta sorun yok mu? Her zaman mı? Buna inanmıyorum."

"Konuştuğum pek çok yazar kendilerinden, ilişkilerinden, dünyayla nasıl etkileşime girdiklerinden, dünyanın onlarla nasıl etkileşime girdiğinden memnun değil. Öğrenmek kolay, öğrendiklerimi uygulamak kolay. Ama bir ofiste, şirkette ya da akademide çalışmak, insanlarla etkileşime girmemi gerektiriyor - insanlar bir çölde değişen kumlar gibi, tahmin etmek imkansız - bu etkileşimler sonuçta kendimi başarısız hissetmeme neden oluyor."

O konuşurken dudaklarım aralandı ve ne demek istediğini anladığımda kalbim hüznü ve yavaş bir şekilde çarpmaya başladı. "Byron-"

"Benim denklemden çıkarıldığım ve tüm insanların kurgusal olduğu farklı bir gerçeklik yazmak, bu gerçeklikten daha az memnuniyetsizlik duymama yardımcı oluyor."

Gözlerimi kısarak başımı salladım. "Yani bana dünyadan ve içindeki herkesten memnun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Herkesten değil, Jane Austen."

"Ha ha. Anladın sen onu." Öne doğru eğilerek burnuna hızlı bir öpücük kondurdum.

"Adım Rodney McCray olsaydı uçan top gibi olurdu."

"Ne kadar anlaşılmaz bir gönderme bu? Ünlü bir uçan topu yakalayan biri mi?"

"Daha çok meşhur bir uçan topu yakalamış biri gibi. Bir duvarın içinden geçti, güvenliğini hiç düşünmedi." Kaşlarını çatarak bana baktı.

Bakışları düşünceli ve derin bir nefes aldıktan sonra "Bana kendimi hatırlatıyor" diye mırıldandı.

* * *

Görüşmeler biter bitmez oradan ayrıldık. Neyse ki Byron'ın menajeri glütensiz bir restorandan yemek ayarlamıştı ve yemeğimizi nispeten sessizlik içinde yedik. İkimizin de günü tartışamayacak kadar yorgun olduğundan şüpheleniyordum, bu yüzden yemekten sonra bana çocukluk travması hakkında bitirmemiz gereken bir konuşma olduğunu hatırlattığında şaşırdım.

Yatağa kıvrılıp sarıldık (ne yazık ki tamamen giyinik), Byron'ın yarın öğleden sonraya kadar randevusu olmadığı için saati umursamadan gece geç saatlere kadar konuştuk. Ona annemin ben on yaşındayken vefat ettiğini, amcamın evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve amcamın bana karşı davranışlarının akıntıya kapılma eğilimimi nasıl şiddetlendirip akıntıya karşı yüzme korkusuna dönüştürdüğünden şüphelendiğimi anlattım.

Byron'la ya da herhangi biriyle çocukluğum hakkında konuşmanın zor olacağını düşünmüştüm ve ilk başta öyleydi ama beklediğim kadar değil.

Bana pek çok soru sordu, ayrıntılar istedi, odayı, günün saatini tarif etmemi, ek bağlam eklememi, amcamın ne söyleyeceğine ve nasıl söyleyeceğine dair kesin örnekler vermemi istedi - özellikle -Tepki gösterdim. Birkaç kez, çapraz sorguya çekilmenin böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Soruları, durumları ve insanları, teyzemi ve onun kayıtsızlığını ve benden sadece bir yaş küçük olan en büyük kuzenimi yeni bir ışık altında düşünmemi sağladı.

Ancak Byron'ın asla yapmadığı bir şey vardı; ne bana hatalı olduğumu hissettirdi ne de amcamın eylemlerinde haklı olduğuna inandı.

Onu kızdırmak için ne söylediğimi, bağırılmaktan kaçınmak için neyi farklı yapabileceğimi ya da yapmam gerektiğini sormadı - halam ve kuzenim amcamla tartıştıktan sonra beni ağırlarken bulduklarında sorarlardı.

"Bir insan yanma ya da bir motorlu taşıtın çarpma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadıkça, çılgılık atmanın hiçbir zaman haklı olduğunu sanmıyorum" dediğinde saat gece yarısını geçiyordu. Gözlerimi yakalamak için yan tarafına ve biraz da geriye doğru kayan Byron, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti. "Çılgılık atmak anlaşılabilir olabilir -belirli koşullar göz önüne alındığında- ama haklı gösterilemez. Eylemleri anlamak ile onları haklı bulmak arasında fark vardır. Bunu söylememe ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum ama amcanızın ne anlaşılabilir ne de haklıydı."

"Biliyorum." Esnedim, sonra ellerimi çenemin altına sıkıştırdım. Haftanın beş günü ders vermediğim bir ayın ardından çok fazla konuşmaktan sesim yorgun çıkıyordu. "Ama çocukken edinilen alışkanlıkların kökleşip sonunda içgüdüye dönüşebileceğini de biliyorum ve kendimi affediyorum. Sizden istediğimi isteyeceğim ama mükemmel olmayacağım. Bu konuda daha iyi olmam için bana zaman tanımalısın."

"Öyle yazıyor." Eli kolumdan aşağı kaydı ve çenemin altından bir elini çekerek avucumu kalbinin üzerine yerleştirdi. "Geç oldu. Uyumak ister misin?"

"Hayır." Gülümsedim. "Uyumak istemiyorum."

O da gülümsedi. "O zaman ne yapmak *istiyorsun*?"

Zaten çok konuşmuştuk. Onu öpmeyi ve çocukluk travması hakkındaki tartışmamızı başka bir zamana, ikimizin de ilişkimizdeki çalkantılı ve sismik değişimlerle dolu bir günden yorgun düşmediğimiz bir zamana bırakmayı düşündüm. Ama bilmek istediğim şeyler vardı.

Çok uzun zamandır onun hakkında, sorarken kendimi hiç rahat hissetmediğim konular vardı ve istediğimi soracağıma söz vermiştim.

Kelimelerimi dikkatle seçerek, "Bana nedenini söylemek zorunda değilsin ama hep bilmek istemişimdir, tüm sosyal medya hesaplarını silmenin Comic-Con'daki o kızın videosuyla bir ilgisi var mı?" dedim.

Beni daha net görmeye ihtiyacı varmış gibi başını bir santim daha geriye attı. "Videoyu izledin mi?"

"Belki bir kez, yaygın olarak paylaşıldığında, ilk başta içinde olduğunuzu bilmiyordum. Neden hesaplarınızı silmenize neden olacak kadar kötü olduğunu hiç anlamadım."

"Kötü değildi." Elimi kalbini örttüğü yerden kaldırdı ve konuşurken parmaklarımı inceledi. "Bir kız -sanırım on üç ya da on dört yaşında- sıramın önüne geldiğinde ağlamaya başladı. Sıkıntılıydı. Sıkıntısı beni endişelendirdi. Masanın etrafında yürüdüm ve ağlaması durana kadar ona sarıldım. Birisi olayı kaydetmiş ve yüklemiş."

Hikâyeye devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Evet. Hepsi bu."

Belki de düşündüğümden daha yorgundum ama bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım. "Hesaplarınızı bu yüzden mi sildiniz?"

"Hayır. Hiç de değil. I . . ." Byron kaşlarını çatarak parmaklarına baktı, avucumu aramızdaki yatağın üzerine koydu ve elimi kendi eliyle kapattı. "Nedeni bu değil."

"Unutma, ben zorlamam. Eğer bu konuyu konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz."

"Sebebi bu değil ama ..." Gözlerini kapadı ve kaşlarını çatarak burnundan nefes verdi. "Babam saygı duyabileceğim biri değil."

"Tamam." Bunun onun sosyal medyasıyla ne ilgisi vardı, hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerini tekrar açıp, "O ve biyolojik annem lisedeyken hamile kalmışlar, çok gençmişler. Sanırım on beş yaşındaydı. Bebek istemiyormuş ama babaannem ve dedem yaşlı olmalarına rağmen hep daha fazla çocuk istemişler. Beni evlat edinmelerine izin vermiş. Büyükannem ve büyükbabam iyi insanlardı ama babam hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum."

"Özür dilerim." Biraz daha yaklaştım. "Tacizci miydi?"

"Hayır," dedi, ama kelime yüklü ve tamamlanmamış gibiydi. "Hayır, küfürbaz değildi. Bana hiç bağırmadı, vurmadı ya da isim takmadı. Ama nasıl biri olduğunu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Amelia ona acınmasından hoşlandığını söylüyor."

"Acınmak mı? Ne için?"

"Emin değilim. Sanırım ona acınabilir. Şımartılmayı, üzerine titrenmesini seviyor. On yaşıma kadar kendimden başka kimseyle konuşmadım ve büyüdüğüm küçük kasabadaki insanlar benim yüzümden ona hep acımışlardır. Biyolojik annem gitti ama o kaldı ve anlattığı hikayenin merkezinde beni büyütmek için hayatından ve geleceğinden vazgeçtiği kurgusu vardı."

"Ama baba tarafından büyükkannen ve büyükbabanın seni evlat edindiğini ve büyüttüğünü sanıyordum?"

"Ben sekiz yaşındayken birkaç ay arayla vefat edene kadar öyle yaptılar. Sonra ben onun evinde yaşadım. Çoğunlukla birbirimizi görmezden geldik."

"Huh." Aklımda birkaç soru vardı ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. Byron genellikle her konuda -ne düşündüğü, nasıl hissettiği, fikirleri ve inançları- çok emin konuşurdu ama babası konusunda kararsız görünüyordu, sanki adamdan temelde hoşlanmıyordu ama bu konuda çelişkiler de hissediyordu.

İlk olarak ne soracağımı düşünürken, Byron uzun bir süre yine sessiz kaldı, kapitone yorganın üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırdı, sonra şöyle dedi: "Başkalarından sempati toplamak için bir gösteri gibi beni gösterme amacına hizmet edene kadar beni görmezden geldi. Yaptığı buydu."

İrkildim. "Ne?"

"Örneğin, benimle konuşmadan beni spora kaydettirdi ve beyzbol sahasında ya da futbol sahasında onunla konuşmadığımda diğer çocukların ve ebeveynlerin önünde ağlayarak yıkılırdı. O özel biri değildi. Kimseyle konuşmadım. Ama işte o zaman bunu yaptığından şüphelenmeye başladım, seyircilerin sempatisini kazanmak için herkesin önünde dişlerini gıcırdatıyor ve ellerini sıkıyordu."

"Hiç, yani sadece ikiniz baş başa kaldığınızda, sizi konuşturmaya çalışmadı mı?"

"Hayır. Benimle konuşmadı."

Tekrar irkildim. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim."

"S o r u n değil. B a n a hiç vurmadı, hiç bağırmadı. Aslında kırılmışlığımdan memnun görünüyordu."

"Byron." Omzunu tuttum, gözlerimle buluşana kadar sıktım. "Hayır. Sen kırık değilsin. O zaman da değildin, şimdi de değilsin."

"Tipik bir çocuk değildim," dedi. "Demek istediğim de buydu. İlle de spor yapmak istemiyordum ama yapıyordum. Yapabilirdim."

"Ne yapmak istiyordun?"

Omuz silkti. "Kurgusal olmayan şeyler okumak ve haberleri izlemek istiyordum."

İçimden inanmayan bir kahkaha patladı. "Haberleri mi izlemek istiyordun? Hem de sekizde?"

"Evet. Ve çok erken yaşta okumaya başladım. Ama şimdi düşünüyorum da, sanırım konuşmamam ya da onu rahatsız etmemem hoşuna gitti." Byron bunu hafifçe söyledi, sanki başka bir şey tartışıyormuşuz gibi,

Belki hava durumu. "Konuştuğumda, saat on civarı, pek memnun görünmüyordu."

"Sen bu kadar başarılı olunca ne yaptı? Yanıldığının kanıtlanması onu kızdırdı mı?"

Byron'ın acı gülümsemelerinden biri dudağını büktü. "Beni acınası bir figür olarak resmetmeye devam ediyor, sanki modern bir Edgar Allen Poe'ymuşum, her gün bir çukurda içerek ölme tehlikesiyle karşı karşıyaymışım gibi. Ayrıca yeteneğim için yaptığı tüm fedakârlıkları görmeyi reddeden nankör bir evlat olduğumu iddia ediyor ve başarımdan kendine pay çıkararak beni dinleyen herkese röportaj veriyor. Neyse ki, ilk ilgi dalgasından sonra ve yedi yıldır onunla iletişim kurmadığım göz önüne alındığında, bugünlerde kimse ona fikrini sormuyor."

Onun adına sinirlenerek yanağının ve çenesinin çizgilerini takip ettim. "Seni görmezden gelirken onu görmezden gelmek ona yakışır."

"Aslında onun tarafından görmezden gelinmek umurumda değildi. Nefret ettiğim şey diğer ebeveynlerden gördüğü ilgiydi ama kendi halime bırakılmaktan hiç rahatsız olmadım. Yine de büyükannem ve büyükbabamı kaybetmeyi önemsedim."

"Çok üzüldüm. Onları birbirine bu kadar yakın kaybetmek."

"Onları çok severdim. Özellikle büyükbabam, az konuşan bir adamdı ve onunla konuşmamamın garip olduğunu hiç düşünmedi. Ama babama karşı hiçbir zaman bir yakınlık hissetmedim, özellikle de evlendikten sonra."

"Evlendi mi?"

"Ona iyi davranan bir kadınla evlendi - ve hala ona iyi davranıyor. -Bir çocuk gibi. Onun için her şeyi yapıyor. O da buna boyun eğiyor." "Sana nasıl davranıyor?" diye sormadan önce tereddüt ettim.

"Bana üzücü ve hayal kırıklığı yaratan bir şeymişim gibi davrandı."

Ve kırılmış. Kelimeleri söylemedi ama ima etti. Üvey annesi ona kırılmış biri gibi davranıyordu, babası da

Şehit. Bu ne kadar berbat bir durum? "Hâlâ evliler mi?"

Başını salladı, ses tonu mesafeliydi. "Evliler."

"Peki ya biyolojik annen? Ona ne oldu?"

"Liseden sonra ayrıldı ve üniversite için Doğu Yakası'na gitti." Byron'ın sesi yorgun çıkmıyordu ama konuşmamızın kişisel doğasıyla çelişiyordu.

"Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır. Doğu Yakası'na gittiğini sadece üvey annem onun ne kadar kalpsiz ve bencil olduğundan yakındığı için biliyordum. Ben sormadan bana biyolojik annemin Boston'da bir araştırma profesörü olduğunu ve hiç evlenmediğini söyledi. Kadın hakkında bildiğim her şeyi -hepsi de istemeden- üvey annemden öğrendim."

"Onu hiç tanımak istemedin mi? Onu hiç araştırmadın mı?"

Başının arkasına uzandı ve yastığı kabarttı. "Bakmadım."

"Neden?"

"O bir yabancı," dedi, sanki cevap çok açıkmiş gibi. "Ama aynı DNA'yı paylaşıyorsunuz, onun bazı özelliklerini paylaşıyorsunuz."

"Dünyadaki herkesle DNA paylaşıyorum ve çoğunu da tanımak istemiyorum."

Omzunu hafifçe ittim. "Ne demek istediğini anlıyorsun."

"Sanırım öyle, ama hayır. Ondan nefret etmiyorum, sadece onu düşünmüyorum. Bana ayıracak zamanı olmayan bir insanı düşünmektense zamanımı dolduracak daha iyi şeylerim var." Byron bu açıklamayla birlikte kendini yataktan fırlattı ve pencereye doğru yürüdü. "Burası sıcak mı? Sence bu pencere açılır mı?"

"Ama elini uzatmadığın sürece sana ayıracak zamanı olmadığını nereden biliyorsun?"

Perdelerle oynadı, onları bir tarafa doğru tuttu. "Bilmiyordum ama artık biliyorum. O öyle söyledi."

"O. . . . ne?" Doğrudum ve sırtımı yatak başlığına yasladım.

"Comic-Con'da kızı teselli ettiğim video viral olduktan sonra, biyolojik annemin sınıfındaki birkaç öğrenci videoyu ona gösterdi - tepkisini filme alırken, izinsiz olduğunu varsayıyorum - ve benim bir oğlu olmam hakkında ne düşündüğünü sordu." Byron açılmamış olan pencereye döndü.

"Olamaz." Parmaklarımla ağzımı kapattım. "Onun senin öz annen olduğunu nereden biliyorlar?"

"Evlat edinilmem mühürlü ya da gizli değildi. Memleketimdeki pek çok kişi bu hikayeyi biliyor ve soran her şaibeli muhabirle kökenimi memnuniyetle paylaşıyordu. Doğum belgemi almak büyük olasılıkla basitti. Comic-Con videosu viral olduğunda, Boston Daily de dahil olmak üzere birçok gazete ve dergi onun annem olduğunu yazmıştı."

Kendimi hazırladım. "Ona videoyu gösterdiklerinde ne dedi?"

"Dedi ki ..." Gözleri odak noktasını kaybetti ve hafifçe gülerek gülümsedi, ama yüz hatlarında eğlence yoktu, sadece acı ve kuşku vardı. "'Benim çocuğum yok' dedi."

"Ugh." Ellerim ağrıyan kalbimin üzerine düştü.

"Ve sonra, doğum belgemde adı ve sosyal güvenlik numarası olduğu için onu bu konuda zorladıklarında, 'Lisede herkes hata yapar. Bana benimkilerin videolarını göstermezseniz memnun olurum.'"

"Aman Tanrım." Şimdi ikinci el duygularla ısınan tüm yüzümü kapattım. "Çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Beni bir gün elimi uzatıp o sözleri yüzüme söyleme utancından kurtardı."

"Ama bunun kaydedilmesi ve-oh kahretsin." Ellerimi çektim, pijama pantolonumun kumaşını endişeyle kavradım. "Videoyu nasıl gördün? Sana mı gönderdiler?"

"Hayır. Sosyal medyada paylaştılar." İnledim.

"Ayrıca viral oldu ve geniş çapta tartışıldı. Biyolojik annem biyomühendislik alanında önemli bir isim ve sanırım üniversitesi video ile ilgili bir açıklama yayınladı. Açıklamayı hiç okumadım ama o da internette ve medyada çokça tartışıldı. Yabancılar tarafından. Hiç tanışmadığım, hiç tanışmayacağım ve beni hiç tanımayan insanlar tarafından."

"Byron. Ben-" Ne diyeceğimi bilemeden yataktan kalktım, yanına gittim, yüzünü tuttum ve onu öptüm. Sertçe. Uzaklaşırken, "Buna hakları yoktu." dedim.

"Hayır, yapmadılar. Ama yine de yapıyorlar, değil mi?" Gülümsemesi küçüktü ve bir şekilde keskin görünüyordu, tipik canlı bakışları alışılmadık derecede sönüktü. "Röntgenciler, acı pornosuna rastlayana kadar pusuda beklerler, sonra da onu didik didik ederler, bir durum ve tanımadıkları ya da anlamadıkları insanlar hakkında, sanki büyük resim bir parmak resmiymiş gibi bağlamı göz ardı ederek, talep edilmemiş fikirlerini sunarlar. Herkesin okuyup yorum yapabileceği kamusal bir alanda oyuncularını inceliyor, hayranlık duydukları öznelere değerlendiriyor ve haklarında değer yargılarında bulunuyorlar."

"İnsanları sevmemene şaşmamalı."

Başını salladı. "İnsanları sevmememe şaşmamalı." "Ama bütün insanlar öyle değil."

"Notallpeople diye bir hashtag mi başlatacaksın?"

Kıkırdadım ama az önce paylaştığı hikâyeye göz önüne alındığında üzgün ve kederliydi. Ellerimi onun güzel yüzünde gezdirirken parmaklarımı saçlarının arasına soktum. "Hayır, ama onun adına savunuculuk yapacağım."

Bu tür şeyler yapmayan insanlar. Herkes dedikodu ve acıdan beslenen bir çılgınlık içinde değildir."

"Annemin videosunu hiç görmediniz mi? Gerçekten mi?"

"Hayır. Hiç yapmadım. Öğretmenliğimin ilk yılıydı ve sosyal medyaya pek girmiyordum. Amelia bana tüm hesaplarınızı sildiğinizi söylediğinde, zamanlama nedeniyle Comic-Con videosu olduğunu düşündüm. Ama sorarak mahremiyetinizi ihlal etmek istemedim. Bu beni ilgilendirmezdi."

"Ama merak ettiniz?"

"Tabii ki merak ettim. Senin ve bir hayranının oldukça iyi huylu bir videosuna büyük bir tepki gibi görünüyordu."

"Huh."

"Ne?"

"Kendin olduğun için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ama biliyorsunuz, dışarıda benim gibi daha çok insan var. Herhangi bir suç faaliyeti ya da kamu güvenliği riski olmadığında başkalarının özel hayatlarını okumaktan aktif olarak kaçınan daha fazla insan. Bu bana müdahaleci geliyor." Özellikle lisede başıma gelenlerden sonra, ne zaman siyasetçi olmayan birinin kamuoyu önünde başarısız olduğu bir ana şahit olsam ya da duysam, bunu görmezden geldim.

Herkes hata yapar, tökezler, mücadele eder ve utanç yaşar. Bana göre, bu anlarda tüm insanların ihtiyaç duyduğu şey süreç için zaman, bir hata, kaza ya da üzerinde kontrol sahibi olmadıkları bir durum nedeniyle sonsuza kadar yargılanmayacaklarını bilmek için lütuf ve ilerleyebilmek için olayları bir perspektife oturtmak için boşluktaki.

Temelde Byron'ın başına gelenlerin tam tersiydi. Şimdi neden sosyal medyadan nefret ettiğini ve röportaj vermediğini anlıyordum. Ve hesaplarını sildiği için onu suçlamasam da

Kendisini kamuoyu yorumlarından uzak tutmaya çalışsa da, mutlu ve sağlıklı bir orta yol bulmaya istekli olmasını dilerdim.

İyi ya da kötü, sosyal medya artık günlük hayatımızın bir parçasıydı. Yapabileceği iyi şeyleri, insanlara ulaşma ve onları birbirine bağlama yollarını, daha az yalnız, daha çok anlaşılmış hissetmelerine yardımcı olduğunu gördüm. Daha önce tek kişilik adalarda mahsur kalmışken, şimdi kendileri gibi, ortak ilgi alanlarına sahip başkalarını daha kolay bulabiliyorlardı.

Elbette sosyal medyaya *ihtiyacımız* yoktu ama onunla birlikte yaşamamız gerekiyordu.

Belki bir gün Byron seçeneklerini yeniden değerlendirmeye açık olacaktı. Uzun zamandır tek kişilik adasında mahsur kalmıştı. Belki de memnundu. Ama mutlu olmamıştı.

BÖLÜM 38

A Önce neden hareket edemediğimi ya da neden bu kadar sıcak olduğumu anlamadım. Ta ki kaşınan gözlerimi açıp Byron'ın kollarının gövdemi sıkıca sardığını görünce nerede olduğumu ve kimin vücudunun sırtıma sıkıca yaslandığını fark ettim. Ayrıca sütyenimi çıkarmam dışında hâlâ dünkü kıyafetlerim üzerimdeydi.

Hafızam bulanıklaşmıştı. Tam olarak ne zaman uykuya daldığımı hatırlamak imkânsızdı. Dün gece kalkıp pijamalarımı giymeye ya da Byron'a sarılıp konuşmaktan ve onun parlak düşüncelerinin her birini dinlemekten başka bir şey yapmaya direnmişim. Zamanın durmasını istemişim. Akşamın sona ermesi hiç de adil görünmüyordu.

"Winnie?" Gürültülü sözleri ensemdeki tüylerimi diken diken etti. "Uyanık mısın?"

"Evet. Sadece," dedim uykulu bir gülümsemeyle esnerken. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Bir süre. Duş aldım bile." Bu ifadeyi takip eden sessizlik önemli hissettirdi ve tam ona bir sorun olup olmadığını sormak üzereydim ki ekledi, "Bir şey yapmadan önce kontrol etmem ve sormam gerekiyor, değil mi? Sana dokunmadan önce?"

Birden vücudum o ne isterse ona hazır hale geldi. "Aklında ne var?"

Byron kollarını gövdemden çekerek üzerime tırmandı, dudakları hemen boğazıma geldi, elleri gömleğimi kaldırdı ve serbestçe dolaşmaya başladı. Meme ucuma cezalandırıcı bir bükülme ve çimdik verdi - keskin acı beni uykudan tamamen uyandırdı - sonra başını indirdi ve diliyle noktayı yatıştırdı.

Parmaklarım saçlarının arasına girdi, yumuşak telleri eleyip okşadı. "Bayıldım," diye inledim. Durup kontrol etmesini istemiyordum. Devam etmesini istiyordum.

Ağzının bıraktığı ıslak noktaya soğuk bir hava üflemeden bir saniye önce hınzır gülümsemesini tenimde hissettim, gömleğimi çıkarmama yardım ederken bir eli güneyi okşadı, ağzı boynuma döndü, kulağıma ulaşana kadar çenemde yumuşak öpücükler çizdi.

"Seni tatmak istiyorum," dedi dişleriyle kulak mememi yakalayarak. "Amını yalamak istiyorum. İzin verir misin?"

Sırtımı dikleştirdim, nefes nefese kaldım, düşünmeye çalışırken alnım kırıştı. Parmakları aşağı kaydı ve eteğimi belime kadar kaldırdı, sonra külotumun bel bandına girdi. Usta bir orta parmak merkezimin etrafından dolaştı, ihtiyacım olan yere dokunmadı.

Inledim, tırnaklarım çıplak sırtına batıyordu. İşte o zaman duştan sonra yatağa döndüğünde üzerinde bol gri eşofman altından başka bir şey olmadığını fark ettim ve Tanrım, o kadar güzel ve seksiydi ki vücudu aklımı başımdan alıyor, uzak bir yanım hâlâ hoşuna gitmeyeceğinden endişe etse de evet demek istiyordum.

Byron tekrar eğildi ve göğsümün altından karnıma doğru çok yumuşak öpücükler bıraktı, dili dönüyor, tenimin tadına bakıyor, parmakları iç çamaşırlarıma takılıyor ve onları bacaklarımdan aşağı kaydırıyordu.

Geri döndüğünde, dizlerimin arasına yerleşti ve iç uyluğumun hassas derisini öptü, parmakları klitorisimi kızdırmak için geri döndü.

Ve ben de ona izin verdim. Kirli sakalının sert sürtünmesi, sıcak nefesiyle birleşerek başımın ucundan ayak parmaklarımın ucuna kadar basamaklı bir zevk dalgası gönderdi. Orta parmağı bacaklarımın arasına hâlâ çok hafif dokunuyordu, bileğini kavradım, elini -gerçek anlamda- zorlamaya çalıştım. Sıkı tuttu.

"Winnie." Bacaklarımı daha geniş açarak kalçamın daha yukarısını öptü. "Evet ya da hayır demek zorundasın. Ne istersen yapacağım."

Kararsız bir nefes vererek, mantığımı uyarılma dağının altından çıkarmak için mücadele ettim, ama sonra uyluğumun iç kısmını, merkezimden sadece birkaç santim uzakta yaladı ve vücudum titredi, her türlü endişeyi aşırı *arzunun* altına gömdü.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, kalçalarımı yukarı kaldırarak teklif ettim. "Lütfen."

Kollarının bacaklarımın altına dolandığını ve beni genişçe tutarak yaladığını hissetmeden hemen önce küfrettiğini duydum. Ve sonra inledi, saf, çiğ bir zevk sesiydi. Kolları sıkılaştı, hemen içeri daldı, yaladı, emdi ve dudaklarını seksime sürttü.

Peki, tamam o zaman. Gizem çözüldü. Sanırım tadını seviyor.

Bir kahkaha attım, rahatlamıştım. Ama aynı zamanda tekniği (ya da tekniksizliği) beni şaşırtmıştı. İlk yalayışı -dilinin düz kısmıyla yavaş ve yumuşak- neredeyse boşalmama neden olacaktı. Ama coşku konusunda sahip olduğu şey, incelik konusunda eksikti. Hareketleri çok hızlı ve kaotikti.

Ama ben-

EVET! Evet, ona ne istediğimi söyledim. Sormalı ve ona güvenmeliydim. Benden bunu istemişti ama ben de harika bir oral seksi hak ediyordum.

Uzandım, parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve çekiştirdim. "Bekle, bekle."

Hemen başını kaldırdı, saçları savrulmuş, gözleri kocaman, dudakları ıslaktı ve bu manzara vücudumun karın bölgemde gerilmesine neden oldu.

"Ne oldu? Durmalı mıyım?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama daha yavaş, daha yumuşak ve tutarlı bir ritimle devam edebilir misin? İlk yalama gerçekten çok iyiydi. Bunun gibi."

Dikkatle dinliyordu, hevesle başını salladı, sonra tekrar alçaldı ve bu sefer tam olarak istediğimi yaptı. Dilinin düz kısmını kullanarak metodik bir şekilde hareket etti, başı şehvetli bir ritimle yavaşça aşağı yukarı sallandı. Kahretsin, ama çok hızlı öğreniyordu. Ve ben onun bu yönünü çok, çok, çok seviyordum.

Çok geçmeden -çok geçmeden- küfrediyor, çarşafı avuçluyor ve çekiştiriyordum. Çok iyi hissettiriyordu. Fazla iyi. Sonsuz bir gölgenin içine düşmek, çok fazla zevkin, ezici ve tehlikeli bir uçurumun üzerinde sallanmak gibiydi ve bir şeye tutunmam gerekiyordu.

Ve Byron, Tanrı onu korusun, tek bir parmağını klitorisimden girişime doğru kaydırды ve sonra içeri kaydırды, diliyle birlikte içeri ve dışarı hareket ettirdi.

Nefes nefese kaldım, haykırdım, vücudumun kontrolünü kaybettiğimde kalçalarım kulaklarına bastırды. Adını defalarca söylediğimi biliyorum, sesim tiz ve çılgınca çıkıyordu, ciğerlerim patlayacak kadar doluydu. Karanlık ve yıldızlar görüşümü doldurdu ve bunun sonunda öleceğimden emindim. Bir şey nasıl bu kadar mükemmel, bu kadar gerekli hissedilebilirdi? Nasıl iyileşebilirdim ki?

Sona erdi. Ölmedim. Ama tam olarak iyileşemedim. Geri çekilen doruk noktası beni savunmasız bir açıklık hissiyle baş başa bıraktı ve nefes nefese "*Seni seviyorum*" demeden bir saniye önce kendimi yakaladım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kelimeleri içimde tutmak için dudağımı ısırđım, içimde bir farkındalık ve şok ürpertisi dolaşıyordu. Onu seviyor muydum? Gerçekten mi? Yoksa

Bu biyoloji miydi?

Bu biyoloji değil. Onu uzun zamandır seviyorsun, aptal.

Aman Tanrım, buldum!

O zaman ona söylemeli miyim? Söylemeli miyim? Şimdi-

Aşağıya baktım ve zavallı Byron'ın bacaklarımı ayırdığını görünce tartışmam şiddetle bir kenara itildi. Bacaklarımı başının etrafında kilitlemiştim ve onu sevdiğimi nasıl ve ne zaman söylemem gerektiğine dair düşüncelerime dalmışken, neredeyse onu kalçalarımınla öldürecektim. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim!" Öne doğru uzandım, hala

nefesimi tuttum.

"Üzgün müsün?" diye sordu her zamanki kuru konuşmasına ukala bir hava katarak, elinin tersiyle ağzını sildi, vücudumda yukarı doğru kayarak üzerime yerleşti. "Ne için?" Sesi her zamankinden daha derindi ve son derece tatmin olmuş gibiydi.

Onu daha iyi görebilmek için başımı geriye ittim. "Kafanı sıkıttığım için özür dilerim." *Ve neredeyse vajinamla seni boğuyordum.*

"Önemli değil." Sırıttı, gözleri karanlık ve akışkandı. "Ve ne zaman bunu tekrar yapmamı istersen, lütfen hizmetinde olduğumu bil."

"Gerçekten mi? O kadar çok mu sevdin?"

"İkinci tur için hazır olduğunda bana haber ver."

"Hmm." Ona yan gözle baktım ama gülümsememi kontrol edemedim.

"Ne yaptığımızın önemi yok. Örneğin Çarşamba günkü ödöl törenini ele alalım. Eğer havaya girersek, bize gidecek bir yer bulurum. Ya da gelecek hafta Seattle'a döndüğümüzde ve ben yemek hazırlarken -ya da sen yemek hazırlarken- sadece söyle, hemen işe koyulayım. Evdeki herhangi bir oda. Ya da tüm odaları. Hiçbir şey ve hiçbir yer sınır dışı değil."

Güldüm. "Yani baskı yok mu diyorsun?"

Düşünüyormuş gibi dudaklarını bükerek, "Belki biraz baskı? Bunu her gün yapmama izin vermemeye karar vererseniz son derece üzülür ve hayal kırıklığına uğrarım ve iyileşmem onlarca yıl sürebilir, ancak bunu sonsuza dek size karşı tutmamak ve ölüm döşeğimde en büyük pişmanlığım olarak ağıt yakmamak için elimden geleni yapacağım."

Daha sert güldüm. "Sen buna 'biraz baskı' mı diyorsun?"

"Benim tanımım bu, evet." Sırıttı ve kalbimin birkaç hızlı atışı boyunca birbirimize baktık.

"Winnie. Ben ciddiyim. Buna bayıldım. Bence bunu her gün yapmalıyız. İki ya da üç kez."

Ona baktım, herhangi bir yalan arıyordum. Yalan tespit edilmedi. "Tadı kötü değil mi?"

"Hayır. Tadı kötü değil."

"Tadı güzel mi?" Buna inanmakta zorlandım.

"Hayır. Sen yemek değilsin Winnie. Tadın çilek ve krema ya da onun gibi bir şey değil. Tadın iyi ya da kötü değil, tadın kendin gibi. Ama kokun-" Gözleri bulanıklaştı ve derin derin içine çekerken dilinin üst dudağını yalamak için dışarı çıkışını izledim. "Kahretsin, bu koku gerçek değil."

"Huh." İnanamayarak ona baktım. Karnımdan göğsüme doğru yeni bir tür zevk süzüldü, şaşkınlık ve aptalca, baş döndürücü bir mutluluk gibi geldi. "Oramın kokusu hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Bu tek kelime kulağa şiddetle geliyordu, sanki daha önce bir şeye hiç bu kadar güçlü bir şekilde inanmamıştı. Boynuma doğru eğilerek tekrar derin bir nefes aldı. "Her yerinin kokusunu seviyorum; boynunun, göğüslerinin, teninin sıcaklığını, ama özellikle. . ." Yan tarafa kaydı, eli aramızdan uyluklarımın tepesine indi ve beni sıkıca kavradı, vücudu gerildi ve sesi hırçınlaştı, "Özellikle burası" dedi.

"Feromonlar," diye fısıldadım, yeniden heyecanlanmışım. Havayı ve Byron'ın tıraş losyonunun kokusunu içime çektim, az önce bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşatmış olmasına rağmen vücudum aniden huzursuzlandı.

Bu feromon değil. Belki de şehvettir.

Çok geçmeden onu sırt üstü yatırdım, parmaklarım eteğimin bağını çözdü, ağzım boynunda, onu içime çekiyordum, bedenim sıcak, sıvı ve daha fazlası için hazırды.

Şehvet kesinlikle bir olasılıktı ama şehvet neden birdenbire ağzımda onun sikine ihtiyaç duyduğumu, neden onun akılsızlaşmasını izlemek için sabırsızlandığımı ve neden -spermin tadını ne kadar sevmediğimi bilmeme rağmen- içimde bir pazarlık başlattığımı açıklamıyordu.

Kendime, içimdeki bu endişeli, acil açlığa hayret ettim. Daha önce hiç şehvet hissetmemiştim. Belki de şehvetti. Ama belki de en azından bir kısmı aşktı.

* * *

Amelia aradığında telefona cevap vermeyi düşündüm ama ateşli erkek arkadaşımınla yatakta çok meşguldüm.

Ve bu komikti çünkü Byron bir duş daha almak için ayrıldığında ve ben onun sesli mesajını dinlediğimde, "Muhtemelen şu anda Byron ile seks yaptığını biliyorum, ama ikiniz de hava almaya çıktığınızda beni arayın. Hâlâ istiyorsan topluluk yöneticisi pozisyonu için bir mülakatın var. Ancak Byron'ın menajerinden de farklı bir fırsatla ilgili bir telefon aldım ve sanırım seni o uçurumda bırakayım. Sadece beni ara."

"Ne dedi? Topluluk yöneticisi pozisyonundan bahsetti mi?"

Sesinin geldiği yöne doğru baktım. Banyonun hemen dışında duruyordu, bir havluyu kalçalarına dolamış, diğeriyle saçlarını kuruluyordu. İçimi çektim, onu tekrar terletmek ve kirletmek istiyordum. Ya da belki de Byron'ı duşa sürüklemek ve birlikte ilk fantezimizi, ilk videomuzdan önce beni çok şaşırtan fantezimi yaşamak istiyordum.

Randevusuna gitmesi gerekiyordu ve benim de giyinmem gerekiyordu, ama şimdi daha önce nasıl hissettiğini biliyordum, onu sadece bir havluyla gördüğümde tutarlı kelimeler oluşturmaya zorlanmak imkansız geliyordu.

Konuşmak yerine ona telefonumu uzattım ve Amelia'nın mesajını dinlemesine izin verdim. Prezervatiflerden ve onlara ne kadar ihtiyacım olduğundan başka bir şey düşünemiyordum. Bu hızla gidersek New York'a kadar dayanamazdık, zaten beklememizi de istemiyordum. Bana kalsa bir an önce işe koyulurduk.

Ama önce, daha önce hiç vajinal ilişkiye girmediğimi bilmemesi gibi küçük bir sorun vardı.

Ondan saklamıyordum ama bu konuyu nasıl açaacağımdan emin değildim. Bu uygun bir akşam yemeği konuşması mıydı? Yoksa tekrar pşene kadar beklemeli miydim? Ya da insan hangi noktada hiç vajinal seks yapmadığından bahseder? Ve bu arada, neden bu konuyu aılmak zorundaydım ki? Neden böyle bir şey oldu ki? Bir şey miydi?

Belki de bir şey değildi. Belki de fazla düşünüyordum. *Belki de Maybelline.*

Byron telefonumu bana geri verdi ve yatağın kenarına oturdu, bakışları çıplak bedenimi örten çarşafın üzerinde geziniyordu. "İşle ilgili haberler iyi."

"Evet, yle."

"Ne yapacaksın?"

"Amelia'yı geri arayacağım, ondan sonra devam ederiz." İş arayışı, kredilerim, Seattle, okul, STEM fuarı, sosyal medyam-heck, yaptığımız ve temelde terk ettiğimiz o meydan okumalar ve 'en iyi arkadaş' ilişkimiz hakkındaki tüm kamuoyu yorumları- hepsi çok uzakta hissettirdi.

Byron'ın yüz ifadesi bana bakarken düşünceli bir hal aldı ve bir avucunu kalçama yerleştirerek kumaşı yumrukladı. "Çıkmadan önce sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Sana birkaç şey söylemem gerekiyor." Çarşafı yavaşça çekştirerek tenimi daha fazla ortaya çıkardı.

Kaşlarımı çattım. "Kötü şeyler mi?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum." Byron'ın dikkati göğüslerime ve karnıma yöneldi, beyaz kumaşı yavaş yavaş çıkarmaya devam ederken gözleri parlıyordu. "Açıklık ve kesinlik adına, geçen ay New York'a uzay için gelmediğimi söylemek zorundayım."

"Yapmadın mı?" Çarşafı kalçalarımın yakalayıp göğsüme doğru çektim ve doğruldum. Ne onun ne de kendimin dikkatinin dağılmasını istemedim. Bu önemli bir konuşma gibi geliyordu.

Belli bir isteksizlikle kumaşı bıraktı, bakışlarını yeniden benimkilere dikti ve açıkça "Hayır, buraya seni hak etmek için geldim" dedi.

"Neyi? Beni terk ederek mi?"

"Bir ortak olarak olası eksiklikleri gidermek için burada bazı dersler ve koçluk aldım. Örneğin glütensiz yemekler pişirmek gibi. Aşçılık okulunda öğrenci olmayanlar için yüksek lisans düzeyinde bir kurs var. Bunu yaptım ve şimdi eve döndüğümüzde altı ay boyunca size her gün farklı bir yemek pişirebilirim. Ve duyuşal işlem sorunlarım için bir ergoterapistte gidiyorum. Kalabalıklarla nasıl daha iyi başa çıkabileceğimi öğreniyorum. İnsanları seviyorsun-

ve eğer seninle birlikte olmak istiyorsam, benimle bir parti ya da benimle bir konser arasında seçim yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Bu hiç adil değil."

Şok olmuş gibi görüldüğüme eminim. Ama konuşmasını bitirdiğinde aklım başıma gelmiş olacak ki ileri atılıp onu kucakladım, ona sıkıca sarıldım, bunları yapmasını seviyor ama aynı zamanda gerekli olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum.

"Bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Byron. Yapmana gerek yoktu. Seni olduğun gibi istiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen benim için değişmen gerekiyormuş gibi hissetme."

"Değişmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum, gelişmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Arada bir fark var. Dahası da var."

Sesindeki ciddi nota karşısında sertleşerek onu görebilmek için arkama yaslandım. Şakağı kırırdıyor, ağzının çizgileri sertleşiyordu.

"Dahası mı?"

Başını salladı.

"Endişelenmeli miyim? Üzgün görünüyorsun."

"Üzgün değilim. Utanıyorum ve bu yüzden sinirliyim." Ses tonunda utançtan eser yoktu ama oldukça fazla kızgınlık vardı. "Beni sinirlendiren bu utancı anlamıyorum."

"Bu mantıklı." Gülümsedim, nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum çünkü açıklanamaz bir utançtan rahatsız olmak, o odaya her girdiğinde hissettiğim şeydi.

Yüzünde sert bir ifadeyle bana bakarak kollarımı çözdü ve iki elimi de kendi ellerinde tuttu. "Win, buraya gelmemin asıl nedeni

-New York'ta sunulan hizmetler Seattle'da ya da diğer büyük şehirlerin çoğunda sunulmuyor. Özellikle de seks ve yakınlık koçları, diğer adıyla zevk koçları."

Uh . . . ne?

"Pardon?"

"Öyle ve düşündüğünüz gibi değil."

Gülsem mi yoksa ... gülsem mi bilemedim. Ya da gülsem mi? Bu yüzden hiçbirini yapmadım ve şaşkın şaşkın bakakaldım. "Seks öğretmeni mi tuttun?"

"Evet ve hayır."

Bir kıskançlık dalgası omurgamın sertleşmesine neden oldu. "Byron, sen-"

"Senden başka kimseye dokunmadım, dokunmak da istemiyorum. Kimse de bana dokunmadı. Daha çok konuşmalar, cansız mankenler üzerinde gösteriler, anatomi 101 gibi. Ama bir partner getirmediğim sürece, elle tutulur bir şey yok."

"Kimse sana dokunmadı mı?" Gözlerim kısıldı ve duygunun, sahiplenmenin vahşiliği beni nefessiz bıraktı ve bu yüzden akılsızca, "Yemin ederim, eğer biri sana dokunduysa, ellerini kaybediyor." dedim.

Hırçınlığım karşısında siniri çözülmüş gibiydi ve şimdi gülmek ister gibi bir hali vardı. "Doğru. Dokunmak yok."

"Eldiven giymek ya da kıyafetlerin üzerine giymek yine de dokunmaktır." Bir elini çekerek aramızda suçlayıcı bir parmak kaldırdım. "Bana teknik olarak doğru olan saçmalıkları anlatma."

"Öyle bir şey yok. Sadece Walter ve ben vardık, hiçbir kadın yoktu-"

"Erkek, kadın, nonbinary ya da başka biri olması umurumda değil. Koyun olması umurumda değil! Dokunmak yok, nefes alan hiçbir şeyi göstermek yok."

Bir yandan konuşmaya çalışırken bir yandan da kendine engel olamıyormuş gibi gizlemeye çalıştığı kahkahasıyla omuzları sarsıldı. "Doğru. Her şey çok bilimsel ve teoriye dayalıydı. Kitaplar, dersler, soru sormak için fırsatlar. Bunu yapmak zorundaydım."

"Ama neden?! Neden yapmak zorundaydın?" Ellerimi onunkilerden çektim ve ayağa kalktım, giderken çarşafı çekiştirdim. İç çekerek ayağa kalktı, böylece kumaşı yanıma alıp vücuduma sarabilecektim. "I

Bundan hoşlanmadım. Bunu yapmandan hoşlanmadım. Daha önce hiç biriyle yatmadıysan ne olmuş? Ben de yapmadım ve bir yolunu bulduk. Pratiğe ihtiyacımız varsa ne olmuş? Birbirimiz üzerinde pratik yapabiliriz."

"Ne bekleyeceğimi bilmek istedim. Ve bu işte berbat olmamam benim için önemliydi."

"Neden zaten bildiğinizden daha fazlasını bilmenize ihtiyacım olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum. Anlamıyorum-"

"Ben bakireyim."

Geriye doğru şaha kalktım, topuklarımın üzerinde sallandım, ağzım tekrar açık kaldı.

Byron'ın benim mantıksız kıskançlığım karşısındaki önceki eğlencesi dağıldı. Yanakları önce pembeleşti, sonra kızardı. "Ve sadece bir bakire değil. Seattle'da sana benden daha tecrübeli olduğunu söylediğimde ciddiydim. Elbette porno izledim ama Winnie, ilk öpüşmemiz *benim* ilk öpüşmemdi. Ve senin dairendeki kanepede öpüştüğümüzde, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Beynim sıkışmış gibiydi. Düşünemiyordum. Kafam çok karışık.

Ama tabii ki bana söylemişti, değil mi? Sadece ilk öpüşmemizin ertesi sabahı değil, burada da söylemişti. Bana sürekli ondan daha tecrübeli olduğumu söylüyordu ve ben bunun nasıl doğru olabileceğini anlayamıyordum. Dünya bana erkeklerin olabildiğince sık ve olabildiğince çabuk, olabildiğince çok kişiyle seks yaptığını söylüyordu ve bu sadece böyleydi, çünkü *biyoloji* böyleydi.

"Seni ve sadece seni çok istedim." Sesi sakinleşti, bakışlarında yankılanan bir kırılganlıkla boğuklaştı. "Pornografide tasvir edilen durumların ve görüntülerin gerçekçi olmadığını biliyordum, bunun bir rehber olacağına güvenemezdin. Kesinlikle başka biriyle pratik yapmak istemedim, böylece bana baktığında ya da baktığında hazır olacaktım. Ben o şekilde yaratılmadım. Yapamadım."

Öne doğru bir adım attım ve bir kez daha kollarımı ona doladım, çarşafımın kayarak aramızda garip bir şekilde sıkışmasını umursamadan. Tek bildiğim şu anda ona dokunmam ve onu hissetmem gerektiği idi.

Vücudu beni çevreledi, güçlü kolları sırtıma dolandı, kasları yanağımın ve göğsümün altında gevşedi, elleri yanıma ve kalçamı kavradı ve fısıldadı, "Senin için iyi olmak istediğim kadar, yatakta tam bir felaket olursam seninle şansımı kaybetmek de istemedim."

Bu ifade beynimdeki şoku yok etti, beni alaycı bir zevk ve büyük bir minnettarlıkla baş başa bıraktı ama aynı zamanda onun için ve son birkaç haftadır yaşadıkları için endişelendim.

"Çok yorgun olmalısın. Bir aydır sürekli insanların arasındasın, çok yorulmuş olmalısın."

Homurdandı. "Sana yıllardır aşığım Fred. Yorulduğum tek şey sensiz olmak. Ve beni yoran tek şey, hayatımı senin yanında geçirebileceğimi ama bunu gerçekleştirmek için gerekenleri yapamayacak kadar tembel olduğumu bilerek bir altı, yirmi ya da elli yıl daha geçirme fikri."

Gülümsememi göğsüne gömdüm. Onun rastgele huysuzluğunu seviyordum. "Teşekkür ederim," dedim ona daha sıkı sarılarak. "Kendin olduğun için teşekkür ederim Byron Visser. Ama aynı zamanda beni düşündüğün ve neye ihtiyacım olabileceğini, neyin beni mutlu edebileceğini tahmin ettiğin için de teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Peki. Bir şey değil," dedi ve boynumu öpüp kokladı. "Ama dediğim gibi, amacım diğerkâmlık değildi."

Her zaman %100 kesin olma konusundaki kararlılığına iç geçirerek, onu görebilmek için arkama yaslandım, muhteşem, sıradışı gözlerine baktım, yüz hatlarındaki bitmek bilmeyen ihtiyatı, sağ üst dudağının hafif kıvrımını, kaşlarının karanlık, yargılayıcı görünümlü eğimini sevdim,

Çenesinin köşeli çizgisini. Huysuzluğunu ve bu yüzü seviyordum. Ben de onu seviyordum.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var." Zamanı gelmişti. Kelimeleri acilen söylemem gerektiğinden değil, bunları duymasına acilen ihtiyacım olduğundan.

Temkinliliği ilgiye dönüştü, üst dudağı yetersiz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sen de seks dersleri aldın mı?"

"Hayır." Güldüm, kendimi gergin ama aynı zamanda garip bir şekilde sakın hissediyordum. "Aslında iki şey var."

"Tamam mı?"

"Birincisi, ben de vajinal seks bakiresiyim."

Kaşları saç çizgisine doğru uçtu ve dudakları aralandı. "Ne?"

"Daha önce hiç cinsel ilişkiye girmedim. Ve sanırım regl dönemlerimi düzenlemek için doğum kontrol hapı kullandığımdan, ikimizin de cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı negatif olduğunu varsaydığım için artık prezervatif peşinde koşmamıza gerek yok."

Gözleri aniden çılgına döndü ve geriye doğru bir adım attı. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Hayır yapmıyorum."

Vahşi gözleri odaksızlaştı. "Ama bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum. Onunla yıllarca çıktığını sanıyordum?"

"Çıktım ama onunla hiç cinsel ilişkiye girmedim. Öpüştük, takıldık ama hiç istemedim. Kendimi hazır hissetmedim."

Byron nefes nefese kaldı, gözleri bu bilgiyi sindirmekte zorlanıyormuş gibi kırpışıyordu. "Bu ..." Başını küçük, ince bir şekilde salladı. "Bu inanılmaz."

"Şey-"

"Ve bir rezalet."

Şimdi geri adım attım. "Rezalet mi?"

"Geldiğinizi görmediniz," dedi açıklama olarak. "Bunu kaydetmeliyiz ki sen de görebilesin. Ama senin vücudun -Winnie, senin vücudun seks için, orgazm olmak için yaratılmış. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Sesin ve ağzın da öyle." Eli çeneme geldi, başparmağı alt dudağıımı çekiştirirken diğer eli boynumdaki saçlarımin arasına girip çekiştirdi. "Mozart'ın eline hiç enstrüman almaması ya da Labron James'in eline hiç basketbol topu almaması gibi bir şey."

İçimden ani bir kahkaha patladı. Byron bazen aşırı dramatik olabiliyordu. Ve bu çok tatlıydı. Bu da beni onun omzunu hafifçe itmeye ve hiç düşünmeden "Aman Tanrım, seni çok seviyorum" demeye itiyordu. Geri çekilirken bileğimi yakalamak dışında Byron kıpırdamadan durdu, bakışları keskin ve odaklanmıştı. "Pardon, ne?" diye mırıldandı.

Nefesim kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Gittikçe güçlenen bakışları altında çaresiz hissederek ve her saniyesinden zevk alarak, mutlu gülümsememe karşı koymadım ve hissettiğim ve doğru olduğunu bildiğim şeyi ikinci kez tahmin etmedim. "Sen gittiğinde hüngür hüngür ağladığımı ve dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiğimi söylüyorum. Seni kaybetmeyi düşündüğümde kesinlikle yıkıldığımı söylüyorum. Diyorum ki, eğer gelecekte bir noktada güçlendirilmiş kalbimi teslim edeceğimi umuyorsan, çok kötü. O zaten senin. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir senin ama sen artık saklamamı imkânsız hale getirene kadar duygularımı korkunun altına gömdüm. Seni sevdiğimi söylüyorum, sana aşığım ve bazen o kadar tatlı oluyorsun ki bu beni öldürüyor."

Byron bana doğru eğildi, gözleri geniş ve arıyordu. "Emin misin?"

"Eminim." Bir öpücük çaldım, sadece hızlı bir dudak teması ve kararlı bir şekilde başımı salladım. "Eminim."

Yutkundu, umut şüphıyla savaşıyordu, bileğimdeki tutuşu gevşedi. "Bu hızlı görünüyor."

"Bunu nasıl söylersin?" Şimdi başımı salladım, gözlerimi yakan yaşlar sel gibi akarken inkârıma güldüm. "Bana hızlı gelmiyor."

"Nasıl hissettiriyor?" Soru sert, kesik kesik bir fısıltıydı ve yüz hatları cevabımı açgözlülükle beklediğini gösteriyordu.

Çenesini tekrar kavradım, sürekli inatçı yanağının avucuma değmesinden keyif alıyordum. "Sanki ben bakmıyorken savunmamı aşmışsın gibi geliyor, Byron Visser. Sen sadece kendindin ve benim seni sevmekten başka seçeneğim yoktu. İşte böyle hissettiriyor."

"Bu kurgu gibi hissettiriyor." Bakışları dalgın ve biraz da çılgıncaydı, sanki gözünü kırpsa kaybolacakmışım gibi. "Bu benim hayal gücümle yarattığım bir şey gibi geliyor."

"Seni şaşırttığım için mi?"

"Hayır." Titrek bir nefes aldı, kirpikleri titriyordu. "Çünkü mükemmel."

BÖLÜM 39

WINNIE

"Orry. Sizi ve Leydi Chatterley'in sevgilisini bölmek istemezdim. Umarım ikiniz de susuz kalmıyorsunuzdur."

Amelia'nın alayına gözlerimi devirerek karşılık verdim. Henüz seks yapmamış olsak da Byron'ın benim sevgilim olduğunu sanıyordum.

"İsteğim dışında eğlenerek gülümsemeye teslim oldum. "Ha-ha. Ve evet, ikimiz de susuz kalmıyoruz. Ve sen de rahatsız etmiyorsun. Pazartesi günü seni aramadığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Meşgul olduğunu biliyordum. İkiniz arasında her şey yolunda mı?"

"Sanırım işleri yoluna koydunuz?"

Şu anda banyoda bu akşamki ödül töreni için makyajımı yaparken, kapatıcı süngerimi elime aldım ve gözlerimin altına sürdüm. "Evet. Her şey harika. Teşekkür ederim." Henüz V-kartlarımızı birbirimize vermemiş olmamıza rağmen her şey yolunda gidiyordu.

Özgürce "*Seni seviyorum*" diyorduk, bir sürü iğrenç, sevimli şey yapıyorduk,

Birbirimize bakıp gülümsemek veya bir tartışmanın ortasında rastgele öpüşmek veya birbirimizi sinsice soymaya çalışmak veya Central Park'ta takılırken halka açık bir yerde olduğumuzu unutup bir bankta öpüşmek gibi çiftler arası şeyler - ateşli ve ağır falan değil, ama kesinlikle ciddi bir sarmaş dolaşlık.

Ayrıca iki meydan okuma videosu daha çekti. Dışarı çıkıp Byron'a benimkilere çok benzeyen kıyafetler almak zorunda kaldığımız için eğlenceli olan En İyi Arkadaş Moda Yarışması ve Seyahat Sürprizi Yarışması. Her ikisi de çekimlerden önce ayrıntılı olarak tartışıldı, çünkü ikisini de kafadan yapmak pek mantıklı değildi.

Travel Surprise Challenge'ı çekip düzenledikten hemen sonra yayınladım, diğer yeni videoyu sonraya sakladım ve Leggings Challenge kaydıyla ne yapacağımı düşünmeye devam ettim. Byron bana tayt videosunu yayınlamamı umursamadığını söylemişti ama ilk öpüşmemizi dünyayla paylaşmak istemediğini de itiraf etmişti. Bu nedenle, Kiss Your Secret Crush videosu sonsuza kadar bir sır olarak kalacak, sadece ikimizin keyfini çıkaracaktı ve bu benim için gayet iyiydi.

Ama ne zaman seks yapmaya yaklaşırsak ve onu istemekten aklımı kaçıracığımı düşünsem, Byron geri çekiliyor, rotamızı değiştiriyor ya da bir mola veriyordu. Bu konuda ne kafam karıştı ne de üzgündüm. Dünya kadar vaktimiz vardı, acelemiz yoktu. Ayrıca, onun vücudu hakkında öğrendiğim tüm yeni ve harika şeylerden kesinlikle keyif alıyordum.

Ama ona bunu mükemmel, özel ya da bütün bir şey haline getirmeye çalışarak büyük bir mesele haline getirmemeyi tercih ettiğimi söyledim. Bunun doğal, birbirini seven iki insan arasındaki ilişkinin sağlıklı bir uzantısı ve ilerlemesi gibi hissettirmesini istedim, hepsi bu.

İnsanlar her zaman seks yapardı. Dünyadaki çoğu insan vajinal ilişki (ya da bilirsiniz, suni dölleme, ama anlambilim tartışmasına girmeyelim. Ben *çoğu* dedim).

"Her şeyin harika olduğunu duyduğuma sevindim." Amelia'nın sesi gülümsüyor gibiydi. "Ama seni temelde her konuda haklı olduğumu söylemek için aramıyorum, topluluk yöneticisi pozisyonu için yapılan görüşme ve açık artırma hakkında arıyorum."

Kapatıcı süngerini yere bırakıp kaşlarımı çatarak göz farı dizime baktım. "Açık artırma mı?"

"Evet, biliyorsun, okulun açık artırması? Byron'ın yayıncısının bağışladığı tüm o kitaplar? Byron'ın menajeri fonların ne için kullanılacağına dair bir teklif istiyor."

Aynaya baktım, beynim onun neden bahsettiğini anlamak için fazla mesai yapıyordu. Bulamayınca, "Sen neden bahsediyorsun?" dedim.

"Bunu konuştuğumuza eminim. Ya da belki - bu doğru. Pamela'nın Cumartesi günü görüşmeler için oraya gittiğinizde size bilgi vermesi gerekiyordu."

"Ne hakkında bilgi verecekti?"

"Byron'ın yayıncısı, STEM fuarı, kütüphane ve bilgisayar laboratuvarı için yeni kitaplar için okulunuzdaki açık artırmaya beş yüz imzalı kopya bağışlıyor. Ne kadar hoş, değil mi?"

Karnım zıpladı, önce düştü sonra kalktı. Başımın döndüğünü hissederek tezgâha yaslandım. "O ..."

"Evet. Döndüğünde kitapları imzalayacak. Üçlemenin bu son kitabı için insanların nasıl çıldırdığını biliyorsun, muhtemelen ihtiyacın olandan fazlasını toplayacaksın. Okulun bunu internet üzerinden açık artırmaya çıkarması akıllıca."

"Evet. Akıllıca." Başımı sallayarak temizledim, ***İHANET*** duygusuyla dolup taşmıştım!

Ama ihanet de değildi.

Byron söz vermişti. O gece bana evimde yemek hazırlamıştı ve ben de ona STEM fuarı için para toplamaktan bahsetmiştim, bunu yapmayacağına söz vermişti. Nasıl harcayacağını bildiğinden daha fazla parası olabilirdi ama önceliklerimi ve yükümlülüklerimi kendi başıma halletmek benim için önemliydi. ***BU NE CÜRET!***

Ayrıca, neden ondan yardım istememiştim ki?

Mesele bu değil. Söz verdi ve sözünü tutmadı. Bunun dışında, onun yardımını kabul etmemem aptallık değil miydi?

Belki, ama yine de konu bu değil.

Ama bir faktör olması gerekmez mi?

Arkandan iş çevirdi. Ona bir daha nasıl güvenebilirsiniz?!

Eh. Ona hâlâ güveniyordum. Ama kesinlikle sinirlenmiştim.

"Winnie? Orada mısınız?"

"Evet. Amelia, bunların hiçbirinden haberim yoktu. Okulumdaki bir öğretmenden toplu bir bağış yapıldığını duymuştum ama Byron'ın sorumlu olduğunu bilmiyordum."

"Ah. Özür dilerim. Hay aksi! Belki de sana sürpriz yapmak istemiştir. Sürprizi mahvettim mi? Ama Pamela'nın görüşmelerde seninle bu konu hakkında konuşacağından emindim."

Parmaklarımı tezgâha vurarak ne yapacağımı düşündüm.
"Bütün bunlar ne zaman oldu?"

"Yaz tatilinin ilk haftasında."

Hmm . . . *sinsi*. "Kitapları teklif eden Byron mıydı?" Kapaticımın kapağını kapattım ve göz farımın fırçasını elime aldım.

"Bilmiyorum. Onunla konuşmalısın. Ama o açıklamaya, alıntıya ihtiyacım var. Menajerine, kozmetik ortaklık fırsatıyla ilgilenip ilgilenmediğinizle birlikte ona geri gndereceğime dair söz verdim - aslında aramamın asıl nedeni de bu."

"Kozmetik ortaklığı mı?"

"Dur, kapıyı kapatayım." Amelia'nın hattı birkaç saniyeliğine sessizleşti ve bir kapının kapanma sesini duydum. Sonra geri döndü. "Buradaki topluluk yöneticisi pozisyonu için mükemmel olacağını söylediğimi biliyorum - ve hala sana sahip oldukları için şanslı olacaklarına inanıyorum - ama Ethical Cosmetics, Byron'ın temsilcisine ulaşarak

kanallarınızda ürünlerine giren teknoloji, araştırma ve mühendisliği vurgulayacağınız uzaktan, esnek, sözleşmeli bir işle ilgileniyorsanız. Kimyasal mühendislik süreçlerinden kullandıkları sürdürülebilir ekolojik uygulamalara kadar her şey, örneğin ormansızlaşmaya yol açtığı için palmiye yağı kullanmama tercihi ve bunu doğru şekilde yapmak için bunu nasıl aştıkları gibi."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Topluluk yöneticisi işinden çok daha fazla kazandırıyor ve - fikrimi sorduğunuzdan değil - ama bence sosyal medyada yaptığınız şey gerçekten sıra dışı ve bu da sizi bir meta haline getiriyor. Senin takipçi sayına ve etkileşimine sahip pek çok içerik üreticisi, STEM odaklı içeriği ve geleneksel kadınsı ilgi alanlarını aynı anda kucaklıyor ve her ikisini de eşit derecede iyi yapıyor, her ikisine de eşit odaklanıyor. Yapmak için yola çıktığınız şeyden daha büyük bir kişilik haline geldiniz. Her ne kadar burada, benimle harika olacağını düşünsem de, belki de kozmetik ortaklığı senin için daha iyi olabilir."

Amelia'nın fikirlerine ve dürüstlüğüne değer veriyordum ama bu kadarı da fazlaydı. "Bunu ne kadar düşünmem gerekiyor?"

"Sen New York'tan dönmeden önce topluluk yöneticisi mülakatı hakkında bir cevaba ihtiyacım var. Onlar şu anda planlanıyor."

"Mülakata girersem ve bana işi teklif ederlerse ama ben kabul etmezsem, bu senin için işleri zorlaştırır mı?"

"Hayır. Hiç de değil. Aslında, umarım röportaj yaparsınız ve bunu kabul etmezsiniz. Buradaki herkesin sizinle tanışmasını, getirdiğiniz enerjiyi hissetmesini ve benzer etkileyiciler bulmaya çalışmasını gerçekten istiyorum. Nasıl hissettiğimi zaten biliyorsunuz, ancak tekrar etmekte fayda var: STEM'deki kadınları biz ve onlar olarak düşünmeye devam edemeyiz; kızlar ya mühendislikte iyidir ya da *tırnak içinde kız gibi şeylerde* iyidir. Bu büyük bir şekilde değişiyor

-Bu çoktan değişti ve şirketlerin, kar amacı gütmeyen kuruluşların, reklamcıların buna ayak uydurması gerekiyor. Buradaki ekibin bu konuda ön saflarda yer almasına ihtiyacım var."

"O zaman evet, röportajı ben yapacağım." Far fırçamı ilk renk tonuna batırdım ve aynaya doğru eğildim. "Ama kozmetik ortaklığıyla çok ilgileniyorum. Elinizde herhangi bir materyal var mı? Bir iş tanımı?"

"Evet ve evet. Bunları e-posta ile göndereceğim. Ve izninizle, Byron'ın menajerinden bundan sonra doğrudan sizinle iletişime geçmesini isteyeceğim. Seni seviyorum ama ajansının beni sürekli aracı olarak kullanmasından bıktım."

"Mantıklı ve çok teşekkür ederim. Özellikle bu akşamki ödöl töreni için her şeyi bir araya getirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Oh! Evet. Her şey olup biterken unutup duruyorum. Elbise nasıl görünüyor?"

"Şimdi makyajımı yapıyorum. Elbise ruj ve pudradan önce, göz farından sonra sürölüyor."

"Tabii ki, tabii ki. Bunu herkes bilir." Amelia kıkırdadı. "Şehirde şık bir gece için giyinmenin en verimli süreci hakkında endüstri mühendisliği odaklı bir video yapmalısın."

"Bu endüstri mühendisleri süreçlerini seviyorlar." Sağ göz kapağıma far sürerken sııttım. Fikrinde haklılık payı vardı ve bunu not etmek için zihnime bir not aldım. Her bir mühendis tipinin şehirde şık bir geceye nasıl hazırlandığına dair bir dizi parodi video yapmak da eğlenceli olabilirdi. Endüstri mühendisleri elbette sürece ve verimliliğe takıntılı olurdu, makine mühendisleri ise hazırlanmak için gerekli her bir öğeyi otomasyon yoluyla sırayla depolayıp almak için bir makine inşa edebilirdi.

Olasılıklar karşısında sııtarak Amelia ile vedalaştım ve tüm dikkatimi göz farı sürmeye verdim

Beynim STEM eğitimlerim ve projelerim için yeni fikirler üzerinde çalışırken. Byron'la geçirdiğim bu son birkaç gün harika, şaşırtıcı ve benim için çok değerliydi. Ama aynı zamanda Seattle'daki hayatıma geri dönmek için de sabırsızlanıyordum, oradaki tüm işlerim ve planlarım beni heyecanlandırıyordu.

Ve artık Byron ve ben her şeyi çözdüğümüze göre, ikimizin de geleceği *benim* ya da *onun hayatı* açısından değil, bizim hayatımız açısından düşünmesini umuyordum. Birlikte.

* * *

"Mesele bu değil." Sırtım limuzinin kapısına dönüktü, ellerimi kucağıma koyup oturdum ve Byron'ın huysuz kaşlarına baktım. Huysuz kaşları inatçı olduklarında bile çok sevimliydi. "Mesele şu ki, senden özellikle hiçbir şey bağışlamamanı istedim ve sen bağışladın."

"Para ya da eşya bağışlamayacağıma söz verdim ve bağışlamadım. Yayıncım yaptı."

Güldüm, sinirlenmişim ve başımı salladım. "Aynı şey olduğunu biliyorsun."

"Sana söz veriyorum, değil." Dudakları hoşnutsuzluktan ya da hoşnutsuzluktan hafifçe kıvrıldı, takım elbise ceketinin manşetlerini çekti.

"Parasını senin ya da yayıncının ödemesi umurumda değil, senden rica ettim -özellikle söyledim- kendim yapmak istiyorum."

Dişlerini sıktı, göz kapakları sarktı. Byron'a fısıldama becerilerim bana onun son derece sinirli olduğunu söyledi. "Bunlar imha edilmek üzere ayrılmış kitaplardı, sayfalardan ikisi değişmiş, onları atacaklardı. Bu yayıncıma hiçbir şeye mal olmuyor. Tanrım, Winnie." Bakışları benimkilere kaydı, sabrı tükenmişti ama ses tonu sakin ve eşitti. "Burada aynı takımdayız. Eğer geçersem

Topu sana verdiğimde, kendi başına alamadığın için hayır teşekkür ederim mi diyeceksin? Hayır. Gol atacaksın."

"Evet. Haklısın. Aynı takımdayız. Ve itiraf etmeliyim ki, geriye dönüp baktığımda teklifini geri çevirmem çok aptalcaydı."

Byron gözlerini kırptırdı, koltuğunda doğruldu. "Öyle miydi?"

"Evet. Gelecekte senden gelen ve hayatımı kolaylaştıran teklifleri geri çevirmek için bu kadar aceleci olmayacağım, tamam mı? Ama üzüldüğüm şey bu değil."

"O zaman neye üzülüyorsun?" Öne doğru eğildi, savunmacı değil meraklı görünüyordu.

"Dediğim gibi, bana bir söz verdin. Sonra bu sözü tutmadın. İçeriğin ne olduğu ya da kitapları yok edip etmeyecekleri umurumda değil. Benim umurumda olan, bir söz verdiğinde sana güvenebilmek."

İfadesi düzleşti ve bana baktı, belli ki sözlerimi düşünüyor ve tartışıyordu. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim."

Gülümsedim. Eninde sonunda buraya varacağımızdan hiç şüphem yoktu ama endişelerimi iletmek için zaman ve enerji harcadığımda kararlarını yeniden değerlendirmeye bu kadar istekli olması hoşuma gitmişti. Belki her zaman benim bakış açımdan bakmayacaktı ama her zaman dinlemeye istekli olacağına güveniyordum.

"Affedildin. Ve seni seviyorum."

Ağzının kıvrımı pişman ama aynı zamanda memnun görünüyordu. Ve bu kez göz kapakları düştüğünde, bunun nedeni hayal kırıklığı değildi.

"Hey. Buraya gel. Öp beni."

Ellerimi banka dayayarak öne doğru eğildim ve aramızdaki mesafeyi kapattım, tatlı dudaklarına yumuşak bir öpücük verdim ve fısıldadım, "Makyajımı tehlikeye atmadan sana daha fazla bir şey veremem."

"Ama ben makyaj yapmıyorum ki." Elini kalçamda, kabarık eteğimin tülünün hemen altında hissetmeden önce sesindeki niyeti duydum. "Seni başka yerlerinden de öpebilirim."

Sırıttım, gözlerim yükseltilmiş mahremiyet penceresine kayarken teklifiyle nefesim kesildi. "Sanırım bu makyajımdan daha fazlasını tehlikeye atar."

Dudaklarını çenemin hizasından boynuma, sonra köprücük kemiğimden omuzlarıma kadar takip etti, bana yumuşak, tadını çıkararak öpücükler verdi, bu da etkinliği tamamen atlasak gerçekten o kadar kötü olur mu diye düşünmeme neden oldu. Elbise askısız olduğu için omuzlarım çıplaktı ve bunun ona tenime ne kadar erişim sağladığını takdir ediyor gibiydi. Ama ısırmadı, emmedi ya da belirgin bir iz bırakacak herhangi bir şey yapmadı.

Yine de yumuşak dokunuşlar başımı döndürüyordu, nabzım hızla atıyordu, zihnim sadece onun dudaklarına odaklanmıştı, muhtemelen bu yüzden bacaklarımı ayırıp iç çamaşırlarımın dantelini bir tarafa çekene kadar elinin eteğimi yukarı ittiğini fark etmedim.

"Kırmızıyı mı giyiyorsun? Fotoğraftakini mi?" diye sordu, sesi alçaktı, neredeyse homurdanıyordu.

Evet demek istercesine başımı salladım ama ağzımdan çıkan tek şey tiz bir inilti oldu. Ellerini çok iyi kullanıyordu. Parmakları bir mucizeydi. Eriyormuş gibi hissediyordum, sıcak ve kararsız, onun dokunuşu dışında her şeye karşı dirençsizdim.

"Hoşuna gitti mi? Yaptığım şeyi?"

"Seviyorum. Seviyorum," diye nefes nefese kaldım.

Diğer eli ensemden yukarı kayarak saçlarıma dolandı ve sertçe çekiştirdi. "Gelme. Yaklaştığında bana haber ver."

"Gelme mi?" Ciyakladım. Ciddi miydi?

"Bütün gece ıslak olmanı istiyorum. Benim için acı çekmeni istiyorum. Sana her baktığımda bu anı düşündüğünü bilmek istiyorum. Neden biliyor musun?"

Akılsızca başımı salladım, kalçalarımı eğip sallayarak doruk noktamı kovaladım. Ama ne kadar yakın olduğumu fark etmiş olmalıydı çünkü dokunuşu hafifleşti, alaycı bir hal aldı. Dilinin ucunu köprücük kemiğimden kulağıma doğru kaydırdı ve fısıldadı, "Çünkü benim de tek düşündüğüm bu olacak."

Son bir nazik öpücükle ellerini tamamen çekti, yavaşça ve metodik bir şekilde eteğimin önünü düzeltti ve beni ateşli, muhtaç ve inanılmaz derecede sinirli bırakarak arkasına yaslandı.

Kirpiklerim kırışıarak açıldı ve ona ters ters baktım. "Bu hiç hoş değildi."

Orta parmağını ağzına götürdü, ilk boğumuna kadar içine yerleştirdi ve yavaşça uyarılmışlığımi parmak ucundan emdi. "Ama sen seviyorsun."

"Seviyorum."

Elimi kucağımdan aldı ve bileğimi dudaklarına götürdü. "Ve sen de beni seviyorsun."

"Seviyorum."

"Çok hoş değildi ama çok iyiydi."

Başımı salladım, gözlerimi ondan ayıramıyordum, kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyordu. Byron girdiği her alanı, boyu ve cüssesinden çok içsel varlığıyla ilgili bir şekilde dolduruyordu, her zaman da öyle olmuştu. Ona baktıkça nefeslerimin sığlaştığını hissettim.

Arzu böyle bir şeydi işte; acı, özlem, hüsrân, işkence. Eskiden bu duygudan nefret ederdim ama şimdi onu seviyordum, onu istiyordum, tıpkı onu sevdiğim ve istediğim gibi.

Byron hâlâ bileğimdeki ince deriye, ön kolumun iç kısmına ve dirseğıme öpücükler kondururken limuzinimiz yavaşladı. Limuzin durduğunda hareketsiz kaldı ve gözlerini kapattı. Elimi tutuşu sıkılaştı ve derin bir nefes alışını dinledim.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi. "Konuşamayacağım. Düşünemeyeceğim. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Tuttuğu eli kaydırarak onu çenesini kaldırmaya zorladım. Alnımızı birbirine değdirmek istedim. "Ama ben senin yanında olacağım. Senin sesin olacağım ve dikkatini tekeline almak isteyenlerin dikkatini dağıtacağım. Seni öpeceğim ve sana dokunacağım."

"Beni kurtarmak zorunda olman hiç adil değil."

"Bundan emin değilim." Ensesindeki kısa saç telleriyle oynadım. "Biz aynı takımdayız. Sana bir top atsam, hayır teşekkür ederim mi diyeceksin? Yoksa gol mü atacaksın?"

Homurdandı ama isteksiz bir gülümsemenin başlangıcının az önceki mutsuzluğunu gölgelediğini gördüm.

"Birlikte olabileceğimiz sessiz, karanlık bir köşe bulacağız, sadece ikimiz."

"Peki orada ne yapacağız?" Byron başını geriye doğru eğdi, elleri benimkileri tutmaktan memnundu.

"Eminim bir yolunu buluruz." Tam onun tarafındaki kapı açılıp gürültü, ışık ve egzoz kokusu içeri dolduğunda ona göz kırptım.

Ama Byron'ın gözleri sadece benim içindi ve küçük gülümsemesi hiç değişmedi, biz memnuniyet baloncuğumuzu terk ettiğimizde, ışıklar parladığında ve kalabalık ilerlediğinde bile. Bu işte birlikteydik, birbirimize güç veriyor ve birbirimizden güç alıyorduk ve bu benim hayal etmeye cesaret ettiğimden, istediğimden, kendime izin verdiğimden çok daha fazlasıydı.

EPILOG

~Birkaç Ay Sonra~

Byron

"D Bu sizi rahatsız etti mi? Bay Lorher'in makalesini okuduğunuzda?"

Bayan Ekker'i inceledim. Dikdörtgen masanın ucunda oturuyordu, Winnie solundaydı. Ben Winnie'nin sağında oturuyordum. Kadının sorusu ve tavrı samimi ve makul görünmeye devam ediyordu. Yine de en iyi nasıl cevap vereceğimi düşündüm.

İnsanların dürüstlüğüme nasıl tepki vereceklerini tahmin etmekte çok kötüyüm çünkü diğer insanların dürüstlüğüne normal bir tepki verdiğimi düşünmüyorum. Bu beni rahatsız etmiyor, genellikle duygularımı incitmiyor, beni şu ya da bu şekilde etkilemiyor. Bu bir veri noktası ve kendimi baskı altında hissetmiyorum.

Ama Bayan Ekker en iyi hangi dürüstlük biçimine yanıt verirdi? Bu, Winnie'nin bana yabancılara cevap vermeden önce sormamı öğrettiği soruydu.

"Makaleyi okumadım," dedim - dürüstçe - ve Winnie'nin bana uzattığı sert kapaklı kitabı aldım.

"Ama müdürünüz size bundan bahsetti?" Bayan Ekker notlar aldı ve ayrıca telefonundaki bir deşifre uygulamasını kullandı. Biz de

kaydedildi.

Menajerim ve temsilcime göre, Harry Lorher New York'ta asansörde geçirdiğimiz üç dakikayı, beni yeteneksiz ve kendini beğenmiş biri olarak suçlayan on bin kelimelik bir makaleye dönüştürmeyi başarmıştı.

"Evet," diye onayladım, müdürüme bakarak. Pamela kapının yanında duruyordu, her zamanki gibi sadık bir muhafızdı. Bir zammı hak etmişti.

"Makaleyle ilgili açıklamasına tepkiniz ne oldu?"

Omuz silktim ve dikkatimi Bayan Ekker'e yönelttim. "Bu neden önemli?"

"Önemli olup olmadığını bilmiyorum," dedi makul bir şekilde. "Ama eğer birisi tüm kitaplarımda hayalet yazarlardan yararlandığımı ve onlara kötü davrandığımı yazsaydı, üzülürdüm."

"İddiaya göre' dedi," diye düzelttim. "Hayalet yazarları kullandığım ve onlara kötü davrandığım iddia ediliyor" dedi. Gazeteci jargonunda, bu durumu kabul edilebilir kılmıyor mu? Örneğin, Bay Lorher'in kahvaltıda kedi yavrusu yediği ve akşamlarını Hampshire'da köprü trollüğü yaparak geçirdiği iddia ediliyor. İddiaya göre dediğime göre, bunu basabileceğinize inanıyorum."

Bayan Ekker kıkırdadı.

Pamela'ya kapıyı işaret ederek başka bir okuyucunun odaya girmesi için hazır olduğumu bildirdim.

Tüm bunlar - Jes Ekker'in profilini ve röportajını ayarlamak, yayıncımın bağışladığı kitapları imzalamamı ve yazmamı sağlamak, ortaokuldaki sessiz odayı ayarlamak, böylece aynı anda yüzlerce insan tarafından bunaltılmak yerine her okuyucuyla ayrı ayrı görüşebilmek - Winnie'nin işiydi.

Haftalar önce Winnie, insanları konfor alanlarının dışına itme konusunda başarılı olmadığını iddia etmişti. Ya Winnie bu konuda cahildi

Ya başkalarını yeni deneyimler yaşamaya ve harika olasılıklara açık olmaya teşvik etmek gibi doğuştan gelen bir yeteneği vardı ya da bir yalancıydı.

Winnie pek çok şeydi ama yalancı değildi.

İçeri bir adam girdi ve o yaklaşırken gülümsemeye odaklandım. Winnie bana gülümsediğimde yakışıklı ve daha cana yakın göründüğümü söylemişti.

"Merhaba. Ben Byron."

"Selam. Ben David. Kredi kartı kabul ediyor musunuz? Ya da nakit?"

Açmakta olduğum kitaptan başımı kaldırıp garip soruya bir kaşımı kaldırdım ve aynı derecede garip bir cevap verdim. "Üzgünüm efendim. Sadece takas için sunulan eşyaları kabul ediyorum; peynir tekerlekleri, şarap fıçıları, çiftlik hayvanları. Ama buğday kile ya da tahıl çuvalları yok." Başımı eğerek Winnie'yi işaret ettim. "Onun alerjisi var."

"Ben-ne?" Adam ağzı açık kaldı, gözlerinden paniği okunuyordu. "Öyle mi?"

Tüm çabalarıma rağmen gülümsemem düştü. "Hayır. Bu bir şakaydı." Sunumum üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"Ah! Özür dilerim. Ha ha." Güldü, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, alnını sildi. "Özür dilerim. Bu komikti. Komik olmanı beklemiyordum."

"Kimse beklemiyor," diye mırıldandım, başlık sayfalarından ikincisini çevirip imzama atmaya hazırlandım.

Win beni Bayan Ekker ile bir zayıf anımda (yani bana oral seks yaptıktan hemen sonra ve çıplakken) röportaj yapmaya ikna etmişti ve bana soyum ya da ailem hakkında hiçbir soru sorulmayacağına, sadece bir yazar olarak hayatım ve kitaplarım için ilham kaynağım hakkında sorular sorulacağına söz vermişti.

Ciddi profilli bir gazeteciye -adalet ve dürüstlük konusunda ün yapmış birine- özel bir röportaj vermenin kamuoyunun benimle ilgili merakını gidereceğini savunmuştu, özellikle de Jüpiter Ödülleri ve Henry Lorher'in

Üç dakikalık özel asansör yolculuğumuzun rezil hikayesi.

Az sonra Winnie dirseğiyle beni dürttü, sessiz bir azarlamaydı bu. "Kitap için ödeme yapmanıza gerek yok efendim," dedi, müşteri hizmetleri becerileri benimkinden çok daha üstündü. "Zaten açık artırmadan satın aldınız."

İmzalı kitabın satın alma fiyatının yanı sıra, kazananlar bir buluşma ve selamlaşmaya davet edilmişti ve bu fırsat için iki katını ödemekten mutluluk duyuyorlardı. Ancak kendimi bunalmış hissetmemem için, kazananlar ayrı bir alanda bekledi. Sohbet etmek ve kitaplarını yazdırmak için bu odaya her seferinde yalnızca bir kişinin girmesine izin veriliyordu.

David bana eliyle işaret etti ama gözleri Winnie'deydi. "İmzalatması için para ödememe gerek yok mu?"

Çoğu insan gibi ben de kendimden üçüncü şahıs olarak bahsedilmesinden oldukça hoşlanıyordum.

"Hayır. Ödediğiniz fiyata bu da dahildi." Winnie'nin eli omzuma geldi, muhtemelen sinirlendiğimi hissetmişti.

"Oh. Güzel."

"Kim gerekir I yapmak Bu dışarı Ne için? Bu aynı isim olarak Alıcı mı?" Faturayı kaldırıp ona gösterdim.

Kâğıdı okumak için başını eğdi. "Hayır, bu benim adım. Bu kitap oğlum için. S-T-E-P-H-E-"

"Hayır." 'S' harfinden sonra yazmayı bıraktım. "Beynim öyle çalışmıyor."

"Ne gibi?" Bayan Ekker sordu.

"Harfleri ya da rakamları söylendiği gibi yazamıyorum," diye cevapladım sorusunu, sonra beyefendiye sordum, "Oğlunuzun adı ne?"

"Stephefen, 'F' ile."

Bayan Ekker'in incelemesinin ağırlığıyla birlikte gözlerimin kısıldığını hissettim. "Stefan mı?"

"Hayır. Stephefen. Ama 'F' ile."

Adama Bay Lorhrer'in başarı listesi kadar boş bir yüzle baktığının ve Bayan Ekker'in bu karşılaşmayı tüm gülünçlüğüyle yakalamaya hazır bir şekilde izlediğinin farkında olarak hiçbir şey yapamadım. Bu adam ve oğlunun adı beni çaresiz bırakmıştı.

Birkaç üzücü saniyeden sonra garip sessizliği bozdum. "Teslim oluyorum. Bu ismi nasıl heceleyeceğimi bilmiyorum." Kulağa bir insan ismi gibi gelmiyordu. IBS tedavisinde kullanılan bir ilacın marka ismine benziyordu. 'Step-a- pe-he-an'ın ne olduğunu ya da içindeki 'F'nin nerede bulunabileceğini bilmiyordum.

"Buyurun, efendim." Winnie'nin gülümseyen sesi araya girdi. "İsmi bu kâğıda yazabilir misiniz? Sonra Byron bunu kullanabilir."

"Elbette," dedi adam aramızda bakışarak.

Defteri imzaladım, uzattım, Winnie'nin okuluna verdiği destek için adama teşekkür ettim ve o da gitti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Bayan Ekker, "Bay Lohrer'e gerçekten de 'Sizin tortul dışkı artıklarınızı bilerek okuyan herkes sülük gibi bir bok lekesidir ve siktirip gidebilir' mi dediniz?" diye sordu.

"Evet." Winnie'den bir sonraki kitabı aldım, bakışlarıyla buluşmak için döndüm ve aklımı okuyup bana bir öpücük vermesini umdum.

Onun yerine bana göz kırptı.

Homurdandım.

Gazeteci sohbet eder gibi, "Bu biraz sert oldu," dedi. "Genelde insanlara siktirip gitmelerini söyler misiniz?"

"Hayır."

"Bay Lohrer neden bu kadar özel? Öfkenizi hak edecek ne yaptı?"

"O özel biri çünkü sormaya hakkı olmadığı sorularla beni taciz ediyor." Kadına anlamlı bir bakış gönderdim. "Ve, kayıt dışı olarak, kendi önemine aşık ve umutsuzca alaka özlemi çekiyor, ki bunu sadece büyüklük ve histeri sanrılarını gerçek olarak temsil ederek elde etti. Ayrıca, üç dakikalık bir asansör konuşmasını -sözlerimin yüzde otuzunun sikilip atıldığı- on bin kelimelik bir elektronik işkembe parçasına dönüştürdüğü göz önüne alındığında, Victor Hugo gibi onun da kelime başına para aldığından şüpheleniyorum."

Jes Ekker'in gülümsemesinin yanı sıra verdiği tek yanıt "Hmm," oldu.

"Ne?" Winnie'ye baktım, sonra tekrar muhabire döndüm. "Neden gülümsüyorsun?"

"Komiksin," dedi. "Bu kadar komik olmanı beklemiyordum."

"Kimse beklemez," diye mırıldandı Winnie.

Bu sefer ona baktığımda aklımı okudu ve bana bir öpücük verdi.

* * *

Cuma gecelerini Amelia ve Winnie'nin evinde, Serena adında bir kadınla Stardew Valley adında bir video oyunu oynayarak geçiriyorduk. Üniversiteden beri onların arkadaşıydı ve benim de tanıdığım biriydi. Oyun hoşuma gitmişti. Serena iyiydi. Ama üç kadının beni Sebastian adında bir NPC (oyuncu olmayan karakter) ile karşılaştırmasından bıkmıştım.

"Bak! Bu Byron! Beni motosikletiyle dışarı çıkarıyor," diyordu Serena.

-Küçük mutfak masasında otururken dizüstü bilgisayarı önünde açtı ve sanki üç metre değil de üç mil uzaktaymışız gibi bize seslendi. "Bu kesme sahnesi çok hoş ve sevimsiz."

"Biliyor musun, Byron'la evlenirsen -yani Sebastian'la- sana bir kurbağa evlatlık verir." Amelia mutfak masasının diğer tarafına, Serena'nın karşısına oturdu. "İyi tarafından bakarsak, bazen sana kahve yapar."

"Evlenirsek beni bekleyen şey bu mu?" Winnie şakağını omzuma dayadı. "Kurbağalar ve kahve mi?"

Win ve ben aile odasının zemininde yan yana oturmuş, dizüstü bilgisayarlarımızı sehpanın üzerine koymuştuk. Jeff resmen taşınır taşınmaz grup olarak haftalık oyunlarımızı benim evime taşımaya karar vermiştik.

Winnie bana Jeff'in ilk öpüşmemizin ertesi sabahı yaptıklarından bahsetmemişti. Jeff bana daha geçen hafta anlatmış ve şaka yapmıştı. Yarına kadar evden çıkmazsa tüm eşyalarını yola atmakla tehdit ettiğim için şimdi çılgınca yeni bir yer arıyordu.

Bu Winnie'nin neden benim harika evimde hiç vakit geçirmek istemediğini açıklıyordu. Evimi sevmediğinden ve yeni bir yer bulmam gerektiğinden endişeleniyordum, bir gün benimle paylaşmayı düşünecek kadar sevdiği bir yer. Bu yüzden, kaçmasının gerçek nedeni ortaya çıktığında hem rahatlamış hem de öfkelenmişim. Jeff'i kolayca evden çıkarabilirdim. Ama evimden vazgeçmek bana acı verirdi.

Ona Jeff'in yaptıklarından bana neden bahsetmediğini sorduğumda hiçbir açıklama yapamadı. İstek ve ihtiyaçlarını iletmek için elinden geleni yaptığını biliyordum ama bu ifşaat, hiçbir kalıcı değişimin bir gecede gerçekleşmediğini hatırlattı.

O muhtemelen her zaman zor konuşmalardan kaçınırdı; ben de muhtemelen her zaman insanlardan kaçınırdım; ikimiz de mükemmel değildik ama daha iyi olmak için elimizden geleni yapıyorduk.

Hemen alına bir öpücük kondurdum ve benimle / Sebastian'la evlenmesi konusundaki sorusuna yanıt verdim. "Taşınmak istediğimi biliyorsun.

büyük şehre. Bu küçük kasabada insanlar beni anlamıyor."

Üç kadın da güldü ve sohbet Amelia'nın Alex adlı bir NPC'ye çöp vermekten ne kadar hoşlandığına, Winnie'nin şarap mahzeninin etkileyiciliğine ve Serena'nın iridyum fıskiyeler konusundaki endişesine döndü.

Bu üç hanımefendiyle çabucak öğrendim ki, kendimle dalga geçmek, onların maskaralıklarından duyduğum rahatsızlığı dışa vurmaktan daha iyi sonuçlar veriyordu. Garip bir şekilde, bu yaklaşımı zaman içinde uyguladıktan sonra, bundan oldukça keyif aldığımı da fark ettim.

"Siz ikiniz tüm meydan okuma videolarınızı bitirdiniz mi?" Amelia sandalyesinde dönüp bize bakarak sordu. "Yoksa Winnie'nin Ethical Cosmetics'te çok iyi bir işi olduğu için bunları yapmaya devam mı edeceksin?" "Orada vardır üç zorluklar Biz yapmadım, ama Biz Aylardır hiç film çekmedim," diye cevap verdi Winnie ikimiz adına.

"Geriye hangi üçü kaldı?" Amelia dirseğini sandalyenin arkasına dayadı.

"Toxic Dance, Whisper A Secret ve Kiss Your Crush." Sonuncusu ile Winnie ve ben bakiştık.

İlk öpüşmemizin ve sonrasında yaşananların videosunu defalarca izlemiştim, özellikle de geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde ya da iş yoğunluğu yüzünden hiç gelemmediği günlerde. Programımın ve yazmaya aşırı odaklanmamın aramızda bir anlaşmazlık kaynağı olacağına dair korkularım okul yılının başlamasıyla birlikte buharlaşıp gitmişti. Winnie benden çok ama çok daha meşguldü.

"Peki ya taytlı olan? Onu daha yeni göndermedin mi?" Serena masadan kalktı, boş su bardağını alıp mutfığa geçti.

"Biriktirdiklerimizi gönderiyordum. Tayt Yarışması yaptığımız son yarışma, kayıtlı başka yarışma yok."

"Bu gece bir tane yapmalısınız." Hâlâ sandalyesinin arkasından bizi inceleyen Amelia gözlerini bana dikti. "Zehirli Dans Yarışması'na ne dersin?"

Arkadaşıma ters ters baktım.

Sırıtarak sandalyesinden kalktı. "Hadi ama. Zaten oyunu yakında bitirsek iyi olacak. Siz ikiniz Toksik Dans Yarışması yapsanız ve ben de kameraman olsam nasıl olur?"

"Oh! Şarkıyı ben çalarım." Serena su bardağını mutfak tezgahının üzerine bırakarak arka cebinden bir telefon çıkardı.

Winnie bana baktı.

Yüzümde gergin bir gülümsemeyle omuz silktim.

"Elbette. Sanırım adımları hatırlıyorum," dedi ve ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Başımı sallayarak elini kabul ettim, böylece ayağa kalkar kalkmaz bir öpücük için onu öne çekebilecektim.

"Byron için endişelenme." Amelia telefonundaki ekranları karıştırarak aile odasına doğru ilerledi. "Bütün o salon dansı dersleri? Hareketleri var."

Winnie güldü, belli ki ortak arkadaşımızın sözlerinin bir şaka olduğuna inanıyordu. Şaka değildi. Ben olağanüstü bir dansçıydım.

Winnie bana orijinal zorluk listesini verdiğinde, her birini araştırmak ve birkaç örnek izlemek için zaman ayırmıştım. Başlangıçta Win'in benden onunla birlikte Zehirli Dans'ı yapmamı bekleyip beklemediğini bilmiyordum ama hazırlıklı olmak istemiştim.

"Keşke bunun için daha iyi bir ışığımız olsaydı," dedi Amelia, ben sehpayı yoldan iterken çekimi hizalayarak.

Britney Spears'ın 'Toxic' şarkısının ilk notaları Serena'nın cep telefonundan yankılandı ve Winnie ile ben yan yana durarak pozisyon aldık. Adımların hepsini olmasa da çoğunu hatırlıyordum ve hafızamı hızlıca tarayarak onları sıraya dizdim.

"Bir alıştırma yapalım mı?" Win eşofmanını çıkarıp kanepeye fırlatarak Amelia'ya sorusunu yöneltti.

Arkadaşımız başını salladı. "Hayır. Kaydediyorum. Vakit neredeyse geldi.

Ve . . . git!"

Ve ben de gittim.

Sağ kolumu başımın üstüne koydum. Dudaklar. Dokunuş. Vücut dalgası. Belden çek.

Kalp elleri. Bırak. Çapraz eller. . .

Çevresel görüşümde, Winnie'nin düşüşü yaptığım anda dans etmeyi bıraktığını görebiliyordum ve adımları tamamlarken onun şok olmuş bakışlarını üzerimde hissettim. Bu arada, ön görüşümde Serena'nın ağzı açık kalmış, gözleri maksimum çapına genişlemişti.

Şaşırmamış ve rahatsız olmamış görünen Amelia, müzik bitene kadar başını sallamakla yetindi. Ama bittiğinde elini havaya kaldırdı ve bir çığlık attı.

"Kahretsin, Byron. Bir sonraki *Magic Mike* için seçmelere katılmalısın." Aradaki kısa mesafeyi geçerken Amelia beşlik çakmak için elini kaldırdı. Onu öylece bırakmadım.

Ama Winnie'nin boğulma sesleri çok geçmeden ona doğru bakmamı sağladı. Ağzı açılıp kapandı, muhteşem gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı ama çabucak ısındı. Gömleğimin önünü kavradı, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu ve aklından geçenleri sanki yüksek sesle söylemiş gibi okudum.

"Amelia," dedi gözlerini benden hiç ayırmadan. "Herkesi bir dakikadan kısa sürede buradan çıkarırsan sana yirmi bin Chuckie Cheese jetonu ikramiye vereceğim."

Bedenim tepki olarak sertleşirken bile bu anıya gülümsedim. Gözlerindeki bakış, niyet, ihtiyaç benimkilerin aynasıydı. Onda yansımalarına tanık olduğum anları asla hafife almadım.

Oda arkadaşının yanıtını beklemeden Winnie beni gömleğimin önünden sürükleyerek odasına götürdü, beni içeri itti ve kapıyı tekmeleyerek kapattı ile onu Ayak. O zamano Saldırıya uğradım, sıçramak ileri ve gövdemin üzerine atladı. Onu yakalamaktan başka çarem yoktu ve ikimiz de uzuvlar, dudaklar ve tutuşan ellerin karmaşası içinde yatağına yuvarlandık.

Hay sikeyim. Buna bayılmıştım. Benim için ateşli olduğu zamanları severdim. Seviyordum

Benim teslimiyetimin, kontrolümü kaybetmemin peşinde akılsızlaştı. Dokunduğumuzda ne kadar açgözlü olduğunu, asla tatmin olmamış gibi görünmesini, yaratıcılığını, adanmışlığını ve merakını sevdim.

Yani, *siktir et beni*, ama şu anda, şu anda, neyi beklediğimi bilmiyordum.

"Byron-" dedi ısırın öpücükler arasında. "Byron, *lütfe*." Bana sarıldı, elleri gömleğimi yukarı itti ve çıkardı, tırnakları göğsümü çizdi. "Sana ihtiyacım var."

İnledim ve elimi başının arkasındaki saçlara attım, bu noktayı ve başının pozisyonu üzerinde bana verdiği kontrolü seviyordum, ağzını nasıl açmaya zorladığını, gözlerini istediğim yere nasıl yönlendirdiğini.

"Ne istiyorsun, Win?" Kalçalarımı yukarı ittim, bana yaptıklarını onun da hissetmesini istiyordum.

Ağzımın içinde nefesi kesildi, vücudu gerildi. "Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?"

Dans hakkında konuşmak istemiyordum.

"Gömleğini çıkar." Doğruldu ve saçlarını serbest bıraktım, parmaklarım kot pantolonunun önüne doğru ilerledi, düğmeyle ilgili bir zorlukla karşılaştığımda bir küfür savurdum. "Ve şu lanet şeyleri de çıkar."

"Peki efendim." Ayağa kalkmadan hemen önce titrediğini hissettim, hızla itaat etmek için hareket etti. "Ben ayaktayken istediğin başka bir şey var mı?" diye alay etti.

atletini başının üzerinden geçirdi ve iç çamaşırıyla birlikte kot pantolonunu çıkardı.

Onu izledim, vücudunu görünce ağzım sulandı, görüşüm odadaki her şeyi bulanıklaştırdı ama onun enfes güzelliği, tarçın rengi gözleri, canlılığı hariç. Gözlerimiz her buluştuğunda nefesimi kesiyordu. Gülüşüyle düşüncelerimi çaldı, dokunuşuyla beni saf ve suskun hale getirdi.

Peki ne bekliyorsun?

Kot pantolonumu çıkardım, ellerim boxer külotumun bel bandındaydı, durakladım ve kafamı sallayarak temizledim. Bir nedeni olmalıydı. Sütyeninin kancasını açıp gelişigüzel bir şekilde arkasına attığında, tekrar yanıma koşup beni bir kez daha yakaladığında aklıma geldi.

Biz hep böyleydik. Her zaman çılgınca. Her zaman akılsız ve birbirimizin bedenlerine açtık. İlk seferimiz için bunu istemiyordum. Onunla sevişmek istiyordum.

Ellerimi onun göğüsleriyle doldurarak inledim, tartışıyordum. "Kazan-

"Önce ben," dedi, çenemden boynuma doğru öpücükler ısırarak, "Yüzüne oturmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Tekrar inledim, omurgamın dibinde bir acı hissettim. "Bekle, bir dakika bekle."

"Beklemek istemiyorum," diye sızlandı, kendini sikime doğru sürtüyordu, iç çamaşırımın kumaşı aramızdaki tek engeldi.

Durumu kontrol altına almam gerekiyordu. Yavaşlamasına ihtiyacım vardı. çünkü beklemekten, gecenin bir yarısı onun yanında uyanmaktan, sertleşmekten, çaresizlikten, kör edici arzusunun acısından ve ağrısından, onun tatlı bedenine gömülmeyi istemekten ama henüz erken harcamamak için kendime güvenememekten çok yorulmuştum.

Boşalmasını istiyordum. Onun gelmesine *ihtiyacım vardı*. Bu da demek oluyordu ki emin olmam gerekiyordu.

"Yüzüm," dedim dişlerimi sıkarak ve bacaklarına uzandım. "Buraya gel."

Bacaklarını ağzımın üzerine açarak vücudumda sürünürken göğüslerinin sallanışını izledim. Tam olarak ne yapacağımı, neyi tercih ettiğini bilerek dilimi yumuşak ve düz hale getirdim ve onu krema yalar gibi yaladım. Ve manzaramın tadını çıkardım.

"Oh Tanrım-" diye nefesini tuttu, kalçalarını döndürdü, başını savurdu, sırtını kamburlaştırdı.

Çoktan yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. Bunu huzursuzluğundan, ritmindeki düzensizlikten hissedebiliyordum.

Şimdi. Şimdi yap. Onunla şimdi seviş.

Kollarımı bacaklarına dolayarak onu sabit tuttum ve kalçasının iç kısmını öptüm. "Kazan."

"Evet mi?" Tutuşuma karşı kıpırdandı, dudaklarımı ve dilimi istiyordu.

Boğazımdaki tüm belirsizliği ve şüpheyi temizledim ve "Kontrol ediyorum" dedim.

Vücudu hareketsizleşti ve gözlerini kırıştıtararak bana baktı. Sonra tekrar gözlerini kırıştırdı, bakışlarındaki odaklanamama hali düzeldi, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Farkına vardığında göğsünün inip kalkışını izledim, hemen ardından bir endişe titreşimi geldi. "İstiyor musun ...?"

Düşüncesini tamamlamadı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan kalçasının iç kısmına bir öpücük daha kondurdum, ilkinden daha yavaş, daha yumuşak. "Evet," dedim. "Sen istiyor musun?"

Winnie sertçe yutkundu ve sonra başını salladı. Çoktan yana kaymıştı, hareketleri telaşsızdı, gözleri geniş ve dikkatliydi. Yatağına uzandı, sırt üstü yattı ve ben de ayağa kalkarak

O anın ağırlığı beni ağırlaştırıyor, hareketlerimi yavaşlatıyordu.

O da bunu hissetmiş olmalı çünkü her zaman yaptığı gibi bana uzanmadı. Benimle uğraşmadı ya da bana sataşmadı. Sadece dizlerini birbirine bastırmış, kolları göğüslerinin üzerinde, gözleri kocaman ve dudakları daha önceki çılgınca öpüşmelerimizden dolayı şişmiş bir şekilde orada yatıyordu. Boxerımı çıkarıp yere bıraktığımda bakışları sikime kaydı. Sessiz bir nefes çekti, nefesini bırakırken vücudu titriyor gibiydi.

Dudaklarımı yaladım, onun tadına baktım, onu kokladım, vücudum titriyordu, beni onun üstüne ve bacaklarının arasına tırmanmaya, kendimi amının ıslak sıcaklığına sokmaya çağırıyordu. Ben de öyle yaptım. Tepkilerini dikkatle inceleyerek bir dizimi yatağın üzerine koydum ve kirpiklerinin nasıl dalgalandığını kaçırmadım. Tekrar derin nefes aldı, bu sefer havayı ciğerlerinde tutuyordu.

Ağırlığımı desteklemek için kollarımı kullanarak, yüzünü izleyerek üzerine oturdum. Dikkati vücudumun ön tarafına odaklanmış gibiydi ve bacaklarını açmasını bekledim, tuttuğu nefesi bıraktıktan sonra açtı. Kalçalarımı onunkilerin beşiğine doğru indirirken nefes alış verişlerini hissettim ve gözlerinin kapanışını izledim. Dişlerini sıktı.

Vücudu kaskatı, nefes alış veriş sığ, gözleri kapalı... Duruşuna ve yüz ifadesine bakarak kaşlarımı çattım. Bu doğru gelmiyordu. Kontrol etmem gerektiğini fark ettim ve bunu anlaştığımız için yapmadım. Buna *ihtiyacım vardı*.

"İyi misin?" Fısıldadım, hareketsiz durup cevabını bekledim. Başını sarsak bir şekilde salladı.

Kaşlarım çatıldı. "Kazan. Gözlerini aç."

Yutkundu ve sonra açtı. Cesaretlendiriyorlardı. "Kazan-"

"Sadece yap. Lütfen."

Şimdi yutkundum, boğazım düğümlendi. "Bundan korkuyor musun?"

Küçük bir kahkaha patladı. "Korkuyorum. Ama sadece bu ilk sefer. En kötüsü olduğunu duydum, ama çok daha iyi oluyor. Özür dilerim."

"Üzülme. Ben de korkuyorum."

Winnie bastırılmış onu Kafa geri karşı ve Yastık, şaşırmış görünüyordu. "Öyle misin?"

"Evet." Henüz kendimi tam olarak bacaklarının arasına indirmemiştim ve tahta pozisyonunu tutma çabasıyla kollarım titremeye başladı.

OnunÖzellikler görünüyordu için Rahatla at benim İtiraf, onu bakışlar ısınıyor. "Neden? Vajinamda dişlerim olmasından mı korkuyorsun?"

Gülme sırası bana gelmişti. "Hayır. Ağzında dişlerin var ve onlar beni korkutmuyor."

Dudaklarımı ısırır gibi bir hareket yaptı. "O zaman neden?" "Çünkü," diye itiraf ettim kısık sesle, "nasıl biteceğini tahmin edemiyorum."

Bana baktı, ifadesi ısındı, sonra ısındı, küçük bir gülümseme ağzını bir tarafa eğdi. "Bitmeyecek," diye fısıldadı. "Bu bir son değil. Bu bir başlangıç da değil."

"O zaman ne?"

Ellerini kaldırdı ve üzerine tırmandığımdan beri ilk kez bana dokundu. Bir avucu kıcıma yerleşirken diğeri ön tarafıma uzandı. Beni yumrukladı ve gözlerim geri döndü, beni ileri doğru yönlendirirken kollarım dereceli olarak büküldü.

"Ortası," dedi beni okşayarak, bacaklarını daha geniş açarak ve kalçalarını eğerek. "Benimle seviş, Byron." Winnie göz kapaklarını, burnumu öptü. "Benimle seviş."

Kalın bir şekilde yutkunarak gözlerimi açtım ve onunkiler oradaydı, beni topraklıyor, bana demir atıyor, bana olan sevgisinin benim ona olan hayranlığım ve sevgim kadar sabit ve sonsuz olacağını söylüyordu.

"Benimle de seviş, Win." dedim.

"Sevişeceğim." Winnie gülümserken bile çenesi sallanıyordu ve sonra bana söz verdi, "Her zaman."

YAZAR NOTU

STEM'in açılımı: Bilim, teknoloji, mühendislik ve matematik.

Bu kitapta ele alınan konularla ilgili haberleri yakından takip etmekle birlikte, araştırmama ciddi bir şekilde başladığımda, kendimi STEM'deki kadınlar konusunda (mezuniyet altı oranları, mezuniyet sonrası, sahip olunan pozisyonlar, sahip olunan üst düzey pozisyonlar, sahip olunan fakülte pozisyonları, vb. vb) hakemli / yayınlanmış makalelere daldırarak bilgilerimi tazeledim. Referansların alt bölümü / listesi aşağıda yer almaktadır çünkü: A) Bu makaleleri özellikle ilginç buldum, B) hepsi oldukça yeni (son 5 yıl içinde) ve C) makbuzları getirmeyi seviyorum.

Bununla birlikte, *makbuzlarımı* atlamak istiyorsanız (yani pubmed'deki özetleri gözden geçirmekten *hoşlanmıyorsanız*), ABD Nüfus Sayımı'ndan (Census.gov) ABD'deki STEM alanlarındaki *Kadınların* durumu hakkında güzel bir özet var.

ABD İşgücünün Sadece %27'si STEM Çalışanı Anthony Martinez ve Cheridan Christnacht (2021)

Kamu tarafından finanse edilen bir kaynak yerine özel bir araştırma kaynağını tercih ederseniz, 2021 itibariyle *STEM* alanlarındaki kadınlarla ilgili mevcut istatistikler hakkında Pew Research'e (hakemli değil) göz atın, *STEM Jobs See Uneven Progress in Increasing Gender, Racial and Ethnic*

Çeşitlilik. Bu makaleyi ilk birkaç cümleden sonra okumayı bırakırsanız, her şeyin yolunda olduğunu düşünerek uzaklaşacaksınız. Lütfen bırakmayın. Daha derine inin ve gerçek yüzdeleri okuyun. Kadınların Sağlık Hizmetleri alanındaki pozisyonların %74'ünü oluşturması, mühendislik işlerinin yalnızca %15'ini, teknoloji işlerinin %25'ini veya fizik bilimi işlerinin %40'ını oluşturmalarının sorun olmadığı anlamına gelmez. Olumlu bir not olarak, yaşam bilimleri işleri (biyologlar gibi) *neredeyse* eşittir (%47 kadın). Bununla birlikte, sağlık hizmetlerindeki %74'lük toplam pay, tam resmi elde etmek için ek araştırma gerektirmektedir. Daha yüksek profilli pozisyonlar hala (çok büyük bir farkla) erkekler tarafından doldurulmaktadır. "... kadınlar 2016'ya göre 2 puanlık bir artışla doktor ve cerrahların sadece %38'ini oluşturmaktadır. Diş hekimlerinin %33'ünü oluşturmaktadırlar ve bu oran 2016'ya göre 3 puan artmıştır. Optometristlerin %46'sı kadındır." (Pew, 2021)

Eğer daha ilgiliyseniz mevcut sayıları kadınların Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü'nün bu makalesi (unesco.org adresine gidin) kısa bir özet sunmaktadır: *CRACKING THE CODE: Bilim, teknoloji, mühendislik ve matematikte kız çocuklarının ve kadınların eğitimi (STEM)* başlıklı kısa bir özet sunmakta ve konuyla ilgili aynı başlıklı kitaba (ISBN 978-92-3-100233-5) atıfta bulunmaktadır.

İlgilenilen referansların / makalelerin listesini seçin:

1. Bettina J Casad et. al. (2021) *Gender inequality in akademi: STEM'de kadın öğretim üyeleri için sorunlar ve çözümler*, J Neurosci Res
2. Brittany Bloodhart (2020) *Üstün performans gösteriyor ama değeri bilinmiyor: STEM'de lisans mezunu kadınlar*, PLoS One
3. Ruth van Veelen ve diğerleri (2019) *Çifte Bela: Sayıca Az Olmak ve Olumsuz Klişeleşmiş Olmak Nasıl Tehdit Ediyor?*

STEM'deki Kadınların Kariyer Sonuçları; Psychol; Feb 19;10:150;

4. Noonan, R. (2017). *STEM'de Kadınlar: 2017 Güncellemesi*. ESA Konu Özeti# 06-17. Baş Ekonomist Ofisi, Ekonomi ve İstatistik İdaresi, ABD Ticaret Bakanlığı
5. Riegle-Crumb C., & Morton K. (2017). *Cinsiyetlendirilmiş beklentiler: Akranların kadınları nasıl şekillendirdiğinin incelenmesi öğrencilerin STEM alanlarını takip etme niyetleri*. Psikolojide Sınırlar
6. Leaper C., & Starr C. R. (2019). *Lisans öğrencisi kadınların STEM motivasyonuna yardımcı olmak ve engellemek: STEM teşviki, STEM ile ilgili cinsiyet önyargısı ve cinsel taciz deneyimleri*. Üç Aylık Kadın Psikolojisi
7. (2018) Kamu Hizmeti Kredisi Affı Neden Bu Kadar Affedilmez; NPR
8. (2019) Tutulmayan Sözler: Öğretmenler Affedilmeyen Öğrenci Kredileri Nedeniyle ABD'ye Dava Açtı; NPR

Ulusal Eğitim Derneği'ne göre, ABD için 2018-2019 ortalama kamu öğretmen maaşı şöyledir

\$61,730. Yüksek lisans derecesine sahip öğretmenlerin ortalama 50.000 dolar öğrenci kredisi borcu bulunmaktadır.

Devam edelim.

Rastgele bir not, tanıtım yazısının bağlamındaki "güven" kelimesi ("... ve finansal portföyü güvene dayalı ıslak rüyaların malzemesidir.") okuyucunun bu bağlamda "güvene dayalı" kelimesinin "finansal portföy" anlamına geldiğini ve dolayısıyla Byron'ın yatırımlarından sorumlu bir finansal danışman olduğunu anlayacağını varsayar. Ben "güvenilmezin ıslak rüyaları"

"güvene dayalı finansal yatırımlar yöneticisinin ıslak rüyalarından" daha iyi geldi.

Bir yazar olarak, doğası gereği spesifik olmayan bir kelimeyi ne kadar okuyabildikleri / okumak istedikleri konusunda okuyucularla çizginin nerede olduğunu her zaman öğreniyorum (ve şaşıyorum). Güvence her zaman finansal konulara atıfta bulunmaz, ancak çoğu zaman bulunur. Rastgele bir yana, Kayıtlı Yatırım Danışmanlarının yasal olarak güvene dayalı standardı takip etmeleri gerekmektedir, ancak tüm yatırım danışmanları güvene dayalı değildir. Kendinize bir iyilik yapın ve mali danışmanınızın güvene dayalı bir danışman olup olmadığını sorun (eğer varsa veya olduğunda).

Her neyse ... Winnie ve Byron hakkında konuşalım (ama Bruno hakkında değil).

Byron birkaç kişiye dayanıyor. Onun bakış açısını yazmayı hiç planlamamıştım çünkü tam bir baş belası gibi görünüyordu. Ancak 8. bölümü bitirdiğim anda Byron beynimde yüksek sesle ve ısrarla ortaya çıktı ve hikayenin kendi tarafını anlatmak istedi. Beni nereye götüreceğini merak ederek kendi bölümünü ona verdim, bunun tek seferlik bir durum olacağına inanıyordum, bunu bonus malzeme olarak saklayacaktım ama kitaba dahil etmeyecektim. Bu *hiç* hoşuna gitmedi ve böylece On Eğilim çift POV'lu bir kitap haline geldi. Bununla birlikte, onun için yazmak dayanılmaz bir deneyimdi. İnanılmaz derecede titizdi, tüm sözlerinin ve düşüncelerinin tam olarak yazıya dökülmesi gerekiyordu, yoksa kara kara düşünür, bakar, dudak bükür ve beni rahatsız ederdi.

Winnie belirli bir kişiye dayanıyor (bana değil), ancak STEM'deki kadınlara ilişkin duyguları ve algıları, ilham aldığı belirli bir kişiden daha fazlasına dayanıyordu. Başkalarını üzmemekten korktuğu için beni sık sık hayal kırıklığına uğratsa da yazması çok zevkliydi. Ancak bu özellik ona ilham veren kişi için doğrudu; gezegendeki en nazik, en anlayışlı bireylerden biriydi, ama aynı zamanda kolayca kıyıya kürek çekip kendileri çıkabilecekken bir tekneyi sallama olasılığı en düşük olan kişiydi. Süper yetenekli

İnsanlar bu şekilde görünüyor (benim görüşüm / deneyimlerime göre). Çok, "Oh, seni rahatsız etmek istemiyorum. Kendim yedi yüz kek yaparım, bir ev dolusu mobilya taşıyım ve yarından önce beyin ameliyatını öğrenirim. Merak etme."

Her zaman olduğu gibi, hiçbir insanın ya da kurgusal kitap karakterinin yekpare olmadığını belirtmem gerektiğini hissediyorum. Her insanın hayatla, bir rahatsızlıkla, bir hastalıkla, bir mücadeleyle, bir başarıyla, bir kariyerle vs. vs. ilgili deneyimi, gökten düşen kar taneleri kadar farklı ve çeşitli olacaktır. Size veya tanıdığınız birine duygusal işlem bozukluğu teşhisi konduysa ve izledikleri yol Byron'inkinden farklıysa, buna şaşırmam. O kendine özgü bir kar tanesi ve kendine özgü bir kar tanesi deneyimi yaşayacak.

DİĞER ŞEYLER!

Bu kitabın 90 bin kelime olması gerekiyordu. Ama 150 bin kelimenin üzerinde. Kitaplarımı kapsamlı bir şekilde planlamama rağmen, ilk kez kelime sayısı konusunda hiçbir kontrolüm olmadığını hissettim ve kendimi olay örgüsü noktaları arasındaki yolculukta sürekli şaşıırken buldum. Bu ikili sonsuza kadar yazdığım en şaşırtıcı ve beklenmedik çift olarak kalacak. (En azından, umarım öyle olurlar. Eğer başka sürprizler de olursa Tanrı beni korusun).

Başka bir şey: Bana otizm spektrumunda olduğum teşhisi konulduktan birkaç ay sonra, bir devlet okulunda özel eğitim programından sorumlu bir öğretmen arkadaşım (ona Rachel diyelim) konuşuyordum. Teşhisi "şüpheli" bulduğumu (yani teşhise güvenmediğimi) söyledim ve Rachel kıkırdarak bana "Tanıştığımız ilk andan beri spektrumda olduğunu biliyordum" dedi. Ona neden hiçbir şey söylemediğini sorduğumda (çünkü gerçekten hiçbir fikrim yoktu), "Bazen insanlar bu tür şeyleri bilmeye hazır olmazlar."

ve onlara söyleyerek ne onlara ne de arkadaşlığımıza bir iyilik yapmış olurum."

Winnie'nin Byron'a şüphelerini anlatması bağlamında bunun ilginç olduğunu düşündüm, ona duyusal zorlukları olduğuna inandığını söylemekte haklı ya da haksız olsun, bu yüzden bundan bahsediyorum.

Teşekkürler Iveta. Sen tüm zamanların en iyi editörüsün. Gerçek.

Okuyucularım Chelsea, Lee ve Amy'ye de teşekkür ederim. İnsan beyninin iç işleyişine dair paha biçilmez bilgileriniz için teşekkür ederim.

Bir dahaki sefere kadar,

--Penny

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers ve Knitting in the City serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ama şimdi öpüşme kitapları yazıyor. Penny takıntılı bir örgü örücüdür ve #OwnVoices odaklı mentorluk kuluçka merkezi / yayıncılık baskısı Smartypants Romance'i yönetmektedir. Seattle Washington'da kocası, üç çocuğu ve Hazel adlı köpeğiyle birlikte yaşıyor.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance>

Facebook: www.facebook.com/pennyreidwriter

Instagram: www.instagram.com/reidromance

Twitter: www.twitter.com/reidromance

Patreon: <https://www.patreon.com/smartypantsromance>

E-posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönderin ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin yakında piyasaya çıkacak olan *Folk Around and Find Out*, Good Folk serisinin 2. Kitabına bir ön bakış: Modern Halk Masalları serisi
2. Penny'nin Kitap Listesi

GÖZ ATIN: FOLK AROUND AND FIND OUT, İYİ HALK: MODERN HALK MASALLARI SERİSİ 2. KİTAP

*TEŞEKKÜRLER

*"Düne dönmenin bir faydası yok, çünkü o zamanlar farklı bir
insandım."*

LEWIS CARROLL

O *Tennessee'deki onca striptiz kulübü varken neden benimkine
geldi ki?*

İçeri girdiğini duydum.

Tabii ki o olduğunu bilmiyordum, kapı normalde kimin gelip
gittiğinden bağımsız olarak aynı sesle açılıp kapanıyordu.
Dansçılardan herhangi biri için henüz erken ve herhangi bir müşteri
için çok erken, belki Jethro Winston olabilir diye düşündüm.
Gösterilere katılmazdı ama bir tür iş ortağıydık.

-Arada bir sabahın köründe uğrar, kafayı çekerdi.

Ama köşeyi döndüğünde onu gördüm ve hemen tanıdım. Hiç
eğlenmemiştim.

"Charlotte," dedim kollarımı kavuşturarak, sesimin hissettiğim
kadar düşmanca çıkmamasına dikkat ederek. Barın arkasında
durdum. Beni viski doldururken yakalamıştı ve daha yarısını
bitirmiştim.

"Hank," dedi bana bakmadan. Ama sıkı, zorunlu bir gülümseme yapıştırdı.

Charlotte Mitchell'ın yavaşça yaklaşmasını takip ettim, etrafına nasıl baktığını kaçırmadım. Gözleri geniş değildi ama meraklıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Doğrudan konuya girerek sordum. Hayır işlerine ayıracak vaktim yoktu ve Charlotte da öyleydi, Yeşil Vadi'nin en acınası vatandaşıydı. Aptal kocası onu on dokuz yaşında bir striptizci için terk etmiş, dört hastalık vektörüne (çocuk) sahip bekâr bir anne.

Aslında benimkilerden biri.

Charlotte başını telaşsızca bir o yana bir bu yana çevirerek yürümeye devam etti. "Buraya hiç gelmemiştim," dedi, sesi uzak ve dalgındı. "Düşündüğümde daha güzelmış."

Bunu bir süre düşündüm. "Tamam..."

Bara vardı ve bir taburenin önünde durdu, bana sanki sonradan düşünülmüş bir şeymişim gibi baktı. "Bir içki sipariş edebilir miyim?"

"Hayır."

"Açık değil

misiniz?" "Senin

için değil, hayır."

Yüzünde yoğun bir kızgınlık ifadesi vardı. En iyi tanıdığım Charlotte buydu, bu yüzden rahatlardım ve geldiğinden beri ilk kez gülümsedim. Sonra kalçalarım doğru eğildim ve viskiyi yeniden doldurmaya devam ettim. Önemli biri değildi. İşe ara vermeme gerek yoktu, özellikle de yapacak bu kadar çok şey varken.

"Kadın müşterilere hizmet etmeme gibi bir kuralınız var mı?" diye sordu ve kafamı kaldırmadan barın üzerine eğilip kaşlarını çatarak bana baktığını anladım.

"Hayır. Sadece sana."

"Sadece ben." Bir kahkaha attı, sesi de sinirli geliyordu. "Peki, tamam. O zaman bana bir başvuru formu ver."

Hareketlerim durdu ve elimdeki, rafa koymayı henüz bitirmediğim viski şişesine baktım.

. . . *sadece bana bir başvuru formu ver.*

"Pardon?" Başımı kaldırdım ve Charlotte'un uzun kumral saçlarının yukarıdan üzerime doğru sarktığını gördüm.

"Bana bir başvuru formu ver ve gideyim dedim."

Gözlerimi kırıştırtıp düşünmek zorunda kaldım. Kalçalarımın üzerindeyken düşünemezdim, bu yüzden ayağa kalktım. Arkasına yaslandı, tabureye oturdu, sanki striptiz kulübümden egzotik dansçı başvurusu değil de DMV'den ehliyet başvurusu istemiş gibi, isteğini yerine getirmemi bekliyormuş gibi kayıtsızca beni izliyordu.

Muhtemelen bu yüzden aptalca bir soru sordum: "Ne için başvuru istiyorsunuz?"

Charlotte Mitchell çenesini eğerek tek kumral kaşını kaldırdı ve burnunun ucuyla bana baktı - oturan kendisi olmasına rağmen

- "Bir iş için, tabii ki." dedi biraz da güneyli ekşiliğiyle.

"Nerede?"

"Burada."

Boynumu kaşıdım, gözlerim sağa kaydı. Bu bir şaka olmalıydı. *Belki Beau elinde kamerayla bir yerlerde saklanıyordur?*

Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Hey. Dünyadan Hank Weller'a. Yerine getirilmesi zor bir istek değil. Başvurularınız ya vardır ya da yoktur."

"Ama ..." Kafamı salladım, hayatımda kafamın bu kadar karışık olduğu bir anı hatırlayamıyordum. *Bu bir şaka olmalı-*

"Hank Weller, senin için hecelelememe izin ver. Senden-" beni işaret etti, yüksek ve yavaş sesini kullandı, çocuklarına karşı kullandığını duyduğum sesini "-bana vermeni-" şimdi kendini işaret etti "-bir iş başvurusu-" şimdi bir kağıt parçası taklidi yaptı "-

Pembe Midilli için-" şimdi kulübümü işaret etti "- böylece doldurabilirim." Görünmez bir kalemle yazıyormuş gibi yaparak küçük şovunu tamamladı. "Bu senin için yeterince açık mı?"

"Hangi iş için?" Ne halt edeceğini sanıyordu ki? Bir barmene, bir muhasebeciye ve bir fedaiye ihtiyacım vardı. Bildiğim kadarıyla, hiç deneyimi yoktu-

"Bir striptizci," dedi, iri yeşil gözlerini bana kırpıştırarak. Ben bu bilgiyi tam olarak sindiremeden başparmağını omzunun üzerinden atarak geldiği yolu işaret etti ve "Yoldan tabelayı gördüm, işe alım yaptığınızı biliyorum. Şimdi. . ." Charlotte elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aramıza koydu ve tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "Ver onu," dedi.

GİZLİ BAKIŞIN SONU

[Folk Around için Ön Sipariş Verin ve Öğrenin! 21 Haziran 2022'de geliyor!](#)

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Birbiriyle Bağlantılı Bağımsızlar, Yetişkinlere Yönelik Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1) Neandertal

İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm (#1.5) Faydasız

Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: Gönülsüz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romantizm (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Happily Ever Ninja: A Married Romance (#5)

Dating-ish: Bir Romans (#6) İnsansı

Uygunsuz Evlilik: (#7)

Neandertal Ekstra İplik Arıyor (#8) Şehirde

Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Birbiriyle Bağlantılı Bağımsızlar, Yetişkinlere Yönelik Çağdaş Romantik Komedi, Güzellik ve Bıyık'ın yan ürünü)

Güzellik ve Bıyık (#0.5) Doğruluk

mu Sakal mı (#1)

Grin and It (#2Beard

Beard Beard) Dr.

Strange Beard

(#5Science #3() in Mind

(#4) Beard () In Hiding

#4.5)

Benimle (#6) Sakal Sakal

İhtiyaçları (#7)

Winston Kardeşler Kağıt Bebek Kitabı (#8)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi Üçlemeleri)

Kimyanın Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - yazar L.H. Cosway Penny

Reid ve Fahişe ve Ermiş (#1)(Birbirine Bağlı Tek Kişilik, Yetişkinlere

Yönelik Çağdaş Spor Romantizmi)

Peri ve Oyuncu (#2)

CadalozVarlet ve Röntgenci (#4)

ve Kızlı-Erkekli (#3)

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik

Komedi) Tolstoy'u Öpmek

(#1) 'yu Galileo Öpmek

(#2)

İdeal Erkek Serisi

(Birbiriyle Bağlantılı Bağımsızlar, Jane Austen Yeniden Uyarlamaları Yetişkin Çağdaş Romantik Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2022'de

geliyor) (İkna ve Erkek Elleri (#4,

TBD)Erkek Topuzları #2, TBDve Duyarlılık

() Sense ve Manscaping #3, TBD)

Mantuary Abbey (#5, TBD) Mancave

Park (#6, TBD) Emmanuel (#7,
TBD)

El Yapımı Gizemler Serisi

(Romantik ve Nişanlılık ve Casusluk (#1) Rahat Bir Gizem Serisi, *Winston Kardeşler*
Serisinin yan ürünü)

Evlilik ve Cinayet (#2) Ev ve

Soygun (#3, 2023'te çıkacak)

Bebek ve Balistik (TBD)

Pasta Suçları ve Kabahatleri (TBD)

İyi İnsanlar Serisi

(Birbiriyle Bağlantılı Bağımsızlar, Yetişkinlere Yönelik Çağdaş Romantik Komedi,
spinoff of

Winston Kardeşler Serisi) Totally

Folked (#1)

Folk Around and Find Out (#2, 2022'de çıkacak)

Üç Kral Serisi

(Birbiriyle Bağlantılı Bağımsızlar, Tatil Temalı Yetişkin Çağdaş Romantik Komedi)

Mezunlar Günü Kralı (#1)

Drama Kralı (#2, 2022 Noel'inde çıkacak)

Balo Kralı (#3, 2023 Noel'inde çıkacak)

Standalones

En İyi Arkadaşınızı Baştan Çıkarmak İçin On Trend

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

